

שאלה מג ילמדו רצונו אם יש לחלק בין מומר לערלה שהיא יוסף ואינו עושה מעשה צדיק לשאר המומרים העוברים ועושים מעשה צדיק לענין רצונו:

תשובה ראה אכני מדאמר ריש חולין דף ד' ע"ג לומר מקייב ליה הכל קומחין ואפי' כתי ואפי' ערל ואפי' ישראל מומר האי ערל ח"ד אי לימא מתו אחיו מחמת מילה אחי ישראל מעליא הוא אלא פשיטא עומר לערלות וקצר מומר לדבר אחד לא תמי מומר לבתיה כולה אימי קיפא ואפי' ישראל מומר האי מומר ח"ד אי מומר לדבר אחד היינו מומר לערלות אלא לאו מומר לאותו דבר וכדכרבי לא לעולי אימי לך מומר לאותו דבר לא כו' אלא מומר לע"ז וכדכרבי ענין כו': ואי ק"ד דמומר לערלות קיל נשאר מומרין קהם עובדים על לית צפועל וזה אינו עושה מעשה אלא הוא חוטא צטויה מחי פריך אי מומר לדבר אחד היינו עומר לערלות לעולי אימא לך מומר לדבר אחד ואפי' אינטריך לאשמעין דשמיעוהו ככהוולא נפקל מומר לערלות דק"ד אי כי דקיל מומר לערלות נשאר מומרים לענין רצונו אי קיל לענין פשיטא דדוקא מומר לערלות כשהו צטויה ולא גאר מומר לדבר אחד וגם על הדמין קשה דלמה ליה לומר כדכרבי ענין דאיתותא לקמן ינוא דאינטריך כדאמר ר"י אלא ודאי בין להפסד בין להדמין פשיטא לחו דאין קצרה כלל לחלק בין מומר לערלות שהוא צטויה לשאר מומרים קהם עובדים צקום עשה ומעשה זכינו לדין שלכל אותם הפוקקים נוחי נפש דק"ל דמומר מותר להלווה צרייה אף צמומר לערלות מורי נפש פסוק שמוח להלווה צרייה ויפה הרבני הקפדני ז"ל אשר לפנינו צמאטרדס להסואל האוה. ומה קרלה תרצ צצ"ח לדמותו למכיר דגישו מותר ומינו חסור משום יבין ולדיק יצא אי חסור להלווהו צרייה דממונו הוא ואיכא משום לדיק ילצט: כלע"ד דאין הכדון דוניה לראיה דדוקא צצ"ח מונוו קלא מדערו הוא דאיכא משום לדיק ילצט אצל צטויה מדעתו ליכא למימר האי עעמא דאטו אי צעי עומר או נסור ליתן את שלו לאחרים ולהיח אה צני אין מה שיש עשו בהמיהא ובין דמדעתיא יחי ליה לצייתא אף דציקראל חסור נשום ומי אחיך עמך אצל צמומר ומסור ואפי' צרועי צהמה דקה קשינו צהם לא מעלין שאין צהם משום לא תעמוד על דם רעיק מכ"ש שאין צהם נשום ומי אחיך עמך: אומר אחי שמוחה להייתן צרייה לרוצ הפוקקים ז"ל בין דמדעתייהו יחי ליש כלל למימר יבין ולדיק ילצט ועליהו דידתו נמי לא חקה מורה שחרי אין מעלין אותו וכן הצור ולא יחא ממונס חסור נגייס ואין מסור יוכי כליור דהם נשום רעיק הוא וצויתן מדעתו אין צו צית ומיחש מכ"ש ממונרים להכעיק קיינס שאפי' מוריין צאופן סלרצו הפוקקים ויתר להלווה צרייה לכל אלו שחיובי צידס להמלט וליצט צרת ישראל ואינס עושים בן אפי' לא פקרו אלא צממה אי צין לית צין עשה וצעלמא אמרי אצל אומרים לו עשה קובה ואינו עושה מכין אוהו עד שתלא נפשו וכיון שמוח להכרוהו עד כהלא נפשו על קיים אותה המוה כל זמן שיש שהית לקיימה הוא הדין צעבר זמנה אף צצ"ח קצו אין מכין אותו על קלא קיים המוה הית מ"מ אם פקר צה והוא שפקר צפרחיקא כמו שאמרו צמחלל צצות כע"ז ע"ז שהוא דוקא צפרחיקא אין קפק שמוהל להלווה צרייה לרוצ הפוקקים שחרי ילא מהורת אחיך והנלע"ד כתצתי לצי אשכנזי קיי:

מדענת טרק ברניבורק

דין החכם היי אדיש כמקפס כצדך חיקר ושאלהך הגיעהני כיום אהמוול ונשהתא הכתז צדך כעשרת ימים לא ידעתי צכל מי וזה תוארו:

שאלה מד ראובן נשא אשה צמודס ככליו וילדה צניקן ואין צין הנסואין ללידה רק עשה חדשים עם

חדש העיבור ורלה הצעל והאשה וקרובה לחפות ואמרו כי נולד לצענה למקוטעין ורלו לחשוב מקפס צצויה ושלחתי אחי והצ"ד אחר הצעל אם היא הרה מנוו והסיצ כי מונוו היא מעוברת אף שלל צה עליה קידס אהבוה והחזיק צצטותו לעשות מקפס קשה לצצנה ורלה לישצע ע"ז וליקה ק"ת צצרוע קלא צה עליה קודס אהבוה אף שאכחנו לא הנחנו אוהו לישצע והרחצנו הדבר עד כלות ל"י יום קילא ונכלל כפלי ואחר איזה ימים שלאחר הזמן הכיל חזר וצא ראובן ואמר צצא עליה קודס החופה ומה קלא הגיד עד עתה צוש היה להודות על עונו וגם היה ירא מן הקנקס של הסררה יריה ונתוך

דצרו כיכר היה שגודע לו שיפריקו אוהו וכן אשתו כ"ד חלש אף הוא הגיד חטעמים ואהמתללות היכל וענה ילמדנו רצונו אם לריך להצריבו כדין וניקתה חצירו ואם מהני אהמתללות אחרי חבד נודע לו הדין של ההפרכה היכל ולפי עשה הפרטנו אוהו ואינו נאלץ צה צעירנו עד עת צא דבר מוריכו וכן יקיים **התשובה** כלע"ד סביון שאם היה הצעל אומר צפירוס צצא עליה קודס החופה היה נאונן לכל דבר לא מיציעא

לדברי הרמ"ש צתצ"ו כלל פ"צ ק"י א' שבי וז"ל ואם הוא זכר מקריצ ע"ג אנוצח ושוחט ונוצעיר כצנה (האי ושוחט דנקיע הרל"ש לאו דוקא דהא ונצתינו היא שהשמיטה כשרה צצרים צנשי ועצדים וכו' אלא ר"ל מקטייר ונוצעיר) אלא היינו טעמא כיון קהא נודה צצא עליה וקפק חס אחר צה עליה קדין ליה צתר דידיה עכ"ל הרי דלכל איקורי תורה החמורים צתר דידיה קדין לולד אפי' אי דיימא מעלנא כ"ש צצאת האשה דלא דיימא כלל דצתר דידיה קדין לולד והרי הוא צנו לכל דבר כ"ש לענין מניקה הקלה אלא אף להרנצ"ס ז"ל קכתצ צצ"ג (נחל) יצום ווי צונה עם אשה צין פצויה צין אשת איש ונהצברה ואמר ע"צ רז ונוני ואפי' היא מודה לו כו' הרי זה קפק לענין יצום כצזנתה כשם צזנתה עמו כך זנתה עם אחר ונאין יודע הדבר צזה צנו אלא קפק הוא ולהחמיר דין צו חוללה ולא מהייצמת עכ"ל יהרלה לוניר דה"ה לענין מניקה יולד להיוורא הא כצר הצרא הרנצ"ס לגזוייה קכתצ צצ"ק מהי הרנווה ד"ד מי שאכס או פיתה אויה כהן וילדן אוכלת צצציל צנה ואעיפ כדצבר קפק הואיל וצכל קידושין היא שחא מאחר נצעצרה הרי הולד צצזקת זה צצא עליה עכ"ל הרי שמהירה לאכול בהרנוה ואפי' צתרומה דאו מדקתים ולא פירש דדוקא צתרומה צזמן הזה שהיא נודצנן כי ידוע דרך הרנצ"ס לפקוק נהוג ושאינו נהוג והוא נעמו של הרצ חמג"ד סלקה צמוכלס דבר זה צאומרו צצ"ג מהי יצום וכיון דלענין הרומה דאיכא נמי איקורא דאורייתא קדין הולד צתר דידיה עכ"ל עם חיותו יודע דהרנצ"ס פקק דהרנומה צצ"ז דרצנן ולא ניחא ליה למימר דצתרומה צצ"ז דרצנן נייירי כדהר"ן הרצ צצ"ח נעעס החמור:

והנראה לי צעעס הרנצ"ס ז"ל דצתרומה דחזקת הולד היא לצורך לאמו כיון דע"צ ירך אמו הוא אף שאינו מחביל עד שיוולד ונחני לה חזקת הולד צצמעייה דמוקונין ליה צחזקת זה צצא עליה להאכילה צתרומה לכסיוולד אצל צצום צצא לפקור אשתו הנשוואה מכח ולד זה שנוולד מן הזונה לא מהני חזקת ולד לפקור אשה אחרת כעין אוהה שא"ר אפי' צתנודיר דע"ז רישא וננה לאצא צצ"ק וקייאל מנה לי צצ"ק ואף שלפעמים הזונה עלמה אפטר שהינשא לו ואפי' חוללה כשימות וצן אחר אין לו לא פלוג רצנן ועוד דכיון צצצעה קנתעצרה צזניה ל"ה לה נפקותא לענין פיטור היצום אף שאח"כ נישאת לו כשתי נשים דמיא ורלי"ז לחילוק זה צצין יצום לתרומה מדמקבי צצ"צעה אחין דלי"א דצין צבת אי וצין צצתי כתי עדים דאע"ג דקפקא דרצנן ניכחו לא מוקמי' לה אחזקה דלא נחקקשה ליתה כי היכי דתתיצב או אחזקה דלא נחקקשה ליתה הערות וההא מורהת לשוק וצחאקה שנתארנולת דכיו אמתיות דאין ונעלין לכהונה עפי" ע"א אונרי צגמי אכן אחתינן ליה אכן מוקינן ל"י וכו' דשיז"ל אכ"ג דהרי ותרי ניכחו אוקי הרי לצתדי תרי ואוקי אצרא אחזקיה ולא נעעס שבי ר"י ז"ל קס דתרומה דרצנן דהא קתמא הכן מעלין לכהונה דמשמע אף לדובן דהוא עשה דאו' אלא נעעס החמור לפי דרבנו למדנו דלהרנצ"ס נמי צתר דידיה קדין ליה לכל מילי דשיכי לגוף תולד או לאם מכח האריון ואיכ צצ"ד קהא דבר תצ"ק לגוף תולד כצנו חצצנן ליה ואף להיורד הצ"ח כדון שלפנינו מילתא דרצנן היא וכצנו דיינינן ליה וביון שאם היה אומר צצתי עליה קודס החופה היה נאונן לחמזקו כצנו שההא נמי דקאמר ונמוו היא הרה ולא צה עליה קודס החופה שיוענין לעדותו צמאמר צנו היא ושבו אין אנו לריכין למאמרו לא צצתי עליה קודס החופה והמאמר הוא לאין יחצצובאותה קשינו קילהי אם אין מכירין נעשה קצאו שנים ואמרו ראינוה שחריה צנוצרה וערבית צנוערב כו' כצצאו ליצנה קיצלן ר"ג וכו' הרנצ"ס צצ"צ נתי קידוש החדש ד"ו הטעם שחרייה שחמרו קראוהו צצחרייה אין חזקתן לה שאין אנו אהראין לראייה שחרייה היי אין אנו אהראין לאם צה עליה קודס החופה או לא צענין עדותו אכ צנו הוא או לא דצין קצא עליה קודס החופה או לא לא נאונן הוא לוונר צנו הוא ואל תשיצני שאני חסם דלפי"ד הרנצ"ס

הרננות ז"ל לא היה אפשר לירח ליראות שחרית נזנחה לפי חשבון האלטרנטיב וליכוד ולחי טעות היא הרחיה שהיא חזב רחיה החדש שהיה אפשר להיות מהימנין להו שחרי צחי אומר גבוה שלש מרדשות ואי אומר חמש עדין בטלה אף שלפי החשבון יכול הוא ליראות כיון שהוכחו צדדו אי עדין בטלה דחדי קסדי סיקרל לונה לי הי"ג ה"ל למימר צראינותו שחרית נזנחה וערצית נזנחה אלל דכיון דח"ל לריכין לראייה שחרית אין משגיחין זה כל עיקר הי"ג דכוונה כיון שא"ל לריכין לשהיה עדין נכונה שהוא צנו לאס זה עליה קודם החופה אלל צלומיה צנו הוא קגי אין חנו משגיחין צלומיה אלל צלומיה עליה קודם הכישואין כל עיקר וצפיק דקסחדרין דף כ"י פלוני צל על אשתו נאמן למורגו ולא למרגה דפלוני דיצוריה משום דאדם קרוב אלל אשתו ואינו אללה צחורת עד כי היכי דיימא עדות שצטלה ותקלמה צטלה כולה כשיטה הרחצ"ד ז"ל שומעין מניה דחשבין ליה לונסקר צלומיה על אשתו ולעד נאמן צלומיה פלוני צל וכאלו אומר צל על אשה אחרת וצחמוכין דני"ו נעשה צלחה קנא לפני ר' יודא ואמר כתגריתי צני לצין עלמי אומר ר"י נאמן אהה לפקול את עלמוך וא"ל נאמן לפקול את בניך ומפרש טעמיה רכצ"י לדריך נכרי אהה ואין עדות לכרי וכיון דמשום עדות נגעו זה אף חנו נאמן נאמן הוא צעדותו שאומר צנו הוא דחמורה האמינה ואינו נאמן צנה שאומר שלל צל עליה קודם החופה דהיא ליה זה לתל דעדות תלצד האומדלל דמוכה דנחמה כיפול הוא דלמד שלל צל עליה קודם החופה וכנ"ס הר"ש ז"ל צלומיה דהשו" וז"ל אע"פ שיש מעידים שלל היה צבית המילה בשמוליהו אע"פ שהיה צעיר נחמה כיפול הוא דעציד וכו' וכת"ג מלינו צכונה מקומות בהלמוד שהאמוראים סינו דצדריהם נחמה כיפול עכ"ל וא"כ אין לורך צדון שלפנינו לשום אמהללה דח"ל כהיה דתניא צביתו יצונות נכרי שהיה מוכר פירות צוק ואמר של ערלה הן של עזיקת הן של טעו רצעי הן לא אומר כלום לא נכתוין זה אלל להצביה נקחו ומדכרי קסומע לישראל דכי היכי דצכרי אף דהוה מהימן צדדו קצירו ומליה טעם שיהיה כיון דליכא צנח מקח לא מהימן אף צכ"ד אף אה"ל דחי לאו טעמא דכיפול הו" מהימן כיון דטעמא דכיפול טעמא רצח הוא לא מהימן ומ"ס נכ"ל למלוא לו עזר עפ"י טעומה מהר"ל שכן טעם לקצרת ר"ה ומקום דצעל וקרובים שכחי דחייסי על חתינוק וגם צ"ד כופין אותם לפרכסם עד קס יס לצעיד לחלוק אהה דצחדיא איתומר צגנ"ו וליתצביתו לירקס אומר אצ"י כיון צושה לצל לצ"ד והורגה את צנה ע"כ מהר"ל הכי קאומר כיון דצעל צחיים ע"כ הוא משגיח על צנו ואינו נשאה מוזכותיו עד שחלטוך האשה לצל לצ"ד ואם לעתים רחוקות יתאכזר אצז קרובים אזלו לצ"ד לתצוע הצעל ולכפותו אלל צכ"ד אם נחוס לומר שאינו צנו אף הוא אינו חס עליו וגם לגצי קרובים לא מהימן דלדיצורא קנא דידים קנאכי ואשה צושה לצל לצ"ד וציתר צצן הזונה שצשה נרובה והוא נזכיר עון להפסק ומאי דצעי נכ"ל לחמזיק צכנפות הקצרה דחיי"ה צכ"י ז"ל דלא צעינן אמהללה אלל להתיר אף לאחריה אלל לעלמו לא צעינן אמהללה"ה אל ליהא מדכי הרננות ז"ל פ"צ מה צצונות עד שצודה צצני עדים קודם אכילה שעל אכילה כצעה או שקצל עליו הצרחה וכל טען צעה הההרה"ל אע"פ שטען אח"כ אין שומעין לו וכן אם אומר נעולם לא נצעהי אלל על דבר זה ואחר שהעידו עליו שצצע או נדר אומר כן היה אלל לא היה פי ולצ"י שוין אין שומעין לו ולוקה עכ"ל הכי דלף דהיה נאמן אינו טען בהחלה כדצרו האחרונים עכ"ל היכא דמכחיש לדצורא קנא אף שלעלמו צלצד מדצו כוגע ואין זר אהו אינו נאמן ואף להרחצ"ד שפסק צפ"ח מה"ל שגוגת כרצ"י יודא דאומר אדם נאמן על עלמו יותר נעמא ח"ס הי"ג צלל אודה ככר אלל צחוריה ככר לא אומר ואף ר"י לא אומר אלל צינו לצין עלמו וצטל עלמו אלל צפני אחרים לא ש"מ דאפי"י היכא דנתימן כיון דנוכחי ליה קסדי אפי"י צטל עלמו לא שצקינן ליה ה"ה נמי צנוכחיש דצרוי הרשונים כיון דאדם נאמן ע"י יותר נעמא עדים והיינו עיקר טעומא דשי"ה אנפשיה חתיכה דליקורא אקורה לו לעולם ותו לא שצקינן ליה לצבור על דצרוי צפנינו אפי"י צדדו טנוגע צינו לצין עלמו תלצד מה שהכירן שלפניו לא ותיק"י דצו טנוגע לו לצדו כי הוא חס לאחריה דהא ליכא תקנה או סכנת הולד וז"ו ומה שצצק אהו למדן לומר דדוקא צאשה שאמרה אי"ל אכי וכו' שהם שחחו צקלקלה ונחיי אמהללה אלל צדון שלפניו עפ"י חקירה

שאלה מה כדת מה לעשות נמדציק ברות של טעוה צכותל כדי להדליקן לנלות נר חנוכה וצבור שהוא עקוק צכך הצילו לו טען ז"ה אם ינשוק ידו מן הנרות של טעוה וידליק צטמן זית שהוא מלוח מן המוצמר או לא לפי קרלית צכפר נדפס ונחדש נקרא קצות יעקב שפסק סידליק צנרות של טעוה ומליות הטהוהוה טס .

תשובה לא לך צכפק זה כי תרליות שהציל אינן מכריעות דעמו וצברתו זאת מה שהציל מפי"ק דיומל דרצ טשה צעי לאוכוחי ונדחיל היה עומד ונוקריצ מנחה העומר ונעמלה תחת ידו אומר ונציא אחרת דקוואלה דחוריה היא צליצור ואי ק"ד דנקום מלוח מן המוצמר אף שכבר תחיל פוקר דינמל לעולם לא אומר' דחוייה היא לעכין פלריך לחזור אחר משמרה אחרת אלל אם אפשר לעשותו צלותו ציה אצ ודחי דהיי עכ"פ מלוח מן המוצמר עכ"ד ואינן אלל תמה שהרי אף לפי דצרוי כאן ההחיל צמורה לאפוקי צדון שלו לא ההחיל צמלוח אלל הכנה וצמנה צעלמא עשה שדיצ חנרות צכותל . עוד מניין לו לומר שזה יותר מלוח דהיינו להדר אחר מנחה אחרת טהורה שאינה מוצמנת אף שהטמאה צידו ועומד ונוקריצ ונלהדר אחר כהן טהור שאינו מוצמן אדרצא איפכא מקצברא הא טוואלה הגוף היא צכרה וטוואלה צכר אינה אלל צללו והנה רצ נחמן קותר דצרי זה החכם שהוא אומר צפירוש מודינא היכא דליכא שיריים לאכילה וטעמא דליכא שיריים לאכילה הא ליכא שיריים לאכילה אינו אומר ומציאין אחרת תחתיה ומה שהציל ונחמילו אין מפקינן דגצי אכילה ואיך דתן צפ"ק דצצת אין להם ענין לצלן דההם המלוח מהקיינות כתיקונה לכך לא אטרחותו רצון תדע שהרי אין מלוח נדחיה נפני דבר קטות אלל הכל הרי הוא מצעל הידור המלוח מכל וכל ועוצר על מדרש זה אלו ואנוהו וכיון צציררבו שאין לזה החכם שום ראי' להעמיד דצרוי נחיי אכן ונראה שנהוי"צ הוא לונשוק ידו מן הנרות של טעוה אף שכבר הדציקם צנוקומם ולהדליק צטמן זית ומנל אמילל לה נחמל דלומרין טילהי הולילו לו רצ פפי' משמיה דרצא אומר ראשון נעללח משום דקבר ליה כרצ"י יוקי דאומר מלוח צראשון הי רצי יוקי אינימא ר"י דקופוה דהתן ג' קופוה של ג' ג' קלין שצנן חורמין את הלשכה והיה כהוצו עליהן אצ"ג ותניא אר"י למה כהצ עליהן אצ"ג לידע אינה נהן נחרמה ראשון להציא היננה ראשון טמלוח צראשון ודילמל צעידנל דליחמזלי קמייחל לא איחמזלי צחרייתל אלל ר"י דפסק דתניא הנפריס פקחו ואצד והפריס אחר תחתיו ואח"כ נמלל צראשון והרי שאינה עומדין אינה נהן שירלה יקריצ דצרי חכמים רצי יוקי אומר מלוח צראשון ואם היה סכי מוצמר מומכו יציאנו הא קנא דלף שחוקפה השלישית היא חכה ידי הורם אין אומרים יציא מנחה קצבות ליצור שהרי היא חכה ידו אלל מניה אותה ונשלקה ולוקה את הראשונה ונציא מנחה וטעם מלוח צראשון הי"ג מניה נרות טעוה ומשלקה ונדליק צטמן זית טצו מלוח מן המוצמר ואין לומר דליקף נחמס איפכא כי היכי דההם זכתה הקופה הראשונה להציא היננה נעטם דהיא איתחזלי ואכתי צחרייתל לא איתחזלי הי"ג צעידנל דליחמו נרות טעוה אכתי לא איתחזלי טען זית והדצרים ק"ו אם נחיי לה קדיממה לדחות את הצרתה הצאה אחריה אף שהיא תחת ידי חמורם כ"ש שהועיל קדיממה נרות טעוה לתן שלל לדחות מפני טען זית הכל אחריתן הא ליתל דעיכ לא נחיי לה קדיממה אלל צשאין הצא אחריה נשוכח היננה כי היא דקופות דלית צחדי מיינייהו רבותל וצנחא טפי נחצרתה זולתי הקדיממה להכי צחדי הקדיממה לקדם הא צדליכא עדיפותל צחרייתל היא קודמת כדאומר ר"י

צהדים ואם היה סני מוצחר מומנו יציאנו ולא תימנא דוקא
 גדליחמו הרווייהו כי הדדי הוא דמחילא ליה פצחיה לטני
 לקדם הא צליחוי קמא ואכתי צהרא לא חזי לא חלל אפילו
 צכה"ג נמי מוצחר קודם נודב' רטי' וזיל ואח"כ נמלא רחשון
 או קודם חלות או אחר חלות וא"כ שאפרש הטני קודם חלות
 ע"כ ומשנע דהמיד אס אפרש הטני אחר חלות אס היה הטני
 מוצחר מומנו יקרב ופירושו מוכרח דכל הוכחה הגמי' היא
 נדקקת' ליה קתומי טימ דבכל גוונא מייקי וצכל ענין קאמר
 ר"י שאס היה הטני מוצחר מומנו יקרב אף דצבידנא דליחזי
 קמניחא לא ליחזי צהרא וגם אס מלאו צעליו צעלמו. והוא
 צתוך ידו הוא מניחו ומקריצ הטני סהפריס תחתיו שהוא מוצחר
 מומנו וליכנו עתה צידו:

וראייתי להרמזים פיה נתי' יה"כ דין ט"ו כחז נתי' א' ונהן
 יקח זוג לטני וכו' והטני מן הסנים סהגרי' ירעה
 וכו' וצדין ט"ז כחז פ"ר וטעיר יו"טכ סאצדו והפריס אחרים
 תחתיו וכו' ומלאו הרמזים קודם סקרצו חלו יקרבו הרמזים
 וירעו השניים וכו' הרי ספק כריפ ומסומי דרצא דקצר פריצ
 יוקי והמה אכי סצה' קרצן פסח פ"ד דין ו' כ' ניי סאצד פסחו
 ומלאו אחר סהפריס פסח אחר והרי סניהס עומדים יקריצ
 חיזה מנהן סירלה לטס פסח והטני יקרב סלמניס וזה קוטר
 דצרי' סצה' יה"כ טוב רחיי' צכ"מ סכ' צסס הרי' קורקיס
 סהרגיס צכעין זו ותיקן טני תירוליס וסניהס חינס עוליס פיה
 חל' דצפסח לא ק"ל לרצ כר' יוקי ומשוס דצפסח ספרשת הטני
 היה הרמזון חצוד ספקיד חסיווהו וזה ספק הגמי' סלמנה
 דאף דתרווייהו כחדא ליחמו מיימ מלוח צראשון וחסיווהו צמקומו
 עומד והוא הוא דק"ל לרצ ולריפ דלעיל ועוד מלן סס ליה
 לרימ למימר חכי לאפוקי תלמודן מפסטיה ומסמעותיה וסתי'
 סני קסה מומנו סכתז וזיל ואפסר עוד סדפת רצינו גס סס
 סחיזה סירלה יקריצ ולכך לא כחז סס הרמזון יקריצ חלל
 כחז סני ירעה והכוחה סאפי' סהקריצ הרמזון ירעה סני
 וליא ינות חליל ומתחלה לא הצילו חלל להגרי' כו' חכי אפסר
 דקדיא כו' קמיל דהטני ירעה כו' וכיון סלל כחז סיקריצ
 הרמזון ממילא סיקריצ חיזה סירלה חלין קפידא דצדר ואס
 היה לריך להקריצ הרמזון היה מפרס כן ע"כ וטורחות נפלחיה
 מחרצנים צכ"מ והרי' קורקוס כיפ סנעלס מהס מנה סכ' הרמזים
 דין ט"ז פ"ר וטעיר קל יו"טכ סאצדו וכו' יקרבו הרמזים
 וירעו הסנים סהוא סמוך ונראה לדין ט"ז סהצילו חלל זיל
 ח"כ צא לדיי ספר לחמו ורחיטי צה' יה"כ ססיג גס הוא זיל
 על רי"ח הקושיא ססנייה חלו והוא זיל כחז לחלק צין חטות
 סצאה לכפרה ולהכי מידו צה רצנן פסח סלינו צל לכפרה
 חינו חנויר כיכ לכך חיזה סירלה יקריצ עכ"ל ולין צזה טעס
 דמה לי קרצן חמור ח' קל כל ח' צקדושתו הרמזון וזה
 צלוחה סקדושה הקלה היא אס חמורה ועוד מני' לרמזים
 לחלק צכך ועיד הקושיא סכוכ"ת דסתלמוד חומר רצ ק"ל כר'
 יוקי והוא זיל חומר צהיפך דרצ לא ק"ל כרי' וזה דבר סליא
 לטנוע ונראה צעני' דק"ל להרמזים דעיכ ליק ר' יוקי מלוח
 צראשון חלל כשהטני חינו קרצ צעלמו חלל רועה להכי חנויר'
 מלוח צראשון להקריצו והטני ירעה והכמים דפליגי עליה ק"ל
 דאפי' כשהטני רועה נמי חיזה סירלה יקריצ והכי דייק ליכח
 דחיזה סירלה יקריצ דמשנוע אצל סני חינו קרצ חלל רועה
 הא כשהטניס קרצים חלל סהאי קרצ פסח והטני קרצ סלמניס
 חין נחה לוח מוח דאף סעיקר הקרצן היה פסח ומותרו הוא
 סקרצ סלמניס מיימ כחו קל חמורה יפה צמה טענון סתי מתניה
 סהן ארצו וסמניכה וסכ"י ותנופת חזה וסוק מה סלין ספקה
 טעון ומלותו מרובה מלוחה ספקה והכי חס"צ ליה תנא דפי'
 חיוהו וקומון צחדא צצא צהדי צבור ומעטר דהנן צחו צהדי'
 צריס צחסיס לטס גצוה מהס כסיריס לטס נמוך מהס פקוליס
 כ"ד סצבור ומעטר שחטון לטס סלמניס כסיריס סלמניס סשחטון
 לטס צבור ומעטר פקולין וצפי' כל סתדיר דף פיי' ע"צ סלמניס
 קודמין לצבור מפני סהן טעונין מהן ארצו וסמניכה וסכ"י
 חנופת חזה וסוק וצגומ' דף ל' ע"א אדרצא צבור קודם סכן
 קדושתו מרחס ונלכל ככהניס אפייה מלוחה יחירות עדיפי'
 וכיון סלין לפסח קדימה צחלט על מותרו סהוא קרצ סלמניס
 ק"ל להרמזים דרצרות צידו להקריצ חיזה משהייה לפסח
 וחצירו לסלמניס: וכן סנינו צהדיא צחוקספחה פרוק ט' רצי יוקי
 חומר מלוח להציל חלל הרמזון ואס היה סני מן המוצחר
 יציאנו חס' ירעה עד סיקחאצ וימכ' ויציל דמניו סלמני' לטסה
 עטר ע"כ צחוקספחה חרי נחצרו ונחלטו דצרי הרמזים צטענוס

וימנוקס דלין כך חלל מה סלמנו חכמים וכיון חלל מלינו
 ליה לרצי יוקי סחולק חלל צהסני רועה דכתיבא צהדיא ומסוס
 דצניח כדחין אצל למי ספוקק דלין צעלי חייס כדחין והטני
 קרצ צעלמו לא אסכחן האי קצרא דהתיא דקוף פרוק חוליו
 לו וריס סני סעירי נמי חכי ניכחו דהטני' חין קרצים חלל
 רועי' וצחמו הוא דלסכחן ליה לרצ ולריפ' ומסומי' דרצא
 דחנויר מלוח צראשון אצל צהסניס נמי קרצין סלמניס חלל
 אסכחן כלל חנל דחמו מלוח צראשון חנויר חזו חלל לוקיף
 עלה ואפטי פלוגתא לא מופסיקן: וגדולה מוח חכי חומר דאף
 כשהטני קריצה צקרצן סהוא ודאי גרוע מקרצן הרמזון כיון
 סנכל מקום היא קריצה וחינה כיתקת לרעי' ח"ז מקריצ חיזה
 סירלה לעיקר סקרצן והטני' למוהרו מהא דחני' פיג דחמורה
 דק"ח ע"צ ומנין למופריס חודה ואצדה והפריס אחרת סחתייה
 ונמלחת הרמזים והרי סתימן עומדת סחיזה סירלה' יקריצ
 ולחמה עתה חיל חודה יקריצ יכול סהא סנייה טעונה לחס
 חיל יקריצו ח' ולא סתיס וכיון דסתמא חיל ומלין למימר
 דכולי' עלמא הוא חרי זה ככו' ואף דעיקר חודה טעונה לחס
 ולא מותרה ומותרה ודאי גרוע מומנה עכ"ז יודה צה רצי יוקי
 סהרשות צידו להקריצ חיזה סירלה לתודה כיון סאף מותרה
 קריצה ועוד חכי חומר סאף אס ססנייה מוצחרת חין לודך
 להקריצה לעיקר סתודה כיון סאף חמורה קרצ חלל: ואי קסיא
 חלל חל קסיל חלילי לא כחז הרמזים דין זה סלל היה סני
 מוצחר מומנו צפר וטעיר סהסניס סלמניס רועי' סציא ססניס
 ולין לומר סקמך עלמו על מייס צחל' חיקורי מוצח פיז יציא
 מן המוצחר כל סציא לקרצן דהא חזינן ליה לרי' יוקי דלריכא
 ליה לאסמנין כי חכי חלל חמל' מלוח צראשון צחלט מביס
 דהוא ליה להרמזים דפוקק הוא לאסמנין חכי: ונראה דרמזים
 ק"ל כמי' סחוק' פרוק סני סעיריס דקיד ע"צ דיה ואס היה
 סני מוצחר וכו' סמא לא סייך חל מילתא חלל צגזולין או
 צכעין צעורה אצל צטעיר מנשחלח וצטעיר ספנימי ססקרף
 מחון לג' מחנה אפי' אס היה סני מוצחר מומנו מלוח צראשון
 ע"כ וצטעיר לעזאזל סדצר צבור דמה לנו ליהן לו המוצחר
 אצל צטעיר ספנימי לריך לתה טעס ונראה דאף סחלטו מוקטר
 ע"ג חמוצח כיון סצטרו סקרף מחון לג' מחנות והטני חרועה
 דמיו כולן לגזוה יחיל לן סאף סהוא מוצחר יפלו דמי מוצחרו
 נכדצה ויצילו צחן עולות סכלן לגזוה וממילא סהיד לפרו קל
 כחיג סהוא סקרף מחון לג' מחנות כחמו דלעולם מלוח
 צראשון:

וראייתי צתי' מיו פיט דפקחים דיה ירעה כחז וזיל ודלא
 כרטי' סכ' צגומ' דליח דמסנהינו קצרה צניח כרחיס
 וניחא סהא להרמזים לא כחצו דמסנהנו חלל כחלכתא דהא
 ח"ק הוא דק"ל חכי ציומא וצהדיא פסח סס הרמזים כותיה
 ודלא כפירוש סני סכהצ צכ"מ צפי' מהקיי' דצרי הרמזים
 דק"ל דמסנה זו חלל כחלכתא עכ"ל וצמסנה ז' על מפרס
 נקצה לפסחו כ' דמדכ' הרמזים צזו ירעה ויציל דמניו פסח
 ואס לא נצל צו מוס עד סהקריצ פסחו יציא דמניו סלמניס
 מזה רחיה גמורה למי' לעיל להרמזים ק"ל ירעה אפי' למי'ד
 חין ציח כרחיס דהא חכא כחצתי ע"פ סחוק' דמלן דק"ל חין
 כרחיס ק"ל חין כרחיס וליה כחצ הרמזים ירעה וכו' וכ"כ דק"ל
 צירעה דלעיל דלחו דחיה היא עכ"ל ואכי חמה עליו זיל דגצרא
 אגצרא קרמי דאף דלחוק' היא כ"כ להרמזים חינו כך חלל
 ח"כח ומטעס סכצחר ואס כדצרו נסחרו דצרי הרמזים סכתז
 והטני יקרב סלמניס מופרכים וצטלן' סהרי סחירון הרמזון
 סכהצ חכ"מ דהתי' סקוצר הרמזים סירעה וכחז יקרב סלמניס
 חחת ירעה וכו' חיל לחומרנו על קטן סצמחצריס כ"כ על
 רציו: וס' דלייק וגריס כמס' נפי הגצורה חלל סחירון סני
 הוא צבור ופסוטי דצצרי הרמזים דק"ל כרטי' דמסנהנו כמ"ד
 ציח כדחין וליה סילכתא כותיה וליה דפסח צמפריס נקצה
 לפסחו סלל לא נפל צו מוס עד סהקריצ פסחו יציא דמניו כר
 סלמניס טעמא רצא חיה ציח והוא מכו' דכיון דעכ"כ כר
 כיתק לרעייה כדי סציא דמניו פסח אף סחח"כ הקריצ פסח
 אחר סחתי' לא פקט סכ רעי' מיינה ועוד מיידי דהוא חלסס
 סיכהק לרעייה דאף סקופו להציל דמניו עולה וסוה לן למימר
 דהוא עלמו יקרב עולה אפי' חנוירן ימכר ויציל דמניו עולה
 אצל גופו לא דגזרינן לחחר כפרה חמו לפני כפרה כדאי'
 צפקחים פי' חלו דצריס דעיג ופירטי' דאי סריה ליה לחחר
 כפרה טעו וכו' ולי' לטנות זנה לזנה אחר כל זמן שמועד
 לטמו עכ"ל והוא טעס צכקצה זו או צן סתי סניס סדמניס
 עומדים

היריעה נכחה הימנה ורואה אני הדברים קצ וקצ זה ענין
למאי דלמרי צפ' כל התדיר דפי' עי' צממרי' אמרי תחיל
והתחיל צממרי' גומר דשאי תהם תחיל והתחיל צממרי' תמורה
ממש חץ לו לרחות ונורה זו בצביל מורה אחרת אזל לקיים
המורה עלמה מן המוצח פשיטא סמיחין את שחינו מוצח
ותופקין את המוצח ומחאי טעמא גופיה חץ ענין לכאן לותה
צפ' דקדים וסמרי' לשחינו תדיר ומא סיהא אחר ממרק צממו
דלחיצי' חץ סם צדק לי' עי'... וציותר לדעת הגאון מהר"ל
משפאלג סכתא צממרי' נר מורה שכל המדליק נר חנוכה צממרי'
לא יל' י"ח כלל וצרכתו לצממרי' הלכו כוהנרימאי כבר כתב הוא
ואף דכחוג עלמא צממרי'ת הלכו כוהנרימאי כבר כתב הוא
זיל צממרי' שהטעם ממסו שחין סמן זית מלוי להם הא צממו
תחת ידו לא נפתק אדם מעולם סמיח נרות כל טעמא אף
סכצר הדציקס צכיתל לטורך חנוכה ומדליק צממן זית טבא
לו אחי' צין אורגל עי' צממרי' חלל: גם מ'ס צממרי' זו דמאי
דלמרי' צממרי' הידור מורה עד שלים מורה מיי' צלל תחיל צממרי'
חיינו כן ולפי דעתו מי שהיה צידו אחרוג. ציוס ח' של סוכות
אף סממרי' לו אחר ואפי' צחנס ומא אהודר מן הרשפון
אלף פעמים אקור לו להגיח הרשפון שחינו מהודר ולצורך על
האחרון מהודר וממו דהא אמרי' צפ' כל התדיר סם דכל
דממי' זמניה הוא לי' כאלו סחוט הוא לפיכך ולא' כל שהחיר
המזרח יום ח' של סוכות הר"ל כחילו תחיל צממרי' לפי דברי
ואז אקור לו להגיח אותו ממסו המוצח מנה תמרי' אדרצא
דוק מניה לצידך גיטא דלמרי' תמס כיון דהאי יין אף דכבר
קידש היום קודם לו כמאן דשחיט תרווי' דמי אי' צכ' צממרי'
כיון דחמי' סמן מי' ליה כמאן דשחיט תרווי' ומוצח עדיף
ועוד אס כבר לקח האחרוג שחינו מהודר צידו לצורך ועד
סלל צירך שחינו לו צחנס אחרוג יפה שחין במוהו ונחמיה
לו צממרי' לפי דברי' לא יצרך כי' אס על הרשפון שחינו מהודר
ודבר זה נפתקע ולא נאמר והדבר צרור דצין צממרי' צין
צכ' וצכל המורה סצממרי' מוצך על היפה והמהודר ויולל
צו יד' חוצתו אף טבא צממרי' והלכל' כתיבתי לצי' אשכנזי' ס'ט
אשכנזי' מדינת קליווא סיון תי' לסי'

עומדים ליקרצ לשם פסח ואי קרית ליה אחר הקרצת פסח
להזיחו סלמס עמי ומיי' ליה לשם סלמס אפי' קודם הקרצת
הפסח חה לא יתכן כנוס רסי' זיל ודין זה סקרו הרמב"ם
זיל פ'י מהל' פהמרי' דריו ומ'ס למוכיח התי' מפ' ו' דיומא
דפקק סס הרמב"ם כתיב דלומר ירעה דעי' אכל צממרי' כמי
קיל הכי אלו דצרים שחין להם סחר סמא עוסה היקס מדברי
הרמב"ם לקטור דברי' המפורסם ואעיקר' דדינא חין קוס
רחיה מפ' ו' דיומא דלכל מנה יפסה צכני' סמא חין קוס
לפסקר להקריצו סמרי' הוא חטאת וגם למיתה לא אזלל כיון
דכל ליצור היא ועי' תרעה לאפוקי צממרי' צ' פכחים דהסני
קרצ סלמס למי' דחץ צממרי' ואלו דצרים צרורים ונכונים
ונהקיימו כל דברי' הרמב"ם זיל דדרך ככונה ופסקיה עוד כתב
צממרי' זו חין לקטור דין זה מהא דלמרי' מלא אחרת נחה הימנה
מסוס דהס עדין לא התחיל צממרי' עכ"ל כיון למ'ס צממרי'
דצי' מלא צממרי' נחה אומר זו לקצת מלא אחרת נחה הימנה
מניח את הסני' ואוכל את הרשפונה ולכך דחאה צממרי'
סעדין לא התחיל צממרי': ואי' המי'תיה הלמוד ערוך צממרי'
דצממרי' דיי' עי' דמיי'תיה סמס צממרי' דהני' פרה נפדי'ת
על כל פקול טבה וכו' מלא אחרת נחה הימנה הי'דה סממרי'
עי' מערכתה חין לה פדי'ת עולמית וכו' ח' ר'ס חיימא קי'פא
נשחטה בו' חיל פדי'ת והתחיל רסי' וכו' וארי' לקיס חומר'
היה ר'ס פרה נפדי'ת עי' מערכתה וכו' ופדי'ת חין לה פדי'
עולמית ומחר סכעסה צממרי' גכחי' הוא להוליה לחיל' חומר'
היה ר'ס פרה נשחטה כהילכתה עי' מערכתה נפדי'ת אס
מלא יאה הימנה עי' חרי' אצולר אף סכצר הקדי'סו הפרה
קדושה הגוף מוסכין ידי'ס הימנה אס מלא אחרת נחה הימנה
ומקיימין המורה צממרי' לכי'ע ואף לאחר סחי'תה ועסי'תה
היו מפקיי'ן קדושתה עי' אחרת נחה אלא סמיה נראה לחכמים
גכחי' דצד ר'ס דלל חסי' ל' גכחי' אפי' לאחר עסי'תה קיל
דמפקיי'ן קדושתה הא קודם סחי'תה אף סכצר היא קדושה
וכצ' התחילה מלכותה ממס אעפי' מוחלי'ן אותה צממרי' נחה
הימנה כי'ס צממרי' נרות של טעמא שחין סס התחלת מורה
כלל סלל שחינו לו סמן זית סממרי' הוא למסוך ידו מהשעיה
ולחדיק צממן זית: וצפ' דצממרי' וצממרי' דמיי' עי' פלוגתא
דצי' וסנוחל ח' מתירין מצד לצד ואי'סקא הלכתא כסמוחל
דלמרי' מתירין וכו' סמו' דלף דמחיי' סמוחל כלי' קופסא
כיון דחין לו אלא כדי טלית אמת טוב סיתן צממרי' סמא
חפץ להחטוף רסי' כי' צפ' דצממרי' מצד י'סן לצד דמס
נראה דחמי' לשממממין דמסוס מורה מן המוצח שחיל מ'סן
לחד' מותר לצקל מלוח סממרי' סממרי' וסממרי' פולו לי'ס
דכיון דמממרי' קממרי' נשמע אפי' צממרי' אלא סעדי'תה המורה
היא לחיות לצוס ומממרי' צה סילכך מצממרי' מנורה הרשפונה
לקיים אותה המורה צממרי' צממרי' יוחר מממרי' הא קמ' דלף
סממרי' כבר עשירה ועגמרת מצממרי' חותי' כדי לקיימה מן
המוצח כי'ס צממרי' עשוי' אלא סממרי' מוכנת לי'עשות שחין
מסממרי' צממרי' זו והזמנה כי' חאי' לאו מילתא היא לכי'ע:

ובברכות פ'ג סאכנו דמיי' קייל גדול מצד אפי' צממרי'
צממרי' וכו' ואף דליכא עיקר סעודה סכצר חל
עליו חוצת צממרי' קודם טבא הגדול חמיה כצדו של גדול דוחה
את העיקר סעודה כי'ס כצד המורה עלמה ומצממרי' סמא
דוחה את שחינו מוצח טבא קודם אצל חין לומר סטעס גדול
מצד ממס כצד המורה עלמה סכצרה גדול דליכא לא
יאה רסי' הגדול ליתן רשות לקטן ואשכחן רצ ור' חיי' דיתי'ת
צממרי'ת קמי' דרצי' ואי' רצי' לצד קיס חסי' י'דך כי' חיי'
דלי'עין צממרי' מוצח: ר' לונך לידע כחה של מורה מן המוצח
לא ולמד מלוחה סממרי' צפ' ר' י'סממרי' דק'ד עי' אמר רבה
היו לפי' סמי' חממרי' ח' סממרי' וח' כחוסה סממרי' כחוסה וח' כ'
סממרי' פטור ולא עוד אלא סממרי' לו הצא סממרי' לכתחילה
וסחוט ופקק כן הרמב"ם צהל' סגמרי' צפ' וי'עמל ממסו מורה
מן המוצח להצי' שני'ת: וצממרי' פסק דכל שחין לחוס
לסממרי' יצור זמן צממרי' הלכנה י'ס לחממרי' עד מולאי' הסצת
מסוס מורה מהי' חץ דקייל צפ' כל התדיר דיי' עי' דכל
סממרי' זמנו הר"ל כחילו סחוט לפיכך מיי' מעצירין המורה
מזמן זה כדי לעשות מן המוצח צממן מלוחר סמרי' מן
צממרי' הלכנה היא סממרי' חורה ואעפי' מממרי' ומסממרי'
חורה עד מולאי' הסצת ממסו מורה מן המוצח: וחכמי' סממרי'
צכ' חקידים סלס הי'תה ירעה כתיבה צכ'ת צממרי' סממרי'
יפה ומלא אחי' סופר חומר' ולצד מוצח סממרי' לחמליק

שאלה מה מו החכם המדומם הסי' אד"ס אל ירע צממרי'
כי'ת חיוני' תסוצתי כי' סמי'ת הממרי'ת
הקיי'ת ועמה כחסי' נפני'ת חני' מסי' בכל מלוחך אחר היא
עלי' חוצה על דבר האסא סממרי'ת קסי' ליה טולד לה חולי'
סלל מוכל להחעצ' ומן אזו והללח ממרי' אחר סממרי'ת' צ'
או ג' ימי' מוללח צממרי' או צממרי'ת כממרי' כומי' לממרי'
לדממרי'ת וסס כממרי' חקמרי'ת כממרי' חול' ולאחר זמן כממרי'ת
להממרי'ת ומממרי'ת לממרי'ת סממרי'ת סממרי'ת סממרי'ת
וכמממרי'ת סממרי'ת סממרי'ת סממרי'ת סממרי'ת סממרי'ת
סוס רוסס כלל מהאודס רק ככהס לצן ומממרי'ת כח'ז ולע'ר
צממרי'ת סממרי'ת סממרי'ת סממרי'ת סממרי'ת סממרי'ת
סממרי'ת סממרי'ת סממרי'ת סממרי'ת סממרי'ת סממרי'ת
לח' אפסקר צממרי'ת כו' דפסי'ת דכיון ס'ס לה מכה מולה צממרי'ת
ועמרי'ת לצממרי'ת חיי'ת סממרי'ת יודעת דמממרי'ת מיי'תה דס כו'
עכ"ל כו' וגם י'ס ללדך להי'ת מממרי'ת סממרי'ת סממרי'ת סממרי'ת
וי'ס לדממרי'ת לממרי'ת סממרי'ת סממרי'ת סממרי'ת סממרי'ת
הגאון זלל'תה צכ' סממרי'ת סממרי'ת סממרי'ת סממרי'ת
דס מממרי'ת סממרי'ת סממרי'ת סממרי'ת סממרי'ת סממרי'ת
כסי' וכבי'ד ס'ס לה הי'ת צ' או ג' ימי' אפסקר לומר דמממרי'ת
עי' תורף כאלת חכס.

תשובה ירע כתי' סלף סממרי'ת סממרי'ת זיל קיל דמממרי'ת
אף סממרי'ת יודעה סממרי'ת מוללח דס צממרי'ת סממרי'ת
אפי'ת חולי'ת צה כמממרי'ת דצממרי'ת: דצד מממרי'ת סממרי'ת
סממרי'ת סממרי'ת סממרי'ת סממרי'ת סממרי'ת סממרי'ת
י'ס צה מכה והיא יכול' להגלל' ולמולל' דס חרי' זה הולה צה
חרי' דלל' תלי'ן אפי'ת כחס אלא צממרי'ת סממרי'ת סממרי'ת
ואי' חאי' חאי' היקס חדעתי' למממרי'ת צממרי'ת סממרי'ת סממרי'ת
מכה סחין חנו יודעין צה חס יכולה להגלל' ולמולל' דס סממרי'ת
צה י'צי'ת צממרי'ת וגמרי'ת צממרי'ת סממרי'ת סממרי'ת סממרי'ת
לידע סממרי'ת מולל'ת דס מיי' לרי'כין חנו לידע סממרי'ת להגלל'
ולמולל'ת דס חח' סלל' וכו' זה דצממרי'ת זיל ועוד וכי' ידע
ועמרי'ת סממרי'ת סממרי'ת סממרי'ת סממרי'ת סממרי'ת סממרי'ת
צממרי'ת סממרי'ת סממרי'ת סממרי'ת סממרי'ת סממרי'ת
צזו מה ידע' קסה צממרי'ת סלל' חממרי'ת סממרי'ת סממרי'ת
אלא לחקל סממרי'ת כו' דס ולא כחס חרי' צממרי'ת דצממרי'ת

מונח אין לנו להקל אפילו זיכולה להגלע שהרי אין זה סהם
 אלא רואה: אלא על כרחך כוונה הרשע'א ז"ל לומר דלא
 צעין שמה ואלריכה לומר שאותו הדם מונח הוא כוונה ויורד
 מן המכה אלא כיון שמרגשת צעלמה שיש לה מכה שמוליה
 דם אף שאינה יודעת צלוחה פעם שהדם הוא שותת ויורד
 מן המכה כיון שמכתה מוליה דם תולה זה אצל צאינה יודעת
 אם מכתה מוליה דם ותי תיחי לתלות זה דאף שהאשה
 צחוקה טהרה עונדת ומוקמינן לה לחזקה מ"מ לא אמרי'
 הכי אלא כשהוא ספק שקול וכיון שיש לה מכה המוליה דם
 צודאי הרי הוא ספק שקול ספק מן המקור ספק מן המכה
 שיש בה דם: אצל כשאינה יודעת צודאי שמכתה מוליה דם
 הרי אין כאן ספק שקול שהרי דרך המקור להוליא דם צודאי
 ודרך המכה ספק ותי דשלא צעשה וקחה היה אפשר לומר
 דאין דרך המקור להוליא דם שלא צעשה וקחה ולכן יש
 לתלות לקולא אצל הרשע'א ז"ל ומהרה אפי' צעשת וקחה
 כנצוחר דצדקו צתחיל דקפ"א ע"ז וא"כ היכי אפי' ספק דם
 דמן המכה ומוליא מידי ודאי דם המקור אף דהאשה עונדה
 צחוקה טהרה אלא ע"כ הרשע'א מייירי צידדעה צודאי סדרך
 מכתה להוליא דם אלא שאי' יודעת אם דם זה הוא מן
 המכה והא דחזיק הרשע'א לפרש הלשון סגנו' ונאמנת אשה
 לומר מכה יש לה שממנה הדם שותת ויורד וז"ל שאני אומר
 ממנה הדם שותת ויורד עכ"ל ולא קאמר שממנה הדם שותת
 ויורד צפעם אחרת הוא משום דגירסתו ז"ל היתה שממנה הדם
 (זה הידיעה) שותת ויורד דמשמע זה הדם שעליו אנו דנין ועוד
 דקהם מכה שאנו עסקין בה צדיני נדה וכחמים צמכה המוליה
 דם מייירי וחייוש הוא שחידשו ופירשו לנו צדני כתמים אם
 יכולה להגלע ולהוליא דם תולין בה ולולי שפירשו לנו כן צפירוש
 ה"א דלריכה לה"א דם צפיעל כדי שיתלו בה ואם אין היובה
 כך אין תולין בה ומילא משמע דמכה זו סצמקור צמוליה
 דם קמיירי וא"כ מה לנו לפרש שממנה הדם שותת ויורד על
 עיקר המכה שדרכה להוליא דם פשיטא דצחי' איירי והיה
 קליק אדעתין למימר דעל דם זה שהוא רואה עתה קאי לכך
 כדחק לפרש מה שפירש ואין להקשות א"כ הא"ך כ' הרשע'א
 וא"א לידע אלא צדיקה שפופרת והלא אף צדיקה שפופרת
 א"א לה לידע דצקלמא אם הצדיקה היא לידע אם מכתה
 מוליה דם אם לא ניחא דצדיקה שפופרת אפשר לה לידע
 אם מכתה מוליא דם אם לא דמגעת צמוך צצרחש המכחול
 צמכה אם יש בה דם צידוע שמכתה מוליה דם ואם לאו אין
 מכתה מוליה דם אצל אם הצדיקה היא לידע אם זה הדם
 ששותת ויורד עתה היא מן המכה הא"ך אפשר לעמוד על
 דבר זה כיון שצעשה ירדה הדם היא מכנסת המכחול צמקורה
 אף אם נוגעת צמוך צצמכחול צמכה ומולת עליו דם ניחא
 מן המקור ירד להוך השפופרת ונפל על המוך סנגע צמכה
 דצלמיה נמי תיקבי ממי עבין צדיקה שפופרת להבא כיון
 שהמכה צמקור עלמנו וא"כ טהרה א"כ ימלא דם צראש
 המכחול אחר נגיעתו צמכה וקודם זה נספקין לה צספק מן
 המקור הא"ך צדיקה זו תוליהנה מידי ספקא אף שימלא דם
 צראש המכחול ניחא דקודם נגיעתו כצר היה עליו דם מן
 המקור ומה האמר כיון שאינה שופעה ואינה שעה וקחה אין
 לנו לחוש לדם מן המקור ומסתמא אמרי' מן דם המכה הוא
 א"כ כל עיקר צדיקה זו למה אף צלא צדיקה אמור דם מכה
 הוא ומה שרואה שלא צעשת וקחה דמסתמא אף ארואה שלא
 צעשה וקחה נמי היה מלריכה צדיקה ואף אם הרנה לחלק
 בין רואה לאינה רואה דצחי' רואה אמרי' אלו הזה דם היה
 אחי וכיון שאינו צא אלא ע"י שפופרת צמוך סנוגע צמקור
 אמנה ומסתמא דם מכה הוא עכ"ז כיון דהך צדיקה דנקי'
 הרשע'א ע"כ אינה צלופן צדיקה האמורה צתלמוד
 דהתם צנמלא צראש המוך עמאה ובאן אררצה טהרה
 הלו"י צזה דהא אם אינה מוליה דם צראש המוך אין לה
 היכמה שמכתה מוליה דם וכיון שכן אף אמה אמור דצדיקה
 הרשע'א היא צלופן סאף שפופעת יכולה לידע אם הוא מן
 המכה ובגון שקותמת פי השפופרת צחי' דבר עד שמוניחה
 סמוך למכתה וצהגיעה שמה מוליה הקתימה ומכנסת ומכחול
 וצראשו מוך שמוך דרך ישרה לנקוס המכה או שמכתה
 השפופרת על נקוס המכה צלי ומכחול ורואה אם מנטיפה
 השפופרת צעודה עונדת ראשה צמכה או דלרואה דמילתא
 נקי' הרשע'א הך צדיקה דאפילו הימא דצמכה צצדדין מייירי
 דאז אפשר לה ע"י צדיקה וכעין צדיקה ההלמוד מונח אפי"כ

מונח צתלמוד דלא צעין צדיקה כלל וצלא צדיקה א"א לה
 לידע שזה הדם שותת ויורד מן המכה אצל אפשר לה לידע
 אם מכתה מוליה דם אפי' צלא צדיקה שהרי הרשע'א
 כ' צפירוש ונאמנת לומר מכה יש לה שיש סם דם הרי מלריכה
 לומר שיש לה מכה שיש סם דם וא"כ ע"כ יודעת היא להצמין
 בין מכה שיש סם דם למכה שאין סם דאין לומר דגם זה
 הוא פירוש וציהור ולא שסתא האשה לריכה לומר כך דעל
 הרשע'א אנו מלכערים על הפ" הנאמר צגנו' מיותר וא"כ
 הרשע'א לדחוק ולפרשו ומה לו להרשע'א להרבות דוחק ולא
 לייצב דברי ההלמוד צא יותר מרווח ה"ל לומר צקיור
 ונאמנת אשה לומר מכה יש לה והולה צמכתה שאני אומר
 ממנה הדם שותת ויורד וע"ד דאם גס זה מן התוס' כך ה"ל
 לומר מכה יש לה והולה צמכתה שאני אומר יש סם דם וממנה
 הדם שותת ויורד אלא ע"כ שהאשה לריכה לומר שהמכה שיש
 לה יש סם דם דלמ"א אינה תולה בה וא"כ כל שלא אמרה
 כן אף להרשע'א אינה תולה בה וצקסתי לי חצר צפירוש דברי
 הרשע'א ומלחתי לי רב צעל ס"ך ז"ל צסי' קפ"ז ס"ק כ"ד סכתצ
 צקלרה סדעת הרשע'א כדעת כל הפוסקים ושכן הוכיח צספרו
 ולא זכינו לו וא"ך ס"יה חלימה לנו להקל צצאיור כרת ודיינו
 אם נקל כצצרת מו"מ הגאון צעל שער אפרים זללמ"א צס"א
 לו צעכין אחר א"כ תרגש.

ורמעשה עדיין לריך אני להתלמד צו אלא שלא נשאלתי
 עליו כעת: וצעין הסוזה ה"מ צס"ק קל"א לויחי
 להעתיק למעכ"ת מה סכתצתי עליו זה בעשר שנים ויראה
 שאין דעתי נסכמה עמו ז"ל למעשה וא"כ האשה הזאת עמאה
 מחמה הרלויה הללו ואף שהרופאים אמרים שהוא מן האם
 אף אם האמת אחת אין זה כדאי להחיר מלחות עמאות הללו
 שהרי האם היא המקור שממנו כל הדמים צאים אלא סכוונת
 הרופאים היא שכלשה האם סמה או שאינה צה אינה קלקול
 כד שאינה צריאה ומקרה צצצעה לצשל המורהו כתיקן
 ילה"אין צזמן כראוי ואין זה ענין לדם מכה שהוא דם צועה ומצורה
 ואינו מעיקר דם המקור אצל זה דם המקור הוא אלא שכלושת
 המקור או לכיזה מלורע מן המלורעות שאיננו צו הוא מוליא
 את הדם צלופן מצינה וצזה א"י וייצב מה שהוקשה להראש
 ז"ל כלל צ' ק"י י"ח על אותה ששנינו ומעשה צאשה א' קתימה
 מפלה כמין קליפית אדומות כו' תעיל למים אם נמוחו עמאה
 וק"ל להראש ז"ל כיון שצא נחמה מכה אמאי עמאה הא
 אמרי' צפ' כל תיד הרואה נחמה מכה כו' טהורה אלמא
 אע"ג דהדם צא מהמקור טהרה הא"כ וצא נחמה מכה עכ"ל
 הראש ז"ל ששאל להרשע'א ז"ל ולא זכינו לתשובתו: וצעניוהי
 הדבר נכון דאין פי' המכות הללו כוה דצרוחה דם נחמה
 מכה שהיא טהרה היא צועה ומצורה שיש בה דם ומוליהו
 ואין זה דם המקור אצל צאשה הא"א הרופאין קורין מכה
 למלורע שאיננו למקור עד שאינו מנצל הדם כראוי ומוליהו
 כמין קליפית אדומות:

וראיתי להרצ הגדול מה"מ מלוצלין צתסו' ק"א סכתצ
 לתרץ זה וז"ל הרופאים אמרו שאין הקליפות הן
 דם רק הן צריה צפיע קליפית נכה כו' ואמרו חכמים תעיל
 למים כדי לצחון דברי הרופאים כו' א"כ אם אשה רואה
 אפי' דם גמור ואמרים הרופאים שידוע להם שיש מכה כו'
 טהורה רק שבשני הנושאים לא אמרו הרופאים שיש לה מכה
 שממנה נפלה קליפית עבת"ד ואני תונה למה יגרע כח
 הקליפות מכה דם גמור דצדס גמור אי איתה מלריכה לצדיקה ואתה
 קומך על דברי הרופאים וצקליפות אמה מלריכה צדיקה ומ"ש ז"ל
 שהרופאים אמרו שהם קליפות ולא דם מלצד סדצר זה לא
 נוכר צתלמוד אלא שהרופאים אמרו שהקליפות הללו מן המכה
 הן צלות וצין יהי צריה או דם מ"מ מן המכה הן צלות
 וע"ד קשה שלפ"ד לא כמכני כלל על דברי הרופאים ודצריהם
 אינן אלא דברי הצחי' שהרי לא האמננום צאנרת מן המכה
 צלוחת הקליפות הללו אלא הצדיקה היא הנוצרת לנו אם
 נימוחו אף לדברי הרופאים עמאה ואם לא נימוחו אף צלי
 מכה טהרה היא שהרי צרי' צפיע הן ולמה הוצרכו דברי
 הרופאים לצטלה שצדיקת הפוכרין לא מהלכה הרופאים היא
 אלא מדעת חכמים ולדידי ניחא דקמ"ל אף שהאמת כדברי
 הרופאים דמכה נובה וריעותא שיש צמקור היא מפלה כמין
 קליפית מ"מ עמאה היא שהרי דם המקור הוא אלא שאינו
 נצוטל כל הורך ויידע נעכ"ת שאילו לא היו כמתי' הללו
 צעשת

בשעת ילידתו לחן נטי' למראה אדמומית חלה היו לבנים
 זיליאתו מן הגוף חלה כלומר שעה חזרו להיות שחור' אף
 שהשחור הוא עמל כמיש צנוטתו אפיה כיון שבשעה ילידתו
 מן הגוף מריתו עתה לין לנו לילך חלה אחר מריתו אובה
 שעה ולא מייצגיא שאין לורך להאמין מלמדות זכהס לכן
 וירוק צעודו לח עד סיחייצם סמל יתחדם בקלותו כמיש
 הציה דליחא וכבר חלקו עליו הצאים אחריו חלה אפי' צפראינו
 שהירוק או הלצן כסנתיצם חזרו קלותיו למראה אורכ נמי
 שהורה דאין לנו לילך חלה אחר שעה ילידתו מן הגוף ומיש
 הציה צניאורו ונתסו' פיד דעמלח חיה ודימה דבר זה למלי
 האמרי' שחור אדום הוא חלה סלקה וגם כתב דעיכ ליע רצון
 עליה דעקציה חלה צסנשאר ירוק מתחלתו ועד קופו חלה
 צסחור להתחדם בקלותיו אחר סנתיצם אמרינן מילקא הוא
 דלקי אפי' לרצון עכיד ואינן חלה דברי נציאות ואם חיה
 להך מילתא לא תו סתקי רצון לצעלי החלמוד מללסמועינן
 דבר גדול צניאקור חמור כזה וכמיש דרייף זיל עה צעהיג
 אדרצא מדעארו רצון ירוק ככל אופן טערו ועד מה ילימד
 צלצן ככל הדעות סוות צו לטער ולא הוזכר צו ליקוי חלה
 ומאין ארגלים לצדות מלצנו דבר סלח כוכר צגמי' לא הוא
 ולא דגמנו וכל הליקויים סמוכרו צגמי' היינו צעודו דס
 תוך הגוף חלה כשהאנראה עה לחתו מן הגוף טעור חלה סנסכנה
 אחיכ צהיתו על הצגד סימני האויר עם הצגד גרמו לו להחלדס
 וכיכ זיל צעעם שאין צגדים לצועים ומטמאין צנגעים סמל
 הצנע הוליד צו כיבור אף שאין חלצב דומה לכיבור החול
 ועינינו הרואות כסיוכח צגד פסתן על הצרול וישהא סם יעשה
 כחם ירוק כזהצ ולפעמים נטעה לאדמומית אף שהצרול אינו
 אדום ולא ירוק צהתחצרו עם הפסתן יולד מצינ סניהס לצב
 חרס נטעה לאדמומית גם זה כן חלה סזה יס לדחות סהצרול
 לצרו גי' מעלה חלודה וצקוף יס מותרות חיל ר' מדיסקרתח
 לצרע לא יעשה מתיס כחיים לענין ציוס ומקו' בו חיל דרכיה
 דרכי כועס וכל נתיצותיה סלוס ופירסי' או סניה לה צן חלה
 כזקקה ליצום וכיסחת לסוק ומת צנה חם תאמר תחלון הרי
 חיה מתגכה על צעלה עיכ צן אין לה צעעת מיתה קאמר
 עכיל אף חנו נאמר דחם חיהת דמראה לצן או ירוק כסנתיצם
 טעמח אין כחן דרכי טעם סהרי חמה מתייה צמרלות חללו
 לסעם חת ציתה וז' אולכת ומטעמח ומתעצרת ואחיכ חמלח
 אודם צקלות הכתמים טעאריכ ורי סעמו כדה ואולידו צן
 הדה ואין זה דרכי טעם וכתי דלצצרת הציה אין כחן קוסיח
 סחול אוקר להורות עד סיחייצם חלה לצצרת החולקים עליו
 ואיכס מלריכיים להמתין עיכ חם לריכין להודות דאף צנמלח
 אחיכ אודם צקלות הכתם סחול טעור מועם האמור: ודרך
 כלל אין לנו לצדות מלצנו דברים סלח חוזכרו צחלמוד צלי
 רחיה ומכרתח ומיש מדרך גזרה וחומרה די לנו צמה סתחמירו
 הרלסוקים זיל ועל כיולח צזה נאמר עדות לציד מוקרה חכי
 נמי אין צנות ישראל מורות לעלמן חלה חכס הצקי דריין
 ולא אחי למיטעי: ורליתי צספר חרס נקרה מנחת יעקב צקופו
 צניאורו לחיל כדה קי' קפי' סיד רלח להכריח דהמריכ סקוצר
 דסלח צעעת וקתח חם רוחה דס ומחמת סעמיס יכולה חיה
 סתאמר דס טעור הוא מיירי דוקח צלומרת חלסה צרי לי קדס
 טעור הוא מוסס דחליכ תקסי וקוגיח דסצעות דייח דאמר
 צגמי' חלה צבאין סמוך לוכתח חכניסה חנוס הוא עיכ ולדעה
 המרדכי קתח חלה חיה נעמלח כלל דרס טעור הוא עכיד
 וסגגה גדולה חיה ומה ענין סעמח חלל' חר סיני דברי המרדכי
 חם צרוחח מית דלספטר סחול מן חלדדין או מן חנקור כי
 חלסה חיה מרגשת צעעת סעמיס סוס סיני צמדרי צנוכ
 סיורה על סנספתח מוקרה ודברי חגמי' דסצעות מיירי צנעמס
 עם טעאורה ואיל נעמלחתי סמרגשת צעלמה סנספתח מוקרה
 ופורתח כדה מנקור דומה ועיכ חכי הוא סהרי סעמס צפכים
 חיה והוא עדיין לא פירס ומנח סהרי אמרי' דלסוק לו לפרוס
 הינחה עד סימנות חלצר ואיכ חלצר צרו סחיה רוחה צחיה
 סוס דבר וגם לא מועמנשה צידיה חלה סמרגשת צעלמה צמדרי
 צנוכ ספירקה כדה צדחיי חיצ וצדצרי חל' יס לי גיכ ויכוח
 צענין זה כתצתי זה כמה סנים וכלחתי להעתיקו כחן:

שאלה מין וצענין אותו הכער סמח ונקצר צסגגה צקרקעית
 הערל ואין הערל רולה למוכר מוקוס סקצורה
 צקוס אופן כי חם לתחיו קצור צתחלי סיחרוס ויזרע עיג
 ואף גם זאת צרלי כקף חם יכולים לפנותו לצית קצורה ישראל
 ויבסיטנאו חם מחוייציס לפסוח הארון לרלות חם עורנו מוסכב

כדרכו סהציה מעכית דצרי חיה מחריר דוד כיש צקי' נדמיח
 סמו חוות יחיר סהעיד צסס חרצ היקיס מחריר גרסון מין
 סצח מעשה לפניו צני' מתיס ססכחו סקצריים ככל ח' חכריך
 ח' וליוח חרצ זיל לפתוח קצר חקין ולכרכו צחכריך מלחר
 סאין חיהת חדין עליו חלה הגדול סק חיהת חדין עליו חקור
 לפתוח קצרו ומחריד חכיל חסיצ על חרצ חכיל מ: צ דקניה
 מתיצ ריז מעשה כוי צסלמח למיד צן ייח בו חלה למיד צן
 כי בו' וחרצ חכיל ליפרך צסלמח למיד צן ייח חיינו דאמר
 ריע ח' חחס רסחים לנוולו ולא אמר סלסוק מוסוס חרדת
 חדין חליח דחוי צן כי חיל לריע למינר דלסוק לפתוח קצרו
 מוסוס חרדה חדין חעיכ סאין לחלק צין קטן לגדול מוסוס
 חרדת חדין עכחיד סהעתיק לי מעכית צכתצו כי סספר לא
 רחיתיו עד חנה ולחי חומר דאין כחן מוקוס קוי' כלל דעיכ
 מותריד חכיל חינו רולה לחלוק על הרלסוקים סלמרו סחצלצול
 קסה להמתיס ומחמת חרדת חדין סהרי חינו מוקסה חלה על
 חרצ מחרגי' סחילק צין קטן לגדול חל לרלסוקים סלח חילקו
 לח קסיח ליה וליטעמיה חקסי' ריע לכיע דחל דחיהת חדין
 סייד לקטן כמו לגדול למח נקיי' ליה חכיוול ולא נקט חרדת
 חדין צין סיהיה צן ייח או צן כי סהרי צכל אופן סייד חרדה
 חדין דצסלמח לפי מיש מעכית דחרדת חדין לא סייד חלה
 צמסכחו מוקוס למקוס ולא לפתוח ורוחיו צמקומו כיחל חלה
 לפיימ סהעתיק לי מעכית דצרי מותריד חכיל כונתו דלפי'
 צפתיהח צעלמח סייד חרדת חדין צסניהס כקטן כגדול חייכ
 חם קוסייהו קוי' חקסה ליה על ריע למח חניה חרדת חדין
 ונקט כיוול וצלמח לקימ אפי' הינח דסייד חרדת חדין גם
 צפתיהח ודוקח צגדול ולא צקטן כרעה מותרגי' זיל דריע
 דעדיפח מינח נקיי' דחל קיל כחכמיס צפי' כגמר חדין דמיה
 דקיל חליס כקקל ערוס ואין חלסה כקקלת ערומה ומפרסינן
 טעמח צגמי' דקיל צזיוניה דחייכס עדיפח ליה טפי מניחח
 דגופיה ומפרס רסי' חלכך כוח לה סחיקקל צלצושה וסתחח
 למות ואעיג דחילכ דערל דגופה ולא חצנה מוחה להפסיטה
 עכיל חרי סחכיוול קסה מן חלער וכסס סחול צחי' חולך
 למות חרי הוא צמיהס סכצר חתו נמלח דריע נקט טעמס חגדול
 צסכיהס סחול חכיוול ולא נקט טעמס חחלוק ומנו סחול
 חלער מחרדת חדין וצלחיה לקימ דלמה לו לריע למינר טעם
 חרדת חדין דלח סייד חלה צגדולים כי חכי דחידוק מיניה
 חל צקטיים דליכח חרדת חדין לפי' מחרגי' סרי לצדקו אדרצא
 נקט טעם חכיוול דסייד חלי' צקטיים וחול כולל וכי תימח
 לינקוט חרייהו חדל דאין זה כדחי לחקשות ועוד דלחינן
 למיטעי' ולמינר דדוקח חכי דחילכ חרתי חרדת חדין וכיוול
 הוא דלסוק חל צכיוול לחוד סרי וצלמח סיל לריע דלפילו
 צכיוול לחוד נמי חקור וזה צרור ופשוט.

שאלה מח ומה סקסה מעכית על חגי' פי' מי סמח
 צח' סמח צעל חוב וליוח סלח לקוצרו בו' וחס
 הוא קריוז חינו יכול לנוולו:

תשובה חגהה זו מתלכת עמומית חיה וכבר לווחו עליה
 האחרונים צסי' קי' חיה ופי' קייח צחלקת מחוקק
 ומה ספירסו חם הוא לחוק צכוכת חחגיה: ולעדיכ דמיירי
 צסחירסיס חלמיס וחם יקצרוח חחלה לא יוכל חלה לחליח
 חת סלו מתחת ידס ולכך יכול לעכצ חת קצורת צעיה כיון
 סהניה נכסיס צלופן סחייציס חירסיס לסלס לו חלה סחייכס
 רויים לסלס לכך יכול לעכצ קצורהו לטוולו כדי סעיכ יצח
 חת סלו וחוי דומיח דעעסה דצני צרק ועדיפח מיניה וליד
 להיכח דלית ליה ללוח דחינו יכול לחוקרו דחחם חין סוס
 חיוצ על סוס חרס לסלס לו עחה ולענין קוסיח מעכית חתוק'
 גיכ כתצו צדיח חזוי יחצינן בו' ועוד סחול קריוס דעסנוע
 צקרוב אף דחיה ליה דררל דמונול חינו רשחי לנוולו' דקאמרי'
 צגמרח חזוי יחצינן ליטוול וליטוול היינו דוקח צרוחק חלה צקרוב
 לא ודכוותח חסכחן עוצח צצני חקספחה כיפינן זה חת זה מוסוס
 פגם וסנספה:

שאלה מט וצקוסיח חגאון מחריל מפרחג זיל צצן ייג
 עד צן כי דחינו צר כרת וחמלי מייתי חטלת
 יפה חסיצ מעכית ולחי מוקיף דלכחורה קוסי' זו אין לה סחר
 דחטי מי נתנה חחורה עעם לחיוצ חחטלת צסגגה מוסוס סחול
 חייצ כרת צמויד חלה דילפינן לה מתיקיסח דחורה חחת חיה
 לכס לעוסה צסגגה לעיז לווער כך מה עיז סחול דבר סחייצין
 על זדינה כרת חייצין על סגגתח חטלת אף כל בו' וצנן
 ייג ויוס ח' עד צן כי דצניז גופה חינו חייצ כרת חחסיח
 חייצ

למנוחה וז"ל חונק לענין המעשה שכל לפני הרב מהר"ר גרשון ז"ל וחזיתיה לדעתיה דמר דק"ל נמי דפתיחת הגולל יותר קלה מלטלטל הארון ומקום למקום לא כן אנכי עמדי דודאי פתיחת הגולל לאחר שנקתם יותר חמור דלית ביה מקום כיוול ואפי' אין צורך יותר לענין שהי סעירות אין לך כיוול גדול מן האדם כי ימות וע"כ לא הולכנו הפוקקים ליהן עטם חרדה הדין חלל לטלטלו צלרון קתום ומקוגר שאין רואין אותו בכיוולו חלל לפתחו ולראות כיוולו הוא יותר חמור מאלא דאי מחשבת ליה לנתינת התכריך לכבוד גדול וכמו ליקוט עלמותה מהודך של אחרים לתוך של עלמו זין צקמן זין בגדול קרי ואי לאו הכי בתרווייהו אסור ואפי' בטלטול הארון ומקום למקום דמשום חרדה הדין נקטוהו האחרונים אין לחלק זין קטן לגדול ולפעמים קטנים נמי מיענשי כדאשכחן בזוהר צהאל ינוקא שדכוהו על שהיה מקשה לרצו ומצינו: יעניין בפי' חקליא מעין ה' נחר ג' קיש דין אפי' לקטנים ועוד שהצבול קשה למתים קתם אמרו וזה זין לגדולים זין לקטנים כסיומן שכתבו יסתי' אז יבוח לי וטעם חרדה הדין הוא לרוחא דמילתא זה יכל צור:

שאלה נא

וענין העיקר להמחויבים שניהם העבירו המועד יותר משנה א' והדרי צמו עתה אם העיקר מחויב לשלם הקנס או יכול לומר קים לי דלא בהרמזין ואם החולקים על הרמזין מודים בקבלן מציבותיה דמר אמינא דודאי כי'ע מודים בקבלן כיון שהדין הוא ממי סידלה ישרע החלה הרי הוא כלוה עלמו ולענין אם יכול המוחזק לומר קים לי דלא בהרמזין ז"ל כבר כתבו מן האחרונים ז"ל דיכול לומר קים לי דלא בהרמזין היה מהראשית בקיא ק"י דף ל"ה ע"א ומהרמזין ומהראשית מק"י לקצרה הר"ז ז"ל שגם העור ואצ"ו חולקין על הרמזין וצימוד קגם הרצ"י צ"ע כ' קיש להשי"ט צדצד ומתמיהא הגיה אחריו כי יש חולקין אי"כ מי זה ערב את לנו להוליא ממון הגדס חלל שצ"ד שהוא ערב קבלן לא יושיענו זה כאמור: א חמס עדיין יש ללמד זכות על הערב ומעט שאין כהו"ב כהו"ב שטר התנאים הלשון המועיל להיות קבלן חלל פ' ואי"כ לא מיענשי' לנזח"ק"ד שכתב שיכול הערב ומלד הכלה פ' ואי"כ לא מיענשי' לנזח"ק"ד שכתב שיכול הערב לומר קים לי כעצל העיטור וכעצל התרומות ודלא בהראש"ט הצ"ח בהגהת ש"ע ק"י קב"ט קי"ח דלא הוא חלל ערב ועבר כזר אמרנו דיכול להתרות במלוה שיגצה ואם לא גצה איתו הוא דאפקיד אכפסיה חלל אפי' להראש"ט וקיימתו ז"ל שקוצרים דטר כהו"ב כהו"ב פלוני קבלן הוא ערב קבלן דודאי ערב קבלן כדין קאמר צ"ד מודו דאנן קהדי ומעשים בכל יום צענת כתיבת התנאים שהקופרים שוללים להתמחותים מי הם הערבים ואומרים פ' ופי' ומעולם לא נשמוע ולא נראה שיתאמרו הלשון המלטרך להיות קבלן וציהר לפי"ו שבי' הקמ"ע והשי"ך ז"ל דשאני ערבות שידוכין מן כל שאר מיני ערבות דאפי' מעבלי הדבר עלמן נהגו לקנות מחדש כשמתירכים הזמן ע"ע ואי"כ לפי דצריחם הדין הוא צכאן שהעיק פטור וכן ראוי לתורות עכ"פ צ"ד שהוא שידוכין ולענין אם להתחלקים על הרמזין לרי"ך דוקא להתרות הערב צמלוה או אפי' צלל התראה כיון שהאריך הזמן הערב פטור נלמד צ"ד צ"ד דאפי' צלל התרה זו פטור הערב לשיטת זו דכיון דק"ל רכל עיקר חיובו אינו חלל עד הזמן שהוא והחיוצ קשור ולאוד זמן שצ"י כן יכול להתרות זו שיגצה בזמנו אי"כ מנילא משמע דאפי' צלל התרה זו פטור שהרי לא נשתעבד לו חלל עד הזמן שהוא ועליה דמלוה רמיא להודיע להערב אם ירלה ואפשר דאפי' רי"ו צפירוס לחוד לא כגי חלל לרי"ך קי"ן כערב שלא צענת מתן מעוה שהרי השיעבוד הוא שששתעבד הערב צענת מעשה כזר חלק הלך לו דאי קי"ד השיעבוד והחיוצ תראשון קיים חף לאחר הזמן שקצבו האריך יכול הערב לכפיה חללוה שיגצה בזמנו כיון שעדיין שיעבדו קיים חף לאחר הזמן וז"ל וכן מוכיח צצ"חור מדצ"י מהראשית ז"ל שם:

שאלה נב

ונה שהקשה מעב"ה על תמי" פ"י דצ"י מ"א צענין שיכל דלא הו"ל למידע אין אומרים מוכך שחיל"ו דפריך אהדי דצ"י הכ"י ר"ס פ"ה דצ"ק למ"ט תנ"י ב"ן וז"ל מעב"ה לדעדי דצ"ק הוא פירש הר"ן עכ"ל כתי"י י"דע כ"ה שאילו היה בדצ"ך שפירש צ"ק הוא הר"ן עדיין ק"י תמי"ט היא נכונה שהרי צכאן כה"ז תנ"י צ"ס הרכצ"י שהוא הר"ן ז"ל חונק האמנו הוא שפי" צ"ק הוא תנ"י ולא הר"ן חף שמלוין עליו דפוס ר' י"קס סקר ענה צעל הדפוס שאינו

חייב חטאת שהרי החטאת נפרשת זה ואינה למידה מן הכרת אי"כ הדין לכה"ה שאלו למידין מע"ז דינם קוה חלל שכונת הרב ז"ל צלחה סכ"י חתוקי צ"פ כלל גדול דק"י דע"כ לא מקסינן לע"ז לענין קקילה חלל לענין כרת משום דמפורש צהאי קרא צהדיח ואי"כ יאמר הרב ז"ל דהיה לענין זן י"ג עד זן כ' שאינו בר כרת חלל צלמה אינה קופ"י דכיון שהוא זן י"ג ויום אחד חייב צכל מלוות האמורות צתורה וקרצן חטאת היא אחת ומתרי"ג מלוות נמלא כל מי שהוא אי"כ חייב זה חלל שהתורה גילתה לנו דהיקשא לע"ז שלא תאמר דחף חייבי לארץ צכלל אחת מכל מלוות ה' דליתא חלל צאיקורי כריתות חלל לענין אי"כ שהוא בר עונשין ומלוות צכהתיב אין לנו לומר שיפטור מקרצן חטאת וצימוד כיון שצע"ז עלמה זן י"ג חייב חטאת וצ"עיקר ענין זה שלא יתחייב כרת זן י"ג ויום א' עד זן כ' אפי' שכן תפקו צמוסלם הרצנים הגדולים ומתראים וצעל יפה הוחר פ' ח"י קרה אין דעתיה נוחה זו דהאין יתכן עונש צענשה תורה על העובר על המלוה ואותו העובר מלוות זה וחייב עליו מלקות ודי' מיתות צ"ד שכלומר שהכרת הכתוב זה לא קאי עליו וגם הקו' שהקשה מהראש"ט לעלמו מ"רל זכר אשר לא ימול ונכרתה וציקש לרפאחו על נקלה לומר דקאי על מלקות לא יתכן דצקרא כרת כתיב ועוד מלקות צמילה שהיא מ"ע ליכא וזהו הימח על הרב ז"ל ולומר שחלקין אותו עד שחלל נפשו אין זה ענין לכרת דצכל חייבי עשה הדין כך וחף אם נקצול דוחקו מה יאמר הרב צדצ"י הרמזים ז"ל ר"ס ה' מילה וכל יום ויום שיעבור עליו ומסג"ל הרי הוא מצטל מ"ע חלל אי"כ כרת עד סימות והוא ערל צמו"ד וכן הראצ"ד שהסיג עליו וכ' דכל יום עומד צאיקור כרת תרווייהו קיל דמשגדיל הרי הוא זן כרת והקמך שקמבו עליו מפי ר' עקיבא דל עשרין סנין דלא ענשה עלייהו דצ"י אגדה הם ואין מצינן מן האגדה גם העטם שפירשו ז"ל והוא מהירושלמי ומגזרת מרגלים תמות הוא דאי"כ וזן שקים שנה ומעלה נמי כינחא סבי קהירלח נגזרה גזירה על יותר מזן כ' כדאיתא צ"ס נוחלין ודמח לא ילפינן חלל ממי דכתיב צהדי"ח צקרא ועוד מל"ו כי"פ שבענשו קטנים וכן צער וארון ומה שחזרו שהיה לפי חמתן הוא דוחק ועוד דנקוט מיהא דאינו כלל גמור דלא מיענש פחות מזן כ' וכמ"ס מעב"ה ועוד יש לחלק זין עונשי ענה לעונשי דורית וצפקח נאמר ותאיס אשר הוא טהור וחדל לעשות הפסח ונכרת וכ' ואין קם לא קרצן חטאת ולא מלקות חלל כרת צלצד וכל מקום שנאמר אי"כ הוא מזן י"ג ויום א' ומעלה הרי שחייב כרת צפירוס לצן י"ג ויום א': וצפרק מי שה"י קמח דל"ג חייב כרת על הראשון וחייב כרת על השני דצ"י ר' ולטעמיה אזיל דק"ל קטן שהגדיל זין סני שקים חייב לעשות פסח סני ואם לא עשה חייב כרת וכן לעיל ק"פ האשקה דל"ח וחלל האיש למעוטי נוחי למעוטי קטן ומכרת משמע דוקא קטן חלל זן י"ג ויום א' חייב כרת ויתכן שנאמר דוח מיי"ר דוקא ציותר מזן כ' חלל דל"ח לא ואפשר היה שפרש חלל דר' עקיבא שאין הכונה לומר דלא מענשה עלייהו של מעלה כדאשכחן צ"ד דאשכחן חלל מענשה עלייהו צ"ד של מעלה כדאשכחן צ"ד דאשכחן וכו"ן שכן חף יחוק צהפלתו ציקש שלא יעניש עליהם לעיל כיון שכבר מל"ו חלל ענש עליהם צמדצ"ר ועד"ז יפורשו כל אותן המקומות דמשמע הכי וחף אה"ל דאין צ"ד של מעלה מענישין אפי' עונש כרת לפחות מזן כ' ותלמדנו מדור המדבר חיינו לענין עונש עיה"ז חלל צעוטי"ז יש עליו עונש כרת וכמו זקן זן שומים שנה שחכל את החלצ שלא יתכן זו לא כרת דסני ולא דיוני ע"כ אי"כ לקיים זו כרת חלל לעוטי"ז צעונש גיהנם או כיו"א או דאף שיתחייב כרת פחות מזן י"ג תקצ"ה מנתין עד אחר כ' אם ישוץ ולא יכריחנו אם יחטא עד אחר כ' ואם לא ישוץ אז יכריחנו על העוון אשר חטא זו צחיהו פחות מזן כ' וזה נלמד צ"ד צ"ד דעכ"פ שייך עונש כרת צפחות מזן כ' נני:

שאלה ג

ולענין שחילתה דשחילתה קדמיכון צמי שנקצר בקרקעיה גרוי צעעיה הא"ס יכולין להוליאו משם לקצרו צקצרות ישראל דצרים שאמר מר הן הרצרים שנאמר למשה צקיני דודאי לא עדיף מקצב חמלא ומכתבוהו על מנה לפנותו דמותר לפנותו דכל צטעות לאו כלום הוא ולא עוד חלל דמלוה לפנותו כיון שהגוי רולה לחרוש ולרוע על גצ"ו ואין ציון גדול נוח ואפי' צלחיה מקרקעית הגוי לשכונת קצרות ישראל עדיף משל אחרים לתוך שלו דשרינן אפי' ממכובד

שאינו אלא חניי וזה צדק למורגל צדדי חניי והרין ז"ל שהרי הרין ז"ל מעולם אינו מציא לא דברי הריטוב"א אלא חניי מציאם וכן הוא בפירוש צ"ק וכן דרכו כשהוא מחדש חיות דבר הוא כותב אמר המחבר וכי אצל אין זה דרך הרין ז"ל דוק והשבת והן הן עדין שפירוש צ"ק צהר"א ג"כ הוא לחניי ולא להרין וט"ק ע"ז סמ"צ דברי הרנצ"ר צמנו כאשר יראה כה"ר צ"י חזקה הצהרים צדרי מודעה דגיטא ודמהנתא ותיי זה צדק אל ירע צעניי כה"ר איחור הסוצני כי לא הייתי צדק הצריאה ח"ה ימים ליע נוסף על טירדותי כי רצו וג"כ לא ידעתי ע"י מי אסלחנה כי האלף כה"ר פ' אינו כאן כי הלך לאמטרעדס וצדווא אלהה פניו ישלחנה ליד כה"ר ושלום כנפש.

הלצי אשכנזי ק"ע:

זהו אשר הישבתי למחנותי הנה מהר"ר מאיר אבדקין פריש"ן

שאלה נג הח"ך יס לעשות הלכה למעשה צדן חכם שאמר אם חצרו רשאי להחיר הדינים השייכים לו.

תשובה מ"ס הרין צ"י ר"ד שפ"י וכבר חלה הוראהו הנלווה צחכם סה"ת שאין חצרו רשאי לאכור היינו שכבר נעשה ע"פ הוראה המחיר בו הם דברים נכונים צטבונם וגם צדקדוק לטון מהרמח"ל: ומה שקשה עליו צעל נקדחים מהא דכ"י הראש"ס צ"י דלפי הירושלמי האומר חכם סה"ת אין חצרו רשאי לאכור לא מיתוקמא הא דפקי שיפורי רצ"א וחסר אלא צה"ר שניהם יחד צציתמ"ד ואי כדברי הר"י אמאי לא מוקים לה צעל חלה הוראה הנהיר אין זה כדאי לדחות דברים נכונים לחיביל דק"ל להרמ"ס אי ק"ד דלא היו שניהם יחד צציתמ"ד הח"ך חפיק רצ"א שיפורא לחיבורא כיון דכבר נפקי שפורי רצ"א הו"ל להחירא ולא ח"י ח"י רצ"א למיטאל אם כבר נעשה מעשה ע"פ שיפורי רצ"א הו"ל ח"י שניהם צצ"ה היו יושצין ותו לא ח"י רצ"א למיכר ח"ך אם כבר נעשה מעשה ע"פ המחיר וכך ראו להורות ודיינו אם קבל שלא לאכור צמקוס שכבר נעשה מעשה ע"פ הנהיר דה"ל גופא מילתא דתמיאה היא והצו דלא לוקיף עלה ונ"ש מחינתו היה ונהירא צדולא ר"מ דק"ק פרחא דלחנאי דחו התוב' צ"י ח"י גני עוצלא רצ"א ורצצ"ה פירש"י (נדלל משני הרצצ"ה אגמרא קמ"ך אפירכת והחניא חכם שטימא אין חצרו רשאי לטיר דילמא הוכרח להיחילא רצ"א לא מיכר אכ"ר כדי להרין קוסיה מהרש"א רצ"א גופיה היכי שדר ליה לרצצ"ה ובנ"ש מהרש"א צ"י לחאי נניי של התוב' ומכא זה כי דצחמה כוונה התוב' צחאי נניי שלא ידע שאכר חצרו לקיים פירש"י וכוונת דה"ן ומכאן שום הכחה לדמות פירש"י לחיביל דלכך נכני רצ"א לא מיכר אכ"ר כי היכי דלא תיקפי לך ק"ו מהרש"א רצ"א הנה על זה החכם שהוא הופך ומצלב כונה התוב' צדצרים שאי אפשר לאומרם שהרי זאת החלוקה של לא ידע שאכר חצרו אינה נוכחת ולא מחזקה דברי מהרש"א דלך אי אמריי שידע שאכר חצרו ואפ"ה התיי היקפי לך ארצ גופיה כיון שעשה חתיכה דליקורא היכי שדרא לקמ"י דרצצ"ה ונה האומר אי ק"ד דרצצ"ה מידע הוא ידע ואפ"ה משרי קשרי ונעש דאגמריה קמ"ך או מחיזה טעם אחר שיהיה מוילל ל"ק נניי ארצ היכי שדרה לקמיה דרצצ"ה סקצור היה רצ"א דילוגא רצצ"ה אית ליה גמרא דליקמוון עליה ולקשרי ח"כ דברי החכם הזה מיעיקרא צטלין דחאי קשיא ליה אחתוקפה למה דחו דברי רש"י ומכא דלא משני חכ"ך אגמריה קמ"ך דהא איצטריך לניימר דרצ"א לא מיכר אכ"ר כי היכי דלא תיקפי ארצ גופיה וכדברי מהרש"א והלא כשאנו אומרים דאגמריה קמ"ך וצחאי נניי למיכרי ח"ך רצ"א שפיר צביד שדרה לקמיה דרצצ"ה וליק עליה דרצ"א ולא מיידי ואיכ שפיר דחו התוב' פירש"י (וכח דלא נשני חכ"ך אגמריה קמ"ך ותו לא הוא קשיא כלל ק"ו ונהרש"א ארצ היכי שדר לקמיה דרצצ"ה וכו' כיון דאפשר דלח"י גמרא להחיר ואז לא ק"ד ק"ו חתיכה דליקורא ואלה דברים צדורים למעין צדק ודובר משרים וגם יפה השיצ מעלהו על דברי מחותני ח"כ וצעניי יגיעה צער להארי צדצרים של זה צדק כאלו אונס מה שקשה ונעכ"ה על הרין והפס צצצ"ה דהרמח"ל פסק דלא כרצ חקדא מדהציא צס הרמח"ל איתן הדברים האמורים צ"י אר"מ הרוחא צדצרי הרמ"ס צ"י אר"מ יראה שאין מכל אותן הדברים שהציא הרמ"ס צס הרמח"ל ראה שהרמח"ל פסק דלא כרצ חקדא דלך לר"ה אפשר לוונר אותן הדברים ומה שהוקשה למעכ"ה דברי הרמח"ל מדידה אדידה דהרין הציא צמנו דצדיקי ממונות המומחה מוננו מחזירו והרמ"ס הציא צמנו דלפ"י צגדול מוננו אינו מחזירו אפשר

לר"ה לחלוק כיון שהיא צרייחא ערוכה:

וראיתי להשיך צחאי"ן ק"י כ"ה סה"ת ק"ו זו צלופן יותר בלות צלופנו שצדי רצינא חס כי היכי דלא חקסי לך לחנאי ישלם מצינו כיון שלא נשא ונהן צ"ד וגם זו אינה ק"ו לחיביל דפשיטא ליה להרין כיון דצדיצבור קס דינא הו"ל כעשה מעשה צידים וכדלונר ר' יוחנן להנל צפ"ק דתמורה לא יתינו מיימר שצדיצבור עושה מעשה וכבר מלינו סברא זו לראשונים ז"ל אפ"י חליצא דרצנן דפליגי עליה דר"א צדינא דגרמי ואני הנה מנעכ"ה ח"ך נעלמו מוננו דברי הס"ך הללו והוא עיקר צה"ס וגם צענין מ"ן ס"ק"ל דעת חז"ר צו הס"ך מונ"ס צ"ד יע"ש ואש"ר יתפלל הס"ך ז"ל על מהרמח"ל ז"ל שפקק הדיכא דאגמריי קמ"ך יכול להחיר מה שאכר חצרו דלא משמע הכי צ"י כל ה"ד וגם צרש"י סס ומשמע הפך מ"ס התוב' צמנו צ"י ח"י וכחצ דאפשר גירסא אחרת יהיה להס צרש"י פ' כל ה"ד והנה התיי סס צ"י כ"ה כבר כתבו דלהרמ"ל דאגמריי קמ"ך הדר צ"י משיט"א קמ"ל ואף לגרסחנו צרש"י אפשר לוונר דלפ"י הקוצרים דמוסס לתא דחתיכה דאקורא הוא עב"ל דה"ל דנקיט רש"י והאי דהוס ממונא ויעיקרא (מ"ס) כצדו דרצצ"ה ע"כ לא מן הד"ן אלא מודה חקידות אי אהנה ח"י דפליגי ליה יקרא כדאשכחן צה"ת שלים דק קמ"י שהוא גיטא דליחכתה צהרדעא וכתיב צ"ד קלויא ונה"ו כ"ו ושלמה חצוה דשמואל לקמיה דר' יודא נשיאה ושלם ליה היצדק צהרדעא כולה וקאמר רצ"א דמוסס כצדו דאצוה דשמואל הוא דשלח הכי ולפי דעה זו מוכרח הוא דק"ל לרש"י דהיכא דקמ"ך אגמריי מותר לו להתיי מה שאכר חצרו ועוד ע"כ ל"ל דמוסס יקרא צעלמא הוא דעביד רצ"א יחק ולא מעיקר הד"ן דאי ק"ד מעיקר הד"ן קשה ארצ יחק צריה דר"ד חנאי עניי לה כיון דגמרא גמרי לטיראם ה"ה לו ליכך ולהתוכה עם רצצ"ה סמ"ל יודה לו דמקממא ח"ן לנו לחדש ומחוקת כיון דאשכחן ליה להרין דק"ל צפ"ק דאי עמונא ומוסס כצדו של חכם הרשב"ן יכול הרמ"ס צמנו טענותיו של שני לחזור ולהחיר ונה שאכר רש"י נניי הכי ק"ל וה"ל לר"י למייל קמיה דרצצ"ה ולאודעי"י גמריה דרצ"ה דילמא הוא מודה ליה אלא ע"כ נדעניי לה ולא חז"ל קמיה דרצצ"ה וגם לא שלח לו טענותיו ש"מ ומוסס יקרא צעלמא הוא דעביד ליה מילתא ולא צעי למוכספיה ולא מעיקר הד"ן ועוד מדליכפל רש"י למונקט זה פעמיים ומוסס כצדו דרצצ"ה ש"מ דלחו מעיקר הד"ן הוא דאי עיקר הד"ן מוסס כצדו החכם האוקר הוא ונה לר"ך לרש"י לפרש זה צעוצלא דרצצ"ה ח"ר הוכרח לטמא מעיקר הד"ן שמו צצרייחא ומה שיהיה טעם הצרייחא יחא עמו של ר"י וחז"ר הנה שלחמך שכבר שמונו דצרייחא אומר חכם שאכר אין חצרו רשאי להחיר וקאמר אגמריה קמ"ך הו"ל רש"י לפרש והאי דעניי לה ויעיקרא (מוסס) כצדו דרצצ"ה שום נרמא כמיוחך ושלח לוונר כלל שח"י ע"כ הו"ל דלעמונות מוסס חכם שאכר אין חצרו רשאי להחיר וכי רש"י צא ללמדנו עתה אחרי מופלג טעם הצרייחא שמונייה מקדם קדמתה אלא ע"כ כוונת רש"י ללמדנו דהשהא דחתיכה להכי דאגמריי קמ"ך ע"כ לר"ך חתה לוונר דחאי דעניי לה ויעיקרא אינו מעיקר הד"ן אלא מוסס כצדו צעלמא דשפיר הוא ונ"י לטיר ר"י את שטימא רצ"ה צ"ח כיון דאגמריה קמ"ך ואפשר להעמיס זה צלשון התיי צ"י ח"ט שמי"ש צסס הקונטרס שחזר צו בו אין ר"מס שחזר צו מונס לוונר שלא טימא אלא טימר הומ"י כשהציאה ילתא חס לפניו אלא כוונתו שחזר צו מענין ההירון דלעיל בליק אדעתין דטימא לה מעיקר הד"ן דאין חצרו רשאי לטיר ועכ"פ חז"ר צו מוזו הכונה חלל שטימא לה ממידות חקידות או ונה"ו כצדו צעלמא סנה"ר רצ"א יחק צריי דר"י צרצצ"ה ואף שום קל"ה דוחק צלשון התוב' פל"י כ"ך יס

יפה לנו לצאר דצריהם צאופן שלא נלטרך לצדות גרסאות שאין ידועות לנו ושלא נלטרך לומר דהמליחות היה סקר שמעולם לא חמרה לו ילתח כל יומא היה מדכי לי וכל אותן הדצרים האמורים אצל לפי פירושינו דצריהם עולים כהוגן וכל הדצרים האמורים צגנו מענין הרכות צצין ר"י וילתח צמקונו עומד וגם דצרי רש"י אחת הן וזה צעניי כפתר ופרח ותצנח לדיננח דהיכא דאגמריה קמין יכול להתייר מה שאקר חצרו ולדקו דצרי מהרמא"י ז"ל שקמך על הדצרים הללו ופקק בן צהרהוהו דמילתא דרצנן היא וצקל קופרים הלך אחר המיקל ומה שרלה מעכ"ת לחלק דצרי מהרמא"י צין סיקול הדעה לסיקול הדעת אף שחילוק זה מוצחר דצרי הר"ף והרא"ש אין לנו לפרש בן דצרי מהרמא"י שצא לפרש ולא לקתום ומאי דקשיא מדצרי מהרמא"י קצ"ד אדצרי קצחמ"י כ"ל צורר דק"ל למרמא"י דצבל מייני סיקול הדבת אם הוא חוזר צו עד שלא נעשה מעשה חזרה חזרה ולדצרי האחרונים קומעין צין צדינו צין צאריה וצארי אהיין דצרינו כפספסן ואף דצרינו קצחמ"י כך הם מהפרשין שמי"ש ו"א דלפ"י לא נפח ונתן ציד מה שעשה עשוי וישלם מציתו היינו דוקא כשנעשה ונעשה על פיו וזהו דקדוק מלות מה שעשה עשוי דצנעשה ונעשה על פיו הוא חזרין ומוליאין מידי המוחזק אצל צלל נעשה ונעשה על פיו אלא דיצורא צעלמא פשיטא דהרשעה צידו לחזור וכמה ש"ך לדעה הרא"ש יע"ש וצ"ה יצאו דצרי מהרמא"י פשוטים וכוכבים צבל מקום וכן ראוי להורות ל"מ צדיני עמונות דפשיטא דאין דעה מהרמא"י להוליא עמונו מיד הלה המוחזק צו מכה דיצורו של הטועה אלא אפ"י צאריה נמי כיון שחוזר צו אין דצרינו הראשונים כל"ו ולי"ה חתיכא דאיסורא כיון דהוא עלמנו מודה קטעה וזה צעניי ט"ז וכך הגלע"ד כתצתי צנחילה רצה ושלוס כפש מוחתנו.

שאלה נר ילמדנו יצנו צס"ה קצ"ה כח צמקום החדש העשירי נמלא כהוצ חדש העשירי צלי ה' אם לריך להוליא ק"ת אחרה או לא ודעה הרצ השולח היתה נוטה להתייר לקרות צו ושלח להוליא ק"ת אחרת ושלח אה פי וזה אשר השצתי לו.

תשובה גזרתי רצא כיון דקמין קמין דהא איכא כמה גאונים דק"ל דצק"ת פקול מצרכין עלי"ה אכן הצא לחוש לדצרי הרצ ימ"א כלע"ד לפי"ד קצחמ"ה לריך להוליא אחרת דעד כאן לא מכשיר אלא צחקרות ויהרות שאין ניכרין צמצטא כגון אות"ם מלא או חקר אף שיפה דקדק מעכ"ת צמלה כדומה י"ל קצחמ"ה שהיא הלכתא פסיקתא חזר צו או דק טפי ופשוט צעניי שכל הפיקקים הפוקלים צכצס כצצ פוקלים נמי צצ"ד כיון שהוא ניכר צמצטא וזה לי זמן רצ שחית"ה צק"י ל"י ק"י קיי"ש שהכשיר צמגריהן שכתצ החה מגרשיהם וכל דצרינו דחויין צעניי כימה קנתן טעם לדצר מקום שצמלא מגרשיהן צהך פרשה גופה וגם צק"י יאושע הרצה חיכו כלום והנה צפרשה אליעזר כמה מלות וסינויים י"ש צין קדר הפלתו לקפורו צציה אחי אדיוניו וכי היקא אדעתין שאם החליף האחה צצצרהה שחאח כשרה וכן דצרי יחודא לאציו וליוסף כמה חלושי תצורה יש צין זה לוח ורצים כאלו וכי יאמר ל"ס שאם החליף וכתצ של זה צה דכשרה לא החא כזחה צצשראל ומה שהציו המגילה ריה שכתצ צה הלתן תקצרתה שהוא צבל נקצה צמקום והלחם שהוא לשון זכר גם זה הצל דל"כ צבל מוקום שכתצו אחד צמקום אחה או אחת צמקום אחד או שהים צמקום שנים ושנים צמקום שהים וכן כל מקפר ש"ך ליהיות צלשון זכר אם החליפו לשל נקצה או להיפך ומלה ויחמנה שהיא אכדורוגיטוב אם כתצ והחמנה שהיא מדוקדקת החא כשרה לפי דצרינו ישהקע דצרי ולא ייאמר ומה ששמח ז"ל על המליחה שצמלא צרי"ה אצן עזרש שבי וז"ל הלתן השצרתה הרין תחת המ"ס וההפך כי מר לי מאלד מכם והמה צאו ציה לחם וצק"י שח י"חקת נתן טעם לדצר אף שאין ממולא אחד כיון שיש לשכיהם עזר מן האף ע"כ שמה ללא דצרי דלחו משום דאשכתן צקרא חילוף צארהיות השווה ממולא אחד כימה אכן דלא יפקול אף צמקום שהוא שלח כדין אלא טעות קופר חלילה איכא אם נמלא צמקום שראוי לכהוצ יעקב ישראל או צלפיון לפין או צאלצון אחי (דמה לי חילוף אות או תציה שלימה והלא אפ"י קולו של י"ד מעכצ אלא שרמי"ה מכשיר צחקרות ויתרות משום דלא צקיליין ומי יאמר לנו אי זה יכשיר הזה או זה אצל צענויות כאלה דולאי צקיליין אין חילוף צין אוה אחת להיצה שלמה כי תורת ה' תמימה אין זה נפתל

וביקש) וכילא צחס שצאי צחורה זה המורת זה: **ורנה** צכל החמש מוללות אמרו מנדקדים סכל קהם ממולא אחר מהחלפים זה צזה (והם יוהר ראויים להתחלף מן המ"ס והמ"ן שאין ממולא אחד אלא שיש לשכיהם עזר מן האף) הלאמר אדם שאם נמלאו אותיות של ממולא הוא תחת חצרהה שיהא כשר חלילה חלילה שאיכא נמלאה מצטל כחיה כולה גם מ"ש מעכ"ת דמי יומר סהק"ת סקנייה תחא כשרה צזה הענין כיון שעינינו רואות קפרי דלא דייקי המיהלי וכי מציאין ראיה מן השוטים ותל"ת לנו מדקדקים וגם צכל הארלות שעצרו הם מדקדקים עד מאלד ומה לנו ללמוד ממקום אחר ומארלות אחרות והנה קפרי מספרה תל"ה מל"ה ומה לריך דקדוק גדול להצחין צין החדש לחדש כלל כל חילוף המהמיל לחצר הארהיות מכיר ומרגיש צטיי זה ואלדצצ צארלות הללו כיון שאין מדקדקים היה לנו לפקול אפ"י דצרי שמון הרין אינו פקול כדאמר"י צע"ז משום קמלא וקמלא דקמלא ויש לי להציו ראיה דאלדצצ כל שאינו מוכח שקרו כי"ב יותר יש לפקול מדרמיין צריש מנחה דר"ש אדר"ש ומשני רצה כאן צעלים כו' ע"ד צצרה היא ממשצעה דלא מייככרל פקיל רחמנא ומשצעה דמייככרי לא פקיל רחמנא ופירש"י ומשצעה דלא מייככרל אי משקר אם לאו פקיל רחמנא דהש"ש לה ומשצעה אצל צממשצעה דמייככרל לכל שהוא מוכצו לא הוה ומשצעה אף אלו לאמר חקרין הניכר אין לנו להקפיד עליו כל כך להוליא אחרת דליכא למישא דילמא אהו למימר דלא אכפת לן ציה אצל חקרין שאינו ניכר איכא למישא שמה יאמרו כיון שאינו ניכר לא אכפת לן ציה דטפי איכא קפידא צשקר שאינו נראה מצשקר הנראה וגם לאמוראי דפליגי ארצה וק"ל דאלדצצ ומשצעה דמייככרל פקיל רחמנא שלא יאמרו מותר לשנות האי נמי כיון דמייככרל צמצטא אי מוכשרת ליה אחי למימר מותר לשנות חלילה והחיל דצלחטייהם צלחטייהם יפה דן ויפה הורה כתי"ר לפקול ולהוליא אחרת לא מטעם שדרשו רז"ל האי צמעשה קדים והאי צמעשה כשפים כדצרי כתי"ר כי אף צלא דרשות רז"ל יש לפקלו כיון שיש חילוף ציניהם צמצטא וכי תיקק אדעתין שיש לנו צחורה אות גדול או קטן שאין הלי תלין של הלכות הלזיות צו וצחקרות ויתרות נמי טעמא רצא וקודות גדולות אית צהן אלא דלתן לא צקיליין צהו: וכבר צא מעשה לרי צחיות צהן צהן האמצורג קמלא צפי משפטים לצבו י"ערה ציו"ד אחת ולא הנחתי להוליא אחרת אף שמשפטו להיות מלא שהיו"ד שרשיה משרש יעד וגם יש חילוף צמצטא צין חירק ציו"ד שהוא הטועה גדולה ש"ך לקרות חמירק צמעשה כמשפט התנועות הגדולות משא"כ אם הוא חקר שהוא תנועה קטנה עכ"ז לחיות שאין ש"ל שלבו ולא אפ"י של ארלות אחרות מדקדקים ולא צקיליין דצרי וגם מלינו יודין שרשים שהם חקרים לפעמים כמו וירא ויצר צירמיהו כ"ז כ"א סיו"ד שרש נעלמה ורצים כמוהו ה"ל לענין זה כמו שאר חקירות ויתרות שאין מוליאין אחרת לפי"ד מהרמ"ה צהג"ה אצל צבלהו איך אהיות הניכרות צמצטא ודאי צקיליין ועוד והלא כתי"ר כולה שמהיו של הקצ"ה וכמ"ש הרמז"ן ז"ל צחקדמתו עיין עליו וכן קפר הזוהר מלא מזה: ק"ד כל הניכר צמצטא אף שהארהיות קרבות ממולא אחד ופירוש אחד לתן לריך להוליא אחרת לפי"ד מהרמ"ה ז"ל צהג"ה ה"לע"ד כתצתי:

שאלה נה ילמדנו רצנו מים אונלעיים שצין גציה או מאכלי חלצ לצשר או הוהגים לרחון צין תצטיל מהו שיטלו עיג קרקע כדין מים ראשונים או דוקא ע"ג כלי כדין מים אחרונים.

תשובה נראה דאין ניטלין אלא עיג כלי כדין מ"ה איציעית אינא גמרא איציעיא קצרה גמרא מדאמר"י צחולין פ' כל הצשר דקיה אמר אחי צציי מריש הוה אמינא האי דלא נטי מ"ה צתראי על ארעא מקום זוחמא חיל מר מקום דשריא רוח רעה עליהו ומקמהמא צציי חזי ליה נמי מים אונלעיים ואי ק"ד דמים אונלעיים ניטלין אפ"י עיג קרקע היכי קליק אדעתיה למימר משום זוחמא חא צמים אונלעיים נמי איכא זוחמא ואפ"ה ניטלין עי" קרקע איז דצחמת מים אונלעיים נמי אין ניטלין עי" קרקע והא דקיי"ש צציי מ"ה צתראי משום דשכיחי טפי מאונלעיים ואף דח"ל רצה טעמא משום רוח רעה עדיין הרין צמקונו עומד וצחמלעיים נמי איכא משום רור שצורה על מקומות מוחממות: ואיציע"א קצרה מדשרשו ז"ל צחקרי תורה מלת חוצה נחממת צאחרונים על רור

השורה

מן חלף ר"ט שהכניסה אמו האלמנה לשמעון שפולה לכך כפי נאות ופיה ר"ט ועל הנאי זה עשה הסידוכין והקשור קצין שמעון עם אמו האלמנה וגם היה צידו דוקא להניח או לגמור הסדוכין ושמעון מיון להד' מן שלא התנה ליתן לו רק מה שמפורק בשטר פיה ר"ט הכיל ואפי' אם יהיה כדצדיו של התובע הכיל הרי לא נעשה שום קצין ולא שום תיכ ויכול לחזור וישמעון תבע את ראוון מאתיים ר"ט שהלוח לו מוזמנים וראוון מודה לו רק שטוען שמעבכ אותו ר' ר"ט לתשלומין של הרפיה ר"ט הכיל שהתנה עם שמעון שיחזיר לו זכא המות אמו ועדין מחויב ליתן לו עוד פ"ה ר"ט שהיא הפך המוגיע לחלקו עם אחיו כפי שטר החזרה שצדו ושמעון משיב שפיה ר"ט יבכה לו מן הרי ר"ט והקטרו ר"ט יחזיר לו כי אין עליו שום חיוב אפי' לפי דברי ראוון התובע כיון שלא היה שום קצין והיכ צדצר:

תשובה מהזיל דרב גדל ח"ר דמותה אמה נתן לנכד כו' דהן הן הדצרים הנקבי' באמירה ליכא לחיובי לראוון הצעל שהרי צידה הצדל דצעינן עמדו וקידשו ושאר הנאים הלל המה בכתובים ואפי' דמקלהן במחלוקה הם שבוים וכלן צן האשה תפוק עיב אין לחייב את הצעל לשלם ומכיון יותר מאלו הפ"ה ר"ט הכתובים בשטר הטובעים לחלק הן וכו' שהצדצר לפנינו צע"ה וחי מוסר דהאומר לאשה דין ודצרים אין לי בנכסייך כו' תנאו קיים וכחכי פוסקים דקיל כתיב דכל הנאי שצמנוון קיים עיב ציד לית ציה ממשא דהא לריך להתנות דוקא צעודה ארוכה לא קודם שתתארס או צכותה לה צעעה כניסה לחופה וציד אין שום ד' ומלדיה הללו וחי מוסר דאיתה צירושלמי הלן דכתצין לנשיאתן חי מיתה צלל נכין כל מלי דילה תהדר לצני גשא תנאי ממוון הוא וקיים צלל מנציח ללוהן הפוסקים דמוקי לה צכותה לה ועודה ארוכה או צכותה לה צכותה צעעה כניסה לחופה דאיתו ענין ליד וכמו שנתצאר וכן לתופרשים אותה השמועה שאינו הנאי הצעל אלל תנאי האצ שנתנה על הנדוניא שכוהן לצתו שאלם תמות צלל צנים שתחזיר לו הנדוניא אינו ענין לכ"ד שהרי חף אם הן התובע הלל היה מורקה ומאמו האלמנה לכדך אותה לצעל זה עכ"ז לא נתן לה הוא הנדוניא של האם הם ולא של הן וכן הנדוניא שהרי מנעה הנדוניא של האם הם ולא של הן ואין צידו להטיל תנאי צמנוון שאינו שבו אלל אפי' אם תרלה לדמוהו למיש ז"ל דדוקא צמתנה שלא יירשני אלל אם מתייב עלמו להחזיר לירשיה מה שירש מנכה לריך לקיים תנאו עכ"ה תנאי זה לריך קצין ולא מייציעל לדצרי מהרמ"ח שכי צקינן רמיה דקיל כמהרמ"ח דהכותב לאשהו צעעה סידוכין לעשות לה כחובה גדולה לא וכתה וכתה קם חקמ"ע ז"ל ד"ה שחם כהמייב אצי תנה ליתן לחוגו מוזכות ודירה ושאר דצרים שקבל עליו וזונס לאחר החופה דאיתו מייב אפי' עשו תנאים חדשים צעעה החופה איכ ציד הדצר פשוט דאפי' אם היה מקבל צקינן צעעה הסדוכין לא היה ממש צדצר דכל הקנינים כעשאו צעעה הסדוכין אינם אלל קצין אתן דלא מהני וכמו שהאר"י קם צקמ"ע מילתא צעעמא וכצר העידו ז"ל שכן נהגו אלל אפי' למיד קצין אתן מהני כיון שליה קצין דצצר אפי' שנתחייב צלשון חייב להחזיר פשוטי מילי כינהו ומשטה חני צד מלי למימר וכמ"ש הקמ"ע והש"ך צקי' מן שרצו הפוסקים דק"ל דהאומר לחצירו צפני עדים חייב חכי לך ונכה אינו כלום ואף צלוור לו חייב חכי לך ונכה צשטר לאו כלום הוא להרצה פוסקים שהציא צש"ך ז"ל אם לא כשנכחה לו כן צשטר ממש ואף דלדעת הרמב"ם מהני היכא דאמר צלשון חייב מ"מ לא מפקינן מיד המוחזק וכמו שיהצאר עיב אין לנו לדמות כדון זה אלל לשכר שדכותה שאין לריך קצין אלל ש"ל אם פסק לו יותר מן הקלוצ אם לריך ליתן לו או לא ודצר זה הוא המחלוקה צין הפוסקים ומהרמ"ח פסק כמ"ד אין לריך ליתן לו יותר מן הקלוצ וכן צדון הקרקרות הדצר במחלוקה שנוי והר"ב פסק דצברכותה נמי אין לו אלל שכרו ולא מה שפסק עמו יותר מהשכר הנהוג ובין שהדצר במחלוקה שנוי הדצר צרוור דאין שמעון הצא צשטר החזרה יכול להזיל מיד צעל אמו צכה שטריו דאף דהמותר נפק המאתיים ר"ט על הפ"ה ר"ט צשטר אין צעל האם יכיל להזיל מידו דיכול הן לומר קים לי כמ"ד הקולצ צשכר שדכותה אפי' הרצה מחויב ליתן לו או מחנות שאר טעמים הכתובים למעלה אלל צלוהן פ"ה ר"ט הכתובים צשטר החזרה הטובעים לחלק הן הלל התובע אין ציד התובע להזילין מיד צעל אמו כיון שלפ"ד התובע עלמו במחלוקה הוא שנוי אם חועילו דצרים צע"פ אשר היו צייתים צעעה

הסדוכין צלל קצין אם לא: **ודנה** לחכי פוסקים דק"ל דצרים צטלים הם פשיטא שהשטר פרוע הוא חף לפ"ד הן התובע ולא עוד אלל שהוא מחויב להחזיר לצעל אמו קצרו ר"ט שהוא המותר נפק פיה ר"ט הכתובים צשטר ונחי להחכי לית להצן כיון שהוא תפוק דמל"ל קים לי כמ"ד דהדין עמו לצנין שלא להזיל מידו המותר מהפ"ה ר"ט אלל לצנין ציוליא הוא הפ"ה ר"ט הכתובים צשטר מיד צעל אמו לא מהני ליה חזקה ששטר דהא לא ק"ל כצ"ס דאמרי שטר העומד לגבות כצ"ו דמי אלל כצ"ה דאמרי שטר העומד לגבות לאו כצ"ו דמי כדאמרי' צמות דוכתי בגמ' מהם צקותה וצ"ממה וצ"מין וכיכ צפ"י הר"ב הגדול מהרד"צ ז"ל צתפו קביצ דצשטר נמי אם הוא מחלוקה צין הפוסקים לא מפקינן מיד הנהצע וכיכ מהרש"ם ומהר"י ז"ל ושאר אחרונים וכמ"ש מהר"ח צנצנשת ז"ל צשמוס והסכים הוא ז"ל עננה וזוהו אחרון מאוד קמוך לזמנינו ואיכ הדצר צרוור ש"ח להזיל ממוון מיד צעל האם המוחזק חף ש"ס ציד הן התובע שטר ונקים ממלל שורת הדין כך הוא שחנן נצצע שכך התנה אצי אמו עמו צעעה הסדוכין וכה צצצועהו שלל להזיל מידו ממה שהוא תפוק וצעל האם פסור ונלקסל אותו פיה ר"ט הטובעים לחלק זה הן צלי שום צצועה שהרי לפ"ד הן התובע עלמו השטר פרוע צלוהן הרי ר"ט שהוא תפוק ומוחזק צהם לפ"ד הרצה מהפוסקים ז"ל ומכללס הר"ב מהרמ"ח והקמ"ע והש"ך שחם אחרונים הרצה וכוותיהו קוגיא דעלמא אלל צחרות הללו אפי' להזיל כ"ש לחחוק והנלע"ד בכתתי לצי אשכנזי ק"ט:

שאלה נח ה"ה ח"י צענין נצצר העלם צמקום שפושא לוהתה קריעה וחזרו ונקשר צלל לא שפי"ס י"י ואין ריעותא צעור וצצר כלל.

תשובה חף שהמרי"ק קהם וכתב צזה"ל אם לא חזר השצר למקומו הראשון כו' אפי' שנתחצרו שני העלמות הנצצרים וקדם עליהם עור וצצר מ"מ אקוד דשנא ילא לחון עכ"ל ופשוטן של דצרים נראין חף צאין ריעותא צע"ז מ"מ י"ס להעמיס דצדציו דצדליכא ריעותא היא יודכתה וקדם עליהם עויצ ומשנע שאחר הסצירה קדם עליהם כדצרי ש"ך אם ש"ס לדחיה זה דלישנא דקרא נקיע ולאו דוקא ודרך כלל אין לנו רחיה מופתית דצצרי מהר"ק חונס מ"ש כה"ר ז"ל וכיכ דעת מהר"י קארו ומהרמ"ח שכהצו דצרי מהר"ק לפסק הלכה ולא חילקו כלל עכ"ל אגז חורפיה לא דק דודאי מהר"ק"א מהיר צפה מלל צשפרו הארוך והקלר צעור וצצר שלם ואין צחס צוכ ריעותא שהרי הוא מתייר צפ"י צקעיף ה' אפי' צודאי ילא לחון אם עויצ חופין אחרונו וכדצרי מהר"ק והא"ש שפקק כמותה צארוך וזאל דלייתי התיא דשע"פ י"י מוצרי מהר"ק חיינו היכא דאין עויצ חופין את רוצו דהתם נמי כשר אם לא ילא לחון ו"צ וגם דצצרי מהרמ"ח כצר כ' צש"ך דקדוקים לחקל ואין לנו להאריך צמה שכצר נתצאר דצצרי החכמים ז"ל אשר לפנינו חונס דרך כלל נלע"ד ד"ס מקום טווצ ושיטה מרווחת לחקל צמקום שאין ריעותא צעור וצצר כלל והם קלמים וצריחים מכל ד' וכדצרי מקילים האחרונים ז"ל:

שאלה נט ואשר עוד צקשה נפסק החכמה לדעת צגיכה צרוצה זרועה ומקום חיריעה עשוי ערוגות ערוגות אי חסצין כל ערוגה כחילו היא לצדה ומהצטל אגז קרקע שאינו זרועה או דילמא כיון דקוף קוף הירועה רצה על שאינו זרועה אקור ואת"ל דהא אקור כשהזרוע הוי מיעוט ואם נלכף כל הערוגות י"ס יותר נפסאתיים מלי כיון דאין כאן יותר נפסאתיים צמקום ח' פשיטא דמותר לטלטל צמה שאינו זרוע שהיא הרוצ או דילמא כיון ש"ס כאן זרוע יותר נפסאתיים הוי כרמלית ואוקר חף ומה שאינו זרוע עכ"ד.

תשובה ועיזוה"ך אמ"ה דצחלוקה הראשונה נראה לאקור איציע"ה קצרה דהמיעוט צטל לגצי הרוצ צין ומקום ח' צין משי מקומות דרוצא דחי צכל מלי צחיזו אופן קיטי' ואיציע"ה גמרא מדאמרי' נטע רוצו הרי הוא כחלר ומותר ופירש"י נטע חילבות לא ציע"ל דירתו דאורחא הוא להסתופף צלל חילבות המיד עכ"ד ומתהמל חך נטיעה כדנע"י אינשי שהיא ד' אמות צין חילן לחילן ואי ק"ד דלא מיקרי רוצ אלל צדאיכא רוצא צמקום ח' תיפוק ליה דצחילנות ליכא רוצ צמקום ח' ודומק ליונר דהתא לאשמועינן דאף כשהנכפים רלופים מלין לחילן לא חמו ומצטלי דירתא וכן משנע מדקאמר התם

הוא של אחד חקור לטלטל צו חלל צד' אמות ותמה אני אם ילא מפנה קדוש דבר זה:

שאלה ט ועיד המנוחה של שבעה קנים ועיג שמנה נרות שהורית להימר לא ידעתי כמה נכתב כתיב דכיון דאין חקור חלה בתצנית אמות של מקדש שהיתה של שבעה קנים ושבעה נרות: הדבר צדור כשמש דכל שאינה צאוהו הענין שמוחר וכדלמחר' שלא יעשה אדם צית תצנית היכל חכבדרה תצנית חולם ופירש"ל צלורכו ורחצו ורומנו ושיעור מידה פתחו חבל אם נשתנה צמקלה מותר ע"כ ואין ספק שהוא הדין צלכבדרה תצנית חולם וחלר תצנית עזרה ושלחן תצנית שלחן שאין חקורין חלל צדורן צכל שיעוריתן לאפוקי אם נשתנה צלחז' דבר צין צלורך צין צרוח צין צקונה מותר הוא:

ואני תמה על מהר"ק שירש ע"ה שבי וז"ל עוד נראה לע"ד להציא רחיה לדצריך דודאי ח"ל לעשות דוגמה ממש שהרי שנינו בצרייתא לא יעשה אדם חכבדרה תצנית חולם ועי' כתבו התוס' אפי' דלולס חיו לו ד' מחילות כדתנן צמק' מדות וחכבדרה חין לה כ"א ג' מחילות דהניח צפ"ק דצ"צ עולם לחכבדרה הוא דומה בו ולקמן אמרינן עולם נצרא צה' שהרואה ללאה ממנו יולא י"ל דמינו ביון שפתחו רחצ וגובה מאוד היה ניכר כאילו חין לו רק ג' מחילות עכ"ל חרי כך צהדיח דלפי' דלולס היה לו ד' מחילות ביון שהיה נראה כאלו חין לו רק ג' מחילות חקרו לעשות חכבדרה צת ג' אלמא צמרחית הענין תליח מילתא ודפי' דלא עבד ממש דוגמת צ"ה בו' ואם ישאל צואל מה שפי' רש"י צפי' כיה וז"ל צית תצנית היכל בו' חבל אם נשתנה צמקלה מותר אלמא דצעינן ממש דוגמה מקדש י"ל דשאיני צית דאי לא עבד ממש דוגמה מקדש לא מיכבר כולי האי בו' חבל צמנורה ליכא למימר הכי חלה הם דצרי חרצ ז"ל וחס תמוהים מאוד שצח לח"וק עלינו חס חשון: ולפי' ד' מעולם לא עלה על לצ חתום' לומר דאף שאינו דוגמה חלולם ממש חקור ממש שהוא נראה דוגמתו דל"כ חיה שיפור לנו להיחר ומי יגיד לנו עד היכן אדם טועה צדמיון מראית עיני ואף צצית תצנית היכל אם כולו עשוי דוגמתו חלל שיש שינוי בח"י או רצעיית חמה צקומתו או צלורכו או צחצח או צחמה מגובה או רוחצ מידה פתחו מי הוא חמכס ויצן חה זאת צמרחית עיניו שאינו דומה להיכל חקודש ועוד דפתח דצרי רש"י שחס חלומים צצית ורלונו לחלק צין צית לחכבדרה ולחשיות צין דעת רש"י והתוס' וקיים חבל צמנורה וצדן היה לו לחלק צין חכבדרה לצית וצחמה שקשה לחלק ציניס כי מי פהי לא ידע ולא יצין צין דבר שיש לו ג' מחילות לק"ש לו ד' מחילות והנלפי' צדור הוא שכונת התוס' אינה חלל לפרש שמה צעלמא של חכבדרה חאיך יתכן לכנותו על העולם כיון שיש לו ד' מחילות והיכרו מה שחילנו וצחמה חין חקור לצבות חלל דוגמה חלולם צללמו ודמותו צלורך ורוחצ וגובה ממש חא חם שינה צלחז' דבר מותר וכדעת רש"י וכפשוטו של שמועה ולדברי חרצ מהר"ק ז"ל לריבין חנו לומר דיפה כמו של חולם חקור דוגמתו צצני חופנים מכתן של כל החחרים חשונים שם דחינו היכל עזרה שלחן שאלו חין חקורין חלל דוגמתן ממש וחולם חקור חפי' צמה שאינו דוגמתו ודוגמתו ממש פשיטא חקור חיה לא יתכן וחל השיצני מנורה חקורה חפי' צלל גציעים וכו' וכן צשל כסף דשאיני מנורה דכל שכולל צה כשר לפנים חיינו דוגמתה ממש חבל צחיכל חולם ועזרה חלמא צתן חכל צבגנצ מיד ח' עלי חכביל פשיטא דאם שינה צלחז' דבר שיחה שוב חינו חקרא דוגמתה וחין שיחה גם מהר"ק ז"ל מודה שחס שינה צצרות כיון חתן מעכצות וכמו ששנינו צמסנתיו ז' נרותיה מעכצין זל"ז דשפי' דמי לעשותה צת ח' נרות על ז' קנים שהרי אינה נראית ככל דוגמת מנורת צית חקודש חתיו לח ז' נרות וזאת צת ח' וגם חיל חקולה מלחו' מנקרא חלל וכל חקולה חכי מוכחת דכל דבר חקבול צצנים מותר לעשותו צחון ומיש חרמ"צ' חבל עושה חוא מנורה של חונשה קנים או של שמונה קנים חדא מייניחו נקיעו וחורחא דמילתא דלכל קנה עושין נר ח' ומח יוקיף עוד חרמ"צ' לדבר כיון ששפתיו צדור מללו חקור לחדם שיעשה בו' מנורה צלורה מנורה וכל שיש לה שמונה נרות חרי אינה צלורה מנורה ומל"ל דלתי לאשמועינן דאף שאינו עושה חלל שבעה נרות כל שיש לה ח' קנים מותר וחלכה למעשה לעב"ד צדור שמוחר לעשות מנורה צה ז' קנים וח' נרות על חחשה וחולם מל"ה ככנס צני חכבנזי חפי'

התם חר"י חמר חצימי והוא עשוין חלטבלאות ורצ צחמן חמר חעי' חאין עשוין חלטבלאות חר יודא חיקלע צני רצ חוכא צ"י חזינחו לחנהרלח עצדי חלטבלאות וקא מטלטלי מחווייהו בו' ומדלל חופרס כלל צקום חד מהנך דמיירי צצכפיהם רלופין וחכופין זל"ז לא צצמי להשמיענו דלל חקור צחיון עשוין חלטבלאות חלל צרלופין ולא צרי' דשרי חפי' צרלופין וחיון עשוין חלטבלאות ולא צעודח' דמר יודא דצרלופים חו ילחכי ח"ל לא קצר לה מר להא דחצימי ונשמע דאין שום טעם ורצוה' צרלופין מצשלין רלופין חף שהדוח' יכול לדחות זה ח"ל צדור חמכס צחלוקה חחחרת שלל כניע רצנה חין צית חלחייס צמק' דעתי טועה להחיר דצטלי להו חגצ רוחצ דהיחרל חין חס חקדש עליחן כלל וכדלמחר' ללישנא חמח דרי' צרי' דרצ יחושע דצעינן דבר חשוב דאף דזריעה מעוטה נמי חלו חלר חיל חיו חין חס חקדש עליה עד שהחא צ"כ ומשמע לי דחאינה צצת חחה חין לה שוב חשיצות לחיקרל חקדש וחף למחי דקיי"ל כר"ש דצעינן יחר מצ"כ מכתמח צחד גוונח מיירי ועוד זיל צהר טעמח חמחי חלר חקורה כשהזריעה יחר מצ"כ חף צצורע מעוטה חקום דכפרל' חלר למקום חחקור לה משמע דחקרפי' צרי לן דחקור לטלטל צה דאי צקטיני חקטיני דלרעח חכורעים פחותים מצ"כ או צ"כ חיל גופח מני'ל שיחא חקור לטלטל צהן כסתן צצני עממן וחין לא חשכחן צקום דוכחא שצני חקומות חאין צכל ח' כשיעור ויש ציניס דבר חנוהר שיטרפו לחיקור ח' חלו חתורה רוצ שהוא מלטרף צכל מקום לצטל חמייעט וחל יחא חקור זה חקל ומדצנן חחור חשיעורי קוכה צלוי' וכך פקול חאין מלטרפין חס שחס חיקרי חורה חס י' ציניס דבר חנוהר חף שהוא פחות מנ' חלל חלני חוכך צפחות מנ' צני' ח' חמרינן צית לצוד וחל ממש חאני חושש למ"ש מחרמי' ק"כ ש"ח צ"ד דלל חמר' לצוד לחחמיר דצמחילת כתי' חישחמייעתי' חלמוד ערוך פ' עושין חקין דכ"ה חרמיק מן חוכחל פחות מנ' לא חועיל ופירש"י דחי כמחילה ע"ג מחילת חרי צפי' דחנרינן לצוד לחחמיר חפי' צלוי' דרצנן חקלים ומחלכות טומאה חין רחיה כלל דשאיני חלכות טומאה דחבי גחירי לחו כדלמרינן צהדיח ח"ק דכוכה ד"ח חלל דמסקפח לי' דילמא חקרקע שאינו זרוע שציניס ח"ל חכך כשר צצין חני חכבים חקולים דודאי חין מלטרפים חף חקכך כשר שציניס פחות מנ' חפמים דלעולם לא חמר' לצוד חלל צלוי' וחל דצרי שיש צו ממש שח"ל לחורה לצוד לצטל חוחו דבר ממש וחל חחמה חלכה חנשה חקטיני צלצוד חלל לצטל חחיר שציניס או חומר שרואין חת חחיר חצין חרוע חכילו חול לצוד ודעתי חועה לחקל כיון חרגל כל חדם חלוייה שם שחרי חגציל חצין חרוגה לערוגה לחילוך חוא עשוי חילכך לא חמרינן ציה לצוד דצרי חרצ חחקיד צעל דבר שחולל ז"ל צ' רניע חמוהים חס חף שצטעם חרלשון יש לומר חקימניס מלל לו דצרי ר"מ ז"ל חצניח חטור חרל' לחלק צין דירה חקפי' חאינה חסוזה לדירת חלר שחיל חוזה וחסוזה וק"ל לחרצ ז"ל דחף שחחריס כחצ חו' להחמיר חיינו צחלר חבל צמדיה ועיר כולה חפשר דאף רצנו מחיר יורה לחקל ועוד שצשעה"ד יש לקמוד לקולל כיון חאין חחומרל חלל חלר חיות חו' חלל שצמעט חיון חחילוך חצין נדון ר"מ ונדון של ר"ש מצחאר חנדון ר"מ חינו לענין חיתר חטלטול צמקום חרוע יחר מצ"כ חלל לענין חרע רצו וחין צו יחר מצ"כ חבל חס יש צו יחר מצ"כ שחרוע עכ"פ חקור מנילל חוחו שחינו זרוע ג"כ חקור שהרי חפי' צמילוחו למקום חחקור לו חלל חרלחי חחרל' ח' ז"ל שצחחלה עלה על דעתו חכשר כחצני וצקוף בו' וז"ל ומתוך פירש"י יש להציא רחיה דלל מנטלי זרעי' לדירה חלל חקדפי' וכו' וגם מדצרינו נראה להחיר חפי' כשהחצנה יחר מצ"כ וחפי' כולה זרועה בו' ורצנה חרי' חפי' צה עשרה חורין בו' חילכך חין ללמוד חרצה וחלר חקדפי' חרעים יצטלו דירתו בו' ומיחו חקחצר כיון דלל חשכחן ליה חלל חקדפי' דאין ללמוד ציטול חיקף דיר' דחצנה וחלר חקדפי' וז"ע עכ"ל חרי חקחיינו דצרי חרצ חחקיד ז"ל צקיוע שיש צו ממש שחלה דעת חרל' חרצן של יחלל לחקל חף חקיים צל"ע יש לקמוד על מכתצרה דיר' צשעה חדמח חאי חפשר צקום חופן חחר לחקן שלל יכשלו רציס חמכס חועס חשני של חרצ חחקיד ז"ל מענין חעירוב ח"ל לחולמו ומה ענין חעירוב ושיחוף פת וחון שחשה חת חדיר' חרציס חכילו חס לחחדים ודריס צמקום חחוא שמונה חס חעירוב או חשיחוף חקדפי' יחר מצ"כ חפי'

בדיון דמתקריא אובן שנת תמוז לשי"ק

שאלה סא

ראובן נשא אשה צדוק וסא חין נוהגין תקנה שוינו ולא תקנה טוליטולי' אלא כותבין שטר חזרה וקורין אותו שטר עידור וזה נוסחו בפנינו עמנו צא פצ"פ וח"ל הוו עלי עדים כשרים כו' וכעזו לשון של זכות ויפוי כח וצלושן המועיל ואף חתמו ותנו ליד זוגתי ונה פצ"פ להיות צידה וצ"ב לזכרה ולעדות ולרציה ומחמת שרליתי מרלון נפשי שלא צאובק והכרח כלל כיא צלב שלם וצנפש חפלה וצדעה מיושבת והכני מודה בפניכם היום איך אמת וליצי הוא שאם ח"ו אעדר אני או העדר זוגתי הכז' ולא ישאר ממנו זשיק הרי אני וצ"ב מחוייבים להחזיר לזוגתי הכז' וליורטיה אחרים כל מה שהכניסה לי צדוקי'א דהיינו סך כויב ואם ח"ו אעדר אני או העדר זוגתי וישאר ממנו זשיק אז הדין חוזר לכיני שהצעל יורש את אשתו כו' והכל דלא באקנוכהא כו' וקנינא מן פצ"פ על מני דכתוב ומפורש כו' ונוהג פשוט צדוקן שאפ"י הכוהצין שטר זה אינם מחזירין כינו שלה בין שאינו מוזכר בשטר וראובן הנזכר נהנו לו מהנה הגונה כדי שיתרצה לכהוב אף אינו של אשתו בשטר הכז' וראובן הכז' היה נשוי עם אשתו כשצב שנים והיתה לו ממנה צת אמת וצ' שנים וחלי ויקר ונקרה צלתי עהור כשהיתה העיר צמלור השליך הטר על העיר קווצצאריה או שקורין צומצי'א צלי'א על אשתו ועל צתו ומנהו גם שתי'ן ולא נודע מי מה החלה וראובן טרם נתינת אשהו כעשרים או שלשים יום הפקיד את אשר יש לו צין כסף וזהו ומנלטי'ן וצגדיו וצגדי אשתו ציד שנים או שלשה צני'א להמנינים צונערה לורים ויהי אחרי הרג רצ הכז' הלכו האפטרופי' על היתום אחי האשה המומתית ועכצו ציד רמה הפיקדון אשר הפקד ציד האנשים ומחמת השטר עידור שנים על אשתו צענין הנדוני'א קודם שיתעצבו את ראובן לדון וכאשר נודע הדבר לראובן שלל את פיהם למה עכצתם את שלי טרם עמדו לדון והיו דצריהם שצאו עדים שיש להם מנהג שכל שלא חי תולד אחר אמו כ"ד שעות לריך להחזיר הכל ועדות זו קצות אחרי מות המזכרים שלא צפני ראובן וצלתי ידיעתו עם היוהו עניהם צעיר אחת וראובן חקר ודרש על אודות העדות המזכר וידע לו שענין העדות היה שזה כמו כ' או ל' שנה ומה אשה או צומן המגפה ואחר צ' או ג' שעות ונת ולדה ונפלה קטעה צין אחי האשה וצעלה ופטר צני'אם סיחזיר הצעל לצחי האשה ומהו זה צני'אם ועתה ראובן לוח ככרוכי'א על קצלת העדות שלא צפניו ועיד טוען ראובן אח"ל שהעדות קיימה יחדיו למשפט נקרצה אם בח עדות זו יפה לתול'א מראובן או לעכצו את שלו ציד הנפקדים כי אפשר שנועלם חין באן מנהג כזה אלא צאוחו הזמן להמלכת על אחי האשה שלא היה אמיד צנכבים עשי' דרך שפחה שיהו לו הצעל סך ממון או כדי להשקיע הריצו אצל היתום הזה הוא אמוד צנכבים יור' מראובן וראובן אינו רולה כלל צפנשה ובוד אם היה מנהג כזה היה ראוי שידעוהו כל צני' הביד וזקנים וגם היה ראוי שיהיה כתוב ומחוס צנכקס הקהל ססס כהוצים כל הכמוותיהם ועוד כסס שהם כותבים עיקר תנאי החזרה בשטר למה לא כהצו וצארו שתני' זשיק סיחיה אחר אמו כ"ד שעות אלא כהצו קתם וכי צעציל או שהחזיר לזה יקרא מנהג להפקיע ירושת הצעל שהיא מדרוריית'א יורנו מורנו הדין עם מי :

תשובה

החלה יש לדון על ענין השטר כמנה שהוא אם ליה שם מנהג או הסכמה ואומר דזו כבר נשאל עליה הר"ש ז"ל בהשו' כלל כ"ב ופסקה מההיא דתנן מהו צעליהן עד שלא שחו כו' וצ"ח לא שוהיה ולא נוטלות כהוצה וכן צדוקן זה על יורש האשה להצי'א רציה ע"כ ויש לדקדק אמאי צביק רישא דמה"הין דלייתי לעיל' ופי' מי עליה ככל הציה עליו ועל אצו לו עליו ועל מוריטיו והיתה עליו כהוצה אשה וצעי'א יורשי האצו אומרים הצן מה ראובן ואח"כ מת האצו וצעי'א אומרים האצו מה ראובן ואח"כ מת הצן כו' וצעי'א נכבים צמזקתן ודומק לומר משום דלא מפרש צהדי'א צגמי' צמזקת יורשי האצו דמילת'א דפשיט'א היא. ונראה דאי מההיא הר"א שהם הוא דלמורי צ"ה נכבים צמזקתן משום דהנך נכבים לא עמדו ונועלם צכה צעי'א ועד שעת הספק לא חל השיעצוד אהנך נכבים שהתח נמי דמהילי'ד ספק' לא ופקי'ן להו מחזקה קומיית'א דחין ספק מול'א מידי ודאי לאפוקי צדוקן הר"א' הרי הל שצנוד יורשי האשה על נכבי הצעל וקטעה שנסאה אלא צצא להפקיע את עלונו צטענת מיתת הצן אחר אמו דהיא

גופ'א ומפקח'א לצי'ד ולהכי מיי'ה רציה מקוט'ה שנת צעלה דהתם נמי נשתעצדו לה נכסי הצעל משעה שנסאה והשעצוד ודאי ולפי'ה סצרי צ"ה דעליה להצי'א רציה וכן חלקו התוס' צפ' ארוק'ה חצי'א דצי'ס וצהכי ניח'א אמאי ני'יד הר"א'ש מלוותה שהצי'א הרין צתשו' ס' י"ד דפקק וי'צם ומסוס דהתם לא חל כח הספק מנועלם אכנכי קצ'א כיון דהי'צם ודאי ועוד דצקוט'ה איכ'א רצוה'א טפי שהיא טוענת צרי והרין עדיפ'א ליה ההיא דפקק וי'צם דאף ששניהם צחין צטענת ירושה חין ספק מול'א מידי ודאי: ורציה'י למוהר"ד י' לז צמ"ח ונתשו' אציו הרצו ז"ל על מ"ש הגאון צני' שיש לו צן משפחה דמפקח'א לא ירית ליה הרצה להצי'ו מההיא דפקק וי'צם צנכבי מיתנ'א דקי"ל דחולקין והניחו צלי'ע ולעד"כ דלק"ו דע"כ לא אמרי'ן דחולקין אלא כששני היורשים ספקס טוה דחד ומפק'א אחריה אצל ציש לו צן משפחה אצי'ג דחין לו צנים אלא אחים תלמים נקראים ודלים לצגי אותו הספק כיון דאי' ללא חיהו הוו אינהו ודלים חין זכותה נפקע מהמתי'ה דח"ל אינהו ודלים ואיהו ספק ואין ספק מול'א מידי ודאי לאפוקי צדידה כיכיל הכי דאף כי מדלית להו להאחים או שאר יורשים עדיין ספקו צמקיע ולעולם אינו אלא ספק ורציה לדבר מלוותה ששנינו צפ' נושאין על האנוק'ה ד"ק צמי' שלא שהתה אחר צעלה ג' מדשים ונישאת וילדה הוא אינו יורש אותה דנשנע אפי' אם חין להם אלא חמין דאלת"ה אלא דוקא ציש להם צנים אצל אם חין להם צנים אלא אחים הוא יורש אותה וחולק עם יורשיהם לפלוג וליהני צדידה ואמאי אינטי'ריך למיקט' אצל אם יורשים אותו דהוי מילת'א דפטיט'א כמי'ש רש"י ועוד צנים מואן דכר צמי'תו הוא אינו יורש אותה קתני מילת'א שפיקת'א צין י"ל צנים צין חין להם צנים אלא אחים או שאר יורשים אלא סי'נו דצסוס לך אינו יורש אותה וכן נשנע מדקתמו כל הפוקקים ולא אישנמי'ת חד מינייהו לפלוגי דמיירי דוקא ציש להם צנים ואף דרשי'ז"ל צחולון דלי"ז כ' דצני ראובן נדחו ליה כו' נשנע דצחית להו צנים מיירי ע"כ לאו דוקא דהא צפ' נושאין דהיא עיקר מתי' פירשי'ז"ל גופיה יורטיו נדחין אוהו אלו אלל אלו ומאי דפירש צגופ'א דנהני' ודאי דוקא קאמר כל מין יורש שיהיה שני'עין מהכ'א דאף צמקוס ששניהן צחין לירש כש'אחד יוהר צרור ומצצרו צלד אחד הוא יורש הכל כ"ש כשה'א צל ממחנת ירושה והשני ממחנת ספק שטי'ח ויש לדקדק אכתי' מני'י הר"א'ש ז"ל רציה מההיא דלא שותות דע"כ ל"ק צית הכל התם אלא צמנה ומלתי'ם ותוס' לאפוקי נל"צ סקוקי' ומפקקי' להו להתוס' צחזקה מי חן וקלקי' אדעתי'תו דהם שלה אפי' למי'ד ההם צנפל הצית צחזקת יורשי הצעל ואפי' חין משוי'ן לה אהדרי' הא קיי"ל כבר קפרא דלמרי' יחלוקו ואפי' חין דמי' דהיא'ש לא מיי'י' אלא צשטר שנוהגין לכהוב צשעת כסולין שהצעל נותן לאשתו כסוס ידוע וקורין לו נדוני'א ושטר זה מוזכר צמנה תשו' הר"א'ש דח"ל כשטי'ח צעלמ'א אצל צנל"צ מודה הוא דיחלוקו דדצר זה צטל מאליו לרואה תשו' הר"א'ש ועוד דהא כ' הרצו ז"ל צהשו' הצי'אה רצינו ציי' ז"ל צחיה ס' קיי"ח דאותו השטר דין כינו יש לו אף דיש לדמות דכל זמן שלא גצתה ומתה אינו כני'ע שיהיה צחזקת יורשיה והא דק'א מדמי' ליה לכני'ע היינו לענין שהצעל אוכל פירות ולא דמי'א למתנה שנתן לה לאחר כי'שולין אצל לענין מיקס צרטה הצעל צכל מיני ספקות הנפלות דיניה כנל"צ והדצרים קו"ח ומה צנכבים מקויינים שהבניקה לו והוא אינו יכול למוכרם משום שצח צית אחיה אמרי' דהם צחזקתו כ"ש צשטי'ח ז' אלא דאכתי' קשה דהא צנל"צ גופיה צההיא דלא שותו'ת אית לאיסתפוקי' דחיה לה וצמנע'ה ששקפה יראה דלאו קוסי'א הוא כלל אלא עיקר לא הולך' הרצו ז"ל לאתוי' רציה אלא דצדצר שהיה עד עתה הירש'ת הצעל והולד ספק לענין שיל'א מרשותו אמרי' העמד ממון על חזקהו הראשונה ולא תול'א ומפק'א מוכ' השטי'ח והא דכ"מ ונל"צ שלא צקוט'ה ה' צחזקתה היינו מטעם דאפי' אי ודאי זינתה לא הפקידתן אצל צמנה צין כינו צין נל"צ הרי הצעל יורש הכל צודאי' מדין ההורה אלא קזה צא עליו מוכ' ספק שטי'ח או הקנה הדר הו"ל כינו ונל"צ הכל די'נס טוה ככתוצה שהרי הצעל לא מת והכל צחזקתו כמו צכהוצה היכ'א שנתה הוא לצדו והיא נכתרה או מתה שניהם ועדיין כשאר לי מקוס דקדוק צדצרו ליכגי ליה צהך רציה קומי'ת'א דפכל הצית על שניהם דכתוצהה צחזקת יורשי הצעל וכינ'א דהיכ'א דמנה היא לצדה והצעל קיים הו"ל נל"צ וכינו ככתוצה דאינו אלא שטי'ח צעלמ'א ואפשר דמשום רצות'א דהיא טוענת

יחזיר ונפקין וע"כ נשום ונשמעות הלשון הוא אך שלפירושו של מוהרש"ם דדברי הרשב"א אין לכוונת דבר זה ד"ל ה"א גופא קמ"ל דבעל נקרא מוחזק צבכתב אם לא יסאר יחזיר מינו אף לפירושו של מוהרש"ם הדין דין אמת שכל מי שקפץ צטער מוקמינן ממוכא ביד הצעל וצ"ע ועוד יש להציג ראיה דבכל כי האי דייקין רישא וקישא לאו דוקא מהא דכ"ה התוס' צפ"ק דפקחים אמאי דאמר"י התם ד"ח רב דייק חילוניות נראה לר"י דרב קצר דליכא למידק טפי מחילוניות נשום דהנן צרישא ופקקו רוב השוקקים כרב ואף למקלט גאונים דק"ל כשמואל צ"ד אף שמואל מודה דע"כ לא פליג התם חלל נשום דעליונות מחילוניות קאי והוי פירושא דחילוניות ובמיש התוס' אצל הכא אינו חלל אלא כפילת ההנאים:

ועוד דהולך דדבר להאמר דלא תיסק אדעתין למימר דזרע צמקוס יורשים קאי וכי היכי דבהקטת טוליטוליא הזרע נוטל מחי טהיו יורשים טולטים אם אין קום זרע חי ליקום זרע צמקוס יורשים ויקח הכל קמ"ל וכל שאני חומר שאם ליה כהוצ צפירוש טהיה זרע לוקח הכל מכה ג"ש דתקנת טוליטוליא אלא דמהניא לן מיהא להלריכו לכהוצ נשום שופרא דשטרא כההיא דדיקלן והאלין ועדיף טפי מנאי דכ"ה התוס' צסס ר"ה צר"פ המוכר פירות דהא דאתקין רב יודא צטטרא דעבדא עבדא דגן מולדק ופטור ועטור וכל ערורי מלכא ומלכהא אעיג דלא אילטרך דכלא"ה היה מקח טעיות היינו נשום שופרא דשטרא ואין להסיצ על מה שכתבתי דדיוקא דרישא עיקר מהשו' הדל"ש צמוכר מרחק המוכר דלא דייק דיוקא דרישא דשאני אפוקי ממוכא שהרי כי רצינו הגדול ז"ל צצ"י ק"י מ"צ צסס מוהר"ק דלפ"י כהשלשן נשמע ק"ל בדברי בעל השער אפי"ה ידו על התחבונה ועוד איכ"ל דע"כ ליק הרשב"א דהיכא דכתב אם ישאר לא יחזיר ומשקל חייצ להחזיר אלא צנדון סלו שהניח" אחרים ספק נפל דכיון שאין הילד ודאי צ"ן קימא עדיין לא הוחלטו הנכסים ציד הצעל מעולם אצל היכל היה לה ולד ודאי צן קיימא הרי הוחלטו הנכסים ציד הצעל ומשום ספק מי מה תחלה לא נפקינן מיניה ומכא אמניא לה מהא דתנן צפי אלמנה לכ"ג דק"ז נפל הצית עליו ועל צת אחיו ואין ידוע איזה מהם מה ראשון לרתה חוללת ולא מחייצמת וצפי ד' אחין דליא פריך עלה ואמאי כימא אשה זו צחזקה היתר לשוק עומדת ומפקק אשה צל לאוכרה אל האכרנה נפקק וכ"ת ה"ג לחומר חומר"א דלתי ליתי קולא הוא שאם אשה חומר חוללת מחייצמת ומשגי עשולת דלא שביחא לא גזרו צה רבנן ש"מ דהא דמלריכין חלינה צנפל הצית עליו וכל צה אחיו אינו אלא מדרבנן וממילא ה"ה צנפל הצית עליו ועל צנו כיון דעד שההא היתה צחזקה היתר לשוק אינה לריכה חלינה אלא מדרבנן ואף דרצא מוק"י למהנ"י צטה אחרת מינו לא פליג עליה דרצא צתך קצרה לחזקה ומאי דמלריכ"י לה חלינה אינו אלא מדרבנן ואילו צמה צתך ל"י י"כ ה"רצ מוהר"ק צ"ג ס"י קי"ד דליכא מיד דהויא ספקא דלורי"הא: **ורתום** עתה סס צד"ה נפל הצית יש כאלן תימא אמאי חשיצ לה טפי צחזקה היתר לשוק מליצם דהא קונן סטניסם מתו וכן יכול להיות טהיא ממה תחלה כמו הצעל ואיכא למידק מאי איכפת לן דהשתא מתו טניסם ונולד הספק כיון סקודס נ"יתתס דהיינו קודס טנולד ספק היתה צחזקה היתר לשוק ואף שהיתה אכורה נחמה צעעלה עדיין חי מינו חשיצין לה ספיר חזקה חלינהא כמיש סתוי"ל לעיל צד"ה אשה זו צחזקה היתר לשוק ואדרצא התי חזקה עדיפא דלעיל קודס מיתה הצעל טהיא המחירה לשוק כצד היתה עומדת צפקק ובאן קודס מיתה הצעל היתה צדלתי צחזקה היתר לשוק וי"ל דלא דמי דצפקק גירושין כיון דהצורה צחיים מוקמינן לה אחזקה והטרי"י לא נהגרסה אצל הכא סגס הערות ממה ליב"ל הכי והיטרו דמש"ה חשיצ לה טפי צחזקה היתר לשוק מליצם מבוט דצמיתה הצעל לחוד משתריא ליק אצל צמיתה טערוה אינה צמיתה ליצם עד שימיה הצעל ענה ותי"ה צ"ד דצמיתה האשה לחוד הצעל יורש הכל אצל יורש האשה איכס יבולין להציע עד שימיה הילד ג"כ קודס לחמו משל"כ צנדון הרשב"א דכשתיה האשה עדיין לא נחלטו הנכסים להצעל ואין לפפק ממה שכתב צטטר דלא באקמב"ה כ"ו וכי מרן צצ"י כ"י מ"צ צסס רצינו קבד"א דבכל לשין מקופק יד צ"ה על העלוינה חדה סכצד ידוע מי"ה הרצנים האחרונים מוהר"ק"ח ומוהר"ק"ה ומוהר"ק"ט דהא דר"מ לאו דביש טיא ולא עבדינן צה עבדא ורצב הגדול אצי טעערוה מוהר"ק"ט צח"א סיקף למר **דלפ"י**

צרי נקטא חי נמי אמת לאשמועינן דאף דמחיוז ודאי והפירוט ספק דהא ודאי מת צעלה והיורשים נחמייצו צכהוצות והס צאים לפטור עממה צטענה ספק זינתה אפי"ה פטורים וכן צנדון הרש"ס אף דהאשה ממה לפנינו ואין לנו יודעין אם היה לה צן מעולם או שידענו טהיה לה צן ולה ידענו מי מה תחלה וחרי האשה ממה לפניך וצן או צת אין לה וחרי מחיוז ודאי והלה רולה להפטר צטענה דמסקפא לן אצל צכתוצה דנפל הצית על סניסם אף מחיוז ספק דשומא היא ממה תחלה: **וראיתי** להרשב"א צתשו"י הציאה מוהרש"ם צא"ה ס"י קל"א על ששאלותו צמהנה שאם תמות אשתו צלי זסיק שיחזיר חלי הגדוליה וממה והניחה ולד שמת צתוך ל"י יוס ספיצ דכיון טהוא ספק דהצעל פטור מלהחזיר נשום דחמעי"ה ודוקא צצכתב אם לא ישאר יחזיר אצל אם כתב אם ישאר לא יחזיר עליו להציא ראיה ולכאורה לריך להצין מה צין לישכא קומא ללישכא צתרה ומוהרש"ם כתב שלשון זה מורה שהנכסים צחזקת יורשי הכלה והיא גופה קשיא מה לי להוראת הלשון הא לכן חזינן דלאו הכי הוא וגריעא טפי מחמייצ עממו צדרך טחנו רוחים טהוא אקמכתא אעיג דכתב צקוף השער דלא כאקמכתא לא ונהניא ולא מיד"י כמי"ש טטור צסס אצו ז"ל צחי"מ צכ"י ר"ז ואף להחולקים סהציא רצנו צ"י אפטר דבאן יודו: וכלפני"ד דכל סכתב אם ישאר לא יחזיר הוה ליה כמנהג צהדי"ה דאם יהיה ספק יחזיר וכאותה טאמרו צק"פ ר"י אליעזר דמילה דקל"ז חומר טמואל קטן מהקורצל רוחין אותו כל זמן סמתקשה וכראה מהול אין לריך למוכו צמהניחא הנכא רצב"א כ"י שמתקשה ואינו נראה מהול לריך למוכו מאי ציני"הו איצ נראה ואינו נראה ופירש"י לטמואל נראה מהול הוא דאינו לריך למוכו הא נראה ואינו נראה לריך למתניהא אינו נראה הוא לריך"הא נראה ואינו נראה אי"ה ודכותה אשכחן טעוצא צגמ"י ואי"ה דצפ"י ככ"י טרס דפי"ה אמר"י ה"ד חול הדק ארצב"א אר"י כל טלין הילד לריך לכהשו ואיכא דמהנ"י לה אסיפא אצל אין מוכיין לא צצבל הגב ולא צחול הגב היכי דמי חול הגב ארצב"א אר"י כל סהיו"ר לריך לכהשו מאי ציני"הו איצ לריך ולא לריך ופ"י רש"י ללישכא קומא דאמר אין לריך קרי חול הדק האי נמי צכלל אי"ה הוא ותורת חול הדק עליו ועותר ולישכא צהרה דאמר דקרי חול הגב כל טלריך לכתשו טהי נמי צכלל טלריך לכתשו הוא ולמאי דמרינן לעיל אדרצא איכא חול"ל דללישכא דקאמר כל שאין הילד לריך לכתשו הוא דמקרי חול הדק הא לריך ואין לריך ולישכא צהרה דאמר כל טהיו"ר לריך לכהשו הוא דאקור הוא לריך ולא לריך מוהר"י"ל דשאני הכא דר"י לפרושי מחנ"י קאחי וליריך ולא לריך מפקקא לן ללישכא דמתנ"י ור"י כי אמרה לטמעהתיה לפרושה האי ספיקא אמרה וצפירוש איצעי ליה לאשמועינן דיניה דהאי ספקא ולא מדיוקא אצל מילהיה דשמואל מיערה צפני עממה הוא והכי דייק לישכא דר"י דאמר כל סהיו"ר לריך לכתשו וכל שאין הילד לריך לכתשו דמלת כל לפשו"י קאחי והכי פירושא כל סהיו"ר לריך לכתשו נכבב צגדר חול הגב וכל שאין הילד לריך לכתשו נכבב צגדר חול הדק ועדיין יש לדקדק על דברי הרשב"א מהא דאמר"י ריש פ"ק דצצחים רצא רמי מלי מעלי"הא ושני לחו הנן כל חצחים וכו' טעמא דשלא לשמן הא סתמא עלו נמי לצעלים לטס חוצה ורמינתי כל הגט סנכהצ שלא לטס אשה פקול וכמתא נמי פקול ושני צצחים צתסם לשון עומדין אשה צתמתא לאו לגירושין עומדה הא קונן דלע"ג דצנכהצ הגט סתס נמי פכל ספיר הניין כל הגט סנכהצ שלא לטס אשה אף דלכאורה נשמע הא קתמא כצד מדלא הנן שלא נכתב לטס אשה מינו כיון דקתס אשה לאו לגירושין עומדה קתמא הויל כשלא לטמה ה"כ אעיג דאמר כ"ז טסאר לא יחזיר כיון דנכסי צחזקה הצעל קיימי כל טיש ספק צדצד ה"ל כאלו נסאר דהא אין היורשים יבולין לומר שלא נסאר צודאי ולי"ע ואין סתיה צ"ד כ"ע מוהר"ו דאין לריך להחזיר כלום סתיה מוכי צצטר טסא העדר וצתה ולא ישאר מוהר"ו זסיק טריני מחיוז להחזיר נשמע הא ספקא לא יחזיר ואין לומר מחדור וכתב אצל אם העדר כ"ו הדין חוזר לכיני שהצעל יורש את אשתו נשמע דוקא כשיסאר הא ספיקא יחזיר דלפ"י תימא דקשיא דיוקא דדיוקא חוקי ממוכא צחזקה מריה כמי"ש טטור צסס אצו ז"ל צחי"מ ק"י רס"ה ועוד דע"כ לריכין אלו לומר דצכגון זה דמסקפא לן ק"ל להרשב"א דהכל של הצעל דלחל"ה קשיא למה כתב טעיס נשום דחמעי"ה היסוק ליה דמשמעות הלשון כך הוא הריע דהא אי כהצ אב ישאר לא

דאפי' התנה צבי' על כל לשון מקופק שתהא יד ציה על העליונה לא מהניא והציה רחיה ומהיא דע"נ שאין לך עלי חונאה ועוד דאף רב בעדיא ל"ק אלא צלשין מקופק חבל היבא דקשיא דיוקא אדיוקא לא תידוק ולא תקשה דלאו דיוקא חתא לאשמועינן דקפיקא לא חסיק אדעתיה וצר ומכל דין צבי' חיה לן טעמא אחריתא לזכות הצעל אף אם היה כהוצ צפירוש ויבאר אחרים זשיק שיחיה כ"ד שעות כיון שלא ומה כדרך כל הארץ אלא שגפול עליה הציה ודבר זה כהצו הגאון והציר איקרלין צטוף קפר הפקקים שבו והציה רחיה והקשו' הראש' שבי' צבלל כ"ד ראובן שבהרגה חסותו צטעה הגזרה חצי' שלא היה עמו שנה זכה כו' עד ומחצי טעמא נמי לא מהני ומאי דחתנה צפירוש שאם תמות תוך שנה שיחזיר הגדון לירש'י ממה דדוקא אומיה חתני דשכיח ולא אלוכב דלי' שעי' דהתנה צפירוש כהי'א דוני שחמו ע"כ הא חתני דמתכחי הכהוצ צטטר לא ונחמי אם נהרגה או נפל עליה הקני ומי' עוד הרצ ז"ל ואף ונטעם זה יש לחלק אם נתפסטה בארן גזירה ר"ה שתיקן להחזיר הוד שנה ראשונה אי'כ היה לריך להחזיר אפי' צאונקא דלי' בדמוכה ויהשו' הראש' שדהא קצרה דאומדנא ונטעם דלא שכיח ותקנת ר"ת נזקק לכצרה אחרת ע"כ הרואה יראה דיש לדחות רחיה זו דאיכיל הראש' רציה אשמועינן דאפי' צמחה בדרכה א"ל להחזיר נכסי מלי' לאפוקי מדעת השואל דלתי עליה מדין קו' ומי' עוד הרצ ז"ל והציה רחיה ומהני פיק דכתיבה וז"ל נקום דלנושות לא ונקי אדעתייהו וכן לפירוט נמי ליכא למיחש ונטעם דוקא וטוס דלא חיה ציה הטעם משה' חיו גט' ולאו וטוס ויילתא דלי' לא גזרו צה רצנן עכ"ל אחר המחילה מוכרז רצותו רחיה לא חזיבא דהא חיה גופא קאמרי הוסי' וטוס דהוי' מילתא דלי' ולנושות לא ונקי אדעתייהו וטוס' לא תיקין הא חי הוא מילתא דשכיחא קלת דהוא לחו ללנושות לנייק אדעתייהו ודלי' הו' מהקני רצנן כי היכי דתקנו צבל מילתא דשכיח ולי' ונדיחו כי תתוכי' וצפרולוה נמי ליכא למיחש כיון דלי' שיעבה כן הרי צפירוש שמי' לן דמטויה לא תקנו וטוס פרוכות וטוס דלי' שהרי צפרולוה ליכיל ונקי אדעתייהו דהא פרוכה לקולא קאזני וחדרצא כל עיקר טעמא וטוס דרצנן לא ונקי אדעתייהו צתקנהיהו למיחש לשוא יאכלנו חרי או שאר מילתא דלי' צבלל כמי' שצאר עוד לקמן ועוד דאפי' לפי'ד הרצ ז"ל חי הו' לנושות חיישי ונקי אדעתייהו מילתא דלי' צבלל אי'כ חתני לא היעילו חכמים צתקנת דלי' אויב צגיטין צטכיח ולא שכיח דלעילס לנושות לא מייבצי דקצרי דילמא אוכב דלי' צבלל איתרע ציה וניענגא ויהצא אלא וטוס דמילתא דל' ש צבלל לא ונקי לנושות אדעתייהו למייעגן ומיחצ וכן צפרולוה חי הוא שכיח קלה הוא להו לרצנן לתקן דילמא יאכלנו חרי או תפול עליו מפילת וחי' החומר לא נאכב אלא עיקרא דמילתא יטוס מילתא דלי' לא גזרו צה רצנן לא חשו לחו ואנא ויהינא תיוצתא כלפי' שחיה דהרצ ז"ל ומהא דאמרי' צפי' הוצא דמי' דרי' נחמן ק"ל כרי' יוחנן דלמרי ד"ה ונושה קוונה ומכני מה אמרי' ושיבה קונה גזירה שפא ילמרי לן נשרפו מיטי' צעליה מילתא דשכיחא גזרו צה רצנן מילתא דלי' לא גזרו צה רצנן וחכי אומרי' לקמן ומי'ד לי' צבלל קנה ורצ הניכא ק"ל כרי' דאמרי ד"ה יעשה קוונה כו' ומילתא דלי' לא גזרו צה רצנן הא קמן דאף דשייכא תקנתא דרצנן דחשו לשמא ילמרי לן נשרפו כו' אפי' ביק דלי' לא גזרו ציה וצפי'ק דצנושות ד"ה אמרי רבה ומאי טעמא דרבי יוחנן דלמרי תמידין שלא הולרכו ללצור נפדין המינים וטוס דלצ צ"ד מתנה עליהן אם הולרכו הולרכו ואם לאו יחי' לדוניתן ואתציה אפי' ודהניחא פר' ושעיר של יום הכפירים שאצרו והפירים אחרים תתהיבם וכן שעירי ע"ז שאצרו והפירים אחרים תתהיבם כולם ינוהו דצרי רצ יהודא ר"ה ורש' אומרי' ירעו עד שיקחצו וימכרו כו' ואמאי לינא לצ צ"ד מהנה עליהן ומשני שאבי אצדין דלא שכיחי הא קמן אף שחשו לתקנת ההקדש וציה דין נהנו לצ להתקן לרכי' לצור לא חשו לתקן אם יארע חיזה מאורע דלא שכיח אף שאם יארע המאורע הוא אין התקנה שהוא דלא שכיח מהקון כל לרכו לא חשו חכמים לכך וממילא הו"ה תיוצתא דהרי והרדין ז"ל שכתב צבי' ל"ב כוף חדר ד' דלא אמרינן מילתא דלי' לא גזרו חרי רצנן אלא צדרי חומרא וגדר כו' ע"ש דהא צתנך דוכתי אין באן חומרא וגדר אלא תקנת יחיד או הלצור ואפי' הביילא חשו חכמים לתקן צמילתא דלא שכיחא וכן מה שכתב והרדין

עוד וז"ל אלא ויילתא צחנפי נפשה שרלו לזכות את ישראל ואיש על וקומו יבא צשלים פשיטא שעל כל ד' וזכיי' וחועלת הקבו עכ"ל גם דצרי' חלו ונפרכים ומך רחיה שחרי באן מילתא צחנפי נפשה היא שרלו לזכות את ישראל ולנקן קרצנותיהם לתיעלה הלצור וההקדש ואפי' לא חשו לתקן צבלל צמלהא דלא שכיחא וכבר הרצ ז"ל צקוף דצרי' חיה גופיה תצרה לגזירה כנדרתא ויהצוה זו דלא צעל למשכוני נפשיה צתחלט למימר דצנומונה אף צמילי דלי' גזרו ציה ומי' רצנו צבי' קינן קלי' על דצרי טעטור דק"ל דדוקא עליה ולא ציה דלי' ציה דליקה ופליג עליה הרצ צבי' וטעם דלא נתנו חכמים דצריהן לשיעורין לאו וטוס דק"ל דמילתא דלי' נמי גזרו ציה רצנן דהא פשיטא לאו מילתא חיה כדאמרינן אלא דק"ל לרצ ז"ל שאם חתה חומר כן אף צעליה יש לחלק בין עליה של שיש ציה גציה וצרו' ומהי'ה ונעליה ונעליה הצניה צהולא ודפנא וצניה נמי היבא דהיה והולא ודפנא שכיחא ציה דליקה וצבל כי חמי ודמי לא נהנו חכמים דצריהם לשיעורין אחרי כותבי כל זה ונלתי לרצ הגדול ומחריציל ח"א קי' ע"ז כתב צפירוש שאף צתקנת חכמים אמרי' מילתא דלי' לא גזרו ציה רצנן והציה חיה דהוצ' ממילי' למדין מכל האמור דמכח השטר לצד אם אין שם הסכמה ולא ונחג קצוע הדצ' פשוט שאין ראובן לריך להחזיר כלום ואין לפקפק על הטעם הראשון שהוא דהנושה דלאן כיון שכבר שלחו האפטרופסים אל הנפקדים ולאו איהם שלא יהנו לראובן את אשר הפקיד צידם חרי זו כהפיסה דהדצ' צרו' דזו חיה תפיסה וכמה שכתב הטור צסם הראש' צח"מ קי' ק"ד וז"ל אין זו גציה כל זמן שלא שמו הסמורה ונתנו' ללוי ועוד שאף אם היה צעל השטר צעלמו הוא התופק כיון שתפיסה זו היא לאחר שנוולד הספק צטענה שפא חרי עלתה הסכמת האחרונים דלא חיה תפיסה וצוהר' לתאשכנזים שכתב הרצ ומהרש"דים צח"ה קי' קבי' דאף שהיא לא כהג להוליא מיד התופק לאחר שנוולד הספק ומי ציק' לשכנזים רחוי להוליא ומי' כדצרי צעתי' שהוא מריציל אשכנז וצוהר' ביה צמונינו זה שזכינו לדצרי הרצ הגדול צעל המפה ז"ל ונהגו כנוהו צבל הפולות אשכנז ופולוכי וצדורין ומכללס ורצ ז"ל פקד צהדיא דאם תקפו כהן מוליאין אותו מי'דו ואפי' אם נהנו לו הישראל צעעות ואח"כ כודע לו לריך להחזיר לו וציהוה שאין באן הפיסה אין לורך להאריך צה וכיון דכבר הוכחנו שמתכח השטר פטור ראובן מכל וכל הסתא נחיי' חנן אם יש מקום לחייצו מולד המכחג ואומר דצגדר המנהג כדי להוליא ונוון על פו רצו הדעות ומהה צכמוצים והנדרתא ונפשט דצרי הראש' צבלל כיו' שאין כח צמנהג להפקיר ונוון ליעול ומה וליהן לזה אם לא חתנו עליו צפירוש ומחריציל צח"צ קי' פ" ר"ל דלאו צבלל ונחג קאמר אלא דוקא צרותו ונחג שצתקצ צעעות והוקשה לו דאי'כ צאיקורא נמי ולעדי' דאין לורך להוליא דצרי הראש' ונפסנן דקדיא כיון דנהפשט המנהג ע"פ כמה דיינים שדנו כן חי לאו דקים לחו שכך היא תקנתס לא חיו דנין צכך קמ"ל הראש' כיון צצטעות חיה חיו כלום ואף הרצ ז"ל צח"א קי' ק"ז חציה חמילוק שכתבו הפוסקים ז"כ ליי'ש שתי חצי'ה הנדרתא כקוונות ומחרי'ש ז"ל ונעלבו דבל כל פנים לריך שיחים ונחג קצוע ונתקן ע"ש גדולי הדור ואף שהציל גם החרון האחר שהרלו דלא ומהני ונחג הקוהר תקניה הראש'יות שתקנו חכמי' עוליעולה שהפקרס הפקר מדין תורה חבל כשהמנהג על דצ' חרות כמו שכתבו שלא להצרות מנלטי' דלוקח אפי' שבה לו ומנלטי' אגצ מקרקע יש כח צמנהג לענין אפקועי ונוון נמי לכאורה יש להשי' עליו דה"י כיון שכתב לו ומנלטי' אפי' חרי זכה צחס וד"ה הגנור ואתה צח להפקיע זכותו ומכח מנחג ומאי חולמיה דהזוכה מדין התקנות שהפקרס הפקר ונן הזוכה מדין התורה הגנור אדרצ'ה הזוכה מדין הגנור עדיף טפי ואפשר לומר כיון דכבר נהגו שלא להצרות ומנלטי' ח"ל ומאי דכתיב צשטרס ומנלטי' אפי' דשטרס צעלמא ואמרי' דנעולי' לא יתכוננו לא זה לקניה ולא זה לתקנות ותמה חני על הרצ (מהרש"ך שבי' צח"ג קינן מי' וז"ל צמנהג כזה דאינו אלא לפרע התכחי שהינו ציניהם המינים שיש לפרשו צשהי כוונה כו' דהא גם צנדון הראש' חיה וקוס לפרש שתי כוונות שחרי רבי יעקב ז"ל קושן פ"י היפך דצרי הראש' וקס חיי' ישראל האריך להוכיח וצחברי' פירו'ו של חיי' יעקב וכמה נחמצט דצבר זה וצקוף דצרי כהצ ז"ל ועוד ונחג קהול שהוא שקול כנגד הכל וכל הנושא אשה על דעת מה שהרואה העולם

ונתנהג הוא נושא ועבדו לא חש ליה הרחש וכתב דמי לנו גדול כרטיי ונחלקו עליו יולאי ירכו ר"ת ור"י ואם על פי פירושך יראה לי שאין התקנה כך למה אשונע לפירושו ולענין כל הנשוא אשה על דעת המנהג הוא נושא ע"כ ל"ל שיהיה מנהג ותיקין ולא מנהג פ"ס לתורתו זעזוע עכ"ל הרמ"א וצנזון מוהרש"ך נמי איכא למיתלי זעזועות שהציוו סגרי"ך שיחיה אחר אמו ל' יום וכיון דלצ"ת דין ומפקחא להו מה לנו לפירושך של אותם האנשים ומי איכא מידי דלכן לא ידעינן והנך שאר איכסי ידעי ולא דמיא למה שהציוו רצונו הגדול צ"י ק"י מ"ז צ"ס הרי"ש דלפ"י אם חתנו השטר יכולין הם להעיד ולגרע ענין השטר אם יש ספק צו דשאני התם שהם מעידים שכך התנו בפירוש ואף צאלן אלו היו העדים מעידים שכך התנו בפירוש שיחיה ל' יום אחר אמו ודאי דלאמניי הם אצל מעטעם מנהג שנהגו לפרש לשון השטר כך אין לנו ד"ס לומר מנהג עטות הוא:

ועוד שכתב הרמ"א פ"ס פירושו הוא לקיום ד"ת הי"ג היו לקיים ד"ה דהיינו ירושת הצעל ומ"ס עוד מהרש"ך והמנהג לא יוכל לקטור התקנות שהם מדי"ת כבר כהצנו למעלה מה ש"ס לרקדק צ"ה והנה הרב הגדול מוהרי"צ"ל לא סמך על תירון זה ועוד דנראה דתיפס עיקר התירון האחר וההציוו צאחרונה ועוד שהרי הם הציוו רח"ה כדצריהם מדצ"ה ה"ק"י והג"ה מיימונית שפיקרה מדצ"ה מוהר"ם ומקשהנה הרמ"א אזיל צעזועתם גם צ"יג למהרי"צ"ל ז"ל ק"י ק"י ומשנע מדצ"ה ז"ל דאי לאו דכה"צ בפירוש צעזועת והכל כמנהג קהלנו לא היה כח צמנהג להוליא נמון והצעל והרב מוהרי"צ"ל צ"י"א ק"י ס"ה תקשה שתי תקנות מוהרי"ק"ו דקתרי אהדדי והרב צעל נשא המלך צמנהגי הנמון הרבה להשיע על מוהרי"ק"ו מדדיה חדידה והניחו צ"ע ונראה לעני"ד לפרש דצ"ה צ"ה שכתב הרי"ש צתשו"י ק"י הע"ז וז"ל אונס אין הקהל יכולין להתנהג לגזול אחרים כ"י ואם לא הסכימו כל הקהל מועיל למסכימו"י ולצאים אחרים כ"י אצל אם אין תקנה אלא מנהג לצד כ"י והנה מנהג זה דומה למה שכתב ר"ת ז"ל צ"יק דצ"י כ"י דמנהג של שטות הוא ואין הולכין אחריו ע"כ הרי דמחלק צ"ן תקנה שחתנו בפירוש למנהג שנהגו צ"י פ"ס הסכמה והנאי וצ"ה מייסדין דצ"ה מוהרי"ק"ו דמה שכתב צשור"ס ח' מיי"י צמנהג שלל התנו עליו מתחלה אלא שנהגו כן צ"י פ"ס הסכמה והנאי וכיון שכן עכ"פ לרי"ך להיות מנהג ותיקין ושיחיה לו רח"ה מן התורה ומה שכתב צשור"ס תשי"י וז"ל ומי"ה ה"ה"ה שהצאה לעיל אין לדחותו דהיינו דוקא לענין נמון ומדמקיים צ"ה היינו דוקא צהוקצע ע"פ חכמי אמקום דאי מיי"י לענין נמון דוקא אפי' שלא הוקצע על פי חכמים נמי ע"כ לשון מוהרי"ק שפיר קאמר דהוקצע על פי חכמים משמע דעשו הסכמה וחק קצוע אי"כ אפי' חמרי"ה וספנים נמי כיון שכך התנו צ"י"הם וכן משמע מהר"ה שהציוו המרדכי צ"ס מוהר"א כ"ן רשאין צ"י העיר להתנות כ"י ומתחלה מיתר"י מה שכתב הרב צעל משא מלך וז"ל דצ"ה מוהרי"ק"ו תמוהים צעזועי סכפי הנראה מההכרח שכתב דנוקי לה צעיר חדשה כנראה דצהך ליכא דמתניה' לא צעיקן מנהג ותיקין כלל והיו דצ"ה א"י צעיקן איקור לצד ולא צדין נמון כלל עכ"ד והנני יוסף להשפיל אתמיתתו דהא הרב מוהרי"ק"ו דייק צלישניה למימר דאי דוקא לענין נמון ומשמע דמיי"י נמי לענין נמון אלא העיקר הוא איכא דהתנה אפי' שלא היו המנהגים ותיקיים אלא חמרי"ה וספנים מנהגים קיים ומאי דקוונות מדל"ה מוקיים לר"ל כגון שאין שם מנהג ותיקין וחכמים ולא הוקצע מנהג ע"פ ותיקין ומשמע מלישניה דהיינו איכא דהתנו אכשי העיר אף צל"ה לקטור מנאי אצל לא שיעיל מנהג צעלמ"ה אף צלי פ"ס הנאי לקטור דין תורה דהוא ה"ה ליה וננהג של שקות וא"י יעדין חק"י צמקומה עונדת לוקמ"ה צל"ה התנו עליו כלל והוא לעצור על ד"ת וז"ל דהא ודאי לא סכיח"ה כלל שצבכירות פועלים שהוא דצ"ה ה"ה צ"ל יום שלא יח"ה צדצ"ה מנהג ע"פ הסכמה והנאי קצוע ונשום הכי אוקמה צעיר חדשה דהיא סכיח"ה ע"פ אצל הסכמה שלא על פי חכמים דצ"ה התנה ומ"י תמיד הוא וצ"ה יצלו דצ"ה מוהרי"ק"ו כהוגן אין צ"ה נפתח ועקב הרי דמנהג הצ"ה להפקיע ד"ת לרי"ך שיחיו עליו צמחילה: והרמ"א ז"ל צמקומה ק"י ע"ז כ"ה צ"ה לדעה כמה גדולים צעזועי יסוף"ה לא ק"י צמקומה המנהג אלא צידוע לנו שהוקצע על פי חכמי אמקום ומפקח"ה להוליא נמון ומשומוק והרב צעל משא מלך הצ"ה כמה יוסקיים דס"ל הכי כ"ש וק"ו צנזון דין דלפ"י

דצ"ה והנל"ד כצ"ה לצי צמקומה יעקב אשכנזי נר"ו:
שאלה סב לרז"ו ל"י כבר צ"ה עמו ע"ז ותושיה הוא אהובי החכם השם יצמרה"ה אד"ס כיום אמתוול כי יעצור אהותיך החירו אל עצר פני על דצ"ה עוגה שאפ"ה ללורך לחם משנה ונשרף מקל"הה אי מיקרי לחם שלם כד"י לצ"וע עליה צצ"ה ששאל עליה מורי זקני הגאון ז"ל והנני צ"ה על קדר קינדרי"ך צקל"ה כאשר יסכים שפנאי.
מ"ה שש"ה כתי"ר על מורי זקני הגאון צעל שער אחרים ז"ל שציקס לדמותו להיא"ל דתנן צמק"י ע"ז יום אחרות פחות ומכא"צ כ"י מקצרה דפס"ך צמקומה איסכ"ה מיקטצ"ה צנזון זה שאפי' למיד סקל"ה חיצור ומי וודאי צ"ה מורה שאין לו עוד שם חסינות לחם כי הוא עפר"ה צעלמ"ה וודאי

זחי ואחי לנחג צהן מנחג דחולין ופירשני התוקי דכריך
 לאלכס בצדולה כדרך שהמלכים אובלים ומייסין דלמח ינחג
 צהן מנחג חול ומסוס כך אקרו ליתן ד' זחי כו הרי צפימס
 פליקור גמור הוא (לאכול אפי' מנחות כמנה סהס חולין כיא
 דרך גדולה כמו שהמלכים אובלין כיס קדשים) עד שפנסי
 קספו אקרו ליתן ד' זחי ודוק כי הוא צדוק:

ג ויש דבנחמי תורה אם כסף או חפר ונקלת חלה אין
 כך כלום איני כן לעיד דתן צהקומן רצה דביז העפרון
 מיעופו מעבד את רצו היין מיעופו מעבד את רצו ד' מיין כפתודה
 מעבדין זחי וצמחא מפיק למ זיין מסוס דכתיב ככה וצתודה
 מסוס דליחקס לנזיר ונזיר כתיב כן יעשה דהריא עיבוצא
 וכי היכי דככה דכתיב זיין לעיבוצא דמיעופא היכי כן יעשה
 דנזיר אכל זחי דכתיב זיה משמע לעיבוצא אלא דצמחתיין
 נקיס מעבדין זחי דהיא מילתא חדתא דלא קיימא צבלת
 ויין דלעיל וכי למיעופא דמעבד את רצו דשייכא נמי צבלת
 ויין ומה סנתקסא כתיב צדרי התלמוד לימא ריע לטעמיה
 נראה דטעם התלמוד הוא מסוס דזההיא דג' על ג' יש לפסק
 דרינו לאו מטעם טומאת זיה סתריים מעמא ליה אלא מסוס
 דקיל דטומא נוגע הקלה מיסך שייכא צמדקס התמורה וקצני
 לחובתי מהך דודחי קיל טומאת זיה סתריים מעמאה אי
 נמי כדלמרי צבלתא מההיא אין מיהך ליכא למשמע מינה
 קימ אורחא דתלמודא לפלפל צדרי א' חף סתוא צדור צמקוס
 אחר אם אפשר להכריחו חף ומכאן אמנם קשה לי על דברי
 מרי הגאון זיל סאמר דרצן דמתניתין דמטעמו לצפר מסוס
 נוגע קרפה סמיטה שהיא חומרא צקדשים מדרצן אפי' טומאת
 צהים נמי מעמאה וכנראה סקיימנים מלא לו צדרי התריס
 קזה הפך הגמרא דכילד לולין דמיה דליצניא לן ההם יולא
 אי גזרו זיה רצן טומאה וצפיין למפקס מוצר קילא מנקלתו
 כו' ודמיין טומאת קתרים היא ולאו מעמיה הרי צפירוס דאפי'
 צטומאת קדשים סקולים סאינס וממאיים אלא מדרצן כדלמרי'
 צהדי' גזרו זיה רצן טומאת קתרים לא מעמיה אלא
 סנקטימיה דברי מזה זיל צמקנה צמה סאמר דליה הלכתא
 כרצינא ונדמשי קהמא דתלמודא צפסימיה טומאת זיה סתריים
 היא ולא מעמיה ואח"כ קאמר ולרצינא דלמרי חיצורי אובלין
 כו' משמע דאין לא קייל כרצינא ומשיע וזיל אצל צמקסן
 ודחי זיל דהי' מפרס הכי דמתניתין צתריה פליגי צריסא
 צעוצר חי סשחיתו מעהרת ופליגי לענין אבר צטומאת זיה
 סתריים וקיסא מה ונלינו פליגי צעוצר מה אם סמיטת אמו
 מעהרתו עכ"ד ואין אלא תמה היכלת על דעת איס לומר
 דרינו פליג צעוצר ונה וקצינא ליה סאין סמיטת אמו מעהרתו
 והרי משנה סלמה סנויה צלדה סקומס את הצמחה ומלא צה
 צן ח' מי או מה או צן ט' מה קורעו ומוליא את דמו מלא
 צה צן ט' חי טעון סמיטה דברי ר' מאיר וצזה לא נקספק
 אדם ומולס ומיס הרצ צרטרורי אבר גרסי' לא אחי אלא
 לאפוקי טענת סופר סהיה צמקלת ספריס שלפניו וא"כ
 כל מה סהאריך ולייד כבודך צזה לוור דלספת לוור פליגי
 צתריה וחד מינייהו אם סמיטת חלל כ"ס להעבולה על ספר
 דברי סגנה סס וזיא לאומרס סלס כ"ס להעבולה על ספר
 ומיס כתיב לחוכיה דהרמזים עיכ קיל כרצינא מדפקס צהלי'
 מקוזלות סמטציל עד מקוס המדה אינו הכרה מסוס דרצינא
 חדית לן תרתי חדא דכל העומד לתוך כחתוך דני וצחכי'
 לא קגי דליעמא דהא כל טומאת סתריים נמי הכי הוא סכל
 אי חתוך ועומד צפיע אלא סטוגעים צתריים עכ"ל אחריתא
 דחף סאין כוגעי' אלא צתריים היה כאלו טוגעים צגלי והרמזים
 זיל כ' דמטציל עד מקוס המדה והיינו צכל גווי חף סאינו
 עשו כמין חוליות כמיס התוקי צדיה סמטציל עד מקוס המדה
 והרצה כדחקו התוקי' סס צזה וצקיסא דמתניהין דאפי' צצבעת
 אחה קגי צצבילת חלי הטבעת וכדחקו לוור סהטבעת עשויה
 מעצמות קטנות דבר סאינו כלל צממע הלשון וכבר תמה
 ריס צפי' המטיות סס צדרי ז'ס והעלה דצית סתריים סל
 כלים אין לרייין סינאו צהס ז'ס ולא אפי' ראיס לצית
 מים וכן פי' הרצ צרטרורי סס והיא צלומה קצרת הרמזים
 זיל וא"כ חף סיקצור צידות הכלים סהס עתידים לקרון דקלון
 דני עיכ קיל דמגע זית סתריים היא דחליה להי חלינה
 וא"כ אין מעס רחיה דקיל כרצינא לענין דחאי כמגע גלי
 דלדרצא מעס מוכח דמגע זית סתריים הוא אלא דרצינא
 מחלק צין חיצורי אובלין לחיצורי כלים ודעת מזה זיל דלריס
 דקיל צכל העומד לפדות כפדוי דני וכתיב לצדוק כצדוק דני

המנה תקיף חפר עכ"ד וצדרי צ קטורה לענין מההיא
 דחי' אפי' צפי יסיכ דיע אכל טומאת ומילחא מלכרף צפיג
 דלאו חכילה היא כיון דאכלי אינסי מלכרף ואס התס לענין כרת
 מלכרף ודינו כמאכל גמור כיס כאן לענין לחס ומנה סכיס נאכל
 עמו דינו כמאכל עממו ולא תימא דוקא לרי' יוקי דחלי טעמא
 צנאכל עמו אלא אפי' לחיק דצפיצור כאלצב פחות ויתר הל"א
 מילתא איכיל דטעמא דידיה נמי מסוס נאכל ואינו נאכל הוא
 דקיל דקתס פחות ומאלצב נאכל עמו וקתס יתר ומאלצב
 אינו נאכל עמו וליכא למימר דקייילי' ומה מקוס למחלוקה
 דקיל דחליין צתר רוצא דעלמא ואיך מיעופא צבלת דעסייה
 ריס לנו כיוצי צמסחטו פיס דמקוארה מיג אלו סאין חוללין
 זיה סתריים צאסה רחיא אחד האיס ואחד האסה כל האוקפיד
 עליו חולין וסאין מקפיד עליו אינו חולין ואפי' דהרואייה קיל
 דצקפיד חלי' מילתא קיל לחיק דמילתא פסיקה היא כל
 צאיס אינו חולין וכל צאסה חולין ואסר ציקסה להציא רחיה
 לכצרתך סני' מהא דלמרי רצא צפסחים דליז צמלה הינא וכן
 ללמתי תורה ופריך פסיטא כו' מיד כו' כמאן דפריסא דני
 קמיל וזיל וצודחי' דזה לא קיל לרצא סיהיה ג"כ קיד סלא
 היא נקרא חיצור לענין טומאת דאיך הריל לאשמענין ג"כ לענין
 חיצור לטומאה עכ"ד וצבל יס לדחותם דסרין הן וקס חלי
 והיה לחיך אלא סגדולה וצו נפלחתי על דברי כתיב דאיס
 ענין לנדון סלפנינו דאסו מי גרע מזה הינא מצנך גמור
 ומעיקה סלא נאסיה כלל סהיא חצור לענין טומאה והתלמוד
 מלא מזה ומה ענין זה ללמתי תורה סלרייין קיחי' אפויין
 וסלימין וכן הולך רצא לאגמורין דמלה הינא נמי לחס אפי'
 וסלס מיקרי לאפוקי לענין חיצור לטומאה דצמודה פיקסה נמי
 הוי' חיצור מנה תגרע מלה הינא ואסר ציקס כתיב עוד להציא
 רחיה לכצרתו מההיא דיכול ללאו כל לרבי יסא חייב כו' איך
 אפי' דקורא חרובא ופירשני' לאו ללי אס הוא אלא קלי' אס
 ולכאורה אין טעם לפירשו דמהיכי יהיה ולמה לא יקרא ללי
 אס כי פסוק דלא מיירי סמפקיד את סקמו צמכס אלא סעוסה
 כן מסוס דכיחא ליה צכך סהיא כמרך מעט וכדי סיהיה וכו'
 נללה כל לרבי כמות נספו לגדולה כדרך שהמלכים אובלים
 כמות נססס ואין מקפידין על הפקד וא"כ למנה יהיה קיד
 סאין זה נקרא ללי כו' ולכן נראה דקצרת רסי' הוא מסוס
 ספקס מלוותו סיהיה נללה סלס כו' וא"כ מהיט' הוי' קיד
 דצפקס הקפידה תורה דוקא ללי אס ולא קלי' אס מסוס דזה
 הוא כעפרא צבלתא ונקרא חפר וצ"כ אין זה צכלל ללי אס
 וממילא חייב מסוס אל תאכלו ונמוט עכ"ד ולא יכלתי להולמס
 כלל כי הסיא כתיב סוגיא דסמפתתיין ופירשני' לדרך אחרת
 סלא עלתה על לצ ומה ענין סלס או חפר לללי אס או צכל
 מצושל ההיא אראסו על כרעיו ועל קרצו כפקא ולא מללי
 אס ולחיה מקוס סמעיננו מעולס סאס ללאו חפר סיהיא
 חייב עד סליטרך לוור יכול ללאו כל לרבי סיהיא חייב ג"כ כמו שחייב
 צללאו חפר כדלמרי' צבלתא חנא היכא קאי ותחלה דצריך ג"כ
 סמויים מורד צלומרך כי פסוק דלא מיירי סמפקיד את סקמו
 צמכס כו' וכי על חלומי' עלתה על הדכה לחייצו חל ודאי לא אלא על
 אכילתה ללבי' וס יארס קבלה כ"ל ונחמה מיעיט סמגחה או' סכמה
 או סהיניו צתור והלך לו ונחרך קדי' סיהיא חייב האובלי קמיל
 דלא ודעת רסי' זיל צרורה ופסוקה דקדי' אס נחרך וכערך
 היא האובלי חייב מסוס כי אס ללי אס סהרי' אין זה ללי אס
 אלא סרוק ולא ללוי קמיל דלא ולפי פירושך היה אפשר לי
 להוכיח ומכאן הפך צצרתך אלא סאין רלוני להאריך צדרי
 סאינו פיקר והס דצריס סל מה צכך לעיד ומה סתקי' כתיב
 לרצינא דקיל כל העומד לחתוך כחתוך דני מעהרת פחות
 ומאלצב לא ידעת' מי הגיד לך דחרחור פחות ומאלצב עומד
 לחתוך וציתר לפימ סכהציה דחרחור פחות ומאלצב היינו
 נמי נאכל עמו ומה סציקס כתיב לתרן מוכח דברי התוקי' צדיה
 חצורי אובלין סיס חיליק צין כשהוא עומד ליחתך מוכח איקור
 כו' אחיה הסיא דמלה הויא חיוצתי' דהסס נמי תחלה אקורה
 והסאר מותר ואף סחלת חיל אובלי והולך ואח"כ מעריס ממו
 לריך הוא לשיר מעט יותר וכן תחלה כדי סיפריסנה וממו
 וגס מייס וזיל וא"כ ממילא אין כאן רחיה דרצא לא קיל כרצינא
 דחף סזה מלה מן האומצר צאכילה קדשים לאכול צגדולה
 כדרך שהמלכים אובלים מייס אין זה איקורה וחיוצא עכ"ל
 ואינו כן דזההיא אמרי' צצבורות צריס' פי' עד כמה דכ"ז
 ותמא זחי טעמא לא קאמר מנחות כמנה אמר לך כו' הני
 כיון דקדוקת דמיס נימא דצ' מיתחל קדושהייהו אחרצנה

סימ דקצרה אלימתא ומחוררת היא ספיר יס לנו לתפוס קצרה רצינא דכל עומד לחתוך כחתוך דמי וכחילו נוגעין בגלוי דמי כיון סקצרה פשוטה ומחוררת היא חזל לרצנן דפליגי עליה דר"ש צעומד לפדות ולזרוק כו' אף דיקצרו דכה"ע לחתוך כחתוך דמי אינה ביכ קצרה פשוטה ואלימתא דמיסקת דמי דרגא וינאח כחילו הוא חתוך וכחילו נוגעין בגלוי ואי הוא קיל כרצינא דכל העומד לחתוך כחתוך דמי וכחילו נוגעין בגלוי סוף ליה סמו לחס שלם לענין לחס נקטה צצתה וחינו טעמיה דמזיח זיל דאמר דרצנו צרוך זיל קיל כרצינא נקום דר' צרוך כי דמותר לחתוך הצליעה הדנה אף שלם יאחזו נקטן אין הגדול עולה עמו וליא כחתוך דמי והיול כפריקה משום דמי ינאח הך קצרה אפי' כבר שלם נמי ליחשב כפרוס משום דעומד לחתוך ולצלוע וחינו עייכ משום דקיל דכה"ע לחתוך כחתוך וכנראה חתוך בגלוי דמי דלחיהיה חלל כחתוך לחוד ולא כנראה בגלוי אכתי נמי ראייה זייהי רצנו צרוך עומד לחתוך שהוא דבר סנראה בגלוי מנה עעומד לימתך שאף חס ינאח כחתוך דמי מנה אין חיתוכו נראה ודינו כשלם כדאמר' צפ' חלון דפיא חיר חקדה תפרה צקיס מערצין לו זה והתני' אין מערצין ליק הא דידוע תיפרה הא דלא ידוע תיפרה וצמשתנינו ד"פ שנינו צפירוש כבר כאיכר והוא שלם מערצין לו זה אפי' לומר דקיל דכחתוך וכנראה חיתוכו דמי ונאח ויפתצרה דלא קיייל כרצינא ולענין דינא צלחם חקר לענין לחס נקטה צצתה כיל ד"ס לדמותו לחתיה דעיריצי חלרות דתנן זה כבר שלם ולדעה הראש' עד כדי חלה נחתום שפיא ח' מניח ואפי' אינה נצולה לחלה לא מיקרי חקרן חזל ציחר ממי מניח ודמי מיקרי חקרן ולפי דעה ר"י צחוק' אפי' צחקרון מועט נמי לא מיקרי שלם ואיכ סיה לענין לחי' ואף דהתם טעמא משום אינה מ"מ ר"י דייק ליה מלכא דמתני' דקתני כבר שלם וכל שחקר מעט לא מיקרי שלם סיה לענין לחי' וזוהו דלא כמי' כה"ר צקונדריסק נכח קצרה עלמד דאפי' צחקרון מרובה כשר הנלע"ד כחצתי צנחילה רצה וסלומך יגדל ככפסק ונפש נאמן אשחך:

ליה מנח וצבל וצוסל אפי' צבי חס ללי חס לא מוקמינן ליה חלל חרינא דעלמא דלאו חכילה כלל היא חלל שרוחה חני קרטי' זיל דחה הפירוש הראשון צומד דהוא הנח כיון דרצי קרה ללאו ואח"כ צבלי מנה לי סוף' חרוכה מנה לי לא סוף' ואקיד דהך חרוכה היינו כעשרא דארעא ודמי סני וסני וכך נשמעת דצרי חתוק' לעיל צפ' כיס צדיה חרבו קודם זמנו דקהם חרבו אינו נפסל מאכילה הכלב מדאילטריכו לאוכחי מהחיה דפה טעיפסה ואיכ לאו עשרא צעלמא היא שהרי הוא מניחא אוכלין ואיכ הוא נפל כל הצנין סל כה"ר חבנוי על יקוד זה דחרוכא היינו כעשרא צעלמא דאף חס הינא כיון כנפסל מאכילה חס חרי הוא כעשרא צעלמא לענין אכילה פסק רואה חני צדצרי רטי' דזה לא נפסל אפי' מאכילה חס חלל סנללה חרצה יותר מדמי וצני חס אוכלין אותו וזו פשטן סל דצרי הצרייתא שאמרה ללאו כל לרבו ולא אמרה חרבו חלל שרטי' פי' חרוכה שרוף מניח חריכה פירש שריפה חזל חינו שריפה ממש עד שיפסל מאכילה חס זה נלע"ד צרוך וצקושי' מהרש"א יס עוד לומר דכיון דליא לעבות ללי כ"ל עד שצמלה ילה אותו המקום צעלמו ללי כה"ר ואח"כ הוא כשרק ונקמהא לא אמרינן דחיה קרפס דצהר לליה ונצטל לללי' כקצרה חגמי' לעיל גצי ללאו ואח"כ צבלו מי לאו קרה יחירא ומעיקרא קליק ארעתי' דעיכ כללות ביא ללי חס אחאי נמי קאי חזל השתא דמי' מנח וצבל וצוסל חוקמינן ליה חקצרה כאשור חנה ילאנו מכוונת הקור לחצת חיצת חקודס פי' מהרש"א זיל ומה סנקהפק כתי' צדחית' צחיה' דמנא חילא הדצר צרוך דדוקא חצורה לחס הוא דקרי' דכמנא דפריקה דמיא חזל לא צבורה עיקה וצלק שהוא סמוע לענין עוממא ואשר חסוד ההפלה צי צחיה' רחיה דעכרונת לחמי תודה מיטוטן מעכצ חת רוצן מהחיה דכזיר צאומרך ואיני מצין דכריו דודאי כל עשירות מניסן מעכצ וצכלל מתני' קומייהא היא עכ"ד והנה חני חקצרה רצא דכוותך סנהעלמא מנך חלכה דחין דין קל ממנר' לחמנר' עליו ואין דין קדשים קלים דחינו לחמי הודה ומכלתה ויטמנה שפיא קדשי קדשים ומשיע ומה ענין זה לחקר קלה כו' ומה ענין זה למי שחקריצ כדניו וחקר כו' דצר צרוך הוא כיון סכצר סוכחתי דעשירות סל לחמי הודה מיטוטן מעכצ חת רוצן ומילא ח"א ליתן לבתן חלה חקרה אפי' אינה חקרה חלל כל שהא סחרי ומחרומה מעכר ילפינן לה והתם פשוט חקרה חרומה מעכר אפי' גרעין ח' שחצבל לא נהקן כל לרבו ואינו חוסצ סיקופק צוה חס מה טעמא כתי' סניגרינ' לדצרי צענין אכילה קדשים כדרך שחמלבי'ס אוכלין כמדומה חני כסירלה כתי' גוף כהצו הראשון יחזיר צו ציחרה מה שחחרי' כתי' צנהינת טעם צפקח שאינו חכלל חלל ללי פלג צעני' דר"ש הוא דררי' טכמיה דקרה ולא קי"ל כותיהם ומי' כתי' לייסצ דצרי חקונדרי'ס הראשון צענין חיה דצתרי' פליגי צאומרך דצקיפא פליגי צענין צמנת טריפא חס שחיתתה נערתה עוצר הנמלא זה עכ"ד לא ידעתי חס הוא פירוש או חזרה ואם הוא פירוש לא יכלה להצמיץ צדצרי חקונדרי'ס הראשון דתלי ליה צרצ חקדא דאמר דלי' חלל צחצר דעוצר ח' ומיירי רישא צעיצר ח' וקיפא צעוצר מ"ז עכ"ד וממי סייחטי' דר"ח הבא ואליצא דרצה נמי דאמר צחרווייהו פליגי טוכל לומר לפי דרכו דרישא צעיצר צין ח' צין מנה וקיפא צעוצר מנה ומי חכניטו צהגר זה סל עוצר ח' או מנה חלל רישא צאם כפרה וקיפא צאם טריפה לפי דרכו ואם הוא דרכו חזרה כאשר יראה לי צמנת עהוך קונדרי'ס הראשון אכתי פלטה לך מחדל דקדוק סל חלינא רי' לטעימה ונפלת צרצרתא לומר סיינקן סהקסה צקהם וצפסיות היתה לו גירקה חמרה נעוצבת וחיל להעמידה חלל צעשעה גדול שנאמר דאף דלר"ע שחיתת חס חכשית ויעלת לחמיר צחבילה עוצר מנה הנמלא צתוכה עכ"ז לא תועיל לטחירו מידי ככלה כשהתם טריפה ואין זה דומה לצצר שילא ממיצי הצמנה לחון דהתם אין שחיתת חמו מחירתו צחבילה לעולם ואיזה דחק חכריתו לחלק נשנתניו לטניס ועל החלוקים חנו מלטרעיס חלל סצא לחלוק עלינו חת הסורין ומשיע הי"ל לרצוהא יותר לינאח נמי רצנן כרי' צקל יס לדחותו ואין סוכין לחכס כמורה ומשיע ומנין להשיק צכל דוכתא למינר דרי' קיל סוממח צחיק טמא לפי דצרי' עכ"ד חזה אומר גלוי וידוע לפיך קוגיא דהלמודא דתיכי דמלי לחוכי' צמיצור ולחזר אפי' מדקדוק כך הוא עשה חזל צמנת לעיקר דינא אין מנסיחין

לצי אשכנזי קיט וזה השברוי שנית להחכם הנזכר על הענין האמור

שאלה סג חסוי סיה הי' אר"ש דצרות קדש הגיעוני נגמנה פניהם לחזה ידי חקונדרי'ס הראשון ולחקיר הפקוקים חטר תסיגה ידי יד כחה ואני חני נקצל על עלמי לחזור ולכחוצ הדצרים חקר לעני' חירתי הראשונה השיצ חמריה ומה ימכון גצר על השנות הדצר פעמי' כי לא צחכפל הדצרים יחמזקו הענינים והנני מקלר ועולה חקר ציקסה לדמות הדיא דלומאל ומילחא סהצחתי צאומרך כל צניו סל הגאון (הוא זקני חרצ זלי') הוא כשחינו נחכל כו' ואם רחוי לקתס צניא אין צל לענין כל העומד לחתוך עכ"ל ודמי כן הוא סמזי' זיל עשה צ' חלוקיה ח' הדיא דמקי' טצול יוס וחצ' הדיא דרצינא וכצחלת לקחור צקונדרי'ס הראשון הדיא דמקי' טצול יוס צחלוקה הראשונה היית עומד ועליה חני דן ומשיע וצלחית אין רחיה נקס דחכל חלוי סם נקום יתוצי דעמח עייכ טוכה פני הדיא וכך חני חומר חס התם מוכח דנקום דלכלי חניכ' מיתצח דעמח ומיקרי אכילה לענין כרה כגוף ועיקר ממחכל שהרי רצ פסי לא חלכה וקצלה הוא חומר חלל רחיתו היא משום דלכלי חניכ' כ"ס לענין לחי' שאף חחרחור נחסצ כלחס עלמו. חס הוא נחכל עמו מה טעמא כתי' סניגרון לדצרי' הראשונים צענין ללאו כל לרבו חני נזקק לחסי' לע"ד דצרי הראשונים יספיקו זולת צמנה סהצחלת לנו צקס מהרש"א למה לא סנה צללחו כ"ל יכול יהא חייצ כמו סקנה צמי' סנלדה וציקס כתי' להלמו עפי' דרכו והוא רחוק צעני' ומהרש"א צאומרו ויס לייסצ נראה סכיון לומר דמי כיון סעדיין חפטר לעשותו ללי חס חרי הוא צכלל ביא ללי חס לחפוקי חרוכה דקוצ חיא לעשותו ללי חס אינו צכלל ביא ללי חס וכצ' היה חפטר לי לומר דמילתא דפסיטא היא סכיון סנכרף סוצ אין סם צצר פסק עליו וממי היתי קיפא חקור כיון דעשרא צעלמא הוא דומי' דהתנא דחוני רצא לעיל רי' כ"ס דביא חרבו קודם זמנו עומד צחחלה לחחי' ולמקלת סוקקים אפי' צחבילה סרי ואף לחחוקרי'ס י"ל דמדרכנן צעלמא ומעיקרא דעמיא למינר יכול ללאו כ"ל יהא חייצ דקליק ארעתי' דגזרת חכתוצ היא צפקח צכלל ביא ללי חס דומי' דללאו ואח"כ צבלו דלעיל דאף דצעלמא לא חתי ציטול ומצטל לליה חכא מצטל ליה חזל חסמא דומעמינן

מפניו והעומדים צטיטו דק"ל דכל היכא דלא מטענדא ליה
 מותרת לינשא דמילתא דפטיקא היא דזאת האשה מותרת
 דעדיפא מלא מטענדא שהרי אף אם היא רולה אין צ"ד מניחין
 אותה אלא אפי' לר"ת החולק עליו וק"ל דאפי' בלא מטענדא
 ליה לא תינשא והכי קי"ל הכא מודה דע"כ ל"פ ר"ת אלא
 צמינקת או ראויה להניק אצל צמינה ראויה להניק לא תדע
 דהרמ"ב כר"ת ק"ל ואפי' כתב דצמנקו קדיה שריא לחיכוזי
 ואם לחשך אדם לוותר והלא ר"ת מקשה מדוע לנימור טעמא
 דמנוצרת משום קנדל דהקא דע"כ לא שאני לן זין אלמנה
 לגרסה ה"ה למקנא דטעמא משום צמינקת אף דאישתני טעמא
 אישתני דינא ואם כדצריך אל אישתני צמנקו קדיה דלטעמא
 דהקא וקנדל אקירא ולטעמא דקתם מנוצרת למניקה קיימא
 שריא אף אהה אמור לו ותיקשי לך דבי ריש גלותא דלטעמא
 דהקא וקנדל אייחו נמי אקירי ולטעמא דקתם מנוצרת למניקה
 קיימא שריא אלא עבי"ה דאין הדברים אמורים אלא בטקס
 מניקה עליה לחפוקי דבי ריש גלותא כיון דלא הדרא זה שז
 ליה זה משום לתא דמניקה שהרי אין זה שום תועבה לולד
 ואינה בכלל דבריהם שאמרו קתם מנוצרת למניקה קיימא
 וכ"כ למקו דדיה וק"ו זן ק"ו כשהלצה מומית כנ"ד שאינה כלל
 בכלל איקור המניקה באופן שהאשה הזאת מ' הענדלי זה
 הקל"ן כה"ר יוסף שטט הגין מותרת להנשא תוך כ"ד חודש
 והכלע"ד כר"ת פה אלטובא יע"א יום א' כ"א אלול תק"ז
 לפ"ק: לצי רשכנזי קי"ע.

עוד על הענין הנזכר אלמנא ח' יושן תס"ה לפ"ק

שאלה סה הקל"ן הן גזירי"י אד"ש התשובה מנחה סר
 מוהר"א צרודא מפראג נר"ו ראיתי ותמה אני
 שהאר"ך צמקירת דברי מהר"ם קינדנר ז"ל ודברי מהר"ר קמחה
 לולאטו ז"ל וצקיום דברי ר"ת ז"ל שאינן לריבין חיזוק ומי
 יעלה על לבו להקל צמקום שכל חכמי ישראל ראשונים ואחרונים
 חקר עליהם אלו קומיין מחמירין וכבר היה מעשה על ידי
 פה צבת אמור ר' הירש מנצברל"ן ואקרתו אצל אין כ"ז ענין
 לנדון שלפנינו שחלצה ארסי ומנחה זה לא יבא צניה שחיים
 ה"י כמבואר בהשורה ששלחתי לכם וגדלה תמימתי על המורה
 הניל שהצליע ציני סיטי עיקר הטעם שעליו אנו קומיין והוא
 צרור שבין שחלצה ארסי ומומית והניקיון והרופאים קיימאו
 מעתה אקור לה להניק את צניה ויהר נפלאתי עליו טעשה
 לו קמוכות מדברי קסר צית יעקב שדומ"ח והנה סק' הניל
 הוא עזר כנגדו שהרי מצואר צהק' הניל סציריד יערקלצ
 הסביניה דעת הרבנים להחירה הלכה למעשה אלא שהוא צעל
 סק' הניל רולה לחלוק עליהם באומרו וז"ל דב"ד ללימקו דדיה
 דהתם א"א לה להניק כלל מקא"כ הכא דאפשר אלא שמוחה
 דעת הרופא היא מהיירא' להניק וכו' ועוד דצניד חשיב מטענדא
 להניק שאם יר"ה הצעל שלא לקמוך על דברי הרופא הליית
 לו והניק ואציג דעובר עצרה מקום פכנת צנו עכ"ד ואם דברי
 הצאי וחלילה לשמויע לאצ הרולה להומית או לבקן את צנו
 והצדור צויה אף למוחר נקוט מיהא מדברי הספר הניל סצבר
 פשטה תיראה להחיר צמוצצ זקנים וצומעמד רבנים רבים ומחמרים
 גדולים כידוע ציריד יערקלצ ואפי' אם היה כן אקור חירה
 היה מהראוי לקמוך על הרבנים הרצים וצטלה דעת היחיד
 צמייעו כ"ש שהנדון שלפנינו אינו אלא גזרה ומשקא דרצנן
 צעלנוט שיס לנו לקמוך על הרצים הלכה למעשה ומעדיני עלי
 שהגאון הגדול מו"ח החסיד סצכחונה צעל סער אפרים ז"ל
 סיפר לנו סצעיר וי"א צלוהו מעשה המוזכר צספר אמונת
 שמואל סס נמלאו וסס ה"ו הגאון הגדול רצן ז"ל [סל] ישראל
 מחו' מהר"ר העביל ז"ל והגאון צעל קיקיון דיונה ושאר גאונים
 שאף שהם לא ראו להחיר צנדון שהוא מיימ אמרו לו להאיס
 שר"ה לישא האלמנה שהיא אם המלא רבנים שיתירו לך ידינו
 מקולקות מומת ואף הגאון מוהר"ש ז"ל סדיה אצ"ד צוי"א
 צעה שהיא עם כי לא הסבימה דעתו להחיר משך ידו והניח
 להאיס שהוא לקמוך על דעת רבנים ממתירים אף שלא היו
 ממונים צעיר וי"א לדון ולהורות וגם לא היו המתיירים כ"א
 סנים ומלכין רחוקה כ"ש וק"ו צניד סשהיה צרור והאשה היא
 מוצנה קהלחכו דעלי דידי רמ"ו להפך צכותה להורות לה
 הדרך הלך זה ורבים אשר אחתו ממתירים כהלכה ד"ס לנו
 לדון ולהורות ולעשות מעשה ככתחלה שהנשא וצטוח אני צמכמי
 הדור נר"ו סיכיינו עמי הלכה למעשה כי דברים צרורים וישרים
 הנה עוד ראיתי למוהר"א צרודא נר"ו סצג צלומרו שאין
 הרופא נאמן יחידי להעיד על חלצה שהוא ארסי שאין היחיד

צפרוטו דקדוקו ופקוקי דברים קלים שאינן אלא לענין יגדי
 תורה ונקיטין עיקר ציידו וז"ו ואטר פקפקת על דברי
 ציקו דברי הרמזים צלומרך לציג צמאי דלומר מעיקר כמאן
 כרי"ו בו אדרצה כרי"ו לא אחיא סחרי רצינא ע"כ קוצר סכל
 העומד לחתוך בגלוי דמי בו ואדרצא כרצנן אחיא ומסויה
 קוצרי"ו עד סיטיציל כולו משום חלי"ה עכ"ד ומנילא נפלי דהאיך
 אחי רצינא כרצנן והא אחי קצר כחתוך דמי ואינהו קצרי
 דלאו כחתוך דמי מה תומר צחלוך' נגיעת גלוי ק"ל כרצינא
 ומדמינו למיעצב כולו משום חלי"ה הא ודאי לאו מילתא היא
 דאטו צכל החול"ץ אם הוא טובל את כולו החול"ץ עם החול"ץ
 עלתה לו טצינה חלי"ה חלי"ה וא"כ מה הועלנו צלומרו דרצנן
 ק"ל דחי"ו נגיעת גלוי וקוצלין אה כולו אחי אין המים צאים
 צלוהו מקום הראוי לחיות חתוך והוא חלי"ה צודאי וצדצר
 סצגלוי ליכא למו"ד דלא צעינן סיצאו צתם המים אלא הדבר
 צרור לרצנן ק"ל לאו כחתוך דמי וכ"ו שלא נחתך הכל ככלי
 א' צין לענין טומאה צין לענין טהרה ואין
 כאן צ' גופים כוגעים אלא גוף א' וכרי"ו אחיא מיהא הא
 דרצינא צחלוקת כחתוך דמי רלוני ליתן להעתיק קונדריקך
 הראשון ולטלות ההעתיקה לידך וממיהם והלאה צעמאי אם יענה
 על רלון מחשבתך לטלות ל' חיה דבר יחזיק כתי"ר העתק א'
 צידו כדי שידעו הדברים צמה אן קיימין מצלי אורך ופפל
 ואעשה כן גם אני מצוונן לקרתך צקודס ולכל אהצי היית
 ולומדי תורתו לטמה אני היא המדבר הכי: לצי אשכנזי קי"ע
שאלה סד נשאלתי על אודות אשה אלמנה שהניחה צענה
 מנוצרת ואחרי מוה צעלה ילדה צן ולא הניקתו
 כלל אלא סברה לו מניקה מחמה סצח"י צעלה השלשה יבדים
 הראשונים שהיתה מניקתן והיו יונקים וספסו הרופאים שחלצה
 ארסי והוא סיצה. לומית צניה וגזרו שמשם והלאה לא הניק
 כלל וכן עשה סצח"ר צע"ה יבדים שילדה אחרי כן לא הניקתם
 כלל אלא נתנם למניקות וחיו צלופן סכתלומה דצבר שחלצה
 הרע היא הגורם למיתת הילדים יונקים ואשה זאת סכתלכה
 לאלמן א' כי צעלה הניחה צחוקר כל כידוע שא"א לה לפרנס
 עלמה וילדה אם לא הנישא לא"ס הזה והאלמן הלז א"א לו
 להנתיק כ"ד חודש צלופן שאם לא הותר לינשא תכ"ד חדס
 יחצטלו השידוכין הללו וציקשו למעמד על דעתיה האם מותרת
 לינשא תכ"ד חודש אם לא:

תשובה כלע"ד צרור דאשה זאת מותרת לינשא תוך כ"ד
 חדשים ולי"ד למה שהסכימו רוב הפוסקים ז"ל דצילדה
 אחר מיתת צעלה אפי' שלא הניקה כלל דאקורה להנשא דהתם
 כיון דראויה להניק משעה שמת צעלה והניחה מנוצרת נאקרה
 מנימס דקתם מנוצרת למניקה קיימא אצל צני"ד כיון דחלצה
 מניק ומומית כאשר חכמי הרופאים יגידו ובהלומה צחוס הרי
 אקורה היא להניק את צניה כדאמרי צמלה ראשון ומת שני
 ומת שלישי לא תמוול וצחי"קורי כרת כמו אכילה י"א וחלול
 סצבת שהוא איקור כרת וקילה קומיין ארופאים הכא לא
 כ"ש שיס לנו לשמוע אל הרופאים וצחוד סכתלומה דצריהם
 צחוס ובין שנון דהין אקורה להניק את צניה צעשה שמת צעלה
 אין אני קורא זה קתם מנוצרת למניקה קיימא הרי לא קיימא
 למניקה ואף אם הר"ה להניק אין מניחין אותה משום סכנת
 נפשיה וגריעה מפקק חלצה ומקו קדיה דהלכה רוחה צישראל
 דמותרת לינשא ואל הטעה לומר דדוקא ילדה צח"י צענה
 הוא דשריא אצל ילדה לאחר מיתת צעלה אקורה דזה אינו
 אלא צפקק חלצה ספירושו שהיתה מניקתו וה"כ פקק חלצה
 ולכן אינה יולאה ומכלל איקור מניקה אלא צפקק חלצה
 צח"י צעלה אף שהיתה מניקהו צהחלה אצל צפקק חלצה
 לאחר מיתת צעלה אקורה דדלומא איערומי קא מערומא אצל
 צמקו דדיה פטיטא דכ"ש צין ילדה צח"י צעלה לילדה לאחר
 מיתת צעלה דחידי ואידי לאו מניקה היא ולא למניקה קיימא
 והכי דייק לינשא דהרמ"ש וכל הפוסקים כמותו דצפקק חלצה
 נקטו צח"י הצעל וצמקו דדיה כתצו סתומא או סיי"ל ליוק
 דדיה ולא חזכירו צח"י הצעל לאגמורין דאף צילדה צרור
 מיתת הצעל אם י"ל ליוק דדיה שריא לחיכוזי והיא צלוח
 צטעמו דמה תועלת צמייעה ניסוחיה שהרי א"א לה להניק
 ועוד שאין אהה קורא זה מנוצרת למניקה קיימא ומעשה
 דון מניח ולוקי צאתרין שהאשה הזאת שחלצה ארסי ואקורה
 להניק אה צניה דאף שילדה לאחר מיתת צעלה מותרת להנשא
 שאין אני קורא זה מניקה חצרו ולא מנוצרת למניקה קיימא
 ואין לחיטוק תועלת צמייעה ניסוחיה ולא נוצע"א לדעת הר"ש

היתה ראוייה להניק וכמלא דלדין דקיייל כהרמ"ט זלימוק
 פדיים אשה זו מותרת ליטא וכל המחמיר עליה עתיד ליהן
 את הדין ירם לנו לירא מאזי יתומים ודין חלמנו אשר צריח
 כרותה להם שאין לעקתם חוזרת ריקם ומורחם עליהם ירוחם
 מן השמים החוחם שנית. לצי הירש אשכנזי קיט :
 פראג תס"ד ל"ק

שאלה סו ע"ד שיעור בהם בגריס אם יש צידי חיות דבר
 מה נפשי אצותי ורבותי הקדושים כי :

תשובה אין אחי דבר מקובל מפני אצותי כי אמנם כדאי
 הם הרצ"ד והרמ"ז והרש"א ז"ל לכמוך
 עליהם אפי' באיסור תורה כ"ס זכתיים שביקרן מדיים וכמו
 ששכיבו זנוסנתנו מעשה זאשה אחת כזאת לפני ר"ע כו' עד
 שלא אמרו חכמים הדבר להחמיר אלא להקל ובגמרא אמר
 ר' אבהו כל פיעורי חכמים להחמיר ח"ו והגריס על כחמ"ו
 להקל ולאגז ריהטך לא דקדקה וכהנה שהוא איסור תורה
 ומאי דקשיא ליה להרב תחיד כמחמיר שמואל אצות ז"ל כספרו
 ק"י כ"ח איך יתכן שצממלא פול גדול יותר מגריס הקלקי
 ירצה דם המאכולת לאו קושיא היא דק"ל ז"ל דקיס להו לרצנן
 דאין פול גדול מדם המאכולת ואשר עוד תמה עליהם הרב
 ז"ל אמאי לא קתני לה גזי ויש שאמרו צמדה גסה כבר למדנו
 ר' יוחנן צריש ככל מערבין דכ"ז אין למדין מן הכללות אפי'
 צמקוס שאלמר זו חוץ ואף דבפ' מי שחוליוהו דמיח פריך
 חלמודא ארבע חמות שאמרו צממה ידיה יחזיקן ליה או צממה
 של קודש יחזיקן ליה וכו' אי אמר לך צממה ידיה יחזיקן
 ל"י מאי טעמא לא קתני לה גזי יש שאמרו הכל לפי מה
 שהוא אדם היינו דוקא ההם פריך שפיר משום להנן צרישא
 האמה שאמרו צממה ציטוית וכיון דלא מפיק להנך ד' אמות
 ק"ס לכל אדם ומכללא קמא משהמא ציה כלין ואף ציה ח"ל
 רב פפא אי דייקין כולי האי לא הוה הכין והיינו מטעם האמור
 דאי לא תימא חכי היקשי לאצ"י דלמר צריש עירובין ד"ג אמה
 קובה ואמה מצוי צממה צה חמשה וזהו הפך משנתנו כל אמות
 שאמרו צממה ציטוית כהיא צה שבה ועוד ואמאי לא הכי
 להו צ"ס שאמרו צמדה דקה אלא ודאי דאין למדין מן הכללות
 ועוד אפשר דמקשיב להו ז"ל חך מתיבתין מדקתני גריס נגעים
 בגריס תקלקי ומשמע חו שיעור גריס אחר שאמרו חכמים
 שאינו גריס על נגעים אינו בגריס תקלקי ואיך קשה אם
 הוא קטן או ציטוית למה לא חסדו ההנא צין הציונים או
 הקטנים ועוד דאי אפשר כלל לומר שיחז קצין או ציטוית שחרי
 צפירוש אמרו שגריס של כתמים הוא להקל ואף שהרב תחיד
 ז"ל אמר שאפשר לפרש צו פירושים שונים מיי אין כצ"ח
 לומר שיהא גריס זה של כתמים קטן ומכל נגעים ואיך שיהיה
 כבר הסכים הוא ז"ל עם תורתו ונחמ"ו לעולי שאין לזוז מדברייהם
 ז"ל הלכה למעשה וצננין משערות אם הם הקצוות צגוף או
 צראש כבר הכריע מותרמאי"י שהן על גוף והוכיח צמיעור
 הרב תחיד הכיל כדצרין ועוד לע"ד החוש קותר דצרי האמור
 שהן הקצוות צראש שהרי עינינו הרואות שאין צמרה ענה
 כדי עדשה א' ציטוית ואף שצמדה גופא מכהפקא מילתא
 שצנגעים ריש פ"ו שנינו של צמדה בגריס תקלקי מרובע
 מקום הגריס חסע עדשות וצפ"י דכלים כעדשה שאמרו לא
 גדולה ולא קטנה אלא ציטוית זו מנרית וזכורני שראיתי
 ערשים מנריות מצ"אין צקוטנדינה למכור הרבה מאוד והן
 גדולות משלנו אלא שצפ' צמדה דמעשרות שנינו עדשין המנריות
 פטורין מן המעשרות ופי' הרמ"ז הם העדשים שהקלה חו'
 שלהם חד והם מדצרות אינן נזרעות צגטות וחזקתן מן השפקר
 והוא מן התוספתא שאמרה אלו הן עדשים המנריות כל שגלגליתן
 חדין ופשוטן של דצרים אינן מראין שיהא רשון חו' חד אלא
 שהתן מתקפן שהוא כמראה החושן הוא חד מנריות יותר
 מצמדהים אחרות אצל לא שיהא ראשן חו' חד ומינינו לא
 ראינו עדשים כאלו אצל דיינו שהרב ז"ל מעיד עליהם ומי
 צמחרונים כמותו מורי אלא שאין לנו נפקודא מהם לענין
 בהם שסומעין צהם להקל ואני רואה שצנ"ל נגעים כשכתב
 הרמ"ז שיעור נגע בגריס לא הזכיר אלו קי' עדשות אף
 שהזכירו ס' צממה אלא שהסקיפו לו זכירת לניחת ל"ו שערות
 שהוא המקום הצבור ומורכב צננין הנגעים וצדיקי הכהם צה'
 איסורי ציהה פ' חסיפי שיעור הכהם צגריס תקלקי שיש צו כדי
 חסע עדשות ושלש על שלש ולא הזכיר לא מנריות ולא ציטויות
 אלא שצננין הציוני יש לנו לומר שקמך יל המדין שכל דבר
 כי לא פורש מה הוא חס גדול או קטן דינו ציטוית אצל

נחמן ועוד שאם פני צמדי צמד צמל עכ"ד וקג"ה ח"א סדנר
 פקוס הוא דמילי דרצנן ומילתא דאיסורא דליה ציה דרר"ח
 דמנוחא שהיחיד קרוב כלמן ואפי' אשה קרובה נאמנת ובאיסורא
 דא"ו חיצ"י לן צהאשה רצה ולא אישקטא ואזלינן צה צדא"ו
 להומרא וצדצנן לקולא וצחדיא מהימנינן ליה לקטן לומר עד
 כאן היינו צאין צמדה וכן לענין תרומה דרצנן כדאי צמחוצות
 דכיה וצפ"י כי"ו מותרמ"א צממה ק"ע ח"מ ק"י ליה דצכל
 איסורי דרצנן קטן מהימנן ואף שצדצר שהחזק לאיסור אין
 הקטן כלמן להולילו מחזקתו לפ"ד הר"צ"ש צתשו' ר"מיה מלן
 ליתא לן דאיהתח דל החזקה לאיסור חדרצא צחזקה התיירא
 קיימא דעינינו הרואות שלשה ילדיה הרשקונים מהו יונקים
 וארבעה האחרונים שלא ינקו ממנה הנה צחיים אין כאן אלא
 גילוי מילתא צממלא ואף הר"צ"ש לא אמרה אלא צקטן אצל
 צגדול אפי' קרוב ממש דא"ו הדבר צרור דעד אחד מיקרי
 ומימנן צמילי דרצנן ואין זה לר"ך לפניו ושלום כנפס מחותני:
 לצי אשכנזי קיט: עוד על הענין הכ"ל

שאלה סו כבר כתבתי זה פעמים על אודות האשה
 העלונה קשת רוח צהו של הקלין כהר"י יוסף
 סטע האגין שחלצה ארסיי כאשר הוכיח הניסיון ששלכה ילדיה
 הרשקונים שהיתה מניקתן מהו ומתוך כך גזרו הרופאים שחלצה
 ארסיי ושלח תניק את צניה וכן היה שארבעה ילדיה האחרונים
 שלא הינקתן ח"ו וח"ל הנה חיים עורכה ודבר צרור ופשוט
 הוא שאשה זו אסורה להניק את צניה וכיון שכן אי"ל לה
 כליווק דדים דכי הרח"ש ז"ל ופקקו כותיה הגלונים צעלי
 חסי"ע דשריא לאינכופי וכי"כ צ"י יעקב צצירי"ד יערקלצ
 צננת ח"כ הותרה אשה כזאת צמוסצ זקנים וצוועד הגלונים
 ליטא ואף שצעל הקסר כתב שהוא לא הסכים צחדיה הרואה
 רחיות ושלח הקסר יראה צדצריו דחויין מעיקרא ואין לר"ך
 להסיצ עליה ושלח כדצרי חכמים ורצנים גדולים שחתירות
 וציות צמילתא דרצנן דפקקין לקולא אפי' צצחיים שוין ונכ"ש
 צמילתא דל"ש כ"י ח"י שר"ך כל העולם שחלצ האם הוא חיות
 הולד וצאשה זאת נהפוך הוא לחיות לקס חמות דהוי"ל ליה
 מילתא דל"ש כלל ולא גזרו ציה רצנן ומילתא דתמיחה עוצח
 כי ח"י מידכר דכירי ליה ח"כ"י ולא ח"י לחלופי ועדיף
 ממה צנה דשריא אף דמיתה שכיחא ולי"ח לחיחופי מת צלח
 מה כל שכן הכא דלא גזרינן צחלצ מיתה חמו חלצ מיתה וכן
 הסכימו עניי מגדולי הדור הלכה למעשה וכחצו על האוקר
 שאינו אלא מן המהומיין וכדי לחזק י"ד הצעל המעודך לה
 צעל יירע מקול האוקר הרולה לגזור עליו צמרה הוקצתי ציה
 דין ונשאנו צדצר ועלמה הסמכות"ו להחירה הלכה למעשה
 שתיטא למעודך לה והגזר עליה צמרה יח"ש לעלמו מעונס
 המחרים שלא כדן כי אף אם דעתו נוסה לאיסור אין צידו
 להחרים צמקוס ק"ס מחירין וציות צמילתא דרצנן ושאין צו
 קום אלאה והועלת לחינוק כי הכא ואם יאמר הצעל לחוס
 לחו מר"ל יידע כי צנפשו הוא ומה יעשה כי יקום חל ללעקת
 הענייה חלמנה כשרה ולנועה אשר המצייטה כחילו הרגה ושוסף
 דמה ודם צניה תיהומים רחמנא ליללן מעולצנייתו והקוצ והישר
 הוא שיקא אותה וציה ימלא חן ושכל טוב צעיני חלקים ואדם
 ועליו חצא צרכות טוב :

אחרי כותבי זה ראיתי להרב הגדול תחיד המפורקים
 כמחמיר שמואל אצות צממה ק"י פ"צ כתב ח"ל
 אלא לע"ד אפשר שצא ללמד כו' הרח"ש ז"ל חידוש היתרו
 צמדי עינים וכו' והיתר השכי תיכא שכתלמנה צעודה מעוצרת
 שאם מצמעה החזקה ציהר צניה שכבר ילדה שלמקו דדיה
 צכולם ומחמת זה לא תניקה צנים לעולם מותרת נני להנשא
 אחר שחלד ולא הוכל להניק ולא גזרינן צה ח"ו יבולה דאף
 לעטם איסור ומעוצרת דצמדה למניקה קיימא ילדה זו ומכללם
 כיון דחזקתה ולא למניקה קיימא ואפשר דמורו צה הר"צ"ש
 ומותרמ"א ז"ל עכ"ד וכבר כתפרכס מחסידותו של הרב ז"ל
 תיורו מחמיר מאוד צמחוצותיו ועכ"ז כתב שצאשה שלמקו
 דדיה אף שכתלמנה מעוצרת מותרת ליטא ולינה ככלל מניקת
 חצרו וכבר ציארנו היטב שאשה זו כיון שחלצה ארסיי דינה
 כלמקו קדים או אפשר עדיפא מיהה ופשוט הוא דלא תניקה
 לעולם לאו דוקא אלא כל שהחזקה צשלש לידות דינה כלעולם
 כדקיי"ל צכל חתורה כולה צחלתא איה חזקה וכי"כ צפ"י הרב
 תחיד ז"ל צתשו' הכ"ז אף ח"ל דלעולם דוקא אשה זאת
 כיון שצבלייתה הרשקונה נני היה חלצה ארסיי ומה צנה הרשקון
 וגם השכי וגם השלישי ח"גלחי מילתא למערע דלעולם לא

יום א' ר"ח ניסן הק"ס לפ"ק תלמי אשכנזי ק"ס :
ג' כקליו תפ"א למדינת אשכנז

שאלה סז פואל בענין ומע"ז ברוב חכמה ורוב צנין
היה נר"ו ח"ט כמספס אוביותיו מחכימות
האירו אל עבר פני אור נערצ סקחי צהם כמולא סבל רצ
ואני איני כדי סנעכית פולה חלי אף לעשות רטוב חפלת
ואני מע"ז בקל"ה כאשר העלה מלודתי היום בעז"ה צננין
רלוזן קנות ויהי צן מאקתו ראקונה ואקתו השנייה הגיחה
מעוברת וזאת חונרת שאם תלד צן זכר לא תיחל לחורגה
למולו אף סכבר מל צ' פעמים מטעם סעדין לא מיקרי אונן
וצקי צ' פעמים סמול עד סיתחוק עוד פעמים רבות ועוד
זנית מטעם סמול ראוי לירשו וכעצודל דערצ הספס חמור
ככתובות פ' הנושא עכ"ד החכם השואל.

תשובה נלע"ד דכיון סמול מל צפרהק"י צפני רצ"ס ורצ"ס
עומדין על גצ"ו אין כאן צית מ"חוס ולא יהא
זרע ישראל גרוע ומכבדים החשודין על שפיכות דמים ותנן
נכרית מילדת בת ישראל ומפרשין צברייתא צונן סאחרות
עומדות על גבה ור"צ ולענין ההנחלה כבר פסקו האחרונים
ז"ל דפעם א' קגי וכהנו טעם לדבר ועם האמור דקתם מוחל
עומדין ע"ג יס טעם נכון דדבר דודאי איהם העומדין ע"ג
לא ייחווהו לקלקל וגם הוא יידע לחזר כיון סכבר מל פעם
א' וליד לסחיטה סחיל צ"ו לצ"ו ועוד י"ל טעם נכון דדבר
דנמילה סמול מלוא רצה וגדולה וליכא נמי איסור שבת הממורה
אי לאו דקים ליה כנפשיה דצקי הוא ל"ה מעייל נפשיה לספיקא
והי"ל הך מילתא כהחיל דאמרי צעלמא כהנים זריזין הן או
צני חצורה זריזין הן ועוד דליכא למיחש לקלקול גדול וסכנה
נפשות אי לאו דצרי ליה דלומן הוא לא אהו בעיד וליד סיהיה
צחד זימנא קגי אפי' כסאין אחרים עומדים ע"ג כ"ס כסאחרים
עומדים ע"ג דלין כאן ציה מ"חוס.

שאלה ע ולענין מה ששאל עוד כיון ס"ק לזה חילד חילד
אפוטרופוס סמול היה רגיל למול צניו של הנפטר אם האפוטרופוס
קודם נחמת צ' טענת האחד דדמי לנוכרי כאונה והסכית
פעל האפוטרופוס לעשות לקטן המלואת הראויות לו בלוחה
ססנינו האפוטרופין תורמין ומעסקין בו :

תשובה נלע"ד דכיון סמול האצ סהיה רגיל ליתן לו סוז
אין כאן תורת כאונה סחרי כל עיקר דין מוכרי
כהונה אינו אלא מטעם סאחית ישראל לא יעשו עולה ולא
יזרו כוז וכיון דמית ליה הרי ליתיה דליקיים דיצורה וגם
על היורשים אין מלוא לקיים דצרי מנת אלא כהנאים מפורשים
צדין מלוא לקיים דצרי מנה וכולחו ליתנהו הכא ולא עוד
אלא שאין זה ענין כלל למלוא לקיים דצרי מנת סחרי לא
ל"ה לקום אדם ליתן לו אלא שאם היה הוא קיים היה נוהג
לו וכיון סמול מליחז טעם זכה סהיה הא אינו מכירו אלא
האצ מנת אצל היורש דככ"י דיתה יכנהו ללא ומכירו הוא
וגדולה מ"ו יס לנו צלומר סדה זו לכשאקחנה אקדישנה שאם
לקחה עליו להקדישה ואם לקחה ונתה קודם סהקדישה אין
על היורש להקדישה סחרי אצ"ו סהיה ר"ה להקדישה כבר
מת כעצור צח"מ ק"י ר"צ ואין זה דומה ללומר סחרי עלי
עולה סהיורשין ומחוייבין להציתה לאחר מיתה ואפי' לא סהרישה
כדאי צפיק דקדושין ד"ג ע"צ דק"ל כ"י יחנן דלומר יורשין
מציחין עולתה ואפי' לא סהרישה דשאני סחם סכבר נחמי"ז
צעולה ונסתעבדו נכסיו וכיון דקיי"ל סיעצודל דל"ו גובין אף
מן היורשין אצל צלומר סדה זו אקדישנה כ"ז שלא סהקדישה
לא כשתעבדו נכסיו אלא סכל זמן סמול ח"י ומחייבין אותו
להקדישה כדי לקיים נדרו אצל כסמנה אין על היורשין שום
חיוב ואף אה"ל דצלומר סדה זו לכשאקחנה אקדישנה ולקחה
ונתה קודם סהקדישה דהיורשין ומחייבין להקדישה אף שלא
סהקדישה אצ"הם הא מיתה פשיטא דללו לא לקחה האצ ולקחה
הצנים לאחר מיתה האצ דלין הצנים ומחוייבין להקדישה ור"צ
כסמם צ"ד נני דינא סחי סחרי צח"י האצ עדיין ל"ה ראוי
לבתן לכהן ולא צל לרשות האצ כלל איכ מליחז טעם כלומר
סהיורשין ומחוייבין ליתן לנוכרי אצ"הם דבר סנוולד לאחר מיתה
אצ"הם ולא זכה צו אצ"הם מעולם הא פשיטא דלין סייך כאן
כלל מוכרי אצ"הם סחרי אצ"הם כבר נת וכל עיקר דין מוכרי
אצ"הם הוא נקום דה"ל כמנתנה מועטת ואסור לחזור צו ואפי'
דצדים צעלמא וכמ"ס סחוס' צפ' יס טוחלין דק"ג ע"צ ולא
סייך זה אלא צאצ"הם צעודו ח"י ור"צ אין להאריך צו יוחר
ואף אה"ל סהיה סייך צכאן דין מוכרי כהונה מה שאינו כן
צאמק

האין יחם האמרי"ת מנה חני פלה צירר ז"ל ונראה סלה חס
צדיני הכתמים וא"כ כל אדם יכול לסער צתפע עדקים
צינוניות וכן פסק הרצ סהקיד הג"ל סס עם היותו מחמיר
צכל ספקיו אלא סמול ז"ל לא נחית לדקדק צננין העדקים
ואם תר"ה לסער צגריס סל פול הדבר צרור סמול חנין
סנקרה צליא צונין י"ס צכאן וגם צארלינו מוס סני מיינן סא'
נקרה סעריקסיי צונין וסם אותן סאין מוגלדין טולעי צמחוצר
כלל וכלל ולאותן לצד היה אוכל מר"ז הגלון צעל סעא"מ מכל
מני סהקטיות סכלן יס צהן ססס רימנה וטולעה חון מנה ועוד
מין א' נקרה גרוסיי צונין וסם סרחס מל"ו כדאי צקי פ"ד
טולעים הנמלצים צפולין בו וזה מנין הגריס סלו דהיינו
מחליתי לאחר סיחלק לסנים כמו סהיה דרך גידולו סני חלקים
כל חלק לעלמו צמקום סמול מחוצר לחצרו דומה למרובע
וצו יס לסער לע"ד הלכה לונעשה וכי יפלא צעניי גדולה
איך יתכן סימול דם מאלולת כזה אף אהה אמור לו גדולה
מ"ו תיחל ר' נחמיה אמור דבר סאינו נקבל טומאה אינו נקבל
כחמים ואמר סמול צדקה קרקע עולם או סאר דבר סאינו
נקבל טומאה ויסנה עליו ואח"כ עמדה ומלוא עליו כחם גדול
כמנה גריסין סהורה וסכל חוזר לעיקר א' כיון דמדריצן הוא
סם אמור וסם אמור ולסם היה ידוע סאפסר לימלא כמנהו
ואל יע"סר מוכית לצלתי סכסל צליסור כרת צננין זה סאף
סעיקר נ"ה צכרת צכחמים הנמלצים צלי צדיקה וצלי סרגשה
אין צהם כרת ולא סום איסור דל"ו כלומר אלא סכחמים
גזרו עליהם להחמיר על ד"ה כאשר הצ"ו למעלה מנהך
מסנתנו וסלומך גדל לעד כנפס לצי אשכנזי ק"ס :
דגובר סח"ס לפ"ק

שאלה סח סר א' קנה קוקים ומני יאודים רלוזן וסמנין
וסמנין סטעה אה סקר צנוכרו לו קוק א'
סחי צו מנין הנצטלין אה מנהק צהך סאר הקוקים סנוכר
לו ואחר ימים נודעו סמנין להסר וסאר חוזיר סקום לרלוזן
ולקח מננו דמי סקום או סעיכב דמי סקום מנמנעה סהיה
חייב לרלוזן וסאר הלך לו וסהה רלוזן טובע אה סמנין
צלומר כיון סהקום סלך הוא וסהה חייב להחזיר דמי סקום
להסר וסאר סלא כדין לקח מנמי דמי סקום חוזר לי דמנים
סלקח מנמי סאר וסמנין אמור לאו צעל דצרים דידי אה
למדינו רצנו הדין עם מ' :

תשובה נלע"ד פקוס סאין לרלוזן על סמנין כלום דחלמוד
סרוך הוא צידנו אין אדם נהפס על חצרו ואפי'
כסחצרו חייב להכרי כי אס צנוק מולך ומטעם דמלכא לא
סרס כדלמרי צג"ו וכבר סארסתי צחשו' לרצ אהד מלשכנז
סשאל אה פ"י זה כנה סנים צננין הדומה לזה וצרור הוא
סאפי' היה חצרו חייב לכרי אין עליו לסלם לזה הנתפס
צסצ"ו סחרי צגלולת ומס' וסהקרת חצרו חייב לסלם ואפי' דוקא
צנתפס מנח מולך הוא דחצרו חייב לסלם אצל צליסר דעלמא
לא ואפי' צנולך סחופס מנמי מלכות אחרת על צני מלכותו
אינו מנחלמני וסם כיון דמותרקיי"ה דחי לאו צטופסא דידיה
קונמני וכן כהצו ז"ל ומחייסצ"ם לפנינו צציהמ"ד ר"ו לדמות
זה להחיל דנתחלפו כל"ו צציה האצל או צצית מנעשה דלא
יסתנע צהם ואמרת"י לסם דלין הגדון דומה לרליה דסחם הכלים
סל רלוזן צכל מוקום סהם סלו וכן צגנצ ומכר אי לאו
מקום סקנה סהוק סהיה הגנצה חוזרת לצעל"י צחכס דכל
הגנצה חוזרת לצעלית דצמנה יקטה הקוקים מן הגנצ אי ליכא
יאוש וסיטיי סרקות אצל צזה סמנין מנוכר סקום צעל מוס
להסר הוא חייב להחזיר דמי סקום להסר צין צדינינו צין
צדיניהם וסאר ספס אה רלוזן לסלם לו צמקום סמנין הגע
עלמך סלא היה סקר מנחיר סום קוק לרלוזן אלא סהיה מוספר
וטול מננו דמי סקום צלי קום מנחיר צחוסצו סמול חייב לו
סחומר אדם סחייבי סמנין לסלם וסלל זהו דין אין אדם
נחפס על חצרו מוסקם צמקוקים ז"ל וכי צסצ"ל ססחמיר
סקום יסחנה הדין זה לא יעלה על לב אדם ואף אס היה
נרון כזה צמלך מוסל וסליט על סניהם נלע"ד דזה צכלל איא
נחפס על חצרו סחרי אין זה מנחוקי ממלכה ודין מולך צזה
קוה לכל סאר אדם וליס לן צין מחזירו צטעות או צדיעה
צכל מוקום איא נחפס על חצרו צלומן סמנין סקור מלסלם
לרלוזן אמנם סרקה ציד רלוזן להגיד להסר סהקום הוא סל
סמנין סחרי אין כאן קום גולה לסמנין סחרי מן הדין הוא
חייב להחזיר להסר דמי סקום סללע"ד כ"ה סה אלטולא

צאמת זכמו שזררתי אפסיכ כלפיך דבריה עדיק ומכירי כהונה ומנחא למינח לה מעצדל דרצח ורצ ספרח בחולי פי הרוע דקליג עיל דחיקלעו לני נר יוחנן עניד להו עיגלח הילתח חיל רצח למעניה זכי לן מהתחא כו רצח חכיל רצ ספרח לא חכיל כו חתח לקמיה דרצ יוסף כו חיל כי אמרי חנח צלחר סמעה צפיכ ומזכה כו וכי רסיי ומיהו מנפסיה לא מלי שקיל ומימר נמי לא צפי למימר חזו לי דתני חלקס סאלו צפיהם ואפיג דלח ונטי לידח דסמעה סמיק רצח ארצ יוסף דלעיל עכיל קמו דחי לאו דמגני קרל לקואל חלקו צפוי וכייל ליה צמטה אחרי הצלע היה רצח קואל סיתנו לו המתנות והרי הסמק סיה לו דין מכירי כהונה ואסור לצעהי צ לחזור צו וליתקו לאחר והיכי תיסק אדעתך סגיה רצח כותן ומכסול לפני עור סהוא הצעהי צ. סיחזור צו ומכירי סהוא הסמק ויהננו לרצח חיו כיון דרצח הוא לורצח מרצנן מותר לצעהי צ לחזור צו מן הסמק סהיה רגיל ליתן לו ולהטו לרצח סהוא חכס ודמיה להא דלמרי דלח למייד דברים יס צהס ממוסרי אמנה סגמו צחד הרעח חזל צתרי הרעח לא ואפי מאל דפליג סהס אפסק דמודח כאל כיון דלח סדר ציה מוחמת חסרון אמנה חלח סרולה לעסות מלוה מן המוצח וצתכי כיחח לי חלי דלמרי צמק צבורות פי פסחמיק דליה עיי רועי ישראל וסן כהיסי כחמסי מיימר חמר לא סציק לורצח מדרצנן ויהי צדידי ולכאורה חלי סענוח ליס חלח צצבור הרשקון סולד לצעהי צ צעדרו חזל צצבור חסי סכצר רחא הרועה סהוא כותן סו קצו לא יחח כחון וכי תימח דליס כלל סיתן לו צעהי צ חת הצבור הא לעיל צספי צ דיח עיי אמרי לא כחלקו חלח צחלר צעהי צ ורועה כהן ר' סרפון סצר חקנוי חקני ליה צחלרו וריע סצר כיון דחיה ליה פסידח לא חקני ליה מידעח ועיכ לרי עקיצח נמי צעהי צ כותן לזה הרועה הצבור דחי סיד סנתנו לאחר ליס כלל למימר כיון דחיה ליה פסידח לא חקני ליה מידעס סחרי כל עיקר חיו כותן לו הצבור חלח לאחר ואפי ריע לא יחלוק צפחיו כותן לו הצבור לרועה זה חלח לכחן אחר כמנוכח צגמי חיו סוהטנו לרועה כהן זה וחייב אמאי אמרי חכא מיימר חמר לא סציק לורצח מדרצנן ויהי צדידי חלח חכי פירוטו חף קרגיל צעהי צ ליתן צבורו לרועה סלו סהוא כהן מיימ לא פסיקח ליה מילתח לרועה עד סצצציל כך יעשה עולה ויריל צו מוס דמימר חמר חייסר דמיידמן ליה לורצח מדרצנן ויהי צ ליה ומלח הרועה חוטח חלח לו ולעולם חיל חוסר חליכ צרי לו סהוא לעלמו וכאלן סצעהי צ רגיל ליתן צבורותיו לכהן רועה זה מותר לו לסוהה ולהיס לורצח מדרצנן דמיידמן ליה ולחכי לא סמכא דעהיה דרועה למיעצד חיקורח סיע דמותר לסוהה ומכירי כהונה סהוא עם חארץ וליתן לורצח מרצנן וסחוס' כחצו סס צדיח מיימר חמר וסח דלמרי לעיל רועה כהן כו סהס חיידי צמכירי כהינה ויס לרקדק ומחי קוסיח דילונח סהס צדליכח לורצח מדרצנן (ועיי צחוס' פי כל סצצר דקיד ופי סזרוע דקיל) וחי סיל צצכל ענין מיידי חייב מוקמי ליה צמכירי כהונה ועוד דחך מהניהין נמי סתחל קחני דנשמע חף צלוהצו ורגיל ליתן לו ונרלח דסחוס' לא פליגי חקצרל דידי דלח צמכירי כהונה מותר ליתן לורצח מרצנן חלח דחכי קסיח להו כיון דלח פסיקח ליה מילתח חליך דלמרי סהס דנשמע לידח חקנוי מוקמי ליה ואפי לריע חלי לאו דחיה ליה פסידח ומסני דסחס צמכירי כהונה וכי דלח מיתרמי ליה לורצח מרצנן מוסתחלו יחי צ ליה למכירי וסחס עייכ לא כודמן לו לורצח מרצנן סיתחכו לו סחרי צאמת כחנו להך רועה וכן הא דלמרי ציס כחלין דקביג עיי דצבור כוסל פי ססיס צצרוכ לחייס וקיצח ומוקמי ליה צמכירי כהונה דמיקרי מוחזק חף דלדידיה סרי למיתציה לורצח מרצנן מיימ כיון דחזינן דלח חיתרמי ליה לורצח מרצנן ויהי צ להך הירל כמחזק מנעמח רחסונה: וסח סלמרי כיון דמדיח סרי למישקליה ומכירי ומיתציה לורצח מרצנן אמאי נעכס רצח צהחוס עיבדי כיון סגס חיל עלמו סיה כהן לדעת רסיי כהי דלח זכה ציה מוחמת סמעה זכח מוחמת עלמו יל כמיס רסיי דרצח לאו צתורה כהן סקליה חלח צתורה זר וצתורה זר חקור מנעמח דלמרי צגמי וכיון סוהכחנו דלורצח מרצנן סרי למיתציה חסי צמקוס מכירי ומילח סמעינן דצו נמי עדיק ומכירי דלכל מייני סחלות קרוצו עני קודס לחחר כמזולר צכל ספוסקים דלענין לרקח סקרצו קרוצ קודס וכי סרמציס צפי מוחמי עני סהוא קרוצו קודס לכל חדם מנשמע פסוק סחח חס סלחר חיל סיה קרוצו קודס וסח דכי זיל

צספיה חציו סהוא סיה קודס לזה סהוא גדול מוס צחכמה ומשמע הא חס חין חציו סיה חיו קודס לתיח חיל לחולמו כפסוקו סליכ יסחור דצרוי סצפי סקודס ועוד דסחס מיידי לענין לעדותס ומכיס סל לרקח ולענין לפסוקס מוסלו כצר ציחר דינו צפי ורצ צסיק חירן דלסקדיס חציו לרצו סחח דצפינן סיהיס חציו סיה ומיימ כחלח פסוק סצבו עני קודס לחחר ואפי סלחר חול סיה וצו חיו סיה זליה וסח לענין פדיית סצי יסחר מוכדי דמיו לא צריח לן דפודה סחצ חת צמי יסחר מוכדי דמיו סחרי צגיטין דמי צ חמר חציי סחחיל דלוי צר דרגח דפרקח לצרת' צהליכר חלפי דינרי מאלן לימח לן דצריין חכמיס. ענד דילמח סלח צרלין חכמיס ענד וסלו לענין סיה חמרי צהיזקיין דכיה חיר יסובע חייזי זז מכלן עד סלפדטו צכל מנון סצפולס וכחצו סחוס' לפי סהיה מופלג צחכמה וכן פסקו זיל וייל דסחסי סהס דמקוס סיקון סעולס דחיינו מקוס דלח ליגרצו וליימו ליגזי סיה לא חכו חכמיס לסיקון סלחריס יסחר מתיקון סחיי' וצצו סחו לסיקון סעולס דלח ליגרצו וליימו חזל צענין סווגע צחייצ ומנון מוטל על סחדס לפסוק קרוצו חו סחריס חף ססלחריס סיה קרוצו. קודמין סכל קרוצ מלוה קרוצו עליו ומלוה סיה מוסלת על כל ישראל:

ואמר הא חמרי צימ פי' המקבל לענין המוכר שדמו סיה וקרוצ סיה קודס עייכ חין ונכס רחיה דחל חמרי סכן וקרוצ סכן קודס סיעלה צדעה דלענין לרקח סכן קודס לחח חליה וכן הא דלמרי צכחצוה פי' סחיתצ דציה נכסי למצויה חוה כני סוציה קרוצ וסיה סיה קודס כצר פייסי סהס סעמו סל דצר ולא מיידי צלרקח לענייס וליך סיהיס סעמו סל דצר עייכ לאו צענין לרקח קמיידי דחמרינן נמי סכן וקרוצ סכן קודס וסח ליהח צלרקח ופסוק חול וכיון סלמדנו בקרוצ קודס לתיח מוכיס סקודס למכירי כהונה סחיו קרוצ וכיון סכן ומילח מנשמע דצכל מלוה סיכול לזכוח חת קרוצו חו חו סחריס קרוצו קודמין וכחורה סלמרו צפי חזקת דמי צ חכל חלל סיה ענייס חן וכי חייב דלענין עוני מנון סקרצו קודס סיה לענין עוכי מעסיס סוציס סקרצו קודס ורולח חני סדצריס קיו מה חס לחיי סעח סקרצו קודס לחיי עולס לא כיס וסל ססיצני ממיס צפיק דקרוסין לענין סיה לחקדיס צו לנן צו וצי צ לנן. סצרו וסלו חחו וסלר קרוצו לא נקיס דיל דלורחח דמילתח נקיס וממילח מנשמע דסיה לסלר קרוצו דמחי סכא:

שאלה עא ומכלל זה נפסקה הצעה שסניי האם יס צרות להאפסורופוס צמילת הקטן וכמו סלמרו סורמין ומעשרין כו דחין זה ענין לו הא לא דמי' חלח לחס יס להאפסורופוס ענייס קרוציס ויס לתיחוס ענייס קרוציס וסח צלוסן ססוקקין לרקח על סיהיסיס דורחי לא סצקינן להאפסורופוס ליתן לרקח סיהיס לעניי סהפסורופוס חלח לעניי סיהיס סכא נמי סלח זוכה צמילת חחו הקטן ולא סצפסורופוס חלח מעסע חומדלח דדעת סחצ כלפיך דחין לנו לדון כאלן כיון סכצר מית סחצ קודס לידח צמי הקטן לא זכה צמילת צו כדי סכחומר סיזכה צה מיי סדעת חלח קרוצה חללו מכח סחצ כי סחיל דלמרי צמנה דוכתי כצר נפלו נכסי קמי ימחי חלח סמטעס חכו' כלפיך פסיס סחח סגדול זוכה צמלוה מילת חחו וסח קודס לכל חדם כיון סהוא ירל סמיס כמיס מעכתי:

שאלה עב וצענין ליצבע נגד מוכס פיש לו קלצת עיי דיכח דמלכותא.

תשיבה חין כפק סקודס סהצרחה חבור לו ליצבע ויס כאלן גזל וסצוה סקר חזל לחחר סהצרחה חס יס לחוס סייעיסיורו יסחר מוסך סווגע למוכס מעסע סעצר על סמכס יס פסיס לכאלן ולכאלן דחייכיל כיון ססחקס סחוגיכ דיח דמלכותא חבור ליצבע וחיכיל כיון דחין לקבס קלצת סירל צענין סחקס כמוכס סעמוד מלחי סחרי סמייכס קובס ככל חוה נפשו ולין קלצת וסייער לדצר ועייכ חבור לסורות סיהר דמסרי מילח וסרו חלזלי צצצוה ודריס וסרצח יס לסחמיר צצצוה ודריס וציתר צדוריטו זח דקילי כרי צציה וסלוס מעכתי כנפשו סרמי ונפשו חחד חחו צחצלי עצותית חחצוה ומנעליס צחמרותי חמרות סורות סלעיר:

שאלה עג על אודות האשה שיש לה וקסת כדרך כל הנשים וסלח

וקלח צענה וקחה מולאה עלמה צדדיקה טעורה ומלאית דם רק שמואלה קרטיין אדומים כחודה של נחט וואונן קרטיין ומקלתן כבלעין צגד פסקתן ומקלתן אינן כבלעין וכלקטיין מן הפסקתן צמחט וכסנמולאו עס ארתן קרטיין אינן מדין כדרך החול ומנהגה צענה וקחה כשפסקה הצענה הדם מוננה כדרך כל הארץ אז מולאה כמי שריית צקר וצתוכן יסנן ארתן קרטיין הניל הרצה יותר מנולת זה והיא חומרת שהרצה פעמים הרגשה ככאז שהיה לה צמקוס הכליות אף שזה כמו טי-טצוועת לה הרגשה צלוהו הכאז אף הנויד עדיין מרגשת ככאז צצטנה למעלה מולאוה מקוס וכואז לה הרצה ודומה לה כלינו תולך עס קוס דצר חנה ולחה והיא מולאה ארתן הקרטיין לפעמים מתוך הרגש הכאז וזה זמן רב ומנהגה כן וזה משפטה עכיל:

תשובה אחרי רואי לאחד מהקופלים לחורות קמך על השו' זו מנצלי משיס לצ'רדיך אני לצרר שאין לסמוך עליה ולחורות צלחה מקום שגג הרב צר'י זיל ראש דצרי' כי הנה שתי יתירים צמקוס זה הא' מולד עלמות הקרטיין כו' ואפי' אינה מרגשת כאז עכיל הרב זיל קמך על קיור הענתקת הצ'י ולא עיין צגוק השו' הר'י זיל קי' ניד שכתוב זה צפי' וזיל כגון זה הדצ'ר צורר שתולה ככאז הכליות שיש לה עכיל הרי צפי' שלא תלה צמכה חלה וכח שיש לה כאז צכליות קוצ ראיית צצ'י קגס היא הביא לקון זה וצמחכית הרב צר'י זיל דאגז חורפיה אפי' צצ'י לא עיין ועוד שגג גדולה מנו שערצצ שני דצרים שאין להם עיין ועי' ול'ד להדרי כי-אובלל לדנל וזה שחול הצ'י ראייה להחיר נדון סלו ומהיח דהר'י ומתירון הצ'י בהקואת המרדכי להר'י וזה ודאי שגגה גדולה דתחס ציולאין עם מי רגלים עסקיין ועל קיטצ זה קוצצ הולך ענין השו' הר'י כנצוואר עס וצזה ודאי ומתי הר'י אפי' צאין לה כאז שחרי כל עלמו הוא צל להחירה ומשכס האשה שהוא עושה לרכיה וראתה כו' יוקי דניטער וזה ודאי צאין לה כאז מייירי ותוקיף צקוף החסוצ' לומר דאפי' לרינו שריא כיון שאינה רואה ארתו החנץ חלל צענה הטלת מי רגליה וצענה אחרת אינו יולל מוננה בעין ארתו דם כלל איכיל הדור מי רגליה לונקור ואייתו דם דמייעטל ארתו כיון שאין דרך דם צצמקור לללח עם מי רגליה כמיש דאש החשו' ועל יקוד זה כל' דצרי התשו' צטויים וכן דצרי ממרדכי שכי מו' שצענה שפוקה לרכיה רואה דם על המים כו' ואיכ' איזה עזר מולל צתרון שכי של הצ'י לנדון סלו שהיא מוללת ארתן קרטיין צלי האלת מי רגליה צצדיקה גרידל ולא עוד חלל עעס הדם היולל מן המוקור צענה הפסק שופע הדם שזול דומה למי שריית צצר היא מוללה ארתן וזה ודאי מן המוקור צל וחדרצא דצרי הר'י עס כהגדו שחרי נודצרי' חנו למדין שאין דרך המוקור ומקיה המים מי שהן להפתח כלאחד וכיון שאינו יודעין שהדם שיוולל ננוטו ודאי מן המוקור צל איכ' הדצ'ר צרור שהקרטיין היולאין עונו מהמוקור חנה יולאין ומיש עזר וזיל כן היה כראה לפי קצרת הצ'י כו' חצל צאונת תימול רצה עליו כו' דהמרדכי לא מייירי כלל כו' מענין כו' הנה חרד חלינו כל חחרדה הגדולה ללל דצר דפשוט הוא קמיש חרים זיל חצל חס צדקה אחיכ' וראתה דם ההוא דם ודאי אינו צל חלל מן המוקור כיון דלל אחי מונע עם מימי רגלים דינה עכיל ודאי אכתך קרטיין קחי שהרי פתח דצרי האשה שצענה שהיא עושה לרכיה רואה דם על המים כמין קרטיין עכיל הרי שלחות קרטיין הוא קורא דם וכן הדצ'ר צאונת כאלוהה שאמרו צהמפלת דכ' צעל מניה ריציח מריא דם יצט מוהו כו' חל ממי חניתוה המופלת כיון קליפה כמין שערות כמין עפר כו' חס נמוחו עמולה דדס הוא כדפירש'י' ולפי דרכו אהה למד קמיש לעיל הרב צר'י זיל צעס הד'י. שחלק על תי' הראשון של הצ'י וכניל כו' כי צהדיח כו' צמרדכי כתי' השכי שכל העלפול עס הוא חס חוקר הדם צעין שונללה אחיכ' עכ'ד זיל ומנומיל נפלי דכל ונה שפלטל מוהרים עס היינו לענין הקרטיין שמווללה לאחר הטלת מי רגליה וקרי להו דם והיק אף שמווללת קרטיין צתוך מי רגליה עכ'ד כיון דלצתר דתמו מיל מני איכ' מהגך קרטיין איכיל דמונקור ארתו וז' צלמוצין איכ' החילוק השכי שחלק צצ'י אין לו מקוס לעכ'ד שלא כדצרי הד'י והטרי' והתירון הראשון אפשר היה ליאמר חלל חלל זה ולא זה ישרו צעיני ומגיל צרור דהר'י פליג אהך השו' דמוהרים מרוב: צורג שכי ממרדכי שכן ניכר מרמיזותיו וקריאותיו של הר'י זיל צלוהה השו' שהצ'יאו-לפניו השו' מוהרים חלוו המוצלת צמרדכי וחלק עליה צמקלת דהיינו צמח שאוקר מוהרים צמולל תוך הקסל וגם

על שפת הקסל והודה צמקנת דהיינו צמולל על שפת הקסל לחוד ולא צתוך הקסל דשניהם שרין צזה ללחור ואפי' צמול חי לחוד מהגך עעמי אחריני שכי הר'י זיל לקנון צקוף ארתה תפוצה ומיש עזר חצל הר'י מייירי מולד הקרטיין כלמס דלין עס דם עליהם כלל ומותר אפי' לרינו עכיל שגגה גדולה הוא שחרי מננה שלמה סנינו כמין עפר חטיל למים חס נמוחו עמולה ופירסי' דדס היא והאיך יבסיר הר'י צלי עוס צדיקה והטלה למים חדרצא השפך שמוענו מדצרי הר'י זיל דאי חלו דאיכ' חך הוכחה דצקוס זמן אינה רואה כאלוהה החנץ כי חס צענה הטלת מי רגליה הוא עממליין לה לרי' מולל וזהו צפי' חיתמר צהשו' הר'י זיל עיש ומיש עזר מינו יס לה עדיין חיתר מולד הרגשת הכאז כו' איכ' ודאי עעס צאין הקרטיין כו' ויש לחלוח צמכה שצכליות ודאי חליין שלא צענה וקחה וכמיש צצקקי מוהר'י קי' מי' עכ'ד הרואה צצקקים וכחצים יכילה דלין ענין נדון מוהר'י לנדון סלנו דקס מייירי שאינו מוללת צענה צדיקה עוס דצר מולתן הכתמים והשערות רק צמקוס ח' מן חלד ואיכ' יס תוכחה שאינו מן חחדר שחרי חחדר הוא צלמוע ומשו' ליה כצדיקה שפופרת דצרי' ואפי' צלי כאז צלדדין ולרוחל דמיילתל ירדק חלל הכאז שיש לה כשהיא נוגעת צמקוס החול שמוס דדס חלל וכן ענין לרוך דעת המרדכי עדי' הוא משאיכ' צלדון סלו וחדרצא מדצרי מוהר'י ראייה לקטור שחרי מדצרי מוהר'י מוכח דאף דיש לה כאז חי חלו דצודקה עלמה ומוללת לעולם ארתן השערות צמקוס אחד מן חלד לה היה מתירה ואי סלקא דעתך כאז כמכה דמי' למה ל' כל חנך לדין ואף דיש לחלק בין כאז קלת לכאז גדול חלייה לקמוך על זה ועוד שחרי כו' מוהר'י כיון שצקוס פעם אינה מוללה כו' חל קמון דלינו מוללה צעס ח' צלד אחר לה היה מתירה כלל וצלדון סלו חרי מוללה ארתן הקרטיין צתוך הדם הדומה למי שריית צצר שהוא ודאי מן המוקור ומיש עזר יאף שזה אינה שצוועת שלא הרגשה צלוהו הכאז מינו כיון שיש לה מכה חליין זה אף חס הוכח לה מעולל כאז ארתה מכה כו' כי הרצה ווכות יסנן שלפעמים אינה מוכאצי' אף שלא חתרפלו לגמרי עכ'ד שאין להם טעם דמעיקרא דדינל פירכא מלין רגלים לומר כאז כמכה כל אשה הרואה צכאז חי רואה כמיש עי'פדוהת ומשנה שלמה סנינו חלו חן צכמות חופשת צפי כרסה וצפולוי מעים ואלף שחכאז מוכה חין זה כדאי להכריע ולא כל מקום שכוואז יס לו מכה חל ולמוד מדין מכה של חלל שמחללין עליה חת השצת ודוק ואף לפי שיטתו דמשוי ליה לכאז כמכה קשה כיון שחלך לו הכאז שהוא חקצה חראסונה לומר מכה יס לה חרי חלכה לה המכה וכי אין מכה עשויה להתרפלות לעולם ומה שדיינה צהגיה ש'ד כאז למכה דוקא צהארין ויידיע' וכיוולל שאינו צל חלל אחר מי רגלים וז' צלמועין עס חדרצא עעס ראייה דכאז לחוד אינו כמכה ואף צזה לא חתיר חלל צצדיקה וצאינה רואה תמיד חלל עם השתן עיש צתשו' ומחריצ'ל וכן חן דצרי רמיא צהגיה ומיש עזר ואין להק' דהא מציא רמיא שכי דעות צקי' זה כו' וכי דיש להחמיר לקימו דקס ומייירי צלל הרגשת כאז עכיל דצר פשוט הוא דמי רגלים עדיפי' ומרגשת כאז שחרי אף מוהרים דמחמיר מודה הוא דלין דרך דם המוקור לללח עם מי רגלים שחרי הוא מוהרתה צמולל הוך הקסל לחוד כו' יוקי וצמולל על השפה גיב הוא עמנומיל דינלל צתר דתמו מי' אחי דם ולא חמר'י' דדס ההמליה הוא כאז חלל כיש דצבוח מקוס לא אשכחן דאשה הרואה צכאז לחוד יחל דנוח טהור וצמח יחל כמו גדול לתלות צו אף החליות שאינה רואה צכאז חלייה ועוד דאף לדצרי מחתיר אינו חלל צציורי מי רגלים וצמקוך להטלתם מונע חצל לאחר קעה כל שמווללה עמולה היא לכיע ועוד דאף צמי רגליה עם כאז כו' רמיא דנוהגין כדצרי המחמיר דלין לה תקנה חלל צצדיקה שאיח' קצרת גדולי' אחרוני' אשככו' מחרייל ומחרייו וחלילה לצו' מדצריהם להקל ודצרי חלגור שחצית הצ'י חן חן דצרי חג'י' ש'ד צעס מוהר'י'ל חנו' ומיש עזר ומשאיכ' צלדון דיין דצרוור לה הכאז הנויד צכל עת נימול דודאי הוא מחמת מכה ואפי' שלפעמים אינה מרגשת ככאז לפי קעה קצרת חלונית היא צו ואין לורך להשיב עליה וכבר קהרתי יותר מזה למעלה דכאז אינו כמכה כלל ואפי' צרוהה צענה הכאז וזה פשוט כדצרי' הראשונים והאחרונים זיל ומיש עזר מוללה שאינה מוללה חלל קרטיין זה דצר צטל מתוך מיש למעלה דלל חמר'י' חלל צצאים עם השתן דוקא

ולל

ולא נפגם אחרת לאסוקי צדוקו שלו אדרבא מוכחא מילתא לאיסורא סתרי מחול צל עם ניי הגדה ודרך הוא להולד צמקור כחותה שקנינו כמין עפר סתיל לנטי סתחתי למעלה קוף דבר דברי תפיר זו חין להם על ונה סיקמוכו והקוונך עליה נתייר איקור כרת וחק מוקף דברי הרין צחותה תפיר דומדמי לה למכה חין רחיה דההם חל קיהיז קעמחא שחין יולחין עם דם הגדות וצדוק הקרי אדרבא כצר ילאן עם הדם ועוד דתתם אשעת ניי רגלים קחי ועליו הוא דן וגם ידוע הוא סכספהפוסק מציה הרצה לדיים להחיר חין לקמוך על כל דר צפיע אף דקאמרי ועוד כדלמרי צפי חייט דנייץ הואו נקצ דקתמו חלצ טעמא דחתי לקניה דרצא אומר רצא לנחאי כיהס לה חרל דחאייר סקת חלצ טעמא כמיי קוחס ועיד התורה חסה על ממונן של ישראל וחין ספק דחין להחיר כלל וממנה שהתורה חסה עממי חי לאו דחאי סקת חלצ טעמא כמיי קוחס וכיי התקן צכתוצות צפי הכותב דפיה גבי תהו סז נרגינתי דחק דקאמרי ועוד חל קיהיז קימנח חין זה מועיל לצד והא דלכאורא נשמע להסיך צפיק דכתוצות דייד בצר תירלו התוקן סס צדיה ועוד כיי יעיס:

אחריו טנים רבות נדפס סי עבודת הגרסוני ירחימי צקי כיצ נשאל על אשה שצבל זמן שהיא צודקת את עלמה ונולדת על העד קרטיין קטנים כמו טיפין של זצוב אדומים ומוצלעים צבגד וכו' וחין לה קום לעד ולא באצ ולא חלי ולא נרגשת קום דבר לתלות והסיז להחיר וממנה שהרופא אומר שלפיד הוא שהטיפין חללו הם צחיי וון הגדדים טיש סם גידיס דקים כמות הטערה הרצה נחוד ולפעמיים כשהאשה נרונה צדומים גידין קטיים חללו מושפעים ונולחים דם הרצה וכשהאשה צדקת עלמה ודומקת צגידין חללו חיי הם כפתחים ומולחין קיפין חללו עכיל ונוראות נפלחתי חיד עלה על לצו להחיר וממנה דברי הצחי חללו כיון שאין סם וכה ולא אונתלחה של וכה כלל לא באצ ולא לער וגם הרופא חיינו אומר טיש סם וכה חלל שהוא שופט צככלו שטיני ונקרה זה וון הגידיס צצלדדים וחק חנו כחומר שמתחת ריצי דם צצמקור (סחא צולחי כולו צצקו מוגידיס ועלצים כמיש צכ' סצילי חנוכה) חלם יולח הוא דם כדה מונס גם נה סציקס להקיהייע ונדברי הנמדכי ספירס ואס יס לה וסז חולה צוקתה חיינו טיש סם לה וסח קצוע וממנה שכל חכמי ישראל חלוקים על סצרה זו וחלינה להחיר חסי איקור קל נגד כל חכמי ישראל כיש איקור כרת וחק הנמדכי לא אונרה חלל צרוחה וממנה שמיניס והצו דלל לוקיף עלה ואשה זו חין לה היתר כלל עד וון השנים ירחמו ישלח דצרו וירפאנה והלבעיד כחצתי לצי אשכנזי קייט חלונצורג תקיט לפיק:

שאלה ער נעשה צריצה אחת שפתחה צטן התרגולת להוליא צני נעשה צשפת השלחן וחחול חי עונד למקס חללה עונד ומלסה לחכול מנה סיפול חרנה יאונרה הריצה שלא מלחה לצ צתרגולת ואונה צעלת התרגולת אונרה סנח או קרוב לודחי האסלך חלצ לחרץ ואכלו החחול העונד סם מוכן לחכול הנופל והריצה אונרת חני לא השלכתי לחחול חלל (טריפה הערץ) הוא העחול חצל חלצ לא השלכתי לחחול וסתרגולת סוננה וצריחה וטובה חין צה קום חקרין ולא קצון צצני נעשה ולא כיכר קום רוסס מלצ שקימוק או כחמקום ולא קום שיניו צעולם צכל צני נעשה וגם צעודתה צחיים חיתה חיתה חזקה וצריחה וצכל כחה לחכיל ולסתות לילך ולעוף ושלנה צכל חוסייה צכל עוז ותעלומות ככל חי ונתתרגולת סטוצות והצריחות חלל שהריצה אונרה שלא מלחת צה לצ וצח מנעשה לפני התלמידים והטריפיה נעטעס ניטיל חלצ יורנו הנורה נה נשפט התרגולת:

תשובה טועים כל האומרים כן כי דבר צרור הוא לכל אפר לצו לצו חכם צקרו ונח צקדקו שאיח לקום כצרה צעולם לחייה חסיי סענה אחת צלל לצ ויחיה כחחד הצריחים ואיח ללייר כלל מליחות ניטיל חלל שהכף אחר סחתכו חלצ וון הצעל חי סחטוהו וצחמנה חולי חיא לונר סיננס חלצ ויתמקמק ולא יחיה ומכוון צמדרגה התמהונה ויחר גרועה צצמקוכנת וזחה התהנגולת שלא חיתה ומקוכנת ולא חולנית אדרצה סמינה וצריחה וטובה וכלנה צכל חוסייה וחין צה קום רוסס ומקמוס הדצר צרור סלצת נפל צפתחה צטנה ואכלו החחול וחק סדצר זה מושכל ראשון וחין לריך רחיה לקחוס פי הספסיס הקופלים להורות רחה זה מלחתי צכיי פי מתי סחיתה צנוהנו קעם לנה לא מנה הרנצים ניטיל

חלצ או כצרה חקר כחצ חיל אצרים קחס ניטיל ואיח לה להחקיים חסיי סענה חי לא מנחס וצוחר פי פנחס צהוך סתלולת סשאל ריח מלחיהו זיל והסיז לו דמתיצתח דקייחא חמרו חיל כונה דסייפין לא יכלי לעיקס צעלמח חסיי רגנח חרל צלל לצח עייץ ולא סחיי פוסק הלכות מתוך הוחר חלל סהדצר מושכל ראשון וחלונת עד לעלמי ועוד כצר פי הגלון הגדול מהרדציז כל נקום שאין הוחר חולק על הגמי סקקיין כווחי חסיי נמקום שהפוקקי חלוקים הוחר וכרי צכס כאן שאין קום חולק וחלי' למי טיש לו לצ שיחלק דצצרים חלו והחולקים צלל לצ ידצרו ועוד טעו חתלמידים צתחיל דכשחטה הותרה וחליין צכל מיידי דלפטר לחלות כי חחיל דחינקו צריחה היכח דמנשנמי ידל דטבח והחיל דחאצ סקטל צני מעייס והחזירם כשתן נקייצס דכסרה חסיי סלל צמקום סיניו כונו סכתצו זיל סינו דחק דליכח ריעיחל קמן כיון דחית לן צמנה לחלות חליין כיש טיש לנו כאן לחלות סקפל חלצ צפתחיה הצטן ואכלו החחול חסיי צחיים דצתונה צהייה צחוקת איקור עונדת אמריין צספק סונרל כפק כלצח חיינר כלצח ספק סונרל ספק קניח חיינר קניח ולכל הפירושים סנחמרו צענין הוא היכח דהחיתר סביח טעי חליין להיחירל והכח צולחי החיתר שהוא לונר סהלצ נפל ואכלו החחול ודחי סביח טעי מלונר סלל חיה לו לצ כלל מצלי חיות קום רוסס נוסס וכמוק ולא רוסס וחכרון קום סכנה ולא קום חולי ולא קום שיניו צעולם וחיי דדצר צרור כשנשן שהתרגולת מותרת מצלי קום ספק ועוד צר מכל הטעמים חלומרים חיה להם לנחם לצו לדין חלונר כחכך ייך דכסחול מקור צידו הוא נחונ ורצו חלומרים דדוקא נוסס וניגו נחונ חל צמקום דליכח וניגו ככיד חיינו נחונ וכחן חרי חלס צעלה ההרנגולת מכחיתה או לכל הפחות אונרת חיינה יודעת וחיי חין הריצה חלונת וחק החולקים סם וחלומרים דחק צלל וניגו נחונ השינר חיינו צחומר צרי לי לחפוקי צניד שאינה אונרת צרי לי חלל סחיל חיינה יודעת דלכיי חין זה כדחי לאקור וזה להתלמד צמקום אחר סצכיד חין לורך לכל זה והדצר פקיע סתתרגולת מותרת והלבעיד כחצתי לצי אשכנזי קייט:

שאלה עה נעשה צקדרת צרול שציטלו צה חונן סנתיים ימים קודם פסק וחיחה נקיה ואחר עצור סחי טנים ציטלו צה צפסח יס וון התלמידים סצקשו לאקור הנתצטל צעקח נעטעס דקייל ויהן טעס לפגס צפסח חקיר חמרתה להם טועים חלס דלס דצצריכס חק חס ציטלו צקדרת ח' זה חלק סמים חונן ואחיי ציטלו צה צפסח יאקר ההצביל וזה דבר שאין סדעת קיבלחו חיו צה שיצור לדצר ומלינו סכתצו זיל חצית יין סדצק' נקריה צצק' צי חרסיס קודם פסח כצר כחייצס חצק ואינו כותן טעס וחק דקייל כצוט כמנצטל וחיין עינד סצעה ימים חצית עכ"ז חין כח צצק ליתן טעס לאוקרו ואס כך הוא צחונן צעין כיש צצלו צקדירה ועכ"ז לא מלחתי לצי להחיר צצני חרסיס דחק דקייל כצוט כמנצטל חינו מנצטל מנש ורחי מתיח מלחי דקוניח דמפלגי צין יין כקך דתשנישו צלון חק שחיין קוחה סם ימים וסנים חין צו כח לצלו כונו חינו כהצטל צהס חונן וחק שהרצ צסייד צייד כי דחל דמקילין צייני מוסס דתשנישו צלון חיינו דלחל אשתחי צחו חמרח ועלליע חצל צחיסתחי מעלליע דינו כמנצטל מנש צמח"כ לח דק דמוכח צגומ דקנקקים סל עכויס וחציתי דחונרל ומכניסיס צהס יין לקויס ימים וסנים חאעפי"כ חין דינן כמנצטל מנש חצל חל ויחל יס לי רחית צרוות דלחחר יציה מותר וחסקר דלפי לבחחילה מותר לצטל צהן לחחר סנים עשר חדש כי חחיל דקייל דחונן סחריכו קודם זמנו מותר לחח"ז וכחצו זיל דלפי צחכילה מותר דהות כי עפרח וחק חלוקרים צחכילה חינו חלל כיון סנתכוון לחכול חקור סחרי חחציה ועוד דדוקא צחרכו ולא סרפו לגמרי חצל צשרפו לגמרי עד שאינו רחי לכלצ לכיי מותר וצנקקקים סל עכויס קייל מייסן סנים עשר חדש ואל השיצני מלוחה ססינו צכלים סיני מיה חרסין סנשתמש צהן נשקין טמחין ונפלו ליורר התכור אוקס התכור טעמא סקוף נשקה ללחת וכן צגפת חדשה חצל צישנה טהור סינו דחרסין צלועים גריע טעי נגפת ווגין סחרי צגפת חילק צין חדשה ליסנה דחיינו אחר יציה צשיסנה טהור התכור נוסס שאין צה נשקין חילו צחרסין לא חילק נשמע חק שחן יסנים דחיינו סעצרו עליהן יציה לחחר השמיסן מני טמח התכור נוסס נשקין חיוחין ותין חק לחחר יציה ותי דחקרי צרול ליכח למישרך ונתת דפטיטל דצליענה מונעמת מצליעית

וגם הא מיתה אקדמה של חרס כינח היתה תיזבתח
 ורמי לא דבר דייקת אשכחה דארצא מקיינאל לן הך ומחיתין
 דלטעמין אומי מהני יסון צקנקים של חרס אף גשמישן
 לזון הא הזך חרסין דומחיתין מקהמח נמי גשמישן זלזון
 ואפיא אמרי דאפי לאחר יצח משקין זלזעין זחן ואיב האיד
 מישהו זישון יצח כיון שעדיין משקין זלזעין זחן אלל עיב
 אף שהמשקין עדיין זלזעין זחן ריחם פג ועעמם מרר ואין
 צח טעם כלל ודוק וכן חרלנים חגים ודורדיי דייני זכרה
 יצח. ער וכתבו זיל דאפי זכאכילה מוהרים ואף שרית זיל
 חולק על רבי אפרים ואוקר שומי עכום לאחר יצח מטעם
 דקיל זיל שלל מיקרי דורדיי אלל כשתן עליהם וניס אלל
 זלל מים לא מיקרי דורדיי אחי כזר הקשיתי עליו מפיק
 דמגילה דיי עיצ דאומי ליה לאחשורוס זיל לגזי עמון ומואז
 דיהצי כחמרא דיתיצ על דורדייה דכהצי שאכן מואז ומעוררי
 ושקט הוא. על שמריו ולא הורק מכלי אל כלי וכו' הרי צפירוש
 דנקראים דורדייא. אף שעדיין לא נמשך מעל גזיחם היין ושלא
 כדעת ר"ת זיל ואף זשע שפקא כר"ת כזר הציח להלכה
 דעת האומרים שהמולית היין הנקרא ע"פ המחזיה לאחר יצח
 נוחר שכזר כלה כל לחלומיה היין שזוכעפרא זעלמח הוא
 וזכל כלים שומכיקים זהם לקיום אמריין מיישקן יצח ושוב
 מוחר לכתחילה להשחמש זחן וצדריה שאין זה עלם ארז"ל
 שאין מחקיים יצח ופי' הרשציא זחשו לא חי ולא מת דהוא
 כעפרא זעלמח והכי מובח מההיא דחמרי דכדל זחל יצח
 שרו ואם זאיסורין שהן זעין אמרי שאחר יצח לא כשאר
 זהם קום לחלומיה והם כעפרא כ"ס זאיסור זלזעו שאין זו
 מונק ואין להציב דלמח שאני ייני זלזעיהו זלזון שפרי אף
 הזגי ומרלנים אנו מתירים לאחר יצח וכן דורדיי ותנוולית
 היין הדצק דדופני אקנקים לאחר יצח מתירין אותו וכה
 הרשציא. זית ה' קוף שער ג' הנח להם לישראל אם אינן
 כזיחים כו' הרי דאף דליכא טעמא דזלזעה לזון אעפיכרי
 לאחר יצח מטעם דכלה כל לחלומיה שזי דהא אפי' לכתחילה
 שרי ואי ק"ד מטעם נוטל"פ לא הוה שריין לכתחילה ח"ו
 דליכא טעמא כלל וכמ"ס הרשציא זיל ואיב ומילא נושע
 דאף שמתזכר זו דזר חריף נמי מוחר דהא ליכא טעמא
 כלל ועיב לא קאמריין אגז חורפי' מחלי"ה ומסוי"ה ליה לשבח
 אלל היכא דאיכא טעמא אלל שהוא לפגם אלל היכא דליכא
 טעמא כלל הדזר זרור כשמש דאף דדזר חריף שרי ולא
 צטעם זלזעו זלזר אלל זממשו של איסור נמי שרי היכא
 דהוי כעפרא כדאמרי' צחון שחרבו ודורדיי' והמולית היין
 כאמור ומותר' לאוכלם אפי' צעין וכוונתם צחון וזכל הדזרים
 החריפי' וכן צדרי' שאין זה עלם לאחר יצח מותרת אפי'
 צחך דזרים חריפים ואין לדמות מטעם שכתבו זיל דפליטה
 החולעים מועטה דהא לאו לענין פליטה קיימין אלל לענין
 גופם וממשן דשרי לאחר יצח ואיה מלי שנה גזי ייני דפשיטא
 לן דמוחר לכתחילה לאחר יצח וצפרא איסורין לא אשכחן
 דשרי לכתחילה לאחר יצח וייל דגזי ייני דאפי' דזעזד לא
 שריין תור יצח ואין קום היתר אלל לאחר יצח להציב שריין
 אף לכתחילה דמיכבדא מילתא טוצא זין הוך יצח לזין אחר
 יצח וקלא חיה ליה וליכא למויזר הא אטו הא אלל צפאר
 איסורין דכל שאינה זה יונח שרי' דזעזד ואם אחר יצח
 אמה מתירו לכתחילה ואף הוך יצח מוחר הוא דזעזד נקל
 הוא לטעות צחתיין וארו למויזר דאף הוך יצח מוחר הוא
 לכתחילה. כיון דשניהם היתרא ניבאו אלל קזה לכתחילה זה
 דזעזד לא חיה לאיפלוגי זין הההירין וזין זה יונח לאינה
 זה יונח הטענה מלוייה דלא מיכבדא מילתא וזיה לה קלא
 ולא שייך למיפרע דהוא לה גזרה לגזרה דדזר הול"י ורגיל
 גזריין גזלג"י כדמובח מההיא דנהנו צראש הקנה או צראש
 הקונדס דאף רבי מודה זו ועוד נובח זה צבונה דוכתי
 צחלמוד ואיב לפי חילוק זה צחון צפקח לזני אשכחא הנהגים
 איסור כל יצח אף שהוא לפגם ייל דזללאחר יצח מוחר אפי'
 לכתחילה כיון שכזר כלה לחלומיה שזו ואין זו טעם כלל ועיקר
 וזין תוך יצח לאחר יצח ליכא למויזר כדכהיציא דקלא חיה
 ליה ואף דלכתחילה לא מלחמי לזי להחיר לזכל חונץ צקדמה
 שעזרו עליה יצח אלל דזעזד מוניי יולאה הוראה הלכה
 למועטה להחיר ההצטיל שחצטל זה צפקח אף לדידך דאכריין
 נוטלפיג מטעם דאחר יצח ליכא טעם כלל והנלע"ד כהנהי
 הלצי אשכחוי קיט:

נר"ו ר"מ ואצדקיק פרכפורט דמיון לדי.
 פה פרכפורט חיוס יום ו' עש"ק ח' קיון תסיס לפ"ק.
שאלה עה לזי ורגיג וחמיר צעמודל דאו צקדמייחח
 וצחרייחח עדיפא פלפלח חריפא זידו תקיפא
 פריו למחבל ועלחו לתרופה להחיר פה זכח דהחירא דעדיף
 ויפה יפה דעתו מנופה זשלק עשרה נפה הוא כיהו אחי
 נחותני כריעי כחא לי הגלון הגדול המפורסם פרי עץ הדר
 כבוד מוחריר לזי הירש נר"ו אצ"ד ור"מ דקיק המוצרזג ואלטונח
 י"ו ולחמנו ידיו וידידי היכיך ומכיס המופלג גזר צחורה
 כארי חציבי כבוד ונהר"ר ארי לזי נר"ו וכאלי"ס:
הנה תגיע מכתב פוחי חוהם מחמנו ידיו הכל נכתב
 לזני הרב הגדול מוחריר מרדכי כ"ץ אצ"ד ור"מ דקיק
 צרודל וזני קי' כזר הלך לדרבו על הרצונת שלו לקיק צרודל
 ורלחתי שאגרת הכל כאלמה ליקרות ופתחתיו ומלאתי קינול
 צמוכו דזרים מוהקים מדצק' שלשה הוראות להיתר שההיר
 הוד רום מעלתו ובקראי שני' וששטה דלתוה היו מחוקים
 צפי כיערת הדצק ויחירו עיני לפום ריהטא להקבים עמו על
 כל הדצרים עם כל חלה לא נקרא צי דינח שרי' כי זכאן
 אין הוראה לאיסור וצעיני היו דצרים פשוטים ומחוקים לחומיה
 של תורה והנחתי האגרת על השלחן ואחר לחתי כה וכה
 צעקקי כגז' האגרת מעל השלחן ונאצ"ד והסמתי דעתי מהדצרים
 האלה ועצרו זה לא השצתי למכית על הדצרים ולא חסתי
 להוצר להציב מפני הכבוד ויראת ת"ח שגם לא נתיחד אלי
 הדבור של חיבה וגם י"א מלצי ועתה כזוא אגרת הזאת שנית
 מחמנו ידיו הכל לא כתב הדצרים עוד הפעם לחזור על
 הרלשונות ונשכח מלחי הדין האמלעי שהחיר האדון מכית
 ונה היה רק הדין הראשון כיטל דין הלז ודין אחרון מדין
 הקדירות שזישל זחן צפקח שהחיר האדון והנה צפני דינין
 חלו ידי עם רום פאר מעלתו להחיר וכל כי הני מילי מעליותא
 ליוזר ומשמאי ומחנת טרדה דיונח אי לאו האי יונח הייתי
 מאריך צלחיות קלה וטרדות המועד עכצוני צגסם שלא לזורך
 הוא כי צדאי הקדירות שזישלו צפקח העצר שעצרו עליהם
 כמה שנים לא שייך זחן נוטלפיג ואין זהם לא טעם לא עיקר
 רק הטעם בטל ומצוטל כעפרא דארעא וחס לכל הדיעות
 יסון יצח הוא חפז כהגעלה צרותחין ולכמה דיעות ומשנעות
 יסון הוא עדיף מהגעלה ואיך עולה על הדעת לחדש דזר
 נעתה לאסור תמוחר ולפי"ו לליך לאסור כל הקדירות אף
 זהגעלה ואין להם תקנה ואף אם יתה חיות קשק צזה הלל
 רזו הפוקקים חתירו נוטלפיג צפקח רק אטו ניהגים צמדינות
 חלו להחמיר חזו דלא לוסיק עליה צמקים שאין יודעים צצירור
 שנו"ט אף לפגם הוא אין להחמיר כלל וגם האריות דצרים
 הם שלא לזורך כי הם דצרים פשוטים שמוחר צחיתר גמור
 והחמיר צזה לדעתי אפי' נוטלפיג חינו כי אין זו טעם וריח
 ודצר הדין ראשון שהורה האדון צניטל הלז יפה כתב האדון
 מכית צלי עקפיק כי הדין הזה גם כזר צל לפני ואייע השאלה
 זו צציתי והחתייו וזיה כחמה צעיני צ"צ להחיר מטעם זה
 ואסרתי צציתי והחתיי לכל חדם זה המועטה חיה כזר חיה
 אף עתה לשונח את מכיה אכהו צת המועטה שהיה מה שאירע
 לנו מדין זה כמו שאירע לרז יאודל כד אכריו על גצרא
 דעצרא חוה ואיקלע רז מהנח דלא חזי ליה הריקר שנין כה
 חירע לנו ציום ה' אהמול היו יושצים שני דייני הקהל מוצחקים
 על חיות דין אשר זה כמשלש שנים אשר לא צל דין לפני
 ולא צלו דיינים לציני חיו הלופיכ ר' וואלף לוי ור'
 זוקמן ציו לונדוס מילפגים והיה לזי נר צקרי על הוראות
 חלו כדי להציב ר"מ ולא כחה דעתי וגם זה חיה דזר תמוה
 חלזי לההיען עם חיות לונדן צסום הוראה צעולם לא עשייה
 נעולם עד כה וערה שניה' חה טעוני לקדר הדצרים לפני
 חלופים דיינים צדרך חיוה על שרולים לאסור דינים חלו ואמרת
 להם שכזר חרתיו ניטל הלז וקגם עתה חירע דזר זה להוד
 רום נעלתו ושיק נעפקקים ורולים לאסור כדרכם כדרך
 לונדוס לעה הזאה שאינם מוודים על האמת והסכינו שני
 דיינים חלו עוני להחיר ואמר לי הדין נלויין רבי וואלף לוי
 צחיל יש ש"ע כהו צהר הוא וכהו על הגליון כויכ חידושים
 דינים מוכנה גדולים צעלי הוראה והוא מירוסה חצוהי וכתב
 על הגליון הדין זה ניטל הלז להחיר צסם קדמון עפי' נעשה
 שהיה וניד צקשהו וחלך לצינו וחציא למרחה עיני ורלחתי
 קס צמקונו ככהו על הגליון צחיל: נעשה חירע צמי
 הגלון ונהר"ל מפרחג שלל מלל לצ צחרכולת וצחחה השאלה
 לפני

זה עוסק הכתב ששלח הארון כנוחריר נפהלי הבאן הגדול

כפני הגאון ונחריץ משראג וסתיר את התרנגולת צאונרו שא"ח לשום צריה לחיות בלא לב אפי' רגע א' וזודאי אחר שחיטה נאצד ותוא היתר גגור עכ"ל הלכה למעשה ותוא כהצ יד נושן וכמה דינים מופלחים עכבתי בגליון תוא צקראי מעשה זאת כחולל כל הצית אורה ותעלזת כליותי ולמנהי שיבו צני ועני אס וחקפקות שלכם כך שכינותי לרעה א"ז הגאון הי"ל אשר שיוש צרוטיק במפורסם אשר צודאי לא ילאה תקלה נחמת ידו וצפרט צעניני אכילה ואם צנדון תוא קלא היא קס שום תוכחות אחרות תהיר הגאון תכיל צפשוט צני שום חקירה ודרישה רק תלה צנאצד ק"ו צנדון ונכ"ת שחתרנגולת היתה צריאה וסנינה ותחתול היה עומד ונופץ מהי יא לידי ואקיינתו א"ן כאן שום ספק להיות חובך לחממיר והאנשרתת וילתא דלא רנו"י עלה ויפת הציל אהדון נכ"ת רא"י תצוהר ופליאה נשגבה צעניני על אהדון נכ"ת על אשר היה נצורך להציל ראה תצוהר ויחברת לעמוד כנגורים לדצרי צנמוקס שאין תצוהר מחולק עם הגורא כ"י וזה לע"ד קלא לנורך כי זה א"ן נקרא רא"י רק המליאות וצדצר זה יס להציל ראה אף והרופאים והחוסים והטבע והמשל וממשל השועל שהיחל צהדגים שסכה לצו צציות ותוא גילוי מילתא צעלמא ותנה א"ן הזמן מקפיק להאריך לדצרים אשר תנה ללולים וצוררים והד"ן שלישי נכסח מלתי ותנה אס יצא על זכרוני ארלה לחות דעתי להוד רפ"ו להקבים או לקתור וצלנד שיכוון לצו לשמים ותחולק דצרים אלו קלא לש"ש יהפך פניו כהניד וכייריים כאשר צעיה צעתיים הללו זה דרכם להטיל שונן דופי צקדשי שמים ונוטלים כל הגדולה לעלום צכפליים ולא נאה לכסיל כצוד וצקרוצ יתיה דצתי מתקיים ותמודה על אהמת יזכה לרלות נפלאות ולחדש חדושים צתורת אנה ומי שרולא לפקפק צדינים אלו עפ"י אנה ויוקר הנני הנני לירד לעומקא של הלכה עד מוקס יד יד כהה נוגעת וצנחה אבי שיריעני דעתו תרונה שהנוקס הד"ן תוא מהתוס' והרא"ש והרמב"ם והמע"ן קס יראה שהדצרים הם צרורים ואמתיים צנדון זה לההיר גכ האריכות צפע צכ"י ניטל הלצ צין ציד צין נחמת חולי מורה על זה כאשר כתב הוד רפ"ו צאגרת הראשונה וצוח יתענג על רוב שלום ותנוח דעתו תנה אגרתו זאת כהעצבה עד עשיק ותעללות הונעתיק ועתה אענה שלום וישע רצ כ"ע אה"י כנפשו תרונה נחוי כחמונו דצוק נוח דש"ת.

כאום נפתלי הכהן הח"ו צקיק תכיל יצ"ח זה כהצתי שנית על ענין הנזכר

שאלה עו

אל"ה קצור הייתי קלא יסתפק אדם אשר צקס חכם יכונה צח"י כל צעל חי גשוי קהם תלויים צלצו ושצעהדרו יעדרו צעליו ע"כ צאתי צקלרה צהצוהתי הראשונה ועתה רואה אבי שנקל"ת מחכוני הארץ תואת נסתפקו צדצר אנה כי כן רליתי כי עוז לפרש קיחתי ולתקיר מעצלי חקפקות שנקתפק חכם אחד על השצוהתי והנני מעצלי על קדר הקובטריק ש"כ החכם הזה מנכ"ב על הראיה שהצאתי נדצרי חכ"ו ש"כ צפשיעות שלכך לא ונהה הרמב"ם ניטל הלצ משום שא"ח לה להתקיים אפי' שעה אחת וזו לא תקרא טריפה חלא נצלה שזו דעת יחיד ושהתוס' והרא"ש והרש"א והטור שכתבו דכל הני נקוצין דקתני צנחתי כגון לב וריאה ודקין לא אינטריק למתני דככלל נקוצין הם ומדלא תירלו דלהבו לא קתני להו משום דהני נצלות כינהו וצמתימתין לא קתני חלא טריפות שיו דלא ק"ל הא דחכ"ו ע"כ ת"ד וכמה תצוהות יש צדצר זה חלא דלטו לתרולי קיטיא תוא דקאהו תך פוקקים ונפרקים כי היכי דתקשי אחאי מיתרלי חכי ולא חכי והלא כל נגמתם אינה חלא לשלול דעת האומר דדוקא ניקצו חא ניטלי כשרה וכמו שהיא דעת ראצ"ה ז"ל תוצא צהגהה אשרי צענין אנהה שניטלה ואלה אינהו ז"ל לאשוקי תך קצרא וצין שיחיו טריפות או נצלו"י לא איכפת להו ולא נפקו להו מיד ועוד חס תעטם צניטל הלצ שראו נצלה אכתי פשו לה קיצה וריאה ודקין ונורה וכיכס הפנינוי דלא שייך צתי צתי הך טענהו צדצידהו אף דהו טריפה חס ניטלו ליה נצלה וע"כ הולכרו לומר דצתורה כ"ש אהו ועוד דאף אי ק"ד דכולהו נצלוה נינהו חכ"ש תוא יותר חזק לתוכיח קצרתם דעכ"פ תוא טריפה וזה לההוס' והרש"א ש"כ הדצרים צתורת תוכחה והרא"ש והטור קלא כתבו חלא הד"ן כפשוטו א"ן לורך ליתן טעם לדצריה חלא קהם רלו לכתוב אף הדצרים קמליאותם רחוק דהיינו צאושן שכתבתי צתצוהתי הראשונה וליה דוחק יש כאן וחלילה לנו לעגור שיחולקו רצותינו צדצר שרצן של ישראל צעל כ"ע כתבו

צפשיעות משום שהחוק והמליאות וכל החכמים שלפנינו מעידין עליו כמו שאני עתיד לצאר צעזחיי ומכ"ע ואף לפי דעת חכ"ו אכתי לא ילא ידי חוצה הרמב"ם דהא הרמב"ם חשיב קס חקר הקצה והמוקס וציה חכוסות דלכאורה לפי דעת האומר אפטר ג"כ דל"א לחיות אפי' שפיל ואעפ"כ קחשיב אורה עכ"ל: ואני תנה קזה ונערכה על הדרוש ותרי כל עיקר דצרינו תוא זה קהלצ חיכו כאשר אצרים שאפטר לחיות צלענד עד יצ"ח ומש"כ צלצ ועוד א"ך יסתור דעת חכ"ו ויקשה עליו צלכאורה ואפטר ונהו שקרא דצרי צתצוהתי הראשונה שא"ח לצייר כלל ונליאות ניטל הלצ חלא צששחטותו תיכף לנמילתו וצנחמת חולי א"ח לאונרו חלא צשחגיעה לנדרגה התחמונה צנמוקבכת דצרי נצילות ודאי לצצח קאמר וכדפירשו תהוס' צקס ר"י שח"י כך תוא תלונה כמו שאנו עתידים לצאר ונהו קחשיב עליהם צאונרו דהא קי"ל טריפה ומצמת וא"ן לחלק צין טריפה לטריפה עכ"ד א"ן כאן תנהה כלל דאם שונענו טריפה ומצמת לנ"ד נצלה ומצמת לא שונענו וחלילה לנו לומר כן ואם א"ן לחלק צין טריפה לטריפה צין טריפה לכצילה יס ויש חילוק גדול עד מאוד שזו אינה נעמאה מח"י ואם כשחטה שחיטה נעשרתה: ואפטר לה לחיות כל יצ"ח ולנ"ד צ"י א"ו ג' שנים ולנ"ד טריפה חיה חצב נצלה ונהה לצצחה ולי"א לה לחיות חצי"א דכ"ע וגם תיה נעמאה מח"י: ומשיעוהולי יאונר חאונר קגם התרנגולת זו היתה מהבינה ומצמה קהיה צה קודם לכן עכ"ל הדרת קפק זה נקל תוא אחרי שידענו כי משכן רוח חחויני תוא צלצ חצי"א דכ"ע וכמו שאנחנו עתידים לצאר ותאצרים א"ח להם לחיות חיים וכיוצאם צלתי כח חחויני ונפס חחיים אשר צלצ ומסכתא ולכן תיא נצלה וז"ל תצוהר ש"י קלא כך ת"ח כד צרא קציה צר נכ צעלמא לחתקין ליה צגוונל עילאה יקירל ויח"צ ליה חילת: ותקפא צחונעיתל דגופא דהמן שר"י ליצא דתוא תקפא ומזונא דכל גופא ומתמן חיתון כל גופא וכל חיתון שייפי דגופא ומתמן חתונו ואלא לצא חחיד ותתקף צאתר עילאה דלעילא דח"ו מומא דרישא דשרי לעילא וחחיד ציה ודא אסתקף צדא כגיונא דא אסתקף עלמא קצ"ה ועציד ליה חד גופא וחתקין שייפי דגופא קחרני דצלה ולצא שרי צחונעיתל וכל גופא וכל חיתון שייפין חתונו והתוא לצא דתוא תקיפא דכולל וכלא ציה תליון ותהיה לצא אסתקף וחתמאחד צמוחא עילאה דשריא לעילא עכ"ל הרי"ך לעניינינו וצ"י ויקהל ע"פ קחו מלחכם תרומה כל נד"ו לצו ז"ל ת"ח צשעתא דצ"י שוי רעוה"י לגבי פולחנא דמזרח"י תהיה רעוה"ל קליק צקדמיתל על לצא דח"ו קיומא ויקודל דכל גופא עכ"ל הרי נופרש צדצרי הזותיק שכל תוקף וכח וחיל של הגוף תלוי צלצ ושמונו כל אצרי הגוף צכללו כיוצין א"כ יחוי"צ צשחרגשת הלצ ח"וה חולי שמונו יונק ויתמוקס שכל האצרים ירגישו וינקו וינקו וא"ך יתכן שמונו שגי"ע חולי הלצ עד שיתמוקס וינקו כולו מצלי שפאיר מונו שוב רושם צעולם והאצרים שלמים וצריאים וכמונים ואף חס היתה שמינה כפליים כמות שהיא עכשיו א"ח לצייר צעולם שחחולי יהיה כל כך גדול עד שימקף וינקף אה כל הלצ מצלי שפאיר לו כל יאשר שונן וצריאות צאצרים ועוד ח"ך לא נראה ולא ניכר שום רושם כלל צחקרון תומך של כל אגוף וגם לא שום חולשה צמושיה ודאי זה מונע והרצ חללקי כמות"ר יחק לוריא זוקיל אשר רוח חלקים דצר צו חקבים למה שהוא מופירקם לכל חכשי העולם שהלצ תוא משכן לכפש חחיותית ואלא תמה צחחיונה אחרי מיתה כל האצרים הרמוקים והקרוצים חליו ופירש צזה דצרי נצילי ציה חל ובני"ש צשמו הגאון הגדול מהר"ט ז"ל ושורשו צוהר ש"י נקש צהגידו ענין המיתת ז"ל כיון דחמי ליה אודעזע כל גופיה ורוחיה ולצ"י לא שכיך צגין דח"ו תכלל דכל גופא ורוחא דיליה חולא צכל שייפי גופא ואישתחיל ונייניו כצר נק דאשתחיל ומצצרי למחך ללהר חוחרא כד"ן תוא חוחר ווי על מלי דעצ"ד ולא מהניח ליה חלא אי אקד"י חקוהא דהשצ"י עד לאי נטל חח"ו שעתה דחיל צר נכ וצעי לחיתמורא ולא יכיל כיון דחמי דלא יכיל תוא פחה עיניו ולית ליה לאיקהכלה ציה ואקהכל ציה עיניו פקחין וכד"ן תוא נוקיר גרמיה ונפשי' ותהיא שעתה תוא עידן דדינא רצה דצר נכ חיתדן ציה צחאי עלמא ואם כל דא רווחא חולא ושחט צכל שייפין ואודעזע"ל לכל כטרין וכל שייפי גופא כולמו ונודעזע"ן כד נטל רווחא לכל שייפא ושייפא ואישתחיל מניה נפיל זיעל על תהיא שייפא ורוחא איקהלק מניה ומיד מיה תהיא שייפא וכן צכלהו כיון דנע"י רווחא למויק דהא אישתחיל

ונכל גופא כדן סכינחא קיימי עליה וניד פרחא ון גופא זכאה חולקיה עכ"ל בוכחו ונצורה שכל אצר ואצר שנופל עליו זיעה הוא נחמנה שסרות כפטר ממנו ומה האצר הוא ואינו מה צפעם אמה אלא הרחוק ון סלצ מה תחלה וזה ידוע שהקטנות כמו הידים והרגלים הם המזיעים זיעת מות ומתים תחלה נחמנה ריחוקם ומהלצ ואח"כ הקרוב הקרוב אליו נחמנה שהחיות הקועה כלצ וצו נשארם עד קוף הגויעה כי לא נשארם צו נשמה כלל וכלל מלצד היות נראה כדברי שחוק והיחול שיעם הלצ והיה אלץ ולא נשאר ממנו מחוונה ומצלי שום ריחוק דם קרוש או דבר נמס או צער צלוי וכל זה נחמנה חולי והתרככות שמיה וצריח' ומזקה בחושיה כי ניטל צד א"ל לומר צדון סלפנינו ומשיע וז"ל או חולי נצרות כך אף שלענת הרמזים הוא ון הנמנע לפי הכינז מ"מ דעת שאר הפוסקים שמו נחקר וניטל כחדא כלצ מוכח דאפשר למלא כך עכ"ל:

ודברים שאינן היא אומר ולא נשמע ולא נראה דבר זה לא ון הפוסקים ולא אפילו לאחר ון המדברים וחליה כל יראה וכל ינאל לשום אדם צעולם שיאמר שאפשר לצ"ח ליצרות צלי לצ וכל שומע יחוק לו ואם גלגלה אטוונה וושט אטום ושני עומות וירך אחד ון האנלע אינו וולד כמו שיתבאר לקמן כ"ש צ"ל לצ שהוא המלך המושל ושלטי בכל הגוף בכלל ובפרט כמו שהצאנו למעלה ומצואר צקפרי החכמים שא"ל לשום צעל חי ליצרות זולתו ומה שהציא נשחיתת הר"ל שכתב שאלא צפרה שתי לצבות והעריפה ורלה להוכיח דכסם שאפשר ליצרות צפתי לצבות כך אפשר ליצרות צלי לצ גזרה זו אינה שום ואין דעיונו עולה ישם דצלי לצ דוקא אחר ון הנמנע דכיון שאין נמשך לנפש אינה מקום ונכוחתם והאיך ילוייר הצעל חי אצל צפתי לצבות כבר יק לנפש ומקום שהשרה צו ורצע כ"ף הדמיון כך הוא שאינו שום ממש כמ"ש אללי צמקום אחר זה מצואר מאלוד צכמה מקומות בתלמוד ובצואר ע"פ דמות כמרחה אדם ועוד פקוקים אחרים רבים וכן צליה רצתי ע"פ היתה כאלונה נייתי טוצח ע"ש וציונא פ"י א"ל הממונה דל"ו רואה וכיהנז מה שכתוב צעלל אינא כמ"ש צעלל ורצים כנוהו בתלמוד ואף הפוסקים הסבורים צלומר לחצירו הרי אהה כמנוזר דהוה כאלו אומר לו הרי אהה ממזר לאו נשום דלית להוה צפרה כי לא יכלו להכחיש ראיות הוצהר שהן צרות אלא דק"ל שאני תמס דרלונו פקול לצוא צקתל כמו ממזר דמשום ילוחה הוא ותל איכא תדע דצ"פ המפלת דכ"ד אמר"י גלגלתו אטוונה אינו ולד ואין אנו טמאה לידה וכללל כ"יל הרמזים צה"ל צבורים פ"א ד"ד דכל אהה שאין אנו טמאה לידה הצל אחריו הוה צבור לבתן וא"כ הצל אחר ולד סגלגלתו אטוונה הוה צבור לבתן נעטעם שאהוה הולד אינו ולד כלל וצפתי ראשים אשכחן צ"י הקינזן רצה דל"ו צעל מייכה פלינו ור"י מ"י שיש לו שני ראשי צליחה מהן נחית הפלין א"ל או קום גלי או קצל עלך שנתל אדהכי אהה אהה גצרה א"ל איהילידי לי יקוא דלית ליה תרי ראשין כמה צעינן למיתן לבתן אחי אהה קצל הנל ליה חייצ ליתן לו עשר קלעים איני והתני רנני צ"ח מתוך קנאמר פדה תפדה אה צכ"ד האדם שומע אני אפי" נטרף צתוך ל"י ה"ל אף חלק שאני הכל דצגלגלת תליח רחמנא הרי מצואר צגנ"י זו דולד צפתי ראשין ולד הוא מדחייצ צפדיון ופשוט הוא שהצל אחריו פטור ונפדיון כיון שהוא חייצ ואי ק"ד דבי אמרינן כל יתר כנטול דמי הוא ממש כאילו צצרה חקר אותו אצר והרי צצצרה חקר ראש הדצר צרור שאינו ולד דגרע מגלגלתו אטוונה שפרשו חקרה כדא"ר פפא הוה צצמפלת ומחלוקת מלמעט למעלה אצל ומלמעלה למטה אפי כל דהו טהורה וכן א"ר גידל אומר רצ המפלת אה שגלגלתו אטוונה אנו טהורה וכיון דכ"ע מודו דצנחאר מעט ומתראש והגלגלת שאנו טהורה כ"ש וק"ו צנחאר כל תראש כולו דאנו טהורה (ואין הטחול יוכיח וק"ל) וכיון דאנו טהורה כבר כ"י הרמזים שהצל אחריו צבור לפדיון וא"כ הדצר צרור שהוא אינו צבור לפדיון וא"כ אמאי צפתי ראשים הוה ולד והוה צבור לבתן אלא ע"כ דאף דאמר"י כל יתר כנטול דמי ויתר ראש הוא כחקר ראש לענין עריפות וי"מ אינו חקר ראש ממש לענין קלא יחצו ולד כחקר ראש ממש שאינו חשוך ולד לשום דצ"ר אלא אף שהוא עריפה כחקר ראש הוא עדיף וננוט קזה אינו ולד כלל ואינו ראוי לצריית נשמה אצל זה ולד לכל דצ"ר צין לפדיון צין לטוונאה לידה וא"כ תה"ד לשתי לצבות ולצ אי דאף שונצלי לצ איח ליצרות

כלל אצל צצ"צצצות אפשר ליצרות ולחיות ג"כ אלא שהוא קריפה ואין לומר דשאני תהם דצגלגלת ה"ל רחמנא ור"ל כאילו כתיב צהדיח צפתי ראשין יתן"י שקלים שהרי כ"י רש"י והאי חית ליה הרי ואינו נשום אף חלקהשתחא מיהא לא מית עכ"ל ואי ק"ד דמייננו דקרא חתי ה"ל לרש"י למימר וע"כ קרא להכי הוא דתתא וגם ליה קשיא ליה ונאך חלק ביון דגלי קרא צהדיח והו מה קאמר השתחא מיהא לא מיהא הא ודאי מיה ומיה הוא שהרי אפי" נצצרה ומפרקת ורוב צצר עונה לחוד נצלה וממנא צמקא וכן צאדם ומנונא צאחול כדאמר"י צהדיח צפיק דחולין דכ"א ואף יאמר רש"י השתחא מיהא לא מיהא ל"ו דמו שני ראשים לחקר ראש וה"ה צפתי לצבות ללא דמו לחקר לצ ועוד ראייה צרהה דאף דאמר"י כל יתר כנטול דמי ור"י פתח אינו ממש כאילו נטול אהוה האצר לענין דלהוי נצלה מחיים או לענין שא"ל ליצרות דהאמר"י צ"פ המפלת דכ"צ ב"י שיש לה שני גצים ושהי שדררות אומר רצ צאשה אינו ולד צצמנה אקור צאכילה וסמואל אומר צאשה ולד צצמנה מותר צאכילה פ"י רש"י דצטולד צצמנה ודאי נפל גמיר הוא וצטולד אקור צאכילה וכ"י אגמריה רחמנא לנטה צעלנא אגמריה דהיינו מין צמנה צעולם הוא אצל צצולד נצמנה שיש לה גצ אחד לא ח"ט עיריך למיקריה דממילא אקור כיון שאינו מנקיים (ואף דר"ת פירש צענין אחר חנן אליצא דרש"י קיימין ואפי"ה צאשה ולד הוא ואי ק"ד דבי אמר"י כל יתר כנטול דמי היינו ממש כאילו נטול אהוה האצר ממש תיקשי לשמואל מ"קדיה אדידיה דהא שמואל קצר צחכל פוהטין דכ"א עשאו גיסקרל נצלה ופירש"י עשאו גיסקרל צצד"ר עד החלל וא"כ הדצ"ר פשוט צצניטל הגצ והקדרי דהוי נצלה וצמנפל"ל דכ"ד אמר"י דלכ"ע דצ"ר שבושה אהה נצלה אינו ולד וא"כ האריך ק"ל לשמואל דצפתי גצין ושהי שדררות צאשה הוא ולד הא הו"ל כאילו ניטל אגצ והשדרה דהוי נצלה וכיון דהוי נצלה א"כ אינו ולד דצחה ליכא מלן דפליג אלא ע"כ דאף דאמר"י כנטול דמי והוה ערפה וי"מ אינו נטול ואינו נצלה כי היכי דתינוח דצאשה אינו ולד ואי"ל ולי"ע ערפה הוה מיהא עריפה אינו ומשמע קם צקוג"א דלמ"ד עריפה אינה חיה נולד צקימני עריפות אינו ולד ודומק לומר דשמואל ק"ל עריפה חיה וני"ל דק"ל לשמואל דאף דעריפה אינה חיה וי"מ הוה ולד כיון שאפשר לו לחיות עד יצ"ח (ודלא כפירש"י) (ואליצא דרש"י ע"כ נאמר דשמואל ק"ל עריפה חיה) והכי ק"ל לרצא דאמר תמס וקטור נקור אנו עמאה ושטו אטום אנו טהורה דאף דמקמנא ק"ל כקתם מתנייהן (והכי איתל צהדיח צפיק דצכורה ד"ג ע"ל איתמר רצ חקדל אומר דצ"ר שבושה אהה נצלה ורצא אומר דצ"ר שבושה אהה עריפה צמאי קמפלגי צטריפה חיה דמ"ד דצ"ר הרי משורש צריפה ק"ל עריפה א"ח ודאי הו"ל הו"ל חיוצתא כלפי שח"י דרש"י"ל ולי"ל שהיה גורם צחל מייננו רצה צה"ט) (בדק"ל לתרמזים ודלא כפירש"י כמ"ש לקמן) דנקוצה הו"ל חיה חיה אפי"ה אנו טהורה כיון שאפשר לה לחיות עד יצ"ח ואל התמוה מהל דפריך צהשוחט דל"צ אונתית"י דשחט אה חושט ופקק אה הגרגרת נצילה מהאיח דאלו ערפות נקוצה חושט ומאי קושי"ה הא נקוצה חושט אפשר לה לחיות ולהכי שפיר כ"יל לה צאלו ערפות סכצ"ר כ"י החוס' צד"ה ורמיהו וז"ל ואית דנקט איבור עריפה לאשנענין שאס חהך כזית צצר מחיים דלקי אף נשום עריפה וי"ל דונת"י דאלו עריפות ונשומע ליה לאחר שחיתה מדקתני קיפא כל שאן כמותרו חיה עריפה ולא קתני כל שאינה חיה עכ"ל וכיון דלאחר שחיתה מייירי וצקיבת חושט לא מהיחא לה שחיתה הו"ל נצילה גמורה אצל אח"י דנקיבת חושט ועודנה צחיים דאינה אלא עריפה ולא נצלה ואינה ממנאה כלל וז"ל הא מיהא נקיצת חושט אפשר לה לחיות עד יצ"ח אף שאין לה תקנה צשחיתה ולהכי אנו עמאה לידה דהוה ולד אצל צצצלה כיון דמחיים ממנאה אינו ולד כלל וצחכי יחא ל"י מאי ק"ל לרצ"ו צכ"ו צפתי ומח"צ ד"א שנוט הרמזים נצרה או וז"ל נצרה כ"ו צפרק המפלת תניח המפלת גוף אטום אין אנו עמאה לידה ואיחא גוף אטום כ"י שיטל ון חתי וימות ר' זכאי אומר עד הארכובת ר' יבאי אומר עד לכציו ר' יוחנן אומר מוסם ר"י צן יתושט עד מקום עזרו ו"ש לחמוה על רצינו שפקק עד מקום עזרו דצגנ"י משומע דמ"ד חכי לית ליה עריפה אינה חיה וגם ליה ל"י ניטל ירך וחלל שלה נצלה ומשורה לא קג"י ל"י צעד הארכובת או עד נקציו וכיון דק"ל דעריפה אינה וגם ק"ל דניטל

דני וחקר הכבד כשרה כו ויש לדמות ולומר דליא להצטרות חקרת הכבד עכ"ל כוונתו. ונזכרת דנמנולאו שני כבדים איא לומר שיהא דינה כאלו נבראת חקרת הכבד דעסקהמא כשרה לפי הכלל שנתן הרמזים בקי"פ שמיני אצ"ר שכלומר זו א"ש ניטל טריפה אינה נאקרת חללא א"ש נחמך אותו אצ"ר חלל א"ש נבראת חקרת אותו אצ"ר היז מותרת עכ"ל כאן איא לומר כך שיהא נבראת חקרת הכבד כשרה שהרי איא לה לנפולט ליצטרות חקרת הכבד ולכן א"ש נמנולאו לה ז' כבדים שא"א דצ"ר שאפשר כמו שכתבו ז"ל הרי היא טריפה הרי נזכר דאף דקי"ל להיב"ע דחקרת הכבד איא לה ליצטרות עם כל זה אפשר לה ליצטרות כבדים וכן צ"ל לדי' ומעשה צבוצרי דרך המשטרט ללכה לאומטרטס והציאו לפני תרנגולת צ"ב כבדים אחד מלד ימין ואחד שמאל וכל כבד וכבד היה גדול צבצורו מאוד וקלם בכל חסני חלקים הנחוגים צב"ל כבד ועוד סיבוי אחר שליה לה זפק כלל חלל חסוק היה הולך עד הקורקנן:

מעשה מ"ש החכם לר"ז וז"ל ועוד נראה מלשון הכינוי דאף יתרת איא צב"ז משום דכל יתר כנטול דמי עכ"ל הוא צב"ל ומחליזי ולא נראה ולא כמנוע ולא נמלא כזה צבצרי הכינוי אדרבא הסיף נזכר צב"ע וכמו שאמרונו לעעלה ימ"ש הכינוי וז"ל ומי"ע לא מנה צחקים ונפולין ויחרי' חלל אצרים שאפשר לינטל או ליחקר והמי' קל"ת זמן עכ"ל אף דנקט יתרי' צחמלה דצרי' דוק ותשכח שצמחלוקת האפשר והאי אפשר לא נקיט חלל הנפולים והחקרם א חלל צחיתריב לא קאמר אפשר ואי אפשר והטעם שלא מנא"ס הרמזים הוא נזכר כיון דטריפות היתר מכה הניטל אח"כ כיון שלא מנה העיקר שהוא הנפול משום שא"א גם היתר נחמך לפי שהוא מנה גם מ"ש וז"ל והא דלא קתי"ג ג"י כבד נחקר לפי שהוא דבר הנמנע אצ"ל ג"י לב לית מלאן דחולק כיון דניקט טריפה היה ניטל או נחקר וכיו"צ צב"ז וז"ל כל אצ"ר שאמרו חכמים צ"ב שא"ס ניקצ צמקהו טריפה כך א"ס ניטל כולו טריפה צ"ן שניטל צמולי או צ"ד צ"ן שצב"א חקר פשוט שהוא טעוה דמוכה מי"ע נראה ויכ"ר נדצרי' שאפשר למלאו דצ"ר זה אף שהוא מילתא דלא שכיח עכ"ל תונה א"י על זה החכם שהוא מנעיה ומעצב ומאונדן דעתו חספרים הצדורים שיתפסקו צב"ל ישראל וא"ס מנמנת שהוקפה לו ולא אשכח פירוקא היה לו להלות החקרונ דבעתו מלאי דקשיא ליה שגראין דצרי הרמזים קותרין זא"ז שצפ"ח שהצחתי לעיל כ' שפשאמרו ניטל טריפה הוא דוקא צמחמך חלל צבצרות חקרת כשרה וזה נראה קותר למ"ש לעיל דצבצרות חקרת טריפה ומשום זה כ' שהוא ט"ס ושאר"י ליה מאריה שצדצ"ר צדור שאין כאן נקום קשיא כלל שפשוטאים אינם שווי' דדוקא צ"צ"ר שאמרו שא"ס ניטל טריפה א"ס חלל כבד כבד דצ"ר שפשוט שבו חומר דצבצרות חקר מ"י כבד חלל צ"צ"ר כבד דצ"ר שפשוט שבו חומר עד שאפ"י א"ס ניקצ כל שהוא טריפה קי"ל להרמזים דהיא א"ס כצ"א חקר מ"י טריפה דוק צבצרי הרמזים ותשכח כ' צדור היא לכל מציין ומעשה אצ"א להשיב על כל פירטי דצרי' כי לכך העתקתי לשונו כולו ומ"ש וז"ל ומש"א"כ ה"ש צ"א וקי"ע"צו דצדורים דניטל ונחקר הכל כח"א חצ"ינן והא דלא קתי"ג ג"י כבד נחקר לפי שהוא דצ"ר הנמנע דצרים שאין ונימנעות הוא אומר שהרש"א כ' צפירוש צהשיגו להרמזים על הכלל האמור וז"ל צ"ה"א וע"ד קשיא לי שצב"א א"י מן הנפולין וא"ס נבראת הצמנה צב"א כבד גם היא חקרת המרה וכל עמנו לא חקרנן צמטלה כל חב"ד חלל מנמנת חקרונ המרה עכ"ל הרי שצפ"י כ' הרש"א שאפשר לה להצטרות חקרת הכבד דל"ל"כ כל האי שקל"א וע"י מילי כינתי ומ"ז זו השיבה על הרמזים כיון שהוא דצ"ר שא"א לו להיות איז כיון דסקיל וט"י זה ה"ש צ"ה"א ותונה על הרמזים הנוכסירה (לפי צבצ"ר הרש"א צהרמזים לאשוקי לפי צבצ"ר הכינוי צה"ס לדמות צהרמזים) ודאי הוא דצ"ר שאפשר לו להיות וכן קוצ"ר מהר"א צה"ס ק"י קומ"ד וז"ל חלל הכבד ורומת הגידין כו' אפ"י שא"ס נטלו צ"ד או ע"י מולי טריפה א"ס לא נבראו צחמילת' לא פקלי כדמנה כבד וצמנות הגידין וצמחי העליין דלא מנה מ"י צב"ל א"י רק צמחת ח" קמן דחקיר ויתיר צחמלת צרייתו לא פקלי עכ"ל ואף שיש להשיב על דצרי' מהר"א"י חללו צמחי דקי"ל דצבצרות חקרת לחי העליין קי"ל להרמזים דכשרה דז"ל צה"ר טעמא סכ' הרמזים ז"ל צטרפותו לפי שהוא כבקי' על הקדרה וא"ס ניטל הוא יכנס תרות הקר לתוך תריאה

דניטל ירך ומללה נצלה וכן כ' לצינו צה' שחיסה הי"ז נפקוק עד הארכובה ולי"ע עוד כתב לקמן וז"ל וגרסינן צג"ו אומר רצ"א וטעו נקוצ אמו טעמא וטעו אטום כלומר קתום אמו טעמא ש"י מעוממא לידה לפי שכיון שאטע קתום איזו רחוי לחיות וכל שכבד צמנץ שאיזו רחוי לצריית נקמה אין אמו טעמא לידה דלאו ולד הוא וכו' ויש לתמוה על רצ"ו למה הצמיט הא דוטעו נקוצ ואפשר שהוא ז"ל היה מפרט דטעמא דרצ"א משום דצ"ר דעריפה היה וכדפירסי' וביון דקי"ל דעריפה איא לית הלכתא כרצ"א עכ"ל וא"י תונה על הרצ"ו ז"ל דלפי תירונו תיקסי טפי אונאי לא נקיט הרמזים רצותא טפי דאפ"י וטעו נקוצ אמו טעמא ואף דאין דרכו של הרמזים ז"ל להציא חלל מלא דחתמר צג"ו צה"ד"א מ"ע חך מילתא דחתמר צג"ו צה"ד"א חלל טעמא פוקק צחילוף ימנעם דקי"ל צג"ו מ"י צה"ד"א דעריפה אינה היה לו להציאה והנכון צפ"י מ"ה שכתבתי הרמזים ז"ל לא קי"ל כפי רש"י ז"ל חלל דרצ"א קי"ל דאף דוטעו נקיב טריפה מי"ע אמו טעמא לידה כיון שאפשר לה לחיות עד יצ"ח והרמזים פסק בותי' דצחמ"א הוא וא"כ ליה מן ה"ארכך להציא נקוצת אטעו אמו טעמא דכל' מה שלא מנה צב"ל אותו שאין אמו טעמא לידה ממילא אמו טעמא לידה וז"ל מאוד והי"ע טעמא דלא פסקי כ' זכאי דאמר עד הארכובה דאף דר' זכאי תלי טעמא דאמו טעמא לידה צטריפה היה הא צחינה היה אין אמו טעמא לידה אכן לא קי"ל בותיה צה"א חלל כרצ"א דהוא צחמ"א ונאי דאמר וז"ל צג"ו א"ר זכאי קצ"ר טריפה היה א"י א"י א"י ונוכח דאפשר דאף דקי"ל טריפה איא מי"ע קי"ל דאמו טעמא לידה וכרצ"א חלל שחמלמוד לא חס לדקדק ולהחריך כיון דצ"ר זכאי ע"כ הארכך לומר דקי"ל דעריפה איא קאמר מ"י דר' יכאי קי"ל דעריפה היה כיון שאפשר דהכי קי"ל וצ"ח קצרתו שאמו טעמא לידה יתיר מוכרחת אף דאינו מוכרח דהכי קי"ל ואשכחן דבוותיה צחמלמוד וגדולה מ"ז כ' רצ"ו"ן על ההיא דישב לה קון צטעט ע"ש וצמחי דקאמר תו צ"ן ר' יכאי לר' יוחנן איכא צינייתו דר' חלנ"ר דאמר ניטל ירך וחלל' שלה נצלה קי"ל להרמזים דלא כפירסי' דתרווייהו אי"ת ליה דטריפה היה דל"כ תיקסי לר"י דאמר צעמלמל הלכה כה"ס ומנה ומנה שלמה שנינו כל שאין כמותו היה טריפה מי"ע דעריפה אי"ת והאיך קאמר ר' יוחנן איכא ואף דאמרינן צעמלמל אמריה כינאו ואל"צ"א דר' יוחנן הוא ליה לגמלא למימני דר' יוחנן אר"י יוחנן ולכרו"י הכי או לומר דהאי דהכ"א משמ"י דר' יוכי צ"י קאמר ולי' לא קי"ל איז מללא פריך חלמודא הכי מנעמ"ד דאף אי קי"ל לר' יוחנן דעריפה אי"ת וכסתם מנמנתו מי"ע אי"ת ליה דאמו טעמא לידה וכצבצ"ר רצ"א והא דקאמר איכא צינייתו דרצ"ו חלנ"ר כו' לא משום דר' יוחנן ליה ליה דר' חלנ"ר חלל דקמפלגי צה"ך דינא דר' חלנ"ר א"ס צח"ס א"י נני' ונאי קג"י צ"ד וחלל' שלה או רצ"א צח"ס עד הארכובה ולא ארכובה צב"ל חלל צמנעיה מנמנת מ"י ח"י נצלה ולית ליה דרצ"ו חלנ"ר ודלא כפירסי' ור' יוחנן דאמר עד טיבורו הי"ע טעמא דר' חלנ"ר צה"מנה שהוא כל שצ"מנה וכרחה חקרה וצ"א"ס טעמא דהוא עד טיבורו ומי"ע למדנו דאף דקי"ל כל יתר כנטול דמי דאינו נטול ומנ"ש ואין ראייה מהיתר שאינה נצלה לחחקר מנ"ש צטדינו לחיות נצלה מני"ס וא"ת אדמייתית' ומשמואל דלית הלכתא בותיה חית' מרצ דהלכתא בותיה לא מנמנתה שאלת ע"ז דודאי אין לנו לחדש מחלוקת מלצנו כיון דלשמואל הדצ"ר מוכרח ואף רצ"ו לא מלינו שחלק עליז צפירוש צה"ך מילתא דהו יקוד כל חמלמוד כולו ורצ"ו דאמר צה"ס אינו ולד לאו משום יתר כנטול דמי היא חלל דקי"ל דהך צריה הוא בגוף אטום כוטעו אטום או כפניו טמות וצפ"י וירך א"י צמנע"ג דאמו טעמא ותדע דהא אפ"י צמנע"ג אמו קאמר ליה צמנע"ג אף דטריפה ונצלה צמנע"ג אמו מותרים איז מנמנת צריה זו דרמנע"ג חקרה צמנע"ג אמו צמנע"ג וצ"א אין אמו טעמא לידה וז"ל וזכ"י קי"ל לרצ"ו צב"ז דאף דאיא להצטרות חקרת אותו אצ"ר מי"ע אפשר להיות דצ"י אצרים מהאחר הח"א סכ' צפ"י דין כ' על מ"ש הרמזים ז"ל וז"ל כל אצ"ר שאמרו חכמים צ"ב שא"ס ניקצ צמקהו טריפה כך א"ס ניטל כולו טריפה צ"ן שניטל צמולי או צ"ד צ"ן שצב"א חקר פשוט שהוא טעוה דמוכה מי"ע נראה ויכ"ר נדצרי' שאפשר למלאו דצ"ר זה אף שהוא מילתא דלא שכיח עכ"ל תונה א"י על זה החכם שהוא מנעיה ומעצב ומאונדן דעתו חספרים הצדורים שיתפסקו צב"ל ישראל וא"ס מנמנת שהוקפה לו ולא אשכח פירוקא היה לו להלות החקרונ דבעתו מלאי דקשיא ליה שגראין דצרי הרמזים קותרין זא"ז שצפ"ח שהצחתי לעיל כ' שפשאמרו ניטל טריפה הוא דוקא צמחמך חלל צבצרות חקרת כשרה וזה נראה קותר למ"ש לעיל דצבצרות חקרת טריפה ומשום זה כ' שהוא ט"ס ושאר"י ליה מאריה שצדצ"ר צדור שאין כאן נקום קשיא כלל שפשוטאים אינם שווי' דדוקא צ"צ"ר שאמרו שא"ס ניטל טריפה א"ס חלל כבד כבד דצ"ר שפשוט שבו חומר דצבצרות חקר מ"י כבד חלל צ"צ"ר כבד דצ"ר שפשוט שבו חומר עד שאפ"י א"ס ניקצ כל שהוא טריפה קי"ל להרמזים דהיא א"ס כצ"א חקר מ"י טריפה דוק צבצרי הרמזים ותשכח כ' צדור היא לכל מציין ומעשה אצ"א להשיב על כל פירטי דצרי' כי לכך העתקתי לשונו כולו ומ"ש וז"ל ומש"א"כ ה"ש צ"א וקי"ע"צו דצדורים דניטל ונחקר הכל כח"א חצ"ינן והא דלא קתי"ג ג"י כבד נחקר לפי שהוא דצ"ר הנמנע דצרים שאין ונימנעות הוא אומר שהרש"א כ' צפירוש צהשיגו להרמזים על הכלל האמור וז"ל צ"ה"א וע"ד קשיא לי שצב"א א"י מן הנפולין וא"ס נבראת הצמנה צב"א כבד גם היא חקרת המרה וכל עמנו לא חקרנן צמטלה כל חב"ד חלל מנמנת חקרונ המרה עכ"ל הרי שצפ"י כ' הרש"א שאפשר לה להצטרות חקרת הכבד דל"ל"כ כל האי שקל"א וע"י מילי כינתי ומ"ז זו השיבה על הרמזים כיון שהוא דצ"ר שא"א לו להיות איז כיון דסקיל וט"י זה ה"ש צ"ה"א ותונה על הרמזים הנוכסירה (לפי צבצ"ר הרש"א צהרמזים לאשוקי לפי צבצ"ר הכינוי צה"ס לדמות צהרמזים) ודאי הוא דצ"ר שאפשר לו להיות וכן קוצ"ר מהר"א צה"ס ק"י קומ"ד וז"ל חלל הכבד ורומת הגידין כו' אפ"י שא"ס נטלו צ"ד או ע"י מולי טריפה א"ס לא נבראו צחמילת' לא פקלי כדמנה כבד וצמנות הגידין וצמחי העליין דלא מנה מ"י צב"ל א"י רק צמחת ח" קמן דחקיר ויתיר צחמלת צרייתו לא פקלי עכ"ל ואף שיש להשיב על דצרי' מהר"א"י חללו צמחי דקי"ל דצבצרות חקרת לחי העליין קי"ל להרמזים דכשרה דז"ל צה"ר טעמא סכ' הרמזים ז"ל צטרפותו לפי שהוא כבקי' על הקדרה וא"ס ניטל הוא יכנס תרות הקר לתוך תריאה

והרי היא ומה ואיך ומה לי כפינה ומה לי כצדקה חקרה וזו היא מן התשובות שהקיב עליו הרשעים צדיקה וכל להשיג ולהחליץ צדד רצונו הרמונים זיל דניטל לחי העליון הרל כפינים טוחות וכגוף חסדו באשה דגם צדקה אינו וכל ואיך איך אפשר להכשירו דמיעקרה אינו וכל כלל חלל כפל ואיך שיהיה נפורה מלאנו למוהררתי זיל דקיל חליצה דהרמונים דחקרה כצד יכולה היא ליצירות וכפרה הרי נפורה דלחשציה ומוהררתי קיל להרמונים שאפשר ליצירות חקרה הכצד ודלל כנויש זה החכם ולא עוד חלל שזה החכם עשה את האפשר נמנע ולא הווננו אפשר שצלב שזה נמנע ליצירות חקר לצ כידוע לכל וכנויש עתידין לצאר כתב שהוא אפשר ובכצד שהוא אפשר לדעת הרשעים ומוהררתי כתב שהוא נמנע ולא עוד חלל שלדצרו הרשעים קוטר אינו שאני הרחתי לדעת צפירוש דלחשציה אפשר ליצירות ומצלי כצד והוא כותב מקצרת לצו דלחשציה הוא נמנע ועיקר על התיא דהר"ל דפרה היתה ולה שתי לצבות דחליצה דכ"ע פרה אינה פחותה וצתה שתיים כחותה שקנינו צונקתניו ר' אליעזר אומר עגלה צת שנתה ופרה צת שהים וחכיה עגלה צת שהים ופרה צת שלק ואיך חייבה פרה זו אי קיד דיהר כנטול דמי מונק הא ח"ל לה להתקיים יציח אי קיד ומחלת ילידתה נולדה צו לצבות חלל עיב דאפשר לה להתקיים ציתר וכדצרי הרשעים החרוכים או שתאמר דלאחר שכולדה נחוקק לה לצ ואיך ח"ל לה ההוכחה ודוק ג"מ ויש זיל חלל גצי לצ ליה נאן דחילק כיון דניקצ טרפה היתה ניטל או נחקר עכ"ל דצרים חלו אין להם שחר וכי על זו נחלקו או נכתפק ח"ס צעילם שאם ילייר ניטל הלצ או נחקר שהוא טריפה והלל חלו נוקפים וחלומים שהוא נבלה ונמנעה נחיים חלל שכל דצרינו הוא שלא ילייר כצד חקר הלצ והוא מן המונע כי כל חיות וילידה וכן הגוף צו חלוי והוא ראשית הילידה ולא יחכן ילידה צעיה וזולה וצניעל גיב היא חס לל על האופן הכו צדו צדתי הראשונה ולא יתפק חסד מעולם שהוא לא לצד טרפה חלל חק נבלה חלל שאנו חלומים שאיך ללייר ניטל הלצ חס על הדך שהוא ומה שטרח להעתיק דצרי הרמונים צפי ויהי קמייה דכל חצר שאמרו חכמים שאם ניקצ טרפה היתה חס ניטל וכו' ע"ז וזיל וימי כרחה ויכיר ונדצרו שאפשר לנולד דצד זה עכ"ל צחנס טרח כי אין צכל דצרי הרמונים הללו קום זכר או ינוז לאמר שאפשר לנולד כצד חקר לצ או לינטל ויחיה חטו מדכ"ל הרמונים שכל חצר שאם ניקצ כו' היתה חס ניטל כוונתו שאם הלצ צכלל האפשר כיון שהיא צכלל הנקוצים שנונו חכמים זה דצד צטל מאליו וכי הרמונים אומר שהוא מוכרח שיכול להיות ולהנולל צכל אותן הנקוצים שנונו חכמים שיצראו חקרים או ניטלו ויחיו חלל הוא זיל כ"ל כלל דכל אותן הנקוצים שנונו חס יצראו חקרים הן טרפות ודאפשר אפשר ודלל אפשר לא אפשר וי"צ לתוקות ולמתחילי הציון ומשיע על ראיתי ומזוהר וזיל וימי אין ראיה מדצרי הזוהר לניד וכי מפני שאנו מדונין נעשה נעשה להקל חדל דצרי הזוהר קאי על לצ האדם כו' דאדם מצהמה לא ילפינו מהדרי לענין טריפות וכנויש החובי כו' דאין ללמוד מזה לזה ואף לנאלי דמסקי שם תחוק דדוקא צדצד שיש חילוק בצצרינו ונשא"כ צכניהם שווין אין חילוק וימי צניד חלל כנוי חילוק לצבות ידענל דאדם אית ליה שכל כו' וכשניטל והוא חקר לצ כל הצריו כאלו אינם כיון שניטל וננו הנדע והשכל דדא חקר ומה קנה נשא"כ נפס צהמה כו' עכ"ל והנה הראוה היטב דצרי התוק יראה ש"ק ר"ת לא עלה על דעתו חלל לומר דאף דצדאם יכול לחיות צהמה אינה יכולה לחיות ואף זה כתרו התוקי ומהוא דאחדרו ליה חצרי לרי יוקי צריי יספוך לארץ מירייה ועדין איוב קיים וכן ומהיה דרי נתן שצאה לפכו חשה שנולה צנה וכו' ואני ונוסיף עוד ראיה ומהיה דפי ח"ע דומה דלונרי צי רצ כתמונמק פקול כתמונמו כשר פריך עלי' ונלוי דאיה יהי"צ צי נקויה חזיי לההיא אצרא דעריי לרישא אומר כתמונמו מוחל דדין לאו דלל חיי היי נופורש דכל שאינו חי צדאם צהמה כנוי אינה חיה ואף לדצרי רית הדברים קיו שהוא קוצר דאף דצדאם חי נטעכ דאית ליי ונולל צהמה אינה חיה ח"כ היכא דצדאם אינו חי אף דאית ליה ונולל כיש וקיו דצהמה אינה חיה ונעולו לא כנונע ולא יראה לשום אי מהפוקקים ראשונים ואחרונים שיאונרו דצדאם אינו וצצהמה חי חלל שהק מצוחר כתלמוד וכל הפוקקים דאדם וצחיות שוין צענין הטרפות וחיות חלל דלריה

הצהמה גרונה מן האדם דאף דצדאם חי צהמה אינו וכיש עופל יזוקר חיותי דצקי' אי כנוי נפיק כשנותי וכיון שהוא מודה שאדם אינו יכול לחיות אפי' רגע אי צלל לצ וכנויש הזוהר צפירוש איך קיו צן קיו הוא צעוף שאינו יכול לחיות אפי' רגע אי צלי לצ ומה שרלה לחוקיק מדעתו לחלק צין לצ אדם ששכלו חלוי צלצו אין צידיו לצדות קצרות מלצבו כיון שההלמוד וכל הפוקקים נוסכיותם להשוות אדם וצחמה לענין טרפות ועיד חילוק זה צטל מכה שהיא דכתמונמו מוחל ודוק וכדי להפיק דעתו אומר ח"כ שאם צצלו לחלק מדעתו איפכא נכתצרה שהרי ר' אליעזר צעל שמונעה זו האמורה צוחר הוא הוא ר' אליעזר צן הורקנוס חצרו של ר' יהושע ומלאנו לו צריש ילקוט משלי היכן החכמה היא מלויי ר' אליעזר אומר צראש ואף ומקומו סב צצחר הוא מוכרע סכך כתב ליצא אינו רכיך וחליש ואינו קיוונא דכל שייפין וכו' שאר שייפין לא קריצין ללכלל דליאו חכמתו וקובלתו דשרי צמוחל כו' ואף ר' יהושע צר פלוגתי הקוצר דחכמה נחונה צלצ אומר קם צמדדש מפני ומה כהנה חכמה צלצ לפי שכל האצרים חלויים צלצ ועיב ח"ל לפרש צענין אחר חלל לומר נחונה שחיות כל האצרים חלוייה צלצ לכך כהנה צלצ החכמה שהרי ח"ל לומר כלל מפני ומה ניתנה צו החכמה מפני שצו ניתנה החכמה וזה פשוט ומה צציקש להוליל דצרי הזוהר הצרידים צדרך משל ומליה צצד אורונו אצותינו ורצותינו הקי שאין להיליל שום דצד מרצרי תורה מפשוטו אפי' צתורה שצכת צקומוים ומחומים כאמורם זיל אין ונקרא יולל מירי פשוטו וכמה חרה לחציתן של ישראל הרשעים זיל צתשו תייד טרוו חריו על המולילים ונקראות מירי פשוטן עד כי ילל הקקף מלצניו לחכותם עד חרמה ולא צדצרי המוללות ויקודות התורה לצד חלל צכתי כולה פי לא נצנה התורה דצריה לשיעורין וזה יקוד כתי' וכל הנצילים כלם חס לא צמוקם שדומק איתיה החוש או המופת המכחיש פשיעו או שהנקראות קותרין זא"ז וכנויש רצנו קעדיח גאון זיל צס' האמונות צמלמר השציעי חיל שיהיה היכול ע"ד לא הצעיהם צו ומלחתי שהצטיח צו צמוקויות רצות מן הנוקרה אעפי' שיתכן לצצור צהם קצרות רצות עד שיתקו מענין החית המתיב חל ענינים אחרים לא ראיתי העיון ומייצ דמות הנראה ומה צעצור שיתכן שהקצבלה הקצרה והוא שאנחנו כל ציי ממוניכים כי כל אשר צקפרי הנצילים הוא כאשר כראה מנמנעו ויחידע ומולותיו חלל ומה שהידוע והנראה מנונו מציח חל אי מחרצעה דצרים חס להכחיש מוחש וכו' או להשיצ מה שיש צצכל כו' או אקוה דיא כו' או להכחיש מה שקצבלהו קדיונו וכי עכ"ל הגאון זיל ואם כן צניד שאין צו אי מכל חד' טעבות הללו אדרצא ארצעתן זיל נוסכיותם לפשוטו של דצד שאין להיליל דצרי הזוהר מפשטן ומשנעין ולא דצרי הזוהר צמוקם שהוא מדצד צעליכים וגצו מעל גצוה קתומים ומחומים צאלק עזקאין חל צשאר הענינים דצריו כפשוטן כמו שהיא צכל התלמוד וצמדדשי רז"ל וזה פשוט ומה צציקש זה החכם לדמות לשון זה של הזוהר לנקרה ככהצו ציהושע וינוס לצצבו ולא קונה עוד רוק צליש לא ידעתי ערך וחס מזה לזה ועוד שאנו לונדין אותו מלשון הנוקרה סכצד לנדונו רז"ל לשון תורה לחוד ולשון חכמים לחוד כלמדנו מלשון הזוהר עלמנו שצכל וקום אין פירשו חלל לשון חיות מונק כידוע לרגיל וצקי צלשון הזוהר וצקי צלאסית חל חזי אציג דאורחיה דחיי הנורח הכלל אוכנא לשיאלה כל ומה דלידתצק צית מחותיו ישראל מתדצקין צי מחובו וקיימין צקיוונא הציד ואחס' הדצקים צה' חיים וכו' ואהון מתדצקין צי וקיימי דכתיב חיים כלכם ירום וצפרשה אומר זיל תיח כל אינון סנין דקאי אצין הו ישרל צלילל דנהינותח תחות חלין ענין צחר דנית לחיסתלק עננא חד דהוא יוניח חו' ועוד שעיב המשל לריד לחיות דומה לנמשל וכיון שצמנשל הוא ונוש קאי' לעולם להתקיים אפי' רגע אי ויננע מליאומו חילולי ישרל וכארז"ל צפיק דתעניות על פסוק כי כד' רוחות השמים פרשהי אחכס כשם שאיך לעולם צלל רוחות כך ח"ל לעולם צלל ישרל ופירש"י כדי שיתקיים שכל' חס לא צריתי יומם ולילה חוקיה שמים וארץ לא שותי הרי ונצוחר שאם לא צצציל ישרל היה נמנע מליאות העולם כמו שנופוש צכתו צמניא רשיי זיל והוא מצוחר דצדרי חגוני צמונרו חיל לעולם צלל ישרל ואיך היינו נמנע והן הן דצרי הזוהר שאיך לחאצרים להתקיים כלל אפי' רגע אחד צלל לצ חלל ויננע וליאותם ס"ק דצד דצרי הזוהר פשוטים וצרידים שאיך לכל האצרים שנגוף לחיות חיים

חיים אפי' רגע א' צלי לז וזה צין צלדס צין צכל צעלי חיים
 צעולס כי חיות כל צעל חי הוא צלצו ועיב הוא כחון צלמלע
 הגוף צלדס וצנהמה כזכר צזוהר צעוף דדצר יותר צרור צמיותו
 מועט וצמטע קט נפשו יוללה כדלמרי צגמו עופל דזוער חיהי וגם
 צלכון הכהוב ציחטע לא קמה עוד רוח כצר פי זיל דאפי'
 אקשווי לא הו נקשו ועוד כי הרוח איננה הנפש שהחיות
 הלי זה אלל היא מדרגה אחרת למעלה ממונו צעלה הכעק
 או יעירושו רלון וכצר הארכיבו הרלשונים זיל דדצר זה וכצר
 לאור רוח נצצרה וכיללל זה ואין לורך להאריך צללו הדצרים
 כי אינס ענין ללשון צזוהר שאלו צו ונה שהציא נק' פערי
 שמים וקלס' צצרו צדרי מלוקטין נק' הנפש להרמז' וכהצ
 קשורק התנועה היא מן המוח ולא מן הלצ והציא רחיה ע'ז
 כי היה לו קוף א' והוליל לצו והתנועע י' צעוה וכן נמלל
 הנויד צללה ליידי עופות צמוליאין הלצ כו' ועופפו אחיב זמן
 מרובה ועוד הגיד לי א' מלומתינו הנלמנים כי פעם אחד
 ראה שהולילו לצ א' מן העוף ודלג ממטה למעלה זמן מרובה
 וזה יעיד כי התנועה היא מן המוח עכ"ל החלה אני לומר
 קזה החכם טעה צמה קראה צהקדמה הק' שאמר אקפתי נק'
 הנפש להרמז'ים זיל לא הצין קדצרים אלו אינס אמורים אלל
 צחכמה האלהי ואלל צחכמה הטצע והיודע ולומר מעט צקצע
 יידע שמי' צכ' פערי שמים צענין זה היא דעה גליליטוס קרי'
 אלל אריקטופוליס קרי' הוא קוצר שהכל הלי צלצו ודעה
 הרמז'ים זיל כדעה אריקטו' כידוע וכמצוה צכ' המורה שאלו
 עתידין להעתיק לקונו צעז'י' ואף קוצר שהתנועה היא צמוח
 מורה הוא שאין החיה תלויה אלל צלצ כי צילל נחלק
 אדם מעולס ולוהה התנועה שהתנועע הקוף י' צעוה וגם העפופות
 קל' העופות אם האונה אהו וגם הדילוג של אוהו העוף שהולילו
 לצו ודלג ממטה למעלה איננה חיות אלל פירכוס צעלמלע
 וצמטעתינו היא אדם אינו ממלא עד שהלל נפשו וכן צהונה
 וחיה אינן עמאים עד שהלל נפסם הוחזו ראשיהם אפי' בנפרכקין
 עמאים כמו זנז של לטאה שהיא נפרכקה וכ' עליה הרמז'ים
 וזה הצעיה' הנועע זצצו מלוד מלוד אחר חתיכה ולמנס יקרה
 זה לקלה מיני צעיה' כאשר לא יהיה כח המותנועע מהנפש
 צכלל הצצרים מעורק והתחלה א' אלל מהיה נהפסדה צכלל
 הגוף עכ"ל למנס יקרא ונה אפי' שהוא נפרכק והוא הוא
 אוהו הכנועע שהיה הקוף מהנענע וגם העפופות והדילוגים
 של העופות דעם צצלותו ק' עלמו כהצ צלותו פ' צלותו
 נקוס כי פעמים צמחכין ראש האדם וילך הגוף אחיב לך דך
 מוגצלל וכן סיפר לי א' מדורקי החכמה מן הגדולים צנהם
 קראה צעיניו איש אחד קנהמי' ראשו לנלכות צחתיכה ראשו
 ואמר לעצדי מללך כי אחר חתיבת הראש ילך עד נקוס
 מיוחד מוגצלל להם וכן עשה ושם נפל עכ"ל ומטעתינו היא
 צפ' עגלה ערופה דמיה נמלל ראשו צמקוס אחד וגופו צמקוס
 אחר מוליכין הראש אלל הגוף דצרי ר' אליעזר ריע
 אומר הגוף אלל הראש ומפרק צגמרח איר ילחק צונה מלוח
 קנה ינקומו קמיפלגי והיק לקוצרו קנה נקומו והיכא דנמלל
 ראשו צמקוס א' וגופו צמקוס אחר כו' ונר קצר גופיה צדוכיה
 נפיל ריקיה דלחדי ונפיל ונר קצר (היינו ריע) רישא היכא
 דנפיל נפיל גופיה הוא דרהיט ואזיל וידוע דהלכה כר"ע
 וכן פסקו זיל הרי שהגוף רץ אחר חתיכה ראשו אף שהוא
 מה צדלוי ומטמח צלחל שאפי' צנצצרה נפרקה ורוצ צצר
 עמה נקממח צלחל כדלמרי לעיל כי' צנחחך הראש לגמרי
 שהוא מה ומקממח צלחל אף שהוא רץ אלל עיב הנועה לחוד
 וחי לחוד הוא הדין צניטל הלצ אף שהוא מה ומקממח צלחל
 צלדס וצנהמה נצלה אפסר לה לרון ולהתנועע וזה הוא הפירכוס
 הקטו צלהלות אלל עכ"ז מה הוא ולא חי והמילוק קצין
 מהנועע ומפרכק לחי הוא מצוהר לכל איש חי ומטיע צהציאו
 ההיא דפרק צהרל דיומח עד היכן הוא צודק עד חוטמו
 ופירק' וכו' וכל זה מצוהר דאפסר לחייה צלל לצ דעיקר
 חיותה היא נשמה רוח צלפיו עכ"ל והתימח ממונו שהוא רולה
 לצחר ולעשות ממונע אפסר ועשה אלה לריך לדקדק הרצה
 ולהציא רחיות שאין לדחותה ותרחיה הזאת היא דחוייה נעיקרל
 ומצוהרת הציעול דרצב מוננה רחיה לדצרינו כי קרי' זיל
 דייק וכהצ וזיל דמר אמר צלצו יס להצמין אס יס צו חיות
 קשקמתו דופקת קס ומר אמר עד חוטמו דזמנין דלין חיות
 כיצר צלצו וכיכר צחוטמו הרי הקבים קרי' זיל לדצרינו שהקממה
 מוסכה צלצו אלל דלפעמים אף שהקממה עדיין טוך הלצ אין
 הדפיקה ניכרת צלצו ריל מצחון על החזה נחמת רוח חולקת

והלצ הוא חצוי תחת החזה ואין הדפיקה נראית מצחון ע"ג
 החזה כיון שהדפיקה חלושה היא מצננים אלל הנשימה היוללה
 מן הלצ דרך הריאה היא ניכרת כל עוד שהלצ חי ודצר
 צרור מלוד שאין נשימה אלל כקיש היה צלצו שמונו וללורכו
 היא הנשימה וכיכ הרלצי' על פסיק ופח צלפיו נשמה חיים
 וזיל ועטס צלפיו קצהם יחיה האדם כי חס ויציאו האויר חסם
 מוחס הלצ ויציאו אחר הרי מצוהר קטעס חיות ענין חיים
 תלוי צנשימה החוטם הוא נקוס קדרך החוטם יולל האויר
 חסם מן הלצ וככנס צו אויר קך לקרר הלצ ואס אין לצ אין
 נשימה והכוצרי צמלמר שני קי' כ"ו כ' וזיל והנפש לא התקשר
 כי אס צרוח חס טצעי א"ל לו צללי נקוס קיקשר כהקשר
 הלהצ צראש הפהילה דמיון הפהילה היא הלצ והלצ לריך אל
 מושך דס וכר' וכן לנטרך הלצ אל הריאה והגרונ' והאף והקרוס
 והמיתר המניע למיתר החזה לעצודה הנשימה להשוות מוג
 הלצ צאויר וצעטן הילל והמפרק צעל קול יודלל כהצ וזיל
 חונס לחיות עיקר מעשה תקפו צלצ הלה נקוס הקשרו צו
 כי חונס הוא הנחיה את כלס והוא התחילה וקצה לכל
 הפעולות הטעוה צגוף האדם כו' כי ממונו לכלן הוללות חיים
 עיי הרוח היולל ומהנפש ממונו לכל חלקי הגוף וצלעדיו לא
 ירים כח מן הכמות את ידו ואת רגלו ועוד האריך ע"ש וצד'
 קי' כ"ה צפירוסו של הכוצרי לסי' ילירה כ' וזיל ולא יזכר הלצ
 מפני שהוא המלך ולא הקרוס והריאה מפני שהם שנקים מיוחדים
 לו (ר"ל ללצ) וכיכ צכ' קער השמים קתועלת הנשימה לקר
 הלצ וקרופל גדול מן הרלשונים היה צודק לוהו מוג הלצ
 נקשימה ועוד האריך צכ' קציל' חנונה וכהצ עוד ולא יוכל
 הלצ לקצול צקוס פנים העדר משיכה האויר כי אס ינוח
 כרגע ומשוך האויר התוא יגוע מפני חומו איכ הכרה הוא
 שיהקרר וכר' וכל אלו דצרים מוקבמים ומוהקים צלי חולק צעולס:
ו רצינו קעדיה גלון אשר היה חכם גדול ומופלג צהורה
 וצחכמה צימי הגלונים הרלשונים זיל צמלמר ו' דצדו
 על הנשימה כ' כי היא לתרויח לחוס הטצע' אשר הנפש שוכנת
 צו צלצ כאשר נופמין להתחיק העטן חרע מן האש ויגיעה
 צקר היא להעתיק כל הנמלל כהוב מזה צקפרי החכמים
 ראשונים והאחרונים ומדצרי כולס כלמד שהנשימה היא לורך
 הלצ ואס אין לצ אין נשימה כמו שאס אין אש אין נופח לאלל
 ספעולתו החזקה נרגשה לנו צחוטס וצכ' לידע לדרך מלמר
 א' כלל א' כ' וזיל והלצ וקור החנוניות הטצע' והרוח החיוני
 והוא הנולד ראשון צלדס והוא מהטועע המיד והוא התחלת
 כל הנועה שהנולל צגוף הטצע' ואס ינוח כהרף עין יהיה
 האדם ללין עכ"ל וכצר ציארנו שנקפס אדם וצנהמה אחד הוא
 לענין עריפות וחיות והרמז'ים זיל כ' צכ' מורה צכוכים חלק
 ראשון פ' ט"ל לצ הוא קס האצר אשר צו התחלת החיים של
 כל צעל לצ כו' עד ואחצה אה ה' אלקיך צכל לצצך פירשו
 אללי צכל כחות לצך כלומר כחות הגוף כלס כי התחלת הכל
 מן הלצ עכ"ל וצפרק עצי' מן החלק הלצ כ' דע כי זה הנמלל
 צכללו הוא איש א' לא זולה זה כו' וכמו קצגוף האדם והאצרים
 שהמת יד הראשים לריכ' צעמידהם להנחה האצר הראש (הוא
 הלצ) אשר ינהיגם כן צעולס צכללו כו' וכמו שהאצר הראש
 קהוא הלצ מהטועע המיד והוא התחלת כל הנועה שהנולל
 צגוף ושאר אצרי הגוף המת ידו והוא ישלח אליהם כחותם
 אשר יעטרבו אליהם לפעולתיהם צהנועותיו כן הגלגל כו' וכמו
 שאס ינוח הלצ כהרף עין ימות ויצטלו כל הנועותיו וכל כחותיו
 כו' וכמו שהחי חונס הוא חי צתנועת לצו אפי' קצו אצרים
 נחים לא ירגישו כעלמנה והאליל וזולתם כן זה המליחות כולו
 הוא איש א' מי צתנועת הגלגל אשר הוא כדמות הלצ וכו'
 ע"ד ודע כי זה שאמרנוהו כולו מדמות העולס צכלל צליש
 מצני אדם לא מפני זה נאמר צלדס שהוא עולס קטן כי זה
 הדמיון כולו נמשך צכל איש מלישי צעלי חיים כו' עכ"ל הרי
 מצוהר נגלה דצרי הרמז'ים שכל צע"ח קעולס חיותו תלויה צלצו
 ושאס אין לו לצ א"ל לו לחיות אפי' רגע א' שהטעס קדימה
 דוקא המליחות ללדס אחד הוא צצציל הנשמה צצו יחר על
 כל צע"ח אלל צענין חיות צע"ח שהיא הלי' צלצו דוקא ושאס
 יעדר לצו איש לחיות אפי' רגע אחד צדצר זה כל צעלי חיים
 אדם וצנהמה ועופות וגם דגי היס הכל שווין ממילל נפלו כל
 דצרי זה החכם וצוהר חדש ד"ע ע"ל דפוס וייליא ר' עזרי'
 אמר הנפש מקומה צלצ והיא מניעה לכל הגוף והיא מונמת
 צלמלע הגוף ומליחה לכל הגוף וכו' והגוף מתיקיים צנפס
 והנפש צאויר והאויר צצורל ית' עכ"ל הרי כל דצרינו ודצרי
 החכמים

החכמים הנזכרים ונפטרם ומי זה אשר ערב את לבו לפקפק על דברים צדקיים ומוסכמים אשר מעולם ומוסכל ראשון צפני כל הצדקות ומשיע החכם הזה וזיל ואין מקום לומר לעולם חקר לב הוא מן הנמנע מניו זיתרה אפשר להמלא וכה"ג כי הרשע צדק בטהור וכי אי מקום הא לא חירי' הדל דמחשבת פחית כחז לדמות דברי הרשע צדק זה וכי דתי' ראשון עיקר דתוא חי עיף האכ וכן הכריעו האחרונים עכ"ל אמן עלמנו על דברי הרשע צדק קיי' ניו קיק מיה שכ' וזיל הרשע צדק כי דלעג דטעם דטריפה הוא מקום קאין כמות חיה מניו אם חי יציה חקור דאין להכחיש צדקם ענין דברי חז"ל קאמרו שהוא טריפה ומשנע מדברי הרשע צדק סם קליל הא דהיא חיה יציה עיכ נס היא עכ"ל והנה המעיין היטב יראה דהרשע צדק זיל לא דק דלדבר כל דברי הרשע צדק סם קוצצין על קוטצ פאין תולין צדק:

ג חומר זיל דאין להכחיש צדקם ענין דברי חז"ל קאמרו שהיא טריפה חינו מדוקדק דמה הכחשה שייך דין והוראה שהם זיל קוצרים שני שאירע צו כך איא לחיות יציה שייך לטון הכחשה אם יצאו אנשים ויעידו הפך זה המליצה וע"ז טרה הרשע צדק זיל צלותה תשו' כל מה שטרם להציל רחיות צדקות שאין להכחיש דבריהם זיל צמליחות שהטריפה איא לה להיות צדקם אופן יציה ושהטריפה טרחה עריפה שחיתה יציה שקר ענה ואפי' אם יצאו כמה ויעידו על ככה כהדי שקרי כינהו זהו העיקר והשורש שנהלצט הרשע צדק זיל צמכותו הגדולה לקיימו כמזרח למעיין ומדקדק היטב דדבריו זיל ואני מציא עוד רחיות דלח חייטין למעשה ניסים אפי' צמקום שצאו עדים והעידו נגד המוקד צדינו ממהלך הטבעי אמרי' כהדי שקרא כינהו והטבע קיים כדאמרי' שלח פיק דריה דיכ טולד קודם חלות צידוע שבראה קמוך לסקיפת החמה לא טולד קודם חלות צידוע קטל נראה קמוך לסקיפת החמה למאי נפקא גינה חיר אפי' לאכחובי קהדי ולא אמרי' מעשה ניסים היה ולא זו בלבד בגנה מרומים וגרומים שמיימים ודברים שהלויים צו קציעות המועדות אלח אף צביע גוף האדם אמרי' צריע פרק צא קיינו צא העליון עד שלא צא ההחתון לעיפ שאי אפשר רמיא לא חוללת ולא נהייצנה וחכי' או חוללת או מהייצנה וצגוי אפי' שאי' ובי' הויא רוב נסים תחתון אחי צריע' ומיטעו עליון אחי צריע' ארמי לטעמיה דחייס למיטעו ורצון לטעמיהו דליח למיטעו והינן צמחמא לצב היכא דצדקו ולא אשכחן חינו עורו ליה רבנן לרי' דעליון קדים המזיל דליח וודאי אהא ומיכתר הוא דנחר ע"כ הא קמוך דאף דקיינו העליון מחמת עלמו חינו מועיל לענין חלי'ה וקידושין מניו קמובין עליה (אף דצדקין ולא אשכחן קיינו החתון) לענין איקורי לאו וכריות ומיתות ציד ולא אמרי' שמה' מעשה ניסים היו שצא קיינו העליון עד שלא צא החתון ועדיין קטנה היא ואין חלי'תה חלי'ה ולא קידושיה קידושין נאי פסקה ידה וקבלה קידושין מאחר להמר שצא קיינו החתון תלטרך גט משני אלח כיון דקיס לן דליח לעליון לצא עד שלא צא החתון דרך טבע שוב אין הי'שין לומר שמה' מעשה ניסים היו ואף ר"מ דחייס לייטעו' ליה למעשה ניסים אפי' צאשת חיש החמורה דתנן צהאשה צתרא דקבי' נפל למים צין שיש להם קוף צין שחלי'ס אשתו אקורי' אמר ר"מ מעשה צא' שפול לצור הגדול ועלה למהר ג' ימים ופירש"י דקצר ר"מ אדם יכול לחיות צמים יום או יומים ומשנע מקום דקיל דנטעב אדם יכול לחיות צמים יום או יומים הא חי לחיה אף הוא היה מתיירה לינפח ורבי' דייק לה מדאמרי' עלה צגוי' תיחא חיל לרי' אין מזכירין מעשה ניסים ורי' מואי טעמא חיר כהנא כיפין ע"ג כיפין היו ורצון דשיעא הו' ור' מאיר ח"א דלא מיקרי' וכייס פורת' ואי קיד דרי' חייס למעשה ניסים למה לי כולי' האי ח'י' מוכרח דאף ר"מ דחייס למיטעו' למעשה ניסים ל"ח אפי' צאשה אי' החמורה וצרי' האשה שנהאחמלה אמרי' וכיון דרוב נסים צמלות נישאות כי לא אהו עדים מואי הוא אמר רבי'א ומשום דליכיל רוב נסים צמלות נישאות ומיעוט אלמנות וכל הי'שאה צהולה י'ס לה קול וזו הוואיל ואין לה קול אחרע ליה רוצא ופרי' חי כל הי'שאה צהולה י'ס לה קול כי אהו עדים מואי הו' הנך קהדי שקרי כינהו אלח אמר רבי'א כו' הרי מפורש דאי או קיל דכל הי'שאה צהולה י'ס לה קול וזו אין לה קול אף אי אהו עדים ואשחידו עלה דצחלה נישאת מחזיקין להו צקרי מפני שהם מפידים

היפך הנגלה והמפורסם שכל הי'שאה צהונה י'ס לה קול ולא חמירין צמנעשה ניסים נשתכח דרצר והנך קהדי קוסטא כינהו צלוסן שומל שישות הללו מוכח דלמעשה ניסים ל"ח ודלח כהרצ צעל ס"ך ואף מדברי מהרש"ל ז"ל י'ס ראי' לדברי' דאין היתר מונק כמקול לענין דמינח כי היכי דנטול או חקור ונהחלת צרי'תו מונע ומליחורו חי' ציתר דהא לא נייד מהרש"ל מהך ח'י'וקא דהרשע צדק סצין יתר לנטול אלח מוכח מואי דקסי' ליה שאין חירון זה מועיל אלח ליתר וכו' הא לחיה שפיר מודה מהרש"ל להרשע צדק שמילוקו סצין יתר לנטול נכון הוא ולא קסי' ליה כלל לינפח דכל יתר כמקול דמי דמנענע סוין צכל ונלצד סדצרי מהרש"ל ז"ל תמוהים ודברי הרשע צדק צדקים אלח שאין כאן מקום להאריך כי חינו מן ה'ורך לנדון וכיון שכבר צירנו שאפי' צאו נסים ואמרו של"ח לצ לתרגולה הזאת חנה נאמנים דודאי קהדי שקרי כינהו שוב אין חנו לריכים לענין החמה שיהיה מואי סם אלח דלרוחא דמילתא להללנד צמקום אהר חצי' עוד רחיה ופורכת דלפילו היכא דליכא ריעותא הלי'ן צמתי להקל ואפילו צדיקה חינו לרי' דאמרי' צפי' ח'י' דניח היא ח'י'תא דמהו צי רצ חצי'תא דהו סדרן כרעי צהרי'תא חיר יימר האי סי'גרו'ל נקטיה מתקין לה רבי'א דילמח חוט הסדרה איפקק צדקו' אשכחיה כרבי'א ואפי' חילכתא כרצ יימר סי'גרו'ל שכיח חוט הסדרה לא שכיח הרי מפורש דאף לחי'תא ריעותא דסדרן כרעי' אפי' תלי'ן צסי'גרו'ל דסי'תא להתי'ר ולא צמוט טבדי'ה לאקור וחי'ה פתחון פה נשאר עוד אחרי רחיה זו ומעידי' סצצתי היתה אשה ח' מוסכלת וצקיה צתרגולים ופהחה צון הרנגולת לחיל'תא מעיה וצפתחה וצחול'תא חת תמעים . לא מלחה הלצ וקראה לחשתי ולמרה לה רחי זה דצר מדס שלא מולח לצ לתרגולת זו ואיל' חקתי שתצדוק והחפס צארץ וצדקה ומלחה הלצ צין קממים וקסקסים שהיו סם צלוסן שפול כ'ס הלצ מעלמו ולא הרגיסה האשה הנזכרת צנפילתו עם סיהיה צקיה וצרי'תא הרצו צלוסן שאינו דצר מדס ולא זר אם ישול הלצ לארץ צפהי'תא צון התרגולת ולא ירגיס הפוהחה ומה שפקפק החכם הזה על ראי'יהי מואצ שנטל צני מעיה ופקק שונרא ופקק כלצא חינו רואה מה'ורך להשיצ עליו דממילא נפל למעיין קלת צדצרים גם מה שרלה לפקפק צענין נאמנות הריצה קל להצין שיש די חסד צמה שכבר כחצתי צתצו'תא חצדי קללה ועוד וקספתי נופך צתצו'תא למחוי'תא מוארי'ס חצדי צקיה פרוקטי'ן חונס'תא חס'תא לכוז'תא די'ס להאמרי'ה יוהר מחמת סח'ת צת צעלת הצית וכמו ש'אמרו כל המפקדי' על דעת אשתו וצביו'תא עכ"ד אין לו מקום צל'ון דהשת' יודע מהפקדי' סדרך הנפקד לחזור ולמקרו לאכרה וצניו ולא אשהו וצניו צלצד אלח אף שכידו ולקיי'ו חמל'וי' תמיד צציתו וכל י'ס לו נוהן צידס דינס דין אשתו וצניו ואם כדצרי'ו הרי אהת מחלק צדין השומרין לענין הנאמנות וזה ודאי נשתקע ולא נאמר גם מה שצדי'תא מדין זכרי' העירוב ע"י צבו הקמוך על שלחנו לא ידעתי מה ענין שנטה אלח הרי קיי' וכי אדם רולה שישל צבו הקמוך על שולחנו לאמון על שלו יותר ממונו אלו דצרים צמלי'ס והסי'יה צמחוי' יחיר עי'ניו צמחור תורתו ויכנוו ללמוד וללמד הורה לשמה חמה לאמנה הלעיר: לצי צהרצ המוצהק כמותריר יפקצ זל'תיה מואצן הנקרא לצי' אשכנזי קיי'.

זה השצתי למחוי'תא סיה מותריר מאיר חצדי'ק פרוקטי'ן קרלה להשיצ על תצו'תא הר'שוכנה צקללה.

שאלה עז לאפס הפנאי הריני צלח צקללה להשיצ על טעבותיו מה שטען תחלה שאפשר כחמקום הלצ עד סנעשה כצקר שחרופא גרו ונחקר קלת מהלצ עד סנעשתנה לורה הלצ ונעשה תלחוי' צשר וורקתו לחתול ולא הכירה שהוא מן הלצ עכ"ד והם תצו'תא מואוד דמלצד סכיון סנכ"ת מודה צמחתי שאי' לחיות מצלי' לצ ממילא מוכרח סכמו כן אי' לחיות צמלי'תא לצ כזה אפי' רגע ח' כי כמותו כאין וז"צ לבל מצין: עוד הדצר צרו'ר שאין לנו לצדות מלצצו דצרים שלא אמרה חריצה ועל הר'שוכנים חנו מלטיערים כו' ועוד שאין דרכן של צנוה ישראל כשרואות דצר משוכה לירקו צלי שאלת חכם ואי אהת מחמית'תא צכל דצרים אף חני' אמר לצ גמור סיה לה ולאו אדעתה ומה שטען עוד צ'אמרו כמו צצאים לפני'ו חורוה פטומות ונקוצות חיוסע מעצר אל עצר אף שהוא כצלה מניו חס חיות לפי טעה ושמיות וצרי'תא צצר עכ"ד וחון מכצודו לא דק ותרי' תמי'ה ח'יכא הכח חדל נקוצת הופר' ח'ינה נצלה מחיים אלח שאין שחיתה מועלת

זה ואם שחטה אין שחיטתה בחיטה ולא נטמאה מקום נבלה
 אצל נחיים אינה נטמאה כמו שחכמהי בהשגיחה הארוכה
 שבהנהגה על הנידון הלז ועוד ווי קא נודמית נקצ שפי קון
 נעשה וכשחטה תכף ונודחי שחיה נשארת במינה ונרחה לאפוקי
 ונמוק הלז שפי חולי שחיה לבל לירי מידה זו עד הנק
 צברו וכל גיפו חלבו וסמנו ודבר זה צרור לרואי שמש ונחוי
 דמקייצ לן בתיר מהחיה דבדק עד שמגיע לקלע או לנהלה
 לאו קיינמח היא דשאני מהכ שאנו הולין לומר זה בורצ
 ונטלה לקיים ולהחזיק בדיקהנו שדקנו ולא מלאנו ורק שנהחלה
 היתה קס טומאה על כרחנו לומר זה עורצ ונטלה שברי
 איננה לאפוקי צבד שאנו צאין להלות להכמים בדיקהנו ולומר
 שאף שדקנו ולא מלאנו לא דקנו יפה וכלן הית הלז חלל
 בלא מלאנוהו ולא ראינוהו: אבל הדבר צרור מכה ראיותי
 שהיה היתר גמור מצלי טוס פקפוק ודבר הי צפי העבית
 המת צלומרו חילו הויכא התם הייתי אוכל מטיפרי שופרי כי
 כן הוא וצרור ופשוט הוא לאשר עינים צראשו והרולק ע"ז
 חולק על האונת ואשר לן יונה מצלי נשים:

שאלה ע"פ ואשר טען על הש"ך שכי צריק ק"י קכ"ז
 דהצ"י ק"ל טעם כחמנוה הפועל מקום מרג
 דאם כדצריו הו"ל להצ"י לאשמעינן גצי קופר שאומר שכה
 האזכרות שלא לשמן דעבוד הקיה צידו נאמן דדוקא דלומר
 לו כן נפעם ראשונה שאלאו הוא דנאמן הא חי לאיה אף
 שהק"ת ציד הקופר אינו נאמן שהרי כיון שכהנה קוצ אין
 לו מרגו ומה צין הק"ת ציד הקופר ליטנו ציד הלוקח הא
 צהרווייהו: חי חיל ציומנא קמיימח דאשכחיה מתימן דק"ל
 כרצא וחי לא חיל ציומנא קמיימח אף צעוד הק"ת ציד הקופר
 הו לא מתימן שהרי אין כאן מרגו עכה"ד ושתי טענות צדבר
 חדא שכבר כ"י הרצ"א צהיזקין דאף שכבר כתיבים האזכרות
 יס צידו למוחקס ולחזור ולכתוב אותן שלא לשמן ועדיין מתימן
 צמקומו עומד ועוד דכי היכי דלחש"ך ז"ל מהכי מתימן שחיה
 לו כבר צעודן צידו אף לאחר שהולין מידו חי אומר ליה
 ציומנא קמיימח דאשכחיה אף דכבר חזיל ליה מתימן הימנהני
 לבל זמן קמן צידו כיון שהיה לו מתימן פשיטא מהכי אותו מתימן
 לבל מטך הומן קמן צידו והא דקומנע ליה להש"ך צין מצביל
 היינו צנופקיד יין מצביל לחצרו ואומר שנהנך קודם שצא
 לרשותו חי טעמא מקום שהוא כצעליו נאמן דהו"ל כמזכר
 יין מצביל לחצרו שחלוקה נאמן לומר שנהנך צרפות צעלים
 ראשונים אף שהצעלים ראשונים מכחישי אוהו שכל אדם נאמן
 על שלו והלוקח הוא צעליו עתה אבל חי טעמא נזאם מתימן
 נא מתימן דצין מצביל לא חיל מתימן מעולם ומ"ש הש"ך דין
 משמע נחוק: פי האומר כ"ל צרור דמשמע ל"י מתימנו התימן
 ליטנא דצידו ואין צידו והיה צידו דמקטמא בפירשי ק"ל לחתי
 צליטנא דצידו דהיינו שצידו לעשות מדלא פירשו צאופן אחר
 כדרכם בכל מקום שחולקים על פירשי ומה שטען כתיב עוד
 על דברי וציקס לדמות ניד לעד אחד אומר שאלא מקמר כו'
 אגז חרשי' לא דק צדברי ולא חילק צין הנושאים שדברי
 צרור נללו שכן האם מכחישה או להשי' אומרת אינו יודע
 שהיא כמכחיש וכבר כ"י הצי' נסם המרדכי שכתבוא חיל שחל
 לא דקדקת חסוד כאילו נכחישו וא"כ אין זה ענין כלל לעד
 חי האומר שאלא מקמר צכרם שאינו נאמן אלא צהלה שיתק
 מטעם הודאה או צברגלים לדבר דאינו אלא כגילוי מילתא
 צעלמא וליד להדדי כי אוכלא לרנא:

שאלה פ ועתה אצוה לדין הקדמת צרול מה שטען
 מעבית ומי הרין דהני מאכי דקוני' מיידי
 צאין ומכניסין לקיום מה צכך חק לדברי האומרים דצמכניסין
 לקיום מיידי קיימין ומה שטען עוד מה צין "און הקהלים
 לחצית שדצקו נכרי" צנלק החילוק מצוחר דחצית טעה פליטת'
 היא צלוון וצייסון קנקני' אחר יצ"ח אפילו צמנין שרי אלא
 שעדיין לא הונח לי מטעם צליעת צלוון לכך הצאהי מחרלנים
 וזגים וזורדי' קסן גוף אחיקור ועדיפי מצליעת חמין ואפי'ה
 לאחר יצ"ח שרי ודבר צרור הוא לרואי טעם שחרלנים וזגים
 וזורדי' עדיפי וכל צליעת חמין ומה שציקס להפך הקצרה
 ולומר שאיקור צעין כפקד יורה מדבר שהיא צלוע צדופני חכלי
 החום מכחישו ואין לורך לראיה כי הוא מהמושכלות הראשונות
 ולהפיק דעתו כבר כ"כ ההוק' פיליה ע"ז צהדי' צדי' צת
 יומא ונקצרת עלמה כי הוא דבר פשוט וצרורוכן מוכח מכל
 הפוסקים דק"ל דדוקא מה שצלוע צקדרת נפגם אחר מעלי'ע
 אבל הדבור על פניה אינו נפגם צמוצלי'ע וכל מה שהצי'א בתיר

חייב הרב למינקט שמרי' דליכא למיעטי ומדקיט דורדייא דליכא למיעטי שי'מ דחאמת כך הוא דדוקא צנתמודו שתי שפיצת דצדד חדא דנהי דאשכח ריה זיל דבוכתא חדא צנתלמודו שהשמרים נקראים כך קודם תמידתן מניל דלא נקרו כנו כן אחר תמידתן כי היכא דדורדייא לאמר על שניהם הי' שמרים דצטלמא לדידי ניהא כיון סמאלא ריה שבי שנות אי' שמרים ואי' דורדייא ומלא צנימיהם היו רגילין צתמידה ורחה צתאמפקיד מוכרח לפרש שהשמרים הם קודם תמידה רחה לחלק צין הפרקים ולפרש דורדייא אחר תמידה שלא יתיו שנות נרדפים אצל אי קיל דדורדייא כולל מניל דשמרים נני' אינו כולל כיון דע"כ קודם תמידה י'ס כאן שנות נרדפים אף לאחר תמידה כיוון הכי והדר הרב שמרים ודורדייא כי הרדי ועוד אי קיל דלרית דורדייא כולל אף קודם תמידה מאי מוכח ריה מדלא נקיש שמרים דילמא אחי לאשמעינן תרתי דאף שאינן תמודין ניהרין ציציה והתמודין כמו כן לריכין צי'ח אלא ע"כ דקיל לרית דשם שמרים הוא דוקא קודם תמידה וקס דורדייא דוקא לאחר תמידה וזה מה שר'איתי להשיב למלכות צקילור נמרץ ופלוש כנפש נחור. לצי' אשכנזי קי'ס:

צעבין חתיב' הלפרני' עיי' נכרית לאשה הטוב' צליל צנת ושכחה לצול' לפרניה.

החילוק שבין טעם לפגם לחינו צן יומו לטעם לפגם גמור שאינו ראוי לאכילה כלל ומה ענין איכות לכמות דחומץ שהרכבו ותולית היין הנקרא כמותו קיים וטעם איקור אין צהן כלל טהרי הן ומהרין לכחמילה וצוה צטלה גם הטענה ומהרין של צו וצנה דחמץ לאו צקעמאל חלי"י ומה שהצי' ומהי' דמהי' חליפה ניי זיתי' או ליטר שמינו' מקלחין ציי"כ ולא מהי' צאיקורין אינה טענה דמיי' זתי' או מים מקלחים הרב כעירוי דמהי' ציי"כ מושם שהמים או מיי' הזתים מצטלין טעם היי' והריל כחתך לפת צקבין של צשר ואח"כ חתך צו לטון דשרי וטעם שהלפה מצטל טעם הצשר הצלוע צקבין אצל צשאר איקורי' אין טעם מיי' זתים ולא המים לצטלם לאפוקי מה שמוחר ונחמת ייבון קעצרו עליו יצי' ועיי' כלה הטעם צין ציי"כ צין צצרי' שאין צה עלם הי' צשאר איקורין נמי אמרינן הכי ומאי דקטי' ליה לכתי' אמאי לא מנשי' צגנו' אהך רומיא דכולן שנשחמט צהן עד שלא יגעיל דהניא חדא אקור ותניא אידך מוהר דהך דתניא מוהר מיי'רי לאחר יצי' לאו פירכא הי' כלל דהא קתנא קנהי' וצחכי אזדא לה ההיא דהכוספן שהרי הכוספן עוד אלא דההיא דהכ כפן של גוי' אי' לאוונרו שהרי הכוספן של גוי' הם הם הממומין החומין צורה שלהם צצניהם ולא לפיכך ונאין נדע' אס כתי'בו יצי' או לא ואשר יצוב יתפלא על ההיא דחמלני' וזגים דלי'ן ניכחו אין כאן מקום תמי'ח דודאי צליעהם מרוצה מכל הצליעה שפיי' צישול וכמ"ש למעלה דדע' שפוסין מהן המוד תוך יצי' ולא יעלה על לב אדם לעשות תמיד צבלי' שנהצטל צו יין וצ' לכל אדם ומה שחזר כהיר והצי' מכלי נהר צצר מיי'קצ צנה שכהתי' למעלה:

שאלה פב

ר'איתי צקפר נקדה"כ צקי' קלי'ה שהשיג על הטי' שאקר לחתוך הלפרנים צצנת עיי' נכרי' כדי שהוכל לצצול ולהיות דצרי' טרי' נכונים צעני' והס' לחחמיר אמרתי להשיב על דצרי' השך זיל כפי שהעלה מלודיה הי'ס הר'איה שהצי' צטי' מהניקק דלקי' אמת הוא שאין דנין צצנת מניקק דצצנת אפי' שנים קעשו ומלאכה גמורה פטורין דקיל צפי' ממלגיע' דלי'ג כרי' יהודה דלומר זה יכול וזה יכול שניהם פטורין ומשום דכהי' צעשהה וכ"כ הרשצי' צצתו' כי'ח וזיל יעיד מקצצרה שלא כאמרו דצרים הללו של מקיי'ע אלא לענין צצנה ולענין צו כו' עיי'ש ולכאורה קשה דהא צגנו' מיי'תין ר'איה מרגלו אי' על הרלפה כו' וניקצ'ל צימין ושמאל מקיי'עתו ונראה דאף הרשצי' לא אמרה אלא דומיא דנדון ידי'ה שסבתן לצדו יכול להמיע חספי'ה וכן אמר' הללו צצדן ולי'ן לתני'יה דהר"ל זה יכול וזה יכול צכה"ן הוא דדוקא צצנת אמרי' אין צו ממש אצל צשאר נקוויה' י'ס צו ממש אצל צצנת אמרי' יכול ואי' אינו יכול אהו' שאינו יכול אפי' צכ'ל המקומות נקרא מקיי'ע שאין צו ממש דדע' דהא לרצי' מאיר ליכא קרא למעט' זה יכול וזה אי' אלא דמקצצרה נמנע' לאינו יכול שי'מ דכל אינו יכול לגצי' יכול אין צו ממש ולי' דהאי דני'יתין מרגלו אחת על הרלפה כו' וכן וניקצ'ל צימין ושמאל מקיי'עתו מיי'רי צשאר' לו לעמוד כלל על אהה הרגל שפי'ג הכלי וכן אי' לו לקצ'ל צשמאל צאוהו האופן שהיא מקיי'עתה לימין ועיד' סכי' ההוס' קס צדי'ה אומר מר זה יכול וזה אי' כרי' לרצי' אפי' צעל כח הרצ'ה כו' וצללו הכי לרי'ך לומר כן שהרי קי'וע זה הוא לרצי' וצשניהם יכולין מחיי' צי' נואיר אעפי'כ אמני'א צצרה רצה אומר מילה'א לא החוכו עלי'ה ושפיר איכא לתווי' ר'איה מניקק דע"כ תס' לא כהי' צצדי'ה דלוקין שניהם אלא דקרא כהי' לטון רצ'ים לא אעפי'כ קטי'ה ליה לרצ' חקד'א אמאי' לקי' דאפי'ג דעצר אלאו לא הוי' ללקי' עלי'ה כיון דלאו שאין צו מנע'ה הוא ומקיי' ליה כרי' יהודה או צמק'ק עלאו רצ' אפי' אחר צנוקיי'ע ורצ'רי' הכל וקשה מני'ל להנא למימר דמקיי'ע לקי' כיון דצעלמא מקיי'ע אין צו ממש אלא דלמי' מקיי'ע עושה מנע'ה מיקרי' ושאי' לענין חטאת דרחי'נא מיעט' וצעקות' אי' מיי'רי צזה יכול וזה יכול ואי' מדוני'ן נניק'ק וניק'ק לזה אינו יכול וזה אינו יכול אפילו צצצ' נמי חיוצי' מיי'חי'.

הטעם שפוסין מהן המוד תוך יצי' ולא יעלה על לב אדם לעשות תמיד צבלי' שנהצטל צו יין וצ' לכל אדם ומה שחזר כהיר והצי' מכלי נהר צצר מיי'קצ צנה שכהתי' למעלה:

שאלה פא וכיון דליכפ'ל מבי'ה להצי' ההיא דכלי נהר ושי'ה ופיל'ס דצדד אודיע' לו מה שי'כ לי' לפקפק דצדרי' הרשצי' צהשגהו על הרמוצין זיל הקוצר צדי'ן של כלי נהר דמהי' להו ייסון צאוור שאין זה לטון עולמיה דאדרצה קטרה עולמיה י'ס להן כו' ועיד' דמיקצצרה דלי'ו היה להם קטרה ציי'סון אף צהגעלה או צחזרה כצטו'ה' מוהרי' מיד ואכי' הנהר דלטו' הרמוצין פלי'ג על טהרת חז'ת כצטו'ה' הוא לא קאמר אלא דאין להם טהרה צהגעלה אצל עיי' חזרת כצטו'ה' שפיי'ה דשרי' וזה לא ניקרי' קטרה דפנים דחזות צלו לכחן והריל ככלי חדש וכמ"ש ההוס' זיל צפקהיס וצצתים גם מה שבר'חה מדצרי' הרשצי' זיל דחזרה כצטו'ה' לא מהי' לכלי נהר זה פלא ומי איכא מיי'די שאין אש הכצצן מלי'או והלא אף אס אצן הוא כיוו'ה ונעשה כיד שאכי' אי'מר חרס דרדי'ני גופיה אס החזירו לכצצן י'ל' מיי'די איקורי' וטתיר' הוא זיל' דלרשצי' אין ר'איה מנצצן של קיד שהומו רצ' מאלד לכצצן של יולרין שאין חומו כי'ב גדול וכדמו'ה' ר'איה לזה מקוביא דפי' דס חטאה דקיל' לרצה צר אהילאי דהיקק לא מהי' לתבור וסקיל' וטרי' טי'צ'ל תס' צגנו' אחאי' מלי'ה' דחזרת כצטו'ה' אי' ונחכי' אף דקיי'ל דמהי' מיי'מ משנע' דלא צרי'ח נילת'א כשרפת קיד אלא שלא ר'איתי' לאחד מהמפרשים זיל שכתב כן גם אין הקצצרה ומקמנה עם הרצי' זיל אצל הגעלה לא אהי' מיי'סון יצי' דאין ספק דחמלני' וזגים ודורדייא לא מנני' להו הגעלה אף דציי'סון שרי' ומה שהשי'ג על הרמוצין דאדרצ'ה קטרה עולמיה י'ס להן הרמוצין קיל דלי'כ'ה דאין להן קטרה ממשנע' עיי' מנע'ה אדם דחלי'ה מלי'ל אין קטרי'ין עולמיה' וגם הר'איש דצטור קצרי' כשי'טת הרמוצין אף דצשי'ע פסק כהרשצי' וחרין נקטי'ין דרצ'ים וגדולים קיל' דיי'סון עדי'ק מהגעלה אלא שדי'נו אמת לכי'ע ומה שר'לה כתי'ר להלי'ן צעד קושי'יה על ריה לא יעתי' ומאי איכא טפי' צהר'א'ש וצצתי'ק' שס ונאו' זה שכתוב וחי' קיד דדורדייא אי'ן כלל אלא שנתמודו מה לו להצי' ר'איש צצני'ס תס' הי' רגילים להמודו הי'פוק ליה דדורדייא אי'ן כלל אלא שנתמודו עכתי' דואין אלא הנהר דאי' לאו צצני'ס הי' רגילים להמודו מהי'כי הי'ק'ב אדעתי' דרית לפרש דורדייא צהן עלי'ס מים תס' צדרך צצו'ה' י'אמר כן ואי' כדצרי' נכתי' אדורדייא כוצ'ל שבי' פירו'ס' סנתמודו ושל'ל כחמודו מה לו לרית' להזכיר שקודם שנתמודו נקרו'ו צלשון שמרי' שאין זה נועיל' כלל להכרי'ה שפיר'ה דורדייא דהכא היינו לאחר שנתמודו דהא קיל' אף הודם שנתמודו נקראו דורדייא אלא דהכא מיי'רי מקמנה צנתמודו כדרכ' ומה אידך כלל להלכ' צין השמות הללו אפי' הי'מ'ל דאין שס אלא שס אי' אהו' דורדייא הכא מיי'רי צנתמודו ומקמנה דהכי אורחיי'סו לפי דצרי' ובי' הי'מ'ל דתיק' כיון דמלה שמרי' אינה אלא צלל בהמו' ודורדייא. כוללת שתי' החלוקה אי' קיד דצלא כחמודו

ור'איתי להר'אצי' זיל צצשגה פיי'צ מהל' עיי' סכי' דמהנהגל'ח אפי'כ שאינו מקיי'עו ואינו לוקה עוצר צללו והכי'מ כו' עליו וזיל ויהר' ני'ל דלא שייך לומר שהוא עוצר צללו כיון דלא עמיד' מנע'ה כלל ואפי' אי'ל להקי'ק לו פאה ראשו אין שכי'ה לרצי' עכ"ל ופאה' דמין לא ידענ'א וכי' לאו אי' צלצד שאי'צ מנע'ה ואין לוקין עליו י'ס לנו צהורה והלא כו"כ לאוין שאצ'נו ואין לוקין עלי'הם י'ס לנו צתורה ועוד מאי' הא דק'אמר אין צלצ'ע פשי'ט' דע'ל לאו של המוק'ק אין צלצ'ע אצל אן צללו הניק'ק קיי'ני'ן ולפי'ד' ה'ק' הרמוצ'ים יודה שצוצר צללו אפי' צלא קי'וע אלא דלי'כ'ה דגנר'א דצמקיי'ע קמיי'רי נקי'ע ואי'כ' כיון דלענין חיו'צ ונלקות צדיק' ליכא הוכח'א אלא דמקצצרה דנפסי'ן מחיי'צין ליה לנכיי'ע נהי'ס דנקרי' טע'ה מנע'ה מאל'א דצצנה נמי אפי'ג דפטור ו'ן החטאת אשפר' דאפי' איקור'א דאורי'ת'א

דלוריייהא נמי איכא והרי הוא צבכל כל מלכות לא געטן
 מידי דהוא אחי שיעור דאקור מהית ואין לוקין עליה וציותר
 אי מדימין כיקק לזה אינו יכול זה איי כיון דבלאו העייהו
 והאונתו אין הלא יכול להקישו כנאל דאפי' בצנת נמי חייב
 וצחכי כיקח לי נאי דקיל להתוק' זיל קם דיה חיר זציד נעמיה
 דרצח דהכח איה ליה לרצ צציד ולרצ אפי' דנקייב אין צו
 ממש וצפי' דצילה ממשנע דר' ורי' קוצרים דנקייב ים צו
 ממש בו ואין לוומר דהא דאמר אין צו ממש לא סיפטר לגמרי
 בו דהא ויייתי רב אפי' דעצדתו כשרה ממשנע דאפי' פקילא
 דרצנן ליכא בו ועוד אורי' דהכי פריך בו ואפי' דעבלומא
 נקייב אין צו ממש הכא איה לן למימר דאקור נעסו סחיקת
 קממתין עכיד זיל ואכי לוקיף קוסי' דאמחי לא ויייתי התם
 הנך קייפתי מונתיתין ועוד דכיון דרצ אפי' מונתיתין קמיתי
 לה מה תירון הוא לוומר דרי' פריך ליה לאמיינר קודם שלמד
 האנסנה והתוק' גופי' קמהמו צמולין פ' הקורח דלי' בי'א
 דיה הא נקמתי דשנענע מרצ' יוחנן תימא מה תירון הוא זה
 שנתרן שאמר רי' קודם שלמד האנסנה אף דהתם איכיל דהתמיהא
 היא שלח היה לו לחלוק על ר' יוחנן רצו קודם שלמד האנסנה
 עכ"ז דוחק גדול הוא לוומר שהסי' לו קודם קידע האנסנה
 ובוד מליכו צקוף ג' שאכלו ראשונים קאלו שומאל מהו שהקייב
 ליימן חיר אפי' אוחיל וראשונים איצטיל להו ולא איפטי' להו
 אכן נעציד לחומרא הרי דנקייב ים צו ממש לחומרא ועוד
 נאי ויייתי מעצדתו כשרה דילמא התם לא ר'ו לפקול העצדה
 ואפי' להקל אמרי' אין שבות. צנקדק בכתחילה כי'ס התם
 דצדיעצד ולפקול את הקרצן גם מה שחילקו דאמחי התם נעסו
 שחיקה קממתין אלו צהנך נקייבין דהכא ליכא למיגזר דילמא
 אחי למיעצד כולה מללכה ושמאל דעתם לוומר דצמילי דרפואה
 איכא למיגזר טפי דאדם צהול על לערו אצל אינו יכיל דלדרצח
 מי'יל דרפואה קילי טפי דאין צעלמם סוס איקור דא' וסוס
 דררא דמללכה אצל הנך דהכא צמללכה דא' עקקי וחמירי
 טפי לכן יכיל דודאי נקייב אין צו ממש ודא' הא מדרצנן
 זניהא אקור ואין רחיה נקדסי' דלא ר'ו לפוסלן ומוצ' נמי
 הא אמרי' צפיק דצילה כל אשפי' קומאה מדרצנן לא נעסין
 ועוד יכיל דהיא דעמין ופתח הוא נקייב גדול כי'סיה דניקה
 חייב דצלעדי עליומותו ופתיחתו אי'א לכחול עיניו וקיל לרי'א ורצ
 צציד דכיון דהי'ל כזה אינו יכול זה איי אפי' צמילי דרצנן
 וצמקום לער'א אקור ואמיינר נשוי להו נקייב אי' צו ממש כיון דעיקרן
 אינו אלא נעסו שבות דגזרת סחיקת קממתין צמקום לער'א
 אין צו ממש ולא גזרו עליו, זמ' הנראה צעני' נכון וצורר
 צצקו צמתינות ועכסוי נחזור על השקלות של הס'ך זיל מ'ס
 טעה בפרתי חדל דאפי' מתכס צבלי הוא עלמו ליכא כן
 איקור דא' לרצו הפוקקים ליתא דלרצו הפוקקים אקור ונדא'ו
 כמי'ס הריצ'ס צפסיטות צחס'ו של'ד דסי'ג עי'א ואין ספק'סו
 היא דעת כל הפוקקים חוץ מהתוק' כך הוא סי'טת העור
 וצעלי חסי'ע והם דצרים נכונים עד נאחד דלא לריכי'ן למידיחי
 קהם מנתינתין ותלמוד ארוך מהלכתא אלא האמת הצרור דאף
 לרי'ס חייב אף שאינו ר'ין ללפרנים סחרי אנגילה היא מללכה
 כמי'ס הריצ'ס זיל עי'ע וממילא כפיל כל מה שהרצה להצי'א
 דעות הפוקקים כרי'ס צמללכה שאינה לריכה לגופה דאין עינים
 לכאן גם מי'ס דבקי' סכי'א לא מיירי בו דצ'ר צקל הוא גם
 מי'ס דצלל'יה ים פוקקים דאפי' מללכה גמורה מותר לוומר
 לככרי צמקום מל'ה כמוצאר צהרין עכיל תמחי עליו דאזיל
 צחר איכא והרי כל הפוקקים ראשונים ואחרונים חלוקים על
 הסצ'רא אהיא ואיך נעשה אהחו כמותה צאיכורי שבת החמורה
 דאפי' צבותין ידעה אמרי' צפיק דקובה דחמירי נעסין דשאר
 מלות והנה חמירי צמילת הלפרנים ללורך הסצ'ילה סהיא
 קצ'רא יחידית דלרצו הפוקקים ראשונים ואחרונים אי'ל לנטי'לת
 לפרנים כלל מן הדין והקיל צאיכור הצרור לרצו הפוקקים
 וציותר לדין צני' אשכנז' שאנו מחמירין קלא לצכול צצנת
 שהוא דצ'ר סחתי'ו צרור צתלמוד מנעם שאפשר לה לעשות
 נע'ש'ס כי'ס וקיו' צמילת לפרנים שאיקורו צרור וי'ס צו נעסו
 לתא דמללכה דא'ו ואפשר לעשותה נע'ש'ס דלכיע אקור הנלע'ד
 כהצ'ה: ז'ני אשכנז' קי'ט:

תשובה לע"ד מנכתיבו היא זו אמר הריני טועל את האם
 ומקלה את הצנים חייב לשלם כפאמר שלח סקלה
 את האם דקדקה לוומר חייב לשלם ולא אמרה לא קיים מלות
 סילוח הקן וגם לא אמרה אקור ליעול האם ולשלם הצנים
 לאגמורין דאף שמשלם את הצנים חייב לשלם האם וכיון שהוא
 חייב עי'כ כשמשלם האם אף אם שסילח הצנים קיים מלות
 סילוח סחרי חיוצא הוא לשלם אף ללאחר שסילח הצנים וחיוצא
 היינו מל'ה יומה שאמרה תורה הצנים תקח לך הוא רשות
 כענין עשה ימים תעצור ושעה ימים העשה מנעסך שאין אלא
 רשות: אלא קי'ס דקדק מהא דצעי' רצ' ירמיה צמולין דקי'מ
 קני קדרי צלים זה עי'ג זה מהו ופי' רסי' אס נחכוון לי'עול
 ההחמוכים ניי האו אמלעיים חלילה ושמור מללכה או לא ואי
 קיד דאפילו אינו טועל הצנים אלא ונתיחם או משלחם קיים
 מל'ה סילוח נאי חייב ליה לרי' ירמיה דל ונחכא צלים
 המחמוכים הא חייב צסילוח נעסו צלים העליונים שהאם
 יושבת עליהם אף שאינו טועלם ואילו פי'רסי' היה אפשר
 לפרש צעייתו לענין הללו דלא תקח דלא עבר עליה אלא אי'כ
 טועל האם והצנים כפסקיה דקרא לא תקח האם על הצנים
 אצל עשה ויהא איכא אפי' צמתי' הצנים וטועל האם כלשון
 מנכתיבו חייב לשלם אצל דצרי רסי' חיר לפרסם צזה האוסין
 איצ'א דצרי רסי' לריכין צי'אור דהכי תיקק אדעתין סהיא
 מותר לו ליקח הצלים המחמוכים והאם ועל הצלים העליונים
 הגע עמך שאין כאן אלא צלים העליונים לצד ור'ונו ליקח
 האם ולהצי'א הצלים ניי לא חייב צסילוח הל'א מנכתיבו צכל
 אופן שהפרסנה היא קותרת לזה ונראה לי צרור דהיינו דקסי'
 לזה להתוק' סכי' צדיה צ' קדרי צלים פי' ח'י איה חלילה
 ויכול ליקח המחמוכים קודם סילוח בו וממש דפסי'א להו
 דאקור ליקח האם ועל הצלים העליונים אף שאין דעתו
 ליעלם וכלשון מנכתיבו ונראה דאף דעת רסי' כך היא פטור
 מללכה פירוש קודם סיעול הצלים המחמוכים אצל אקור ליעול
 האם אלא הרשות צידו להצי'א רוצ'ת על הצלים העליונים
 וכיון שאפשר לפרש דצרי רסי' כך לכן לא הצי'או הסוספות
 דצרי וחלקו עליהם אלא כתצו סתם הנלע'ד כהצ'ה.

שאלה פד

שאלת צהמה הנרצעת לככרי מהו לשוחטה

ולאכולה לפי קראית כחצו להרצ צצ'ה צתק'ר

קי'א דצהמה הנרצעת לככרי אקורה אף צזמן הזה:

תשובה נלע'ד הדצ'ר פשוט שהיא מותר' אף לרצ עשה
 דאף שהככרי נהרג צצ'א וצדין ח' וני'נ הצהמה
 אי' כהרג' אלא צכ'ג צצ'א וצעדים דמתיכא קליפ'ה לה מ'סר'אל
 הצ'א על הצהמה אי'כ דיו לצ'א מן הדין להיות כדיון מה צצ'ר'אל
 צכ'ג אף כככרי צהמרו צכ'ג ועוד לפי'ד זיל ר'רו' שתי'ת'ה תיא צצ'קי'ף
 כדיו' הנכרי ורסי' כהצ' צצ'י' נכרי הצ'א על הצהמה ומה שסתקל על
 ידו מנחמ'א צצהמת עלמו מיירי קרי עצקקילה היא דומיא דצהמת
 ישר'אל ועוד אף לפי'ד ככרי הצ'א על צהמת ישר'אל עי'כ לריכה
 כ'ג ואי'כ נמללכת לחלק צין ככרי הצ'א על צהמת עלמו לצ'א
 על צהמת ישר'אל ועוד דקור אדצ'ר וקור הג'ר שנת ואין לו
 יורסי'ס נקקלין כתיק דרי' וכמי'ס הרנצ'ס פי' מה' נקיי'ממוון
 ועי'כ די'ן צכ'ג כמי'ס הרנצ'ס צפיה מה' נקסדרין אין די'ן
 די'ני נפשות צפחות וכי'ג צין די'ני נפשות אדם צין די'ני נפשות
 צהמה והיא מנכנה שלמה פי'ק דקנה' סיו' דאף דלית להו
 צעלים עכ'ז חסה תורה עליהם להלריכין עדים וכי'ג וכן למי'ד
 לער צצ'יה דא' אפי' צצהמת נכרי נמי איהא כדאמרי' צפי'צ
 דצ'ו ועוד רואה אי' הדצ'ר קיו' השתא צהמה הנרצעת לישר'אל
 דאיכא תקלה וקלון לא קטלי'ן לה עד דאיכא עדים וכי'ג
 הנרצעה לככרי דתקלה איכא קלון ליכא לא כי'כ דצעי'ן עדים
 וכי'ג ועי'כ לא קמיעצ'יל לי' לרצ'י אלגז'ר קילתי פי'ק דקסדרין דרי'ו
 עי'א סורו של כ'ג צכמה אלא לאקולי עליה לאלרובי עי'א
 אצל לחמיר עליו להתורגו צעד ח' ודי'ן ח' אין לנו והכי
 מוכח מדצרי התוק' סם דצ'ו דיה זה קלונו מרובה סכתצו
 דהכי פסי'ס כי'ס תיכי דגצי חילנות השוה אכחצו של נכרי לקל
 ישר'אל הי' גצי צהמה ים להשוות נרצע דככרי לנרצע דיש'אל
 הרי עניקר הילפות' הוא שתי'ת'ה הנרצעת לככרי סוה לשל ישר'אל
 ומה של ישר'אל צעדים וכי'ג אף של נכרי כך ואף דצעי'ן אין
 של נכרי סוה לענין צטול לשל ישר'אל וגם של נכרי צצרי'פה
 ושל ישר'אל טעונה גכי'זה התם קר'אי כתיצ'י אצל הכא
 כיון דע'סר'אל ילפי'ן לככרי נתי' תיתי לחמיר עליה משל ישר'אל
 ועוד דעי'כ לא חליל'ה הריג'ת הצהמה צצרי'גת הרובעה סחרי

כזה: ז'ני אשכנז' קי'ט:

שאלה פג

שאלת המשלח האם והצנים גם שניהם אם

קיים מלות שבוה הקן מי ימנא קרא דוקא

כתיצ' שלח תשלח ואת הצנים תקח לך או לא ואמרת שחכמי

לוצלין נסתפקו:

ענין זה אינו נשקף דענין וקפסו העדה והלילו העדה והא לא
 שייך צנן נח ואי נשקף דכתיב עד עמדו לפני העדה למשפט
 והא ע"כ צנן נח לא צביעין עדה וכיון שכן צנן נח קראה את
 חצרו עובר על אי' וזו' מלכה שנהרג עליהם ומותר לו להרגו
 שהרי הוא העד הוא הדין ודכוותה גבי רוצע את שורו ציט
 לצנן עלתו מריל כאלו רוצעו צפני חצרו וכאלו נגמר דינו
 לפי הרצ צצ"ח ונאסר צנחא אי' פשוט וצבור הוא דאף
 נכרי הרוצע את צמחו אינה נאסרת כלל עד עמדה לפני
 עדה קנהדרין למשפט וניגמר דינה כדן רוצע ישראל ומילא
 צז"ח דליכא קנהדרין ומותרת גם מה שנתקשה הרצ צצ"ח
 למה פסק הרמזים דלא כרצ שעה ונלמד מה שכתבו ז"ל
 דצקוגיא דשומעיה חמטע דלא אישטטא צביין עוד נ"ל דק"ל
 להרמזים ז"ל דצ"י ורצ"ה הרווייתו פלגי' הרצ שעה מדקאמרי
 צצ"ח קאמרינן דחס רחמנא עליהו ומילא אודא לה פשיטותי'
 הרצ שעה ומילכות שאין אוכלין ואין שוחין דש"ח ולא
 ק"ל מ"ש התוס' כי היכי דגבי אינכות השוח הכתוב של נכרי
 לשל ישראל דלכתי' מה' זו ראייה דילמא גבי אינכות שאין
 צנבלי חיים לא חס רחמנא עלייהו והקוס של נכרי לשל ישראל
 צנבלי צצ"ח דחס רחמנא עלייהו לעולם אינא לך לא השוח
 של נכרי לשל ישראל ומאי דקאמר רבא אמרה תורה צוהנה
 נחמית ומצבה תיהרג לאו להרוגי' לדר"ש קאחי' חלא לשנויי'
 פירכה ישראל מושחתה לנחמה תיהקר ומיקטלא דהא איכא
 תקלה וקלון קמהדר ודר"ש ליה ליה דלעולם צביין תקלה
 וקלון וצירושלמי מלאחי ישראל חורג צצחמנו צצחה אינה
 כסקלת אף דליכא תקלה כין דליכא קלון איכ' היה נרצעה
 לנכרי דליכא חלא תקלה סוף דבר רבא הוא דצ"ן שור שנבג
 וצ"ן סכרצע צ"ן מישראל וצ"ן מנכרי צז"ח אפי' לר"ש מותר
 לשוחטו ואפטר שצ"ח הוא הנכון כדי שלא תהא צמחה
 עוצרת צוק ויאמרו זו היא שנסקל פלוגי על ידה ועוד
 משום וצמחה הרע מלוא לשוחטו ולהצניצו מן העולם כיון
 שאין לנו צ"ת דין צז"ח שכולל לצערו ע"פ צ"ת דין כעיקר
 מלווהו וכן כתב צקטר חקידים להיחר וכבר נודע גדולות
 ומצרו זל"ת וכי' הר"ז ז"ל ק"י קי"ג צ"ד ואין להחמיר כלל
 וכלל זולת צמקוס סנהגו הנכרים שלא לחבלה והוא מפוסקס
 ומשעם חילול השם צצ"ח הנכרים כדברי הספר חקידים נ"ל.
 לצי' אשכנזי ק"ט:

שאלה פד שאלת ליישב לך מ"ש הרצ המגיד צ"פ שני
 הל' י"ט צד"ן חס עבר וציקר צבור סנפל צו
 מוס מעי'וט ע"ש מן המשפטים המהירין לסחטו וזה דלא
 כתלמודין דצ"ח אומר צ"פ אי' לין ומוכמים אומרין צ"ן
 סכולך צו מוס צעבר י"ט צ"ן סכולך צו מוס צ"וט אי' זה מן
 המוכן ואמרין דהיינו רצי' שמעון שסנינו צומסנהו ומוכח
 בגמ' דכוותי' קי"ל ודאפילו צדיענד נמי לא:

תשובה כ"ל דק"ל להנך מפרשים ד"ק חילוק צ"ן כולד
 צו מוס מעי'וט לנוול צ"וט דצנוול מעי'וט
 לכתחילה הוא דאין לו לחכס לומר מותר הוא אף לאחר
 שראשו צ"וט שהרי אמר'ת היתר היא כאלו פוסק הדין ואומר
 פלוגי' אתה זכאי ופי' אתה מי'צ חבל' חס כצר אומר החכס
 מותר הוא או מוס קצוב הוא מותר לשוחטו צ"וט שהרי אין
 צו מוס מוקלה כלל כיון שסנפל מעי'וט חבל צנוול צו מוס
 צ"וט אף חס אומר החכס מוס קצוב הוא אסור לשוחטו
 ונחמה מוקלה ושלקה חלוקי דינין הם כולד הוא ומונו עמו
 אין מצקרין אוהו מוס טלטול ואס כצר ציקרו החכס מותר
 לו לכהחלה לומר מוס קצוב הוא וצנוול צו מוס מעי'וט אף
 חס ראהו החכס וציקרו אסור לונו' מוס קצוב הוא דהוי'ל
 כדן דין צ"וט חבל' חס כצר אומר החכס מוס קצוב הוא
 מותר לשוחטו שהרי כצר דן' אתה הדין ומשק' מוקלה אין צו
 כיון שמעירטו כולד המוס ומולד מוס צ"וט אף חס המירו
 החכס אסור לשוחטו מוסק' וצחבי רווחא לן שמענתחא
 דלא היקסי קוסית התוס' בהקסו צאין לדין דכ"ו וצכירה דמו'
 ע"צ דצאין לדין פירש"י שהוא מטעם דהוא ליה כדן דין וחבי'
 צודחי' מוכחא קוגי' דאין לדין וצכירה איתא צהדי'
 דעמנא מוסק' ופי' התוס' הוא דומק' מלמד דמוכח
 בגמ' צ"פ כירה צהדי' דדוקא צנוול צו מוס צ"וט הוא דלית
 ציה מוקלה ולא צנוול מעי'וט דהא אמר'ת ההם תלתא מי'
 יומר נני' יומר דכפל ציה מונו' ומי' יומר דהוא מוס קצוב
 ומי' יומר דמי'זדקי' ליה חכס ומה שהתוס' צקסו להכריע
 דאפילו צמד מי' יומר אסר ר' שמעון דהא קאי אר' יאדא דלא
 ק"י

צו פנים הרוצע פסור והיא נסקלה וכן הרוצע לקפנה צה
 ג' פנים ויום א' נקקל אף שהקפנה פטורה ועוד דעיקרה
 דינא' היא קיד דהגרצנה לנכרי אינה לריכה עדים וכי' מיל'
 לומר שהיא חקורה צנחא כל עיקר דהרי אסור הנאה
 ילפינן מדכתיב ולא יחבל את צפרו ומגיד קאם שחמו לאחר
 סנהגור דינו אסור ואין לי חלא צחכילה צנחא מניין היל'
 וצנל הסור נקי ותינו סנהג' דינה חקורה דאמר'ת פיק דערבין
 ודילמא ע"כ לא אמרינן דגמר דינה חקורה חלא צד"ן של
 כ"ג דאלים כוחייהו וגמר דינא דיהו חטוב למיקר הצמחה
 מוחיים לאפוקי עד אי' ודיין אי' מיל' דאלים דינא דידיה למיקר
 צמחה עמי' ועוד דכולה קוגיין דפי' אין מעמדין דכ"צ וכי'
 מוכח דאפי' ודחי רצעה נכרי אינה חקורה חלא לקרצן ולא
 לחכילה דהא דאין מעמדין פי' רצי' מוסק לפני עור לתינו
 חבל' מוסק דמיחקרה צחכילה לא קאמר ורי' פסק דלא כרצ"ח
 דמפליג צ"ן לכחכילה לדיענד סי' דאף צדיענד נמי אסור
 לקרצן ותינו כ"ח צ"ן פדה דמוקי ליה הכי או לכ"ע לנחאי
 דנחלק צמ' צ"ן צמחה נכרי לנחמה ישראל ואי קיד כדצ"י
 צנל צ"ח דצרצעה נכרי חקורה אף צנל עדים וסנהדרין ומאי
 אודיא לקרצן אף להדיוט נמי ליחקר ליקח מהם צמחה וצמ'ת
 מוכח להדיא דלא אסור חלא לקרצן ולא להדיוט וכן צפרה
 חטאה אמר'ת' סם ע"כ ל"פ חלא צחששא חבל' היכא דודחי'
 רצעה כי' מונו דסקולה סי' דפרה קדשי' מוצח היא דאי
 קדשי' ציה מי' מיספלא צה רצעה ואי ק"ד כיון דנרצעה ודאי
 חקורה צנחא נחאי אורי' משום דפרה קדשי' מוצח ליה
 כיון דחקורה צנחא אינה צה קיחה כיון שאין לה דמי' שהרי
 היא חקורה צנחא וקרא כתיב ויקחו אליך דמי'ת ילפינן
 דצחא מחרמות הלככה ואפי' יחיד אינו מתנדב ומציא כחכמים
 דקיי'ל בוטיייהו ואף לרי' יוקי דק"ל דיחיד מתנדב ומינל לומר
 דצגוק חקרצן נמי ק"ל לרי' יוקי דיחיד מתנדב ומציא האי'
 כיון דנרצעה וחלקרה צנחא לפי' הצ"ח לאו צה מוכירה ולא
 צה מנתה היא כלל וכלל ואי' פשיטא דסקולה חלא ע"כ אי'
 לאו קדשי' מוצח היא לא מיחקרה אפי' ודאי נרצעה חלא
 צעדים וצ"ד של כ"ג וכל זמן שלא נגמר דינה צצ"ד מותרת
 צנחא חלא לקדשי' מוצח פסקולה (והכי מוכח ממהכ"י פיק דע"י
 דף י"ד אין מוכרין צמחה דקה לנכרי צמקוס סנהגו דהיינו
 מוסק ששק רציע' לפי הקיד רצע ע"ש ודוק) ואין לומר דהא
 דחיישינן לעיל דוקא לקרצן ולא להדיוט היינו מוסק דלא חשיד
 לרצעה צפני חצרו ואין סם אפי' עד אי' חלא דין אי' חבל'
 כערצעה צפני חצרו הי' דמיחקרה ואפי' להדיוט דהא חר'
 יאדא א"ש מוסק ר' מנינא אי' ראיית נכרי אי' שלקח ארו'
 מן השוק רצעה חנה כ"ו ואר' ימויה מדיפתי אי' ראיית
 ערצי' אי' שלקח יר' מן השוק כ"ו רצעה ללאה כ"ו וע"כ לא
 אמרינן דמיירתה מחרציה נכרי חלא צמחה חצרו מוסק דמיחקרה
 או מיחששא צצטר חבל' צמחה עלתו לא ואי' אמאי לא חיישי'
 להדיוט נמי דילמא רצע' לה צפני נכרי חצריה ומיחקרה צנחא
 אי' לא מיחקרה ועוד דאפי' רצעה ציטו לצ"ן עלתו נמי אי'
 קיד דיין הצמחה כדן הנכרי כשראות נכרים או ישראלים
 סנרצעה נאסרה ומילא כערצעה אף שאין רואה זולתו הו"ל
 איתו כי' עד אי' דעלמא דנחמן להורגה דהא אמרינן צפיק
 דקנהדרין דאי' ח' פלוגי' רצע סורי ומי' כ"ו צחר דצעי' חדר
 פשטה אין אדם קרוב חלא ממונו ופי' רצי' דהסור יקבל ואף
 דחס צביין אחריתא צהדי' היינו מוסק דמיירי צפור ישראל
 דצביין עדים וכי' חבל' צנרצע מן הנכרי דלא צביין עדים
 וכי' לפי' הצ"ח חלא דינה כי' נכרי דצנר' אי' קגי' אפילו
 צרוצע גופי' קגי' דהא ע"כ הוא ואף דהתם טעמא הוא מוסק
 דאידי' דהאדם הרוצעו נהרג מי'קטל נמי תורא והכא הרי
 אין הנכרי הרוצע נהרג היינו נמי מוסק דהתם לריך צעדים
 חבל' הכא לפי' הצ"ח מיחקרה אין לריך חלא ע"כ ותיקגי'
 צרוצע דהא פלגינן דיצרו ולא עוד דאף אי' אמר'ת אדם קרוב
 חלא ממונו דין היא שיהרג הסור צעדות צעליו הרוצעו דהא
 נכרי נמי נהרג ע"פ קרוב כדאמר'ת' צנכהד' מיד אי' חמי'
 ואפי' קרוב לפי' דצ"י המשפטים אין אדם קרוב חלא ממונו
 לענין ליחשב בגופו חלא הרי הוא כמעיד על אחי' ועל אחר'
 שכונו שסקול לאחי' וממחה קורצה הי' פסול לגבי' האחר ע"כ
 צצני נה דכטר הוא להעיד לאחי' היא דכטר על שורו סנרצע
 וכיון שכן אף שלא העיד לפני דיין אחר ולא דכות' למיחה
 ליחקר לפי' הצ"ח חלא תהא שמיעה גדולה ומראייה דאף דצנכה'
 קראו צ"י שהרג את הנפש אינם נפשים דיניים התם היינו

קרי' צפי' כל פעה דחנץ צונטו צעמטו חף קלא צניטו מעקס
 דכרתה הוא ולא צדלי עיניה כולי סתא נמלא דתרתו צעין
 כרת ולא צדלי עיניה וצחיקור ראייה דליכא כרת לא חסדי
 ליה צעמטו ואפי' נדרצנן דהא דקלא צניטו צעמטו מדיצנן
 הוא וקייטו רפיי טעמא מעקס דכרתה הא לאו הפי חף
 נדרצנן קרי והא דחנץ צפי' חפ' צעמטו כותח הצבלי ועירפיי
 עוצרין עליתן ציי' ובל ימלא וצגני' אמרי' דכותח הצבלי ליה ציה
 כזית כדאי חכילה פרס עיב ליל דליאת ציה טעמא דאי לית
 ציה טעמא לאי נצביא דאזרתה חין צו חלא חפילו לכתחילה
 מותר להסתותו ואפי' נדרצנן וכן לפי הטעם סבי' הרמזים
 צפסרו עה' מאלכות חקורות דחנץ הוא דבר קייל ומחייץ
 עיב ליל טעמא להסתותו ואפי' נדרצנן דאי חקור להסתותו
 נדרצנן מימא דאי חין לו מחייץ חסדי' יצור' עליו כל יראה
 וציי' נדרצנן וכו' למה שחוקף הרמזים לומר דמה שאסרו
 חף צעמטו ונינו הוא נמחנר ההורה כל ממחלת לא חסכו
 לפיכך החמירו צו עיב לומר דלמעמא קמא קמץ דכיון דייל
 יחייץ אחר הפקה חסרוהו צעמטו דאי לאו חבי קסיל למה
 ליה להרמזים למימר לעיל דין טי' דטעם חקור חנץ צבלי
 שהוא מעקס דהוא דסילי' חלא עיב עיקר טעם חקור חנץ
 חקור ומקס כל ממחלת חלא עיב עיקר טעם חקור חנץ
 צמחור מעקס דהוא דסילי' חלא ודאי מעקס הא לחוד הירל
 למימר חלא צניטו ולא צעמטו מינו חלא שחמירו צו חף
 צעמטו מינו מעקס שחמיר כל ממחלת חפ' נשמע דמותר
 להסתותו ולא נצביא לרעת הרצ חמגיד סבי' צפיד דיה דלדעת
 הרמזים חינו עוצר עליו צציי' וציי' חלא כסיס צו כזית צבדי
 חפ' חלא סאפי' למיץ צבס הרמזי' דחף צמחור וכן עוצר
 ועל ידו החזיק צכינו כראה פשוט דעיב לא קאמרי' חלא
 צסיס קס כזית חלא קמור מעוצר צימור מכדי חכילה פרס
 חבל צעמטו קס כזית חלא מעמטו לרצרי' חכל חינו עוצר וכמיץ
 הרצ צפירוס וזיל סהרי' יס קס כזית חנץ נשמע הא חין קס
 כזית לדיה חינו עוצר וריה זיל פי' דלפילו חילו הסתיין
 צמסחטו חין עוצרין עליתן ציי' וציי' חלא סאקורין צחכילה
 ובכראה שחריש' זיל הכסים עמו ויס לדקדק כיון דלדעת ריח
 חפילו צחנך דמסחטו מותר להסתותו מלי' הא דכחצ ממרדכי
 ריה היה רואה לפקוד דחנץ צעמטו צפי' חמנס לא ראה לחקל
 לעשות מעמטו וכסחטו מולאס חטה חוך חרנגולת מצוולת
 צעמטו לא היה מחירה חף היה מחיר להסתותה עד לאחר
 הפקה עיב ומלי' חריא חלי' דצטלה צפי' חסוק ליה
 דאפי' צמחור מעקס לרצרי' ריח מותר ודומק לומר דקיל
 כהך ליסנא סבי' הוסי' וחראיש' דטעם צימור חנץ מן הצית
 חף לאחר הציקול הוא מעקס דילמא חתי למיכל מיניה ועיב
 חף דחינו עוצר ציי' וציי' לריך לצערו חלא חיל דחף לטעם
 השני סבי' זיל דטעם הציעור הוא מעקס שחמירה חורה לעבור
 עליו צציי' וציי' חממירו חכמים לצערו וחף דלפי טעם זה
 כותח הצבלי וחצרי' מותר להסתותו צעמטו חינו דוקא צמחור
 קודם הפקה חבל צמחור צעמטו חקור להסתותו ולפי' נמלא
 סחלוק ריח על מה שחוכחו לעיל צצרי' הרמזים דמותר
 להסתותו מערצת חנץ סנהערצ צעמטו חס חין צו כזית חליצו
 דכל מערפי' דצרי' חפילו חחיל' כן עיב חין הטעם מעקס
 ציי' וציי' דכיון סנהערצ דחיל' לא סייך ציה ציי' חלא סנא
 קודם הפקה לא סנא חמר הפקה סהרי' הוכחת ריח זיל חיל
 דחף צחכילה לא הוה מחייץ חיל' לאו דכתיב קרא ומחייץ
 הייתי לחייצו מעקס ציי' וציי' כמיץ חתוק' ריס חלו עוצרין
 וכיון דליכא קרא עיב צמחור צעמטו חפ' חכיל' ציי' וציי' ח'צ
 ומזה הנה חני על מיץ מחריאי' צעמטו קיי' הקיד צמחור
 סמלמלח צה חטה צעמטו דע כי מנהג הוא לשורפה כדכחצ
 המרדכי פיק דפקחים צסס ריי' דחטה צמחור לריך כפיית
 בלי לשורפה צחיה' וחין כראה דחטה גופא קאי דמחור נכזית
 חין לריך ציעור כדחיתא צפי' חלו עוצרין ורי' מייתי ראיח
 מקוס דקיייל' חין ציעור חוץ חלא סרפה עכיל' ודצרי' חמחין
 דחור מי חמיר' יעס הפירושה כל שהוא סל חמטה סנהערצ
 צמחור מן חמטה עלמה ואס חמטה עלמה חין לריך לשורפה
 מעקס כל יראה וציי' חליך יעלה על הדעה שחמור חלה סנהערצ
 צה טעם חוהה חמטה יחא לריך ציעור וחין לומר מידי דהוה
 חיהר' מלטרך לחיקור דצחתי' זית' חיקור לחוד לא עמיץ
 וצחתי' זית היהר' מלטרך עמו מחייץ חל' דלא קיייל' כרצ
 חליצור' דליה ליה היהר' מלטרך לחיקור ועוד דחף ריח לא
 חמרה חלא כסחיקור מרצת ולכל חיהר' שצסיס חין חבל
 צחיקור

קרי חלא צעמטו צו מוס קצוב מעירי' חינו מוכרע דריס
 חרהי קאמר דהיינו צין סנוולד צו מוס מערצ יוס טוז
 וצין טולד צו ציריט וכל חד כדינה וצנוולד ציריט חף ריי' חורה
 וצנוולד מעיריט פליג עליה דרי' קרי לכתחילה וריס חוקר
 לכתחילה וקרי צדיעצד: גם מה שחוכחו החוק' מחמקתה
 דרמי ציה לעיד חינו מוכרע דמחמיתין דמעירין כדריס צעמט
 ככיע חחיה חפילו ריי' חורה צה וחי קיד דטעם מי' יימר
 כדאי חיל להיות מוקלה לריס' צחלת מי' יימר נסחצרה דלרי'
 יודא חפילו צמד מי' יימר ראי' הוא להיות מוקלה דככל דוכחא
 ריי' מחמיר צמוקלה מריס חלא דצבור סנפל צו מוס מעיריט
 קיל לרי' כיון דידע מחמחול סמוס קצוב הוא לפי דעתו
 ורואין מומין ציריט דעתי' עיליה וכל מקאי ליה וחייא חא
 דקטרח ומייתי חסס דקרי ליה לאו כלו ציריט סהרי' לכך הוא
 עומד לחפוקי צלטה סנדרה סחינה מחזרת לפייס צעלה קיפיר
 כדרה סהרי' חרצח דעכה חיל סנדרה יהיה קייס וליכ' חיל
 קיד דמטעם מי' יימר כדאי הוא להיות מוקלה לריס' צחלת
 חייב לרי' חפי' צמד מי' יימר חכיל' דלא מחדר למישרא יכדריה
 מעיץ יחקר מעקס חוקלה וכל עוד חלא דלריס' כמי' חיה לן
 לחיפולגי צין מי' יימר דמיזדקיק ליה חסס צמד לזיקוק חסס
 דצבור דצבור כיון דחיה ליה לצעל הצבור לחמדורי' חמחין
 דקרי צוכריה צמד מי' יימר לא מקאי ליה חבל צמחור כדריס
 כיון דצעל חמר לא חכמה ליה מערצ קצת צמחורי' חמחין
 דקרי כדריה חרצח רואה הוא צקיומו מיסחצרה דצמד מי'
 יימר כמי' ייחקר מעקס חוקלה וצחתי' יחחא לי' המייתה חוק'
 צפי' כירה דמיץ עיב דיה מי' יימר הימא מי' דמי' חסס ודאי
 לא מיזדקיק ליה חסס דחין רואין מומין ציריט חבל חכא דחין
 לך חיקור צצרי' מיזדקיק לה צעל כוי' קהיא ודאי חמיהא
 רצחא חחירולס סכתצו דצעל כמי' לא יחחא ליה וכו' חינו
 מקסיק ולדידי' ודאי יחחא לא נצביא לרי' דמחמיר צמוקלה
 וכדכתיבנא חלא חפי' לריס' דכיון דחיהי יחחא לה צקיוס כדרה
 ויכך צין סממטות חכתי' צעל לא סמע דאי סמע חו' לא חלי'
 מער צעמטו וצידה סלא להסמיע לחזינו סל צעל ומקמחא
 דעתה צין סממטות סלא להסמיע לצעלה חה כדרה צעמט
 סהרי' חיל רואה צקיומו חדר הירל כהחיל דחין רואין
 מומין וכן צמחור חסס כיון סצעל חמר רואה הוא צקיומו
 חרי' צין סממטות מקלחו מדעתו והירל כהחיל דחין רואין:
ומכאן כל חמור קיל להחך מערפיס דצעל צו מוס מעיריט
 חיל חפסר לומר דלריס' חפי' חס עבר חסס והחירו
 חינו מותר סהרי' לא חמרו חלא חין רואין מומין ציריט ומלסון
 זה כראה סחין חחיקור חלא חריאי' דהיינו הציקור וחחמרה
 וגם קסיל' לחו חמאי' נקיע ריס צמחיתין ליסנא דכל סחין
 ממו יכר דחכיל' למיטעי' דחין מומו יכר כלל קאמר חיל
 לאו מעקס דלא סייך למימר חבי לרי' צר פלוגתיה טפי חריל
 למינקט ליסנא צריחא כל סלא רחור חסס מעיריט חיל דצחנך
 ליסנא כליל לן הרתי' חדא סחין מומו יכר כלל חה חפי'
 חחירו חסס חקור מעקס חוקלה ועוד סני' חכיל' דלא חיתחי'
 לחכס מעיריט וזה חס חחירו חסס מותר לשחטו וחפייה' כיל
 וחתי' חרוייה' צחין זה מן חמוכן דצנוולד צו ציריט חינו מן
 חמוכן כלל וצמחור חינו מן חמוכן חף לאחר שראה חסס
 חינו קסחי' לחחירו חבל חס חחירו מותר וצנוולד הוא מומו
 עמו חס עבר וראהו מחירו לכתחילה וחס דמעצס ליה לחלד
 צר חוכמי' ולא מוקי להחיל צרייחא דהלהא ציי' צחנך גווח
 דפריסנא מעקס דעיב מהחיהא דרצ חוסעיל' פליגא חדלוחי'
 צר חוכמי' מעקס דלמחניהא דרצ חוסעיל' דכיל' חני' מוס
 דעיריט צחיה' מוס דיריט והני' חחרוייהו חין זה מן חמוכן
 עיב קיל דחף צנוולד מעיריט וחילו מן חמוכן מייתה לענין זה
 סחף חב רחור חסס וידע צו שהוא מוס קצוב חקור לומר
 מותר הוא וחילו לחלד צר חוכמי' דחתי' צצנא צפני' עלמה
 טולד מוס מעיריט וחתי' צה חין מצקרין חוהו מעמטו דוקא
 הציקור חקור חיל חס ציקרו וראה שהוא מוס קצוב מותר
 לו לכתחילה לומר מותר עד סמנה צה חצי' לחוקקי' דהג'
 לטולד חיל מומו עמו סנצקרין חוחו לכתחילה והכלעיד
 כצחתי' . לצי' חסכחי' קיי' .

שאלה פו ילמדנו רצונו חטה סמלמלה צמחור חלו
 הצעמטו צעמטו של פקח מוח דין ההרנגולת
 חו' ההצבלי:

תשובה חנץ מעמטו סנהערצ צעמטו כראה דחין עוצרין
 עליו צצלי' יראה וציי' חפי' נדרצנן לפי הטעם סבי'

צדיקור מועט פנתערט צהיטר מרובה ואין קענען ולא ממנו
 כיכר כלל ליכא למיך דהא רובא דלוי גם קעטע לשון המדרכי כפי
 וזיל וקאמער צעם ריי פהמטה אנמאלת צהרנגולת צעסקה לריך
 כפיית ציי צייט כדי לטורפה צחיה נשטעט דעם החטה קאי
 דחי על ההרנגולת הכי הירל פההרנגולת הנמאלת צה חטה כרי וקיל
 וְגַם רחיינו מפי אלו עוצרין דפחות מוכזית אין לריך ציפור
 אינה מוקממת דהתינה לדעת הרליס זיל סם אזל
 לדעת נפרסיי אחרים ויטס הרענצים זיל הוליל הואו דבוק
 צכתלי הוא צדוקא ולכן אין לריך לצענד אזל צשאיט דבוק
 צכתלים אפי' דפחות מוכזית לריך לצענד וכן יפרשו כל אונת
 הסטיים צנוקמתינו וצצרייתהו ונחי לדחתור. צגמי' דפחות מוכזית
 אי' לצענד היינו דוקא דבוק צכתלי הצית או צדופני הכלים
 אזל צעניי' אפי' דפחות מוכזית לריך לצענד וזה דחי נקטייע ונחי
 דקיייל חלי ציפור אקור מתיית נשוס דחי לליטרוסי והינ
 חלי זיה חזי לליטרוסיי אלל סכסוהו דבוק לכהלים לו לדפנות
 הכלים נהצטל ונעטה כעץ צעלמל ולאידך דקיל דאפי' אינו
 דבוק לריך לצענד יס לימור דשאני איקורי אכילה דחית.
 לן קרל דכל חלצ וכדלוי' צריס פרק צהרל דיומל וכצד הירלו
 התוקי' סם למחי אילקדיך קצרה וקרא עיש ולסיי' צכל שאר
 איקורי תורה בגון הכולס קער א' צנזיר או צענד או מוילא
 פחות מוכסיפור אין צו איקור תורה כלל דעממל דחיליא לחוד
 לא מתי' ח'י יס לימור דאך דצכל האקורין פחות מוכסייער
 נמי אקור מתיית היינו דוקא צבוטה נעטה סנחסיצו לחוהו
 פחות מוחי' קיפור אזל צחונץ פחות מוכזית שאינו עושה נעטה
 אלל מתייתו צציתו וצצירו כיון שאינו עושה דבר סנורלה
 צו סנחסיצו לא אמרינן ציה חזי לליטרוסי ונמדרכי' פי כל
 ענה נסאל ר' יחיאל על תרנגולת סנמאל צה חטה כרי והסיצ
 דמותר למכור התרנגולת מיד ולי' להסוהה עד לאחר הפסק
 הרי דרצ'י יחיאל קיל דחונץ אקור צבל שאו צהנאה ואפייה
 התי' להסוהה עד אחר הפסק אס ירלה סהרי כתצ' ואין
 לריך להסוהה עד אחר הפסק נשטעט הו אס רולה להסוהה
 עד אחר הפסק מותר ואין לימור דדוקא לקצרת רצנו יחיאל
 זיל דלא ויחסיצו לית אוחו מיעוץ טעם החטה הנצלב צהרנגולת
 סהרי הוא מתייר לעוכרה לככרי כיון שאינה נמכרת ציוק
 צעציל טעם החט' הנצלב ולכן מותר להסוהה סהרי אין לו
 הנאה צשהיית אוחו טעם כל שאו של החטה מנוצלב צהרנגולת
 אזל לענהג האסכנזים האוקרים למכור התרנגולת סיו דמיחסיצ
 לחו פליטת החטה צהרנגולת איכ אף להסוהה יחא אקור
 סהרי ס' לו הנאה צשהייתה עדעתו לאכלה אחר הפסק הו
 ליתח ומכרצו התוקי' ריפ כל ענה דיה חריי' צן צתיחל כותח
 וכל מיני כותח חריי' צעם ריית דריי' חתי כציה כרי אינ יקצרו
 סצפסק מוכרו לככרי וחי' ספיר אף לריית ספירש צריס איע
 דמותר להסוהה מיי' אקור לעוכרו צפסק נשוס דאקור צהנאה
 וכמי'ס נהרסי'א זיל סם צחידוסיי הלכות סיו דאך מתי' שאו
 אקור צהנאה צפסק מותר להסוהה היכא דליכא איקור צל
 ירלה ואי' לריך ליתן טעם לענהג האסכנזים סטוהגים לסרוף
 התרנגולת סנמאל צה חטה צפסק ונמחי' כיון דליכא ציי' וציי'
 וכרלה דעממל נשוס תקלה וכיון סהולרכו לצערה מן העולם
 לא ראו לחלק צין חונץ צעין לעטעם הצלוב כי היכי דלא ליטעו
 צן זה לזה וכן נמלחי' להראציד צפי' תנוס דעים קי' ליג
 טעעם איקור השחייה הוא נשוס תקלה ודוקא צהצטיל סנפסק
 צשהייה אזל צצער יעס קלא נחרו צמליחחו אף באקור לאכלו
 לא חייסינן ציה להקלה כיון סטוררתו כל השנה כן כתצ' סם
 צפי' ליו וצהכי יחאל דלא תקשה לן דלא חייסינן להקלה
 צזון מועט דשאני החס' סטוררתן כל השנה כולה לאפוקי תצטיל
 סנפסק צשהייה איכא למיחש טפי העולה מכל מה סכתצנו
 סהמנאל חטה צהרנגולת צצעי' של פסק כוטה עליהן את
 הכלי עד מולאי יום קיז וזו סורף חטה ואוכל התרנגולת
 כיון דאנן קיייל צכל חונץ סנמאל צפסק צירי' כוטה עליו את
 הכלי כפסעט דתלמודא ודלא כנו סנדחקו האחרונים זיל
 להחמי' ולטורפה עיי' ככרי ומיי'ס סטור צפי' תפי' צעם רי'א
 מנין דתרנגולת סנמאלה צה חטה ציום ח' של פסק מותר
 להסוהה נשוס שאו ספק חול דמשנע אה צצעי' אקור
 להבאיהה אפסר דקיל לרלינו בהנך פוקקים דקצרי' דצירי' אינו
 כוטה עליו את הכלי היכא דלא ציטל ולא נחיה לחלק צין
 חונץ גמור צענד עליו ציי' וציי' לאיקור תערוצת נשוחו וכמו
 סחילקנו אינ קיל דיי' סני' דינ' כחול מנועד לעכין זה אינ
 נפקא מינה להיכא דצח' ככרי מכלמו לקחתו דצו' של פסק

כיון שאו אקור צאכילה צפחות מפי' מדאורייתא אקור לעמות
 צידו מלקחתו אפי' צאיפור נשאו לאפוקי צח' של פסק אפי'
 צצח לקחלו מכלמו מותר לעמות צידו ואיך סיהיה כלפי'ד
 הלכה למעשה שאך צצעי' ס'ס אס נמאל גרגיר חטה צהצטיל
 או צהרנגולת סטופה עליהם את הכלי עד מולאי יי' וזו
 לוכל התצטיל וההרנגולה וסורף את החטה וניס' הצ'ח שלס
 יסחו עד סכנכס יום האחרון יהיה מותר להסוהה ונמאל
 סהאיפור חוזר להתיירו עיי' לא ידענל מה צכך סהאיפור
 חוזר להתיירו והיכן מלינו סיהא זה אקור ונחי' סנל נקדרות
 צפסק דענטיה לחו עד לאחר הפסק אף סצפסק אקורין ועוד
 כיון קצור סוכחו צצטעט נשאו הצלוב אינו עוצר ציי' וציי'
 חדר מ'יל כצילה סטולדה ציי'ט סהיא אקורה ציי'ט צין צעין
 צין צהערוצת ה'אמור אדם סאקור להסוהה עד לאחר הינ
 דבוטה כיון שאין כאן לא איפור ציי' ולא נשוס תקלה ולא
 נשוס איחלופי' סהרי צחונץ גמור אמה מודה דבוטה עליו את
 הכלי וחי' נשוס דצחיה היה לריך לסורפו יחס סעממל חית
 לים יהיה מה סיהיה וציי'ט ליכא הואו סעממל ולמה י'אקור
 להסוהה צלי טעם ודחי' אין זה דומה לעצטל איפור סהרי
 י'שצ ואינו עושה נעטה ועוד שאינו נהנה מן האיפור כלל
 ומיי'ס צפסר מנן אצרהס וזיל וי'ל טעם אחר דהא כתצ'ה
 צעם התוקי' דהנשוחל את חחונץ כדי לצענד אינו עוצר עליו
 אזל הכל משהו אוחו כדי לקיינו עכיל אין זה כלום סכצר
 הוכחו דאין כאן ציי' וציי' כלל ואפי' צחיה אין צו נשוס ציי'
 וציי' אלל סנהגו לסורפו צחיה נשוס תקלה וצו' של פסק
 מותר לכפות עליו את הכלי הנלכ' ככתצ' צניסן סקיד. לצי'
 צהר' המוצק כמותר' יעקב זלתי' מואוצן קי'ט:

שאלה פו פו פח

צחידוסי' נהרליס זיל על סקורג הלי' חטובה
 כתצ' וזיל ונעטה צו כס והדליקו ח' ימים נעפי'
 סכל ישראל צחזקה ענחי' מתי'ס כרי' ואפי'ג דהדלקת הנרות
 דוחה את הטומאה כדנפקא לן מלשעלית נר תמיד אזל סמן
 שאו מוכסיירי' ההדלקה לא סהרי גצי' מילה כרי' לאן אמרו
 אלל צניילה מלמה אזל צסכין סהאו מוכסיירי' מילה אין להעציר
 אפי' מחל' לחל' עכיל זיל ודרי'ו תמוהין מואוד מה סייך
 דחיי' לעכין עשיית הסמן צמונחה וכי' אקור לאדם לעפות
 סמן צמונחה לטורך הנקדש ונחי' סיי'י' דצצת לכאן טעם
 הוא דוחה ומחלל צנה צאיפור תורה או דרצנן זה אקור כיון
 שאפסר לעסוהו מפי'ס אזל צמונחה כיון סהוהרה צליצור מה
 איקור יס צעשיית הסמן צמונחה וכי' תימי'א ההצח לציהנתיק
 אקורה האמר סמואל צצילתי' מיי'וצין המכניס קרן למקדש
 צטור כיון שאין לו סהרה צמונחה איכ' כי'ס צעמן כיון שאין
 לו סהרה צמונחה דפסור המכניסו ועוד סיי'ט היה עומד ומקריצ
 צנחה ונמנמל צידו כרי' אומרי' לו הוא פקח וסתוק וסנינו
 צפסקים דעי' דצרים צלים צמונחה העומר וכהי' הלחם וכרי'
 הרי סהמנחות ונכסי'ס צאין וקרצין צמונחה ואס' סם ענא'ים
 והבחי'ס וכלי' סרת הכל ענא' אפי'ה סרי' וסרי' סהיו כל ישראל
 והבחי'ס עוהרים וכלי' סרת לצדן ענא'ים וסרי' אין לך מוכסיירי'
 יותר מןן ואפי'ה יעשה צמונחה כדל' סם דפי'ט ועיקר קוסי'ת
 הרלי'ס אינה כלום סדוחה את המנונחה רלה הקציה להרלות
 חיצתם לפינו ועשה להם נכ' זה. לצי' אשכנזי' סיי'ט:

שאלה פח צביע קי' תערי'א סעיף ז' ומדליקין ומצרכין

צציה קיק לפי' נקקתה הצי'ע לעיל צרי'ה דעדיף
 טפי קלא לצרך אהלל דרי'ס ירחא איכ' אזול לה רחי' חריצ'ט
 צמה סמזרכין על הדלקת כי'ה צציה אף שאינו אלל מנהג
 סהרי כל רחיינו אינה אלל מוצרכת הלל דרי'ה וכיון שאו
 זיל קוצר כהרענצ'ס דאין מוצרכין על הלל דרי'ה אמחי' ספק
 הכא דמוצרכין על הדלקת כי'ה צציה ואפסר דקונך כמי' אמיי'ס
 הכל צו דהכא הוא קידוש סנו' ית' לצרכו צמונחות אף סהאו
 דוחק כיון שאין רחיה לרצ'ר ה'אין מוצרכין ולא עוד אלל
 סהרצ ציי' קצור צקידוש'א דצי' כנישת'א סהיא תקנה סהווצרה
 צתלמוד דעוצ קלא לצרך ולקדש כיון דאין לנו אורחים ואין
 קידוש אלל צמוקוס סעודה כי'ס צהדלקת כי'ה צציה קלא סהוכרה
 צהלמוד ואף דליכא למימור דהתם אזול ליה עעממל דאורחים
 והכא אדרצ'ח נחחדש לנו לטורך ספרקו' כיון שאין אנו מדליקין
 מצחונץ כצזון סתלמוד מיי' קשה לחדש מרדעתינו דצ' צלתי'
 רחיה ולא עוד אלל דלקצרת הכל צו קשה למנה גס ציי'י'
 סתלמוד לא הרנו לנו רצותינו כי'ס לצרך סמו' צמונחות אף
 סהיה להם סרכוס צהדלקתם מצחונץ ולריך ללרף סעעמי'ס של
 חריצ'ט והכל צו ואפסר סהרצ'י' זיל סמך לו על פסי'עות
 דצרי'

מדכתיב חנוכה בני מניכל כ"י וכי מניכל ילדה והלא מירצ ילדה חלה מירצ ילדה ומניכל גדלה כ"י כי כיון שנתעסק ידיהם של לדיק"י הוא תרל בכלל בניי שנעיי של לדיק"י הן הן הולדות ויילדכיון דאשכחן ל"י זירא דאמר מן חזר"י את תוצ' לעפרך הרי שפארגו ואי ק"ד ט"ס צו תועלת לנרפו לעפרה לכל דבר צקדוקה לא היה ר' זירא מעצרו מן העולם דאף שאין צו חיקור שפיכה דמים דהכי דייק קרא (אף ט"ס צו דקוה אחרות) קופך דם האדם צאדם דמו יספך דוקא אדם הנולד תוך אדם דהיינו עוצר הטורר צמעי אמו הוא דחייב עליה מטוס שפכ"ד ילך האוח גצרה דצרה רצח קלל נעשה צמעי אשה מיני כיון ט"ס צו תועלת לא היה לו להעצירו מן העולם א"י סאינו מלפך לעפרה לכל דבר צקדוקה כך נ"ל לצי אשכנזי ק"ס:

שאלה צד

מיס צמדכי פ' היסן דאם עשה קובה צחחלה צמקוס הראוי להלעטר צשינה לא ילך י"ח כלל אפי' צחכילה א"י ר"ל כלל דהטצו בעין תדורו לאו על אופן הקובה קאי צחית עניי תהיה עשויה חלה על אופן הישיבה צחיות ענין תהא וע"ז קאמר דתהא בעין דירה ולא"י דאם עשה צ' קובה תחמה לאכילה והשנייה לשינה אף טאותה של חכילה אינה ראיה לשינה מיני נפיק זה די חוצה חכילה וצחכי אזלח לה הוכחה ארצ תה"ד ק"י ל"צ דמי סאינו יכול לישן צפישוס ידיו ורגליו דלח א"י מלעטר וחייב לישן זה וקמובה לה משיער קובה טאה ז' טפחים ומדצרי אמרתי הכ"ל וצחמה דצרי תמוה מחד ותמוס מוכיח דאין כך לער גדול מזה וצדאי דלכחחלה אין לו לעשות קובה צמנין זה כדי שיהיה מלעטר ופטור מן הקובה חבל א"ס. הוא צירק וכצ"ר נעשה או שאין לו מקום לקובה אחרת יותר גדולה י"ל לע"ד אחר צקטה תחמילה מכצוד תורה אר"ל ז"ל דאינו חייב להלעטר ולישן צקובה צלי פישוס ידיו ורגליו כדדרכו כל השנה וכלל גדול אמרו השצו בעין תדורו וכיון צצדירטו ודאי א"י אדם ישן צחופן זה אף צקובה אינו חייב לישן זה. צה אאופן ועוד אמרו דצשינה אפי' אשנים כל טאה א"י לער לפטור והר"ה מהמרדכי הכ"ל היא גופה לריעה ראיה אצרכה כיון דק"ל קובה דרית עראי צמנין וכ"ר עקיצה צעשה קובו צלחש הקפניה אף טהרות מלוי"ט סם ועוקרחה כמו צצחמה עקרה ומקחמה אין דרך לישן סם כיון טהרות מלוי"ט סם כל עשה וטוחה ליעקר ואין אדם ישן צדירה כ"ז ואפי"ה עשאה ר"ע כ"ד לאכול סם טינו דאף שאינה ראיה לישן זה יולא זה י"ח חכילה והנלכ"ד דעיקר פלוגתהיא דרצי ורצנן אי צמנין ד' אמות או קג' צ' טפחים הוא צצצרה ז' אי צמנין טהחל הקובה ר"ה לשינה מני ולחכי צמנין ד' אמות כדאשכחן לענין ד"ח צרה"ר דעעמח מקום דצשינה צמנין האי טעורח או קג' צחוויה לאכילה להכי קג' צ' טפחים כדי ראשו ורצו ושלחו וק"ל כרצנן וצחישן אמרינן כל האזרה מלמד סכל ישראל יולחן צקובה א' פירשי דמטעמ קובה א' לכל ישראל שיעצו זה אחר זה ואין טפק דאף דצחכילה ראויין לאכול זה אחר זה דהיינו שאכלו אלק או רצוה כאחד ואח"כ אלק או רצוה אחר חבל לענין שינה כיון טעיקר עלוה שינה לקובה היא איס ואשחו א"י לטני אשנים ונשוהיהם לישן צקובה אהת ואי דהטפק מחילה אינה קובה א' אלא כנה קובה ולפי קצרה המרדכי הכ"ל אף מלות חכילה לא ילאו א"י ללו מילתה היא ולמאי דחזיא מיהא נפיק זה הכ"ל. לצי אשכנזי ק"ס:

צודן דמסקריח ארצן תינן לפיק.

שאלה צה

שאלת על דצ"ר תאשה מרת לארטי צה יוכף צצעלה דוד צן חל"י פורמניי הרקיק מומנה כדוד זה כמה שנים שהלך לאנדר יאטופי ולא נודע מה היה לו וכאשר נכמרו רחמי יוסף אציה עליה סם נפשו צכפו לטוט צחרץ לידע ולהודע מאי קליק צ"י צבה"ח גצרה דהוא חתניה מקדמה דנה אחא ואייתי צדיה הגין קהדותי דאקסידו צמהא קופי"ח וצמחה צילגראדו וזה תוארם צמוצב הלהא כחדא הוינא כחנא צ"ד דחתינן לתחא כד אחא קדמנא הנועמה מרת דונה מציה ואחר האיום והגזום העידה צהרת עדות גמורה קומו אישטאנדו אין אנדרטופלי צציה הגציר אצרהם צדרשי ל"י ויכירון אציגיטיאר מוגריס אי אישטאנדו פאצבלאנדו קרן אונה גודיחה קי טייאמה דונה רחל די אלפאנדרי לה פריגונטי פור אוקרה פרישונה טחלפו אונה גודיחה די אונדי אישטאצצא אפואחדו חיל מלנסינו אי דישו פור קיין איס אישן פור חיל קי טייאחא י"ן אפואחדו אין קלזמה קי חירה חיל פ"ג די רצי חליא פורמניי אקי ויט און גידיו קי חירה די רידוסטו קי פאקו פור קוסקינדיל צחכי אי די עאנדרחון אין אנדרטופלי פור

חיל חידיקו קילו מאסררן כל זה העידה צפנינו האשה הנזכרה ולהיות אמת חממו סמומינו ציום ה' קשה עשר לחקש חלול סנת החליץ לילירה פה קופי"ח יציא ישראל צר קמואל אחיבי משה צכמחריר מיכאל הכהן זל"ה יוסף קלוינימוס חלוי וזו העדות הוגזה לדרישה הרצי יוסף צר ילחק אצי העגונה צמוצב הלהא כחדא הוינא אכחנא צ"ד דחתינן לתחא כד אהא קדמנא הגציר ומעולה הרצי אצרהם חלוי אי תוסצ אנדרטופלי ועומד היום פה והפי"ד צתורת עדות גמורה אין אישטקד צחיות הרצי חלי"ה פורמניי ני"ע תוסצ צודון צאנדרטופלי קשאל את פי על ענין צבו צזה הלשון דיומני רצי חלי"ה קי אויש קוופאלי קי וואיקו פיגו אי דיקפונדיין הרצי חלי"ה להגיר אצרהם הנזכר צזה הלשון ווס טייגאש"י לה וידה חמי פיגו מינו מאסררן פור חיל קאמניו דקיי סקינדיל צחכי"ח כל זה העיד הריר אצרהם הנזכר על נפשו ויחידותו ולר"ה חמה חממו סמוהיטו פה צילוגר"דו יציא ציום רצי"ע צענה ימים לחדש חסרי החיס לילירה והכל אמת ויל"י וקיס חיים יוסף צכיה מליר זל"ה דיין ילחק צר צרוך אלחני"ה דיין סמואל. צר משה לירדי דיין העדות השלישי זה נוסחה צמוצב הלהא כ"י אחא קדמנא הגציר נצון ומעולה כהריר יעקב לירמה כ"י העיד צתורת עדות אין זה סנחיים ימים היה עם הריר חלי"ה פורמניי תוסצ צודון ושאל לו על אודוה צבו יען זה ימים לא טודע היכן היה וצדצרו עמו שאל לו צלכון חזונו אצ"ס קומאדו חלגון חר אצי אשח"ר קו אסידו די וואיקו פיגו ולא תסיצ הריר חלי"ה חנ"י צלשון הזה חנידי מאל פורחיליו קי ילחה שופי פור סייטו קי חמי פיגו לו מאסררן כל זה העיד חיר יעקב חנ"י על נפשו ויחידותו ולהיות לראיה חמה חממו פה צילוגר"דו ציום א' י"ח לחדש חסרי סנת החיס לילירה ושריר וקיים חיים יוסף צר מליר זל"ה דיין יודח פוזיאל ילחק לימניינאנא ע"כ עוד עדות אחרת צמוצב לתחא כחדא הוינא כ"י כד אחא קדמנא חיר יעקב וידאל י"ו ואחר האיום חלל חלי"ה פורמניי צעה חוליו צתורה עדות גמורה אין מלח"ס חלל חלי"ה פורמניי צעה חוליו קמוך למיתתו וטעם אין חלי"ה פורמניי אמר לאשחו פחה תדעי כי צנינו דוד כהרג ולא לר"ה להגיד עד עתה ואח"כ אמר לצנו עכשיו הגיעו ימי למועד תדעו שח"ך דוד כהרג וחצבי עלי ועל אח"ך כ"ז העיד לפנינו חיר יעקב וידאל חנ"י היום יום א' ח' ימים לחדש כקלו סנת חיס לפיק ושריר וקיים מרדכי צלח"ח משה חל"י נפח"י גרשון צן הריר יוסף אצרהם צר ילחק מיכאל: ותורף תמלית העדות הוא שחלי"ה פורמניי אצי הא"ס דוד סנהעלה מן העין אמר לכמה צ"י אדם צצנו דוד כהרג וסכצר נודע לו צודאי טהרגוהו צלכחו צדרך צמקוס הכקרא קייסקינדיל צחכי"ח והעד הרצי"ע תוסיק לומר טהפי"ד כן צענה מיתתו כאמור:

תשובה

תחלה נצאר דעהו של הרמזים ז"ל סכ' פי"ג ה' גירוש"י וז"ל וכן א"ס היחה מלחמה צעולם ואמרה מה צעלה צמלחמה אינה כחמנה וכ"י סמח הסמוך דעה על צצרים סרוצן למיתה וכ"י לפיכך אינה כחמנה אפי' אמרה מה צמלחמה וקצרתיו ע"כ: והנה רצו דקדוקים על ארצ ז"ל צמנין זה לא אחר"ך צחס כי חס מצוארים למעין. צחחורה הרצ ומרסחים ז"ל צכ"י כ"י אף אכחות את הנלכ"ד צצילור דצ"י רצינו ז"ל מחין מלוי"ט דין זה דצאשה אפי' אמרה קצרתיו אינה כחמנה. וכראה דנפיק"ל מחאי דאמרינן צריס האשה טלוס נפלו עלינו לטריס הוא מה וא"י ניילתי כחמנה וטעמח מקום דח"ר חיד"י אשה כלי זינה עליה סמניחין אותה כדי לצח עליה כמ"ס רצ חלפס ורסיי ז"ל והכ"ל ע"כ צחומרת קצרתיו דליכח למיחס לצדדמי צמלחמו"י קענה דאי צלח אמרה קצרתיו כיון דטעמח דצמלחמה דומין תחו ליה צגירא ורומחא וקצרה ודאי מה צמלחמה קטנה מני כיעח דמחו ליה צגירא ורומחא דכיון דחזיא דמחו ליה קצרה ודאי מה ומלטה נפשה דאף סחיינה מוח לא נפלה עליה דה"ל כלי זינ"ה עליה מיני לא ניחא. לה למיעצד חיקורח כדאשכחן צפיק דכתוצות דחייכא לנעות דמקרן נפשיהו לקטלח קלל ליצבל להגמון כ"ס היכא דיכולה לצרוח והכי מני אשכחן צצצורה דמחולל נפשה לגצי סצאי טי"ע דכל טלדקי דמל"ח למיעצד כ"י היכי דלח תיעצד ח"יקורח עצדה וא"י דאמרה טהחל מה צעלה צדרמי סצורה היא סחיינה משקלה חלל סודחי מה ולא עצדה ח"יקורח חלל ע"כ חכל מייירי צחומרת קצרתיו ולא צרתיו וכיון דהיא אמרה דלח צרחה תו ליה לן למימר דמקחמה צרחה ולא קצרתו ואפי"ג דמשיח נפשה רשיעח דדילמח ל"ה לה מקום לצרוח ועד דאפטר

לדפוק נחמדה צלחה המעלות או צלחה הפחתות אבל גבי
 ונלחמה גדולה חף דלמורה קצרתיו חין זה כלום דחייסין דלמח
 חיס אחר סנהרג זה שלמה ימים ונשחנה לורת צעלה
 מלחה וכוון דמזיל דצעלה נחו ליה צגירא ורומחה
 קצרה האי ודלי צעלה הוא אבל נעולם לא עלה עיד הרמזים
 לומר דנשקרא צמתכוונת וכי דעת הרי אחרת זיל הוצא
 צגיג וכן מלמתי להרצ מהרים יפה זיל סכי דעעמו סל
 הרמזים הוא מקום דלפילו דלמורה קצרתיו איכא למיחס דדמי.
ואית חל אמרי בגמי דבר אמרי לה כמלחמה כו' ולי מלחמה
 חף דלמורה קצרתיו חייסין לצדדמי דלמח חיס אחר
 הוא סנסתנה ונדמה לה כצעלה התינה צמלחמה כי קס נפלו
 חללים חללי חרצ גם קצורה לא היתה להם אצל דדבר חין
 זה סכיה וי' ללהכי דייק בגמי הרי הוא כמלחמה דלמורה
 דדמי וכן צמולת וכן צמילוח נחסיס ועקצרים צמולתו מפרס
 וזיל כמלחמה דלמורה דדמי דלכאורה צכדי נקיס דלמורה
 דדמי דכר הירגומא רצא לטעמא דמלחמה דהוא מקום דלמורה
 דדמי וכיון דלמורה מפולת ודבר ופילו נחסי' הרי הן כמלחמה
 מומילא ידעי' דהוא מקום דלמורה דדמי אלא עיכ לאשמעטין
 דלמחי הוא כמלחמה דכי היכי דמלחמה אמרה דדמי צמחי
 צקצרתיו מוטעמא דפריסית היכ צמחאו אמרה דדמי צמחי
 דשייך צהו דהיינו מות לחוד אצל צקצרתיו דהתם י' סייך
 למימר וצמיג דלמורין לקמן צהאסה צחרח מנעמה צמיס ח'
 סאמר חני חיס פלוכי נסככי נחס והרי חני מות והלכו ולא
 סכירוהו מנעמ דלפילו קמוך למיתתו עוז סכיו יסונה יס לומר
 דהתם לא סכירו קום האחר אדם אחר אצל לחימלופי ולדדמי
 לחיס אחר צעמה מוטעמא לא חייסין וכהיג רחמי צמרדכי:
 עוד י' דמהתם לא ילפי' דמילתא דלל סכיה כלל היא דעב
 דהא התם חזיוהו לטעמיה וקאמר הלכו ולא סכירוהו וסכן
 קהמא הן חין מעידין אלא עד ג' ימים מוטעמא חסי צנסוך
 נמי מעידין צתוך ג' ימים אלא מהתם ליכא למטעמא מיינה
 וכן נמי צמפולת אורחא דמילתא הוא לסקה עליו תומי' דלפי'
 סנה דוחה כהא דלמורי' ציונא פ' צחרח והא דלמורי' מלאו
 מות ייחוסהו היינו צצת אצל צמול ודלי לריך לקוצרו תומי'
 ולא סכיה כלל סילין ג' ימים צלל קצורה ולהכי צכל חני כי
 אמרה קצרתיו כמנהג ולקצרת האומרים דמלחמה נמי כי
 אמרה קצרתיו כמנהג יס לרקדק מהא דלמורי' קצר רצא
 למימר רעצון אינה כמלחמה הדר אמר רצא רעצון הרי הוא
 כמלחמה כו' הדר אמר רצא רעצון גריעא מלחמה דלבו
 צמלחמה וכו' ואלו גבי רעצון עד דלמורה מות וקצרתיו מלי
 חידס לן רצא צמחי דלמור רעצון גריעא מלחמה יחא מעיקרא
 כי אמר רעצון הרי הוא כמלחמה נמי לא מהימנא עד דלמורה
 מות וקצרתיו וכן למחי דלמור גריעא מלחמה צמת וקצרתיו
 מהימנא ועוד מלי גריעותא דרעצון מלחמה דהא צמלחמה
 נמי כי אמרה מות לחוד לא מהני עד דלמורה קצרתיו ועל
 מנעמו דרעצ כמלחמה דמילא אצל לפי' הרמזים יחא דמלחמה
 חסי' קצרתיו לא מהני דחייסין דלמורה דדמי וליס אחר
 הוא סנסתהא עד סנסתנה ללורת צעלה סל זו להכי פירס
 בגמי לעיל סבר רצא למימר רעצון אינו כמלחמה דלל אמרה
 דדמי פירוש ולפילו צמת לחוד מהימנא דלי הוה אמר קצר
 רצא למימר רעצון אינו כמלחמה סתמא ותו לא הו' אינו
 כמלחמה דלל מהימנא חסי' צקצרתיו אלא צקצרתיו והא מילתא
 קצרתיו צעי' להכי פי' דלל אמרה דדמי וכיון דהכי חפילו
 צמת לחוד קגי כדפי' הדר אמר רצא רעצון הוא כמלחמה
 פי' למחי דמעיקרא קצר למימר רעצון אינו כמלחמה
 דהא צמת לחוד קגי כדלמורן סתמא הדר ציה מההיא וסיל
 דלל קגי צמת לחודיה צרעב עד דלמורה צהדיח קצרתיו וקצרתיו
 מהימנא כמנהג דלף לצדדמי חייסין לסקורי ליה ונלמנה כי
 היכי דמלחמה לא חייסין לסקורי אלא לצדדמי דלף דכלל
 קצרתיו אינה כמנהג היינו מקום דהתם נמי סייך דדמי כדפי'
 אצל צרעב דחין דרך להסרת המה על פני האדמה כל כך
 לא חייסין לחיסתהי ולי אמרה נמי מות צלל רעב חף דהחזק
 רעב צלחה המדינה מהימנא דסקורי לא משקרא הדר אמר
 רצא רעצון גריעא מלחמה דלבו צמלחמה לא חייסין לסקורי
 והיכא דהחזק רעב צמקום האור חף דלמורה מות צלל רעב
 נמי לא מהימנא דכיון דקצורה היא צמת צרעב צלחה נמי
 סמת צלל רעב ואינה יריאה לסקר כיון דתרווייהו מיתתן נמי
 סומים לא מירפתח אצל צלמורה מות וקצרתיו לא חייסין
 דלמח לא קצרתו ומסקרא סיראה לנספה לסקר צכי האי

גוונא כדכחצו התוך צמלחמה צעולם לא מהימנא צנהרג
 צמיגו דמת על מנעמו דיריאה לומר מות היכא דנהרג היכ
 יריאה לומר קצרתיו היכא דלל קצרתו והסתא יחא לן חיס
 הרצ המגיד צסס הרסצ'א סהסי' על הרמזים דלעולם לא
 חייסין לה דמשקרא דהא צרעצון כי אמרה מות וקצרתיו
 כמנהג ומטעמא חסי' צלמורה מות צרעב דהא צמת צמלחמה
 ולעפיכ צלמורה מות וקצרתיו כמנהג כיס צמלחמה דמרי
 רעצון גריעא מלחמה דהא דרעצון גריעא מלחמה היינו
 דרעצון משקרא אצל לא צמלחמה אצל חסי' דמלחמה סייך
 דדמי חסי' דלמורה קצרתיו וזה נכלל צמחי דלמור רצא חסי'
 דמלחמה מקום דלמורה דדמי ולרסצ'א זיל דמיקא לי סרצא
 ליסנא דלמור רצא רעצון גריעא מלחמה מלי גריעותא כיון
 דצתרווייהו לא משקרא אלא דלמורה דדמי ואין לומר דלפי'
 מות על מנעמו סלל צרעב לא מהימנא דהא להרסצ'א ליה
 למסקרא כלל אלא לצדדמי וכיון דלמורה סלל מות צרעב לא
 סייך דדמי סוז רחמי להרצ צעל פריסה דריסה סכתא
 דחייסין סמא. הגימטו חולה סלל מנחמה רעב וצרה מיריאה
 רעצון ולעני' לא נהירא דהא דחייסין בגמי צרעב דלמורה
 דדמי היינו מקום דמהיחא פרתח' דפסי' לא חיי' וצמולי
 אחר לא סייך וי' להיינו דקאמר הדר אמר רצא רעצון
 גריעא וק' וצמחי דכתיבנא צמעה דרציו משה זיל יחא
 לן כל מה דסאילו מקמי הרצ מוהר'ים זיל על האי דיכא
 דהרמזים זיל דלל דרצא קאמר טעמא דמלחמה מקום דדמי
 הא כתיבנא דלפילו צכי האי סייך דדמי וכן מה סעעמו
 מרעב כר כצמחי דלי' ענין לקצרתיו צמלחמה וכן מה
 סהוקוס חסי' ממת על מנעמו כר כצמחי חייסין דמשקרא
 צכי האי וממילא חין כחן מקום לדרוס ק'ו ממת על מנעמו
 דחסי' טעמא לחוד וסלי טעמא לחוד ומה סהסי' עליו מלי
 גריעותא דרעצון מלחמה עה סיס צזה לדין יחא דודלי
 גרע. עוצא רעצון מלחמה דלבו צמלחמה לא משקרא בלל
 וצרעצון חייסין למסקרא כמור ורחמי להרצ הגדול מוהר'ים
 זיל סכי דסיל להרמזים זיל דרעצ'א דעד ח' צמלחמה צין
 דלמור קצרתיו צין צלל אמר מדנקיס טעמא מקום דמילתא
 דרעצ'א לבלויי' לא משקרי ולי צלל אמר קצר קצרתיו
 עיכ טעמא מקום דלמור דדמי ולי מוטעמא דמשקר דמיקא
 לי האי מילתא עוצא דכיון דהרמזים זיל דייק צליסנא מנא
 לן צלל אמר קצרתיו דלל נסאת לא חלל דילמא דווקא
 צקצרתיו אצל צנהרג לחוד חף חס נסאת חלל אצל לדי'
 יחא דמחי דכי הרצ זיל דצאסה עלמה חף צקצרתיו אינה
 כמנהג לא נפקא ליה מרעצ'א דעד אחר חלל מההיא דנפלו
 עליו ג'ים ומלי'ן לאוקומי צעי' דעד ח' דוקא צלל אמר
 קצרתיו הא דלמור קצרתיו לכו'י האי צעד ח' לא חייסין
 חף דצאסה עלמה חייסין לצדדמי חף צקצרתיו סאכי וסאכי
 וסך דרעצ'א צלל אמר קצרתיו ומקום דדמי מתיש' צהיר
 ליסנא דלל משקר כי היכי מתיש' ליה רסי' ותוס' ורנ'ן
 והרסצ'א וסיעתם זיל דמחי דלמור דדמי סקר ענה לומר
 מות והוא ח': ונראה דסיל להרמזים דרעצ'א צלל אמר
 קצרתיו ודייק ליה מדצעי רני ציה למיפקט מנהגי' דלמור
 יודעים סמדינה זו מוטעמא צגייסות מלי ללו חף דמדינה
 זו מוטעמא צגייסות כך מוטעמא צגייסות ולי ח' דדוקא
 דלמור קצרתיו מלי חף הגדול הזה דהא צלל גייסות לא
 צעי' קצרתיו וצגייסות עד דקאמר קצרתיו ולי. מקום דלמור
 חסי' קצרתיו לא מהימנא הא גייסות מלחמה קסנה היא
 וצמלחמה קסנה אמרי' לעיל דלמור כלי זיינה עליה וכן מומחי
 דרע' למיפקט מההיא ד' תלמידי חכמים נראה כן התם לא
 הוה קצרתיו דדוקא לומר דהנפקן לא ח' ציע'א ליה אלא
 צקצרתיו אצל צלל קצרתיו פסיקא ליה לחיבורא וקא פסיק
 ליה צפסיסות להחירא אלא עיכ דרע' מיינה צלל קצרתיו
 והכי פסיק ליה וצכן חעלה חרובה למחי דמתיחני על הר'ים
 זיל דקצר ח'ציה דהרמזים דרעצ'א צרת' דלף דלל נפקא
 ליה מליס'יה: דרעצ'א מרעצ'א דרמי ציה ומההיא ד' ת'ח
 מהימנא נפקא והיותר חללי' לומר דרעצ'א דהרמזים מקום
 דמשקר והוא כמנהג צמקום עדים מהא דלמורי' בגמי סחזיקה
 היא מלחמה מלי כו' או דילמא כיון דלמורה אמרה דדמי
 ועיכ חרע'א חסי' דלמורה קצרתיו דומיל דמלחמה צעולם
 ומפרס וזיל לדי' חרע'א מקום דדמי עוד יס לי דקדוקי
 דרעים על הרצ מוהר'ים זיל אלא סאין לחאריך כי סעמה
 לריכה לקיור נקיסין מהא דכתיבנא דרעצ'א סל רי' זיל

ונשום דקצרתיו נמי קייך דדמי וחבי דייק ליסניה ז"ל אם
 היתה מלחמה צעולם אינה נלמנה שמה הקמוך דעתה על
 דברים שרובן למיתה כו' לפיכך אינה נלמנה ואפילו אמרה
 קצרתיו דלכאורה קשה לפיכך ליל אלא לאשמעינן דמשום האי
 טעמא דדדמי אף בקצרתיו אינה נלמנה אבל עד אי בקצרתיו
 נהימין ומיירא קצרתיו צעין דלא לימא דדמי וא"כ נראה
 שצמלחמה קטנה דליכא למישא לדדמי כולי האי דצעד אי
 לא צעין קצרתיו כי היכי דצמלחמה גדולה היכא דלומר
 קצרתיו מהכי אף דלא מהכי צלשה עלונה היכי צמלחמה קטנה
 נחתינן דרגא דלא צעין קצרתיו כיון דליכא דדמי כולי האי
 אלא שחרב הגדול מוהר"ם מלוצלין ז"ל צהש"ו ק"י ו' בעל
 צפינו כראוי דאף צמלחמה קטנה צעין להרמז"ם ז"ל קצרתיו
 וי"ל אף לפי דעתו ז"ל דוקא היכא שגם העד היה צבכנה
 אבל אי לא היה העד צבכנה ודאי דנזנת לחוד כגו וכן
 צנהרג לחוד וכלשכחן להרמז"ם ז"ל גופיה צהש"ו ק"י פ'
 הציאו אותו הפוסקים ז"ל וכי"כ הרצ הגדול צעל ציה מדש
 קוף ק"י י"ז דדוקא היכא שהעד הוא צבכנה כו' ע"ש וא"כ
 צ"ד נראה פשוט דלכ"ע לא צעין קצרתיו כיון דלא ידעינן
 שהעד היה צבכנה ותלינן להקל ולא מציעים לדעת מוהר"ם ז"ל
 ומוהר"ם חלשין וקיימתם ז"ל דקצרי מרנן דצכל מילי לא
 דייקין צבכנותא דעד משי עד ואפ"י דצד הנוגע לגוף העדות
 כגון חזיוהו לשעתיה צמש"ס דודאי צ"ד מוהרת ואף שכלומר
 שהעד צלשקן היה צבכנה עם הנחרג ועל שניהם נפלו הליכטיים
 שמה אי הוה שיינן ליה לשהדא קמלא הוה חומר קצרתיו
 וכיוכל צדדים שאי אפשר לו לחיות אלא אפ"י להרצ מוהר"ם
 חלשק"ר ז"ל והרצ מהר"א צן חיים ז"ל והרצ מהר"י מטרנאני
 ז"ל והרצ מהר"ר שבתי חיים סכ"י דאין להקל צעד משי עד
 צ"ד הנוגע לגוף העדות ולדלא כגו צללח חכי ולעדי"ם קלת
 רחיה לדרישתם אף שאין דעה נכרעת מהא דלומר"י ק"פ נגמר
 הדין דמ"ג ע"ש צעל מ"ג רצ אלא צר הונא מרצ צש"א
 מן ההלכות ששאר י"ש לי ללמד עליו זכות וצבכנותו מהו ולא
 אישפטי"א והרי אמת דן ק"ו ומה שהם דבתי"ב והלילו העד'
 ולא קטלינן ליה עד דליכא מילתא צריחא כשימשא צביהרא
 ואפילו חבי לא אישפט לן לקולא כ"ש הבא דעד דצרי"ן לן
 לן דלומר קצרתיו לא שרינן אשה איש לעלמא ואף דקילא
 עדות אשה לענין עד משי עד וכברי מלית ועצד ואשה כל
 הני כיון דלכשרותא רצנן משוינן להו כעדות צ' עדים ולא
 יותר ודוקא דלומר"י מילתא דצריחא עכ"ז ל"ל צרור דצבי האי
 דלא ידעינן שהעד היה צבכנה וצה"ל צדצ"ר ומעיקרא נהייל
 ידעינן אם נפלו עליהם ליכטיים או שונא דצדך צמלחן צעיר
 מושב נחרג צדייני א"ו"ה צאופן דליכיל דדמי כלל כגין שלפני
 העד נחרג ואף זה נקרא צדך כדלומר"י צמח"ס איש ג"ס ז'
 צאורחא ציתו צה"ח אוב"פ"א ורצות כאלה וקרא מקיי"ע לן
 ויהי צדך צמלחן דכשהחלם אולך מעיר לעיר אף שיש ציניהם
 כמה עיירות צדך מקרי כל זמן שלא הגיע למקום חפלו ואין
 לפקש צעדות צצי העגינה יוסף שאמר לו אותו היתודי
 שצא לו כתב מר' חל"י טורמיני צצי הנהרג שיראה ליקח
 ממון צנו מן הלויים שהוא צנהרה יצא ליקח חותמו הממון
 ואיכא למישא דילמא משקר צצציל הממון דליכ"ל אדרצא
 מדקאמר שהוא צנהרה יצא ליקח הממון משמע שהיה צידו
 עדות עדים גמורים המועילים לירש"י לירשו כי על פי' לצד
 ידוע הוא דלא יירש דאין אדם מעיד לעלמו ואפילו אח"ל
 דלאו כ"ע דיכא גמירי או שקצר שהוא הנפקד ימוך עליו
 ויתן לו ממון צנו צלתי העדלה עדים י"ש להצי"א רחיה דלא
 חיישינן דלשקר צצציל הירושא מדלומר"י כ"רפ חלשה שולם אין
 האיש כאלון לומר ויהי אהי שאייצם את אשתו משמע דוקא
 היכא שהיא זקוקה ליצ"ם אבל אם היה נשוי אחרתה דלא
 רמיא קמיה כאלון להתייר את אשתו ולא חיישינן דמשום ירושה
 קאמר אף אם אצ ואח ואין לו ואף דצאשה עלונה אור"י פ'
 חלשה שולם צחא לצ"ד אחרתה מה צעלי תבו לי כתובה
 אינה נלמנה י"ל דוקא צאשה עלונה שהיא יודעה שמשקרה
 ולא תשכח אלא שרלוכה ליעול כתובה צחי צעלה לא שמשקרה
 לה אבל צעד אחד קומינן אלא דאשה דייקא ומיכצב
 צהנטרפות דמילתא דעצידא לגלויי לא משקר וכ"כ לדקדק
 מנח"י דכ"י רש"י שהם צדיה אדעהא דכתובה אחאי וצאפוקי
 נמוכא סהדי צעין כנראה דלא חצצין לה משקרת צוילתא
 דעצידא לגלויי אלא דאין עדותה מועיל כיון דלדעהא דכתובה
 אחאי אף שזה דקדוק קל מ"י חמילוק נכון ואף אח"ל דאין

זה מועיל כיון שהזכיר ירושה הרי לפנינו עוד כמה עדות
 אחרות עדות ח"ר אצרהם הלוי ששאל להיר' חל"י טורמיני
 תושב צדון ור"ש טופ"אשטי" קרין ווליס"ו פיג"ו (ר"ל הנמלחה
 עם צנך) והסי' לו אמת החיה לצני הרגו אותו צדך קוסטידי"ל
 צל"א וידענו נלמנה קלא היה לחל"י טורמיני צן אחר כי אם
 צעלה של זו ודאי דאשתו מותרת ואין לומר דכרכא נקיש
 ואתא ונשום ירושה הוא דקאמר כיון דראוי לירשו דליכ צכל
 הקרובים הצ"ויים לירשו ניחוש דמשום ירושה הוא דקאמר
 וז"ל דהרי כ' הרמז"ם צפירוש דקרוציו נלמנים להעידה וכן
 צעדות יעקב לירמה ששאל לחל"י טורמיני תושב צדון על
 אודות צנו יען זה ימים לא נודע מה היה לו והסי' לו צלשון
 היה אידי"ל מח"ל ק"י י"א קומ"י פ"ר שירט"ו ק"י חמ"י פיג"ו
 מ"י ל"ו מח"ל און ר"ל ח"ו לזה הדבר שצד נודע לי צדאי
 שהרגוהו לצני הרי זה נצוחר שזרע לו צצירור צלא שום פסק
 צצנו נחרג ואין לנו לדרוש ולחקור אפ"י אי איתיה קמון האין
 נודע לו כיון שאין צדצ"ו שום ריעותא וצכל כי האי חכל
 כוין וצוחר צעדות יעקב וידלח סאליה טורמיני חכ"י קמוך
 למיתהו אחר לאשתו ע"ע לא רייתי להגיד לך עתה הדעו
 שצנינו נחרג ויש לך שתי צכיות עלי ועל צני לצכות דודאי
 צצבת מיתה לא משקר איניש ואין אדם חוטא ולא לו וכיון
 שאמר עיצבו עליו אין לך עדות גדול מזה כי האי דתניא
 צהוספה"א אפ"י שמע קול מקוננת שחזכירה צין המתיים אין
 לך עדות גדול מזה ופקה הרצצ"א ז"ל להלכה כאשר העיד
 עליו הרצ המגיד פ"ג מהלכות גרושין דין ט"ו:

ג צעדות האשה מרת דונא שהוצגה צפויא"ה אף שאין
 מוצרר זה שעל חל"י טורמיני תושב צדון היו מדצרי"ם
 צרור כשמש עעליו העידה שהרי לדרישת יוסף הנזכר על
 ההנה העידה ואי לאו שצרור לה שעליו היה מה שאמרה
 שנהרג לא היה העידה ודמיל להחיל דכתב הרמז"ם ז"ל
 פ"ג ונה' גרושין צל אחד ולומר לחמ"ו לי צ"ד או אנשים כשתלך
 למקום פלוגי לחומר להם שמת יחמק צן מיכאל כו' הרי אשתו
 מוהרת ומשעמא דכ' הרצ מוהר"ק שורש קפ"ה דאי לאו דעל
 אותו יחמק צן מיכאל אה למה תלו שליחותו צחליכתו לאותו
 מקום וה"כ אי לאו דידיע להצ"ד של קופיאה שעל חהנו של
 יוסף הלז היה לא היו כוהצין ונותנין לו וחזי חני תרי גצרה
 רצצ"י דקא מקהדי עלה החכם השלם כמהר"ר יבראל אצ"י
 אצ"ד דקופיאו והחכם השלם כמהר"ר יוסף הלוי שליח דצצרון
 ואם לחפך אדם לומר דצניד לא קומינן אעד אי וכ"ש משי
 עד קרוצ כיון ששמוע שמוענו שצבדך צקייקוסטידי"ל צאצ"י
 ור"ה ליקח אחרת על זאת האשה וא"כ היא סנאחו ולא דייקא
 דהו"ל כקטעה צינו לצניה ואפ"י דצלרגיל איהו קטעה לרצ
 סינ"י צר אשי דלומר טעמא משום דדמי ואיצע"י לן עד אי
 צקטעה מהו ולא אישפטי"א ולא תינשא לכחמיל"ה הו דדאי
 לאו כלום הוא דלא מיקרי קטעה אלא צמלחמה גרסתני
 צפני פלוגי כו' ואף למיד ארגיל איהו קטעה דמי לאו מהכי
 הי"ו דוקא היכא דליחזקה צציקרא צינכח חדל להשמע עלמה
 מהמת צעלה וכ"כ כל הפוסקים ועוד כלע"ד דמ"ה שר"ה לקחה
 אשה אחרת לא מיקרי קטעה כלל דמוכח ממתניתינן דהכל
 נלמנים להעידה חוץ ממשע נשים ואי מהם לרה וכן מכל חני
 מהניתח לרה אינה מעידה ואין לומר כיון שהלך מכלן וצגד
 צאשתו אשת נכורים כי המאס ור"ה ליקח אחרת כה"ג י"ש לו
 דין קטעה אף שאין זה כדאי להסי' עליו דודאי לא אה
 כקטעה מ"מ לרווחא דמילתא י"ש להצי"א רחיה מהחיל דמקשה
 הגו' חמנה"י דמעשה צא' צעמד על ראש החר כו' ודילמא
 לרה הוא ופירש"י צכשאל אשה צמקום אחר וצאה לקבלה
 והלכה לה והולך רצ"ו"ל לזה דאי לתיה דילמא צדיעינן
 דלית לה לרה ח"ו מדפריך דוק' מלרה ולא מ' משאר הדי'
 כש"י צללח ידעינן מיירי וק"ל סינ דאפ"י הלך לעיר אחרת
 ולקח שם אשה על אשתו לא הוי כקטעה ומלח קסי"א ליה
 צהח"א דסת קול אלא שמה קול לרה ח"ו ולא חיי"ב דאי נמי
 לא היה קול לרה כי אם איש אחר כיווס שיש לה לרה ותיא
 מהקבלה ציך חצנתה ובוטחה את צעלה ועי"א אין כאלון צה
 אם שיש לדמות דשח"י חתם דלא ידע"י שלקח אשה אחרת ועוד
 דצעי"א ח"א עכ"ז כלע"ד פשוט דאין זה צכלל קטעה מהרי
 טעמי חדל דדוקא היכא דצצר מוחזקת למשקרת הו לא
 מהימנא ואת שניה דוקא היכא דחזין לדעתה שהיא רולה
 להשמע מהמת ציך חצנתה ובוטחה את צעלה ועי"א אין כאלון צה
 תרווי"ו ליחנה"ו דלא הוחזקה שקרטת וגם אינה רולה להשמע

עלמה מוחת צעלה כדי שתאכזב לרעה ותיחדי אדרבא כל ישנה וכל חפץ לחפור לרעה על צעלה כדי שיהיה לזדה עם צעלה יתעלפו בזהמים ואין לפקפק ונטעם חמיה שלא יהא לאון עליה כי היכי דחמותה פקולה דהא כל הפוקקים פדים שכל קרובי כאומים חון ומחיו בזמן שהיא זקוקה לפניו והרי אחרון זיל הוצא צדיק צפ' האטה פלום כי צהדיא דהזכרים הדומין לחלו הנסים בגון חמיה בו' לאומים צהרז הגדול מוהרי"ט צהש"ו ק"י ליה נשאל ע"ז והסי' גדאמר"י צגנו"י צה חמיה ונהו טעמא דזה חמותה ונטום דליכא לימי' דקני' לה והכא ליכא חמיה או דילמא טעמא דזה חמותה ונטום דלמורה קאכלה לגירסא הי' קאכלה ואם איהא הכי נמי איכא חמיה דקני' לה עביל ולעביד אי ונטום הא' ללא חיריה חלל דמליין למימר דדוקא ונטום דאכלה לגירסא דאליה חף דלציה פולה אותה כיון שהיא אינה פונתה עפי' מיקרצה דעתה לגבי חמה ומגבי צדיה חף פאנות ללא חוהצת ולא נמי פונתה לה ועוד דדוקא צאונה הוא דמאמר"י כיון דקניא לה צרתה נמי קניא לה כדאמר"י פ' אשפי' צעודל דר' עקיבא דהכי נמי צעודל ל"י צרתה דריע לכן עזאי הייב דמאמר"י איכסי רחלל צתר רחלת ארולא כעודל חמה כך עובדל דצרתה וקרא נמי כתיב הנה כל המושל עליך בו' כאונה צתה דדעהה קל הצת קרובה אלל האם ולל' אלל האצ ולעדי' להציה רחיה דלדצ' חמיה מירחם לה מדאמר"י צצ"צ פ' מי' שנת דקמ"ג ע"צ שהיה דסדר פסקי דסיראי לצימיה חיר' לומי' הראויין לצנים בו' ולא אמרו אלל דלית ליה כלהא אלל חיה ליה כלהא דכלהיה סדר חרי דניחא ליה דכלתיה תיכול גרסניה עפי' וצנתיה דקצינן ולא סייך כלל למימר דקני' לה ונטום דאכל' לגירסא ושנאה אחרת בגון לעלא דגופא ליכא הכא איכ פטימא דמחמיון והנלע"ד כתיב צ' צהרז חוהצתה כמותר"י יעקב זלמיה מלוצין.

ממחמתיה היה מותר"י מאיר אצדיק פרוסקין.

שאלה צו מעשה צמונתה טזיכה לה צעלה גט עיי' עליה ואחר זמן חזרה לדה יהדות ושהתה זמן זונתי' מוצא צדה יהדות ואח"כ הציא השליח הגט לידה וקיצל' פה קהלתינו הגט והכני ונקתפק ופולח אס לריכה לאמתין ל' יום אחר כתיבה כדעת רמ"א סב' פראוי' להחמיר למנות מיום הכתיבה או דילמא דהתם מיידי גבי אשה עיי' אליה להולכה ולא כהגרסה עד שצא הגט לידה אלל צנדון דידן סומטתה סכנתו ונמסר לשליח כהגרסה מיד כמחשבות הפוקקים דצין להטעם שהצעל לא יעזור על תקנת ר"ג וצין להטעם דיש לחוש שנת ימות הצעל צלל צנים' ותהייב אשתו וצאנת היא צרת קוסה ואינה עולה ליצום דלכך נהגו לזכות לה אגם ונטעם דכהגרסה כפונתה לשליח מיד ואיכ ככ"י רמ"א הגט ק"כ אפי' שחזרה אינו לריכה גט אחר נכח הטעמים היכי דמגורסת אפי' לא הגיע הגט לידה רק על ל' היותה טור טרה ויגע השליח להציה גט לידה איכ אינה לריכה למנות ל' יום רק מיום הכתיבה חליצ' דכ"ע ואינו דומה לאס יל' קול פקול על הגט ונתן לה גט אחר ופני הלבו דכ' רמ"א להחמיר למנות מוזמן הגט השני חף שהיא מגורסת צגט ח' התם י"ל ק"ל יתמרו קמו רצון צגיטא קמח דלל' ח' גט אלל הכא הכל יודעי' שכבר זיכה לה עיי' עליה כי עיי' זה הותר צעלה ליקח אשה אחרת והשליח הציא גט לידה לרווחא דמילתא איכ מותרת לינסא מיד וליכיל דילמא צעיר הזאת אשר ניתן לה הגט עיי' עליה לא ידע אי כבר זיכה לה הצעל גט זה לשליח זה אינו דהא עידי נקירה נוסקי' גים לקלל ח' נזכר צמנה וקומונת צמור חיה ומצריה חזרה חיה ליה ח"ד דהא כ' הרצ צ"י דהכא לא מנחי הכרזת דליבאל דנטעם דהא ולא יטעם צחל איכ הי' יס חשק זה צכן יוריבו הדרך אשר נלך זה אס פאוי' להלל צמילי דרצנן ולקמוך אגדולי' צעלי צעלי הוראת. שהקיימו דהילכתא כשמואל דמוין' מנעם כתיבה ועל תשובתו דמר חכי' מלפיה :

תשובה רואה אני שמועב"ת חושק לאיקור קל שהוא איקור שהצנחה ואינו חושק לאיקור חמור שהוא איקור אשה איס ואני צעני' חוכך להחמיר ומאוד שלא להחילה לינסא כלל צקבלת השליח את הגט כי דצר שהראשונים כי צעלי החלמוד לא אמרו צו טעם מי' זה ערצ ח' לצו להחיר אשה ח"ס החמורה חלילה ואף מהרי"ר איסרלן ז"ל צתקף לא פטימא ליה והלתי'ו מוקדר פסקיו ובהצין חף סכתו שהאונהג הוא שא"ל גט אחר לא צירח ליה מלתא לנטעם כדמנטעם ליסניה למקדקק צו. ואף ח' פטימא ליה חין לטו לקמוך עליו צאיקור

צענין שירטוט האגילה

שאלה צו צמירוקי דא"ס על הסוג צקוף חל' פורים חק' על הסוג' פרה' לסי' דצרי הרמזים פאמר חין ומגילה לריכה עיבוד לשמה ונהא דהקורא צמגילה הכתובה צין הכתובים ציחיד ילל דמקתנחא איכנה מעובדת לשמה כדרך הכתובים דאיכ לענין שרעוט ותפירת גידין ודיו נמי כיוח הכי בו' ע"ס ונלע"ד דלקימו דצקלמא שירטוט ואיכך דכוותיה דמילתא דמיככר הוא והא קחזי ליה ח' חיה ציה שירטוט ודיו או לא וכיון דצהדיא אמר"י דלריכה שירטוט וגידין מתיכא היפי' להכסיד צין הכתובים יוכר ומכשהיה לזדה וצולתי יראה ח"ס היא כתובה כדניה אלל לענין עיבוד לשמה דהוא מיד' דלל' מיככר ואפסי' אהה מוכסיר לקרותה צין הכתובים ומקתנחא כסר אפילו צלל עיבוד לשמה דומיא דכתובי' זהו כתיבתי לפי' הראים ז"ל אלל עיקר דצרי' ממוחין לי דצהדי' אמר"י צגנו"י ד"ח ע"צ על משנת חין צין פסרים להפילין דלענין להפסד צגידין זה לזה פוין וכן לענין דיו ופירשי' דמיידי צפית נציאים וכתובים וכן מוכח צגנו"י וכ"י התוס' עס צדיה ורצ אפי' דצטאר פסרים לריכ' אשורית על הפסד וצדי' ע"ס וכן לענין שירטוט אמר"י צפיק דגויקן ד"ז ע"צ ורבי אציתר צר קמכא הוא והא חיה סלח ליה לרצ יאודה צני' אדם העולים ונטס לבחן קיימו צעלמס ויתנו את הילד צונה ואת הילדה מכרו צין וכתב ליה צלל שירטוט ואי' ינסק פתים כותצין שלס חין כותצין ועוד כמה עובדי מייחין ומאמוראי' דשרטטי' וכתצי' פקוקים ומחילים ונציאים חרי' מפורס דאף נציאים וכתובים לריבין. שרעוט ותהיימו מהראים שכתעלמו מונטו הלכות אלל חף ס"ס לחלק צין שירטוט פורה ראשונה לצד לשירטוט סל כל השורות פאל כל כל החמיהות קיימות חן וצענין. שרעוט קשה לי על הלכות קו' גדולה סב' דצקרטוט פורה ראשונה קגי צמגילה זה אינו אלל צין לפי'תה עפי' דלמנתה סל טורה קאי חמוחה לריכה שרעוט על כל סיטה סיטה וצין לפירשי' דקאי חסית הא קיל דסית לריכה שרעוט על כל סיטה וסיטה כדעת רוב הפוקקים וכוותיהו פסק הלכות גופיה צהל' קית ואיכ פורה רוצ הפוקקים וכוותיהו פסק הלכות גופיה צצ"י צסס ח"ס חין דצרי' שילין כדיון והלכה לנטעם ומגילה לריכה שירטוט צכל יאשורות כלע"ד צ' אשכנזי סיט :

שאלה צח צ"ד ק"י ס"ס כ' צצ"י דיה היה לעז קרניים ונחתכו בו' ואמאי דארי' דאין פודין עליה פירשי' אס צהונת פאל קדשים סלינה צכור אינה נפדיית צכך בו' ונראה מדצרי' דצצבור הוי מוס נטלו קרטותן וחכרותן עמנה אפי' דליגוס ח'גומי' אלל מדצרי' הרמזים נר' צהדי' בו' ע"כ מתיימי' מהרצ"י ז"ל שצא לחלוק עלינו את הסוין ואי כדצרי' הקסי' ומייל' לרטי' הא ואי ונטוט דאי' חקדל' פדין ואין כפדין רצוהא אשומעין דאפי' פאל פקולי' ממוקדשין דאין נאכלין אלל עיי' פדין חין פדין וכ"ס צכור פנאלל צמומו צלי' פדין וחלילה לומר שיהא סוס חילוק צמומין צין צכור פאלר קדשים ופסוט הוא דקוין חן לכל' דצריהס ורטי' ארצ חקדל' קאי דקאמר חין נפדין ומלכך לפס' דמיידי צשאר קדשים דחילו צכור חין צו פדין והלכה זו כתעלמה מהרי"ט סב' צשופר סל ריה סל יעל צשוט צסס הפקוד ספירוס יעל הוא קרן כצטה והקשה עליו מדאמר"י צירושלמי הקנו מלוי למלוי ושאינו מלוי לשאינו מלוי ואי כפי' הפקוד מלוי חינו מלוי סייך צכצטה יותר מצלל זכרי' ורטי' זה חלמוד פירוך צכורות דמיה פ"ח ח"ר חקדל' יס דצרים פהן כמומין ואינן כמומין רחל' ס"ס לה קרנים וכו' פרי דכל' ק אדעתין למימר דכצטה ס"ס לה קרנים יתא מוס ואיכ ע"כ דהוא דצר סליט מלוי ואף שהצטה מלוייה קרניה חין מלויים והיינו דקאמר צירושלמי תקנו מלוי דהיינו קרני' סלי' למלוי ושאינו מלוי קרני' הצטה למלוי והוא צכור. צ' אשכנזי סיט :

שאלה צט שאלה חס מותר לאשכנזים לקרות צפית סל פסרדיים הכתובה על דעת הרמזים ז"ל לפי

שא' ונן היודעים אמר לך שהוא חסור :

תשובה אורח היודע לא ידע ולא מידי צדק מילתא וטעה
 כמה שרעה צדי שכתוב נסם מהר"י די ליאון
 ז"ל שפסל התפילין שצפסרד שהיו כתובין ע"ד הרמ"ש ז"ל
 והעולה לקרות צהורה כו' נעשה תורה כז' תורות חיו עכ"ל
 ואין זה ענין למה שנהגים עכסיו כל האשכנזים לעשות לורת
 תג' פרשיות ראשונות צאופן שהשיינה פתוחות אליצא דכ"ע
 והרביצית פתוחה אליצא דהרמ"ש וכתבו האחרונים ז"ל דעממם
 נשום שלים אפשר להם לעשותה קהומה אליצא דכ"ע לכן
 צמרו לעשותה פתוחה כמצואר צדצריהם ואיכ חי צנית
 למיחש לקצרת מהר"י די ליאון הנ"ל מה לי צק"ת הכהונה
 ע"ד הרמזים או ע"ד הרמ"ש הלא לדברי כלם התפילין צבראש
 הקורא הם היפך הק"ת שהרי צק"ה ספ' היא קהומה וצתפילין
 היא פתוחה ואף חמ"ל דליכא קפידא אלל צשהפסטה שצתפילין
 היא ג"כ קהומה אלל צבערה צאופן אחר לאפוקי כשהיא
 פתוחה צתפילין אף צצק"ת היא קהומה אין קפידא (אף צצברא
 זו קשה להולמה דמאי קנא ולקמן כאמר נה טעמא) וכן י"ל
 ע"כ לקצרת מהר"י די ליאון הנ"ל לדעת צעהע"ט הקוצר דלכתחילה
 יעשה פרשיותיה פתוחות אף שצק"ת פרשה* האחרונה היא
 קהומה אלל העיקר צעיני הוא דע"כ לא קאמר מהר"י די ליאון
 שהעולה לקרות צהורה הכהונה ע"ד הרמזים וצבראשו תפילין
 הכתובים ע"ד הרמ"ש דמיחזי תורה כסתי תורות אלל צפ' קדש
 לי ופי' והיה כי יציף שהן קמוכות צהורה ואסור לשנוהו
 מדוגמא שהן כתובות צהורה ולכן הם התפילין שפרשת קדש
 ופרשת והיה כי יציף הפתוחה צלורת פרשה פתוחה של
 הרמ"ש שהיא לורת פרשה קהומה של הרמזים צבראשו וצתורה
 הן כתובות צלורת פרשה פתוחה לדעה הרמזים והיא קהומה
 לדעת הרמ"ש נמלא התפילין צבראש הקורא קותרין מה שכתוב
 צהורה אלל צפ' והיה אם שמוע באינה קמוכה לה צהורה
 עד שנתעם זה אשכחן צגמ' מאן דלא קפיד לעשותה פתוחה
 אף שצתורה היא קהומה סוב אין חסס דמיחזי כסתי תורות
 וז"צ ומיילא מנשע דצומנו שהקלס פרשיות ראשונות שצתפילין
 כהונות צאופן שהן פתוחות לכ"ע תו ליכא למיחש צמידי
 צאזיה ק"ת הוא קורא הא מיחא אין חילוק צין הקורא צק"ת
 הכהונה ע"ד הרמזים להכהונה ע"ד הרמ"ש ז"ל ועוד טעה
 אורח היודע שאמרה שהרי צזה"ז כל האשכנזים נוהגים לקמוך
 ע"ד הרמזים ז"ל צענין פתוחות וקהומות כמ"ס רמ"א צ"ד
 ואיכ מה לי ק"ת של אשכנזים או ספרדיים כלם שוין צענין לורה
 הפרשיות וז"צ: לצי אשכנזי ק"ט.

שאלה ק אשתו של חכם אחד שהיה רגיל לגרום נשכיות

צעיפ' מתה ציום סני של י"ט ראשון דפקח
 ותוריתי לו כהרפות צירו לחזור על גירסאות נשכיות חסגורות
 לו צעיפ' צכל המועד כ"לו ואף דאנן קיי"ל דצרים שצליענת
 נוהג חדא דאין לך דצר האצד גדול מזה שאם לא חזור
 עליהם ודאי יכח אף דלא אשכחן היתר לדצר האצד אלל
 צמידי דאינו משמח ממש ועיד דע"כ לא אכרינן ליה לצלל
 צד"ת אלל צשאר ימות השנה דאם אינו עוסק צדצרים המשמחים
 יעקוק צדצרים הרעים צציריניה וצאזיז וקיות וה"ל אצלות
 וכיולא אלל צרגל דודאי אינו כהן להתעסק צדצרים האמורים
 אינו נכון לצצ' וצטל מד"ה מכל וכל ועוד דצכה"ג כדאי
 הרמזים ז"ל האומר שאין אצלות נוהג וצפילו דצרים
 שצליענת לקמוך עליו ועיין צצור וצ"י ק"י שצ"ט שרמזים
 יחיד צדצר וכיון שכן נראה דאפי' צאין לו פקידא האומר
 צמשכיות חסגורות לו צעיפ' אלל שאם לא ילמוד יצצ צטל
 נמי קרי שהרי צדיני אצלות אין כהן ללמוד צרגל יש לקמוך
 על הרמזים וקייענת: ללמוד ציריט כל פקודי ה' ישרים כדאי'
 צרים נדה ד"ז וט' אמר"י כדי הוא ר"א לקמוך עליו צשעת
 הדחק אי מוסס חפסד טהרות אי מוסס סני צלורות ודין
 עדישא דה"ת כנגד כלם ואף דהתם אמר"י דאי אמר דלית
 הלכתא כר"א צשעת הדחק נמי לא קמוכינן עליו והכא הרי
 כ' חצ"י דליה הלכתא כות"י דהרמזים ודאי לא דמי פסק
 החלמוד לפסק הרצ צ"י שהרי כמה מהצאים אחריו חלקו
 על הרצת מפקדיו ועוד דאיהו גופיה לא פקיק הלכתא כות"י
 אלל מנעם דרצ"י הולקים עליו ועוד דקיי"ל הלכה כדצרי
 חייקל צאצל ואפילו יחיד לגצי רצים אלל דצדצרים שצלענת
 וצכהצ טעונייהו דאחוקרים עכ"ז לענין ת"ת סכל חפלים לא
 ישו צה ספיד דמי לקמוך על המקילין דלא מיקתצר כלל
 למימר קילמוד צכל הרצ' כולו צדיני אצלות וצדצרים רעים

צציריניה אלל צפקדי ה' ישרים ומשוחי לצ ככ"ל.

לצי אשכנזי ק"ט.

שאלה קא צדין מים שיש צהם אפר אי מיקרו קעם

לפגס להחיר כלי צצר וחלצ סהודחו
 צהם יחד ויש צהם מנשקות מן המאכל :

תשובה צצ"ד י"ד ק"י ל"ה הק' על הרצ צעיפ' שפסק
 דמים גיש צהם אפר מיקרי נוטלפיג מהא דהק'
 ההוב' פי' גיה"כ למאן דקיל צכל האקורין חכ"י איכ האיד'
 הגעילו כלי מדין שהם צבי יומן צמים שהרי איא למים שיהיו ק' כנגד
 הכלי ואי ק"ד דאפר פוגס המים מצי קוסיא דלמא צמי אפר
 הגעילום שהטעם חפלט צהם הוא פגוס ואף סחורז וכצלב
 צכלי אינו אוקרו והניה צי"ע ואני תמה עליו ז"ל מה זו קו'
 וכי ליכא מידי צעלמא דמלי למיפגס מי ההגעלה אליצא דכ"ע
 והלא איכא לענה וראש ומריחת דכופי' וכי"צ רצים פוגמים
 צודאי וכינא דצהם הגעילום אלל ע"כ דמקומע לחו להתוס'
 דמתכ"י דקתני להגעיל יגעיל אקרא קאי דכל דצר אפר יצא
 צאש סכל שחשטוקו צחמין על האש ומגעילו צחמין על האש
 ודין זה מתורה הגעלה ולא מוסס דצר הפוגמו לליכ הגעלה
 למה לי כלל יצטלו צהם דצר הפוגמם דזה לא מקרי מצטל
 איסור לכתחילה כיון סכל עיקרו פוגס ואין כאן לא טעם
 ולא ממשו אין ספק דמדלוי' שרי לפוגמו שהרי אינו נהנה לא
 מטעמו ולא מנשותו שהרי אין הטעם חפלט ומדופני הכלים
 כיכר צתצטיל כלל אי' דקרא ומתחיתין דיני הגעלה אחי
 לאשמעי' ולא דיני פגימה דהיא מלגר אפר צשעריך חתכה
 כפקא וז"צ ואף לפי"ד הס"ד אין קוס דמדמי ראייה ומתוס'
 שהרי לא חנימו הדצר צקושיא כדי סנאמר ומלא הירלו כך
 ס"י דלא ק"ל חכי שהרי ייצצו הענין צטוצ סנותן כלי קטן
 צגדול וכצר היה אפשר להם לתרץ דאציג דלא ידעינן כמה
 כפיק מיניה משערינן הדצר צאומד יפה וכדצצירא ליה להראצד
 דלא צעינן כדי כולו אלל צכלי חרס שאינו יולא מידי דופיו
 ואינו כיתר צהגעלה אלל צכלי סתק חניתר צהגעלה אמדין
 צאומד יפה מצי דכפיק מיניה אלל להתחוס' לא ק"ל הך
 קצרה אלל אפשר להם להשענידו פי' קפילא ארמאי דשרי
 אפי' צפתות מנשקים דהכי קצירא לחו להתוס' כמ"ס הרמ"ש
 והטור אלל דחלא מתרתי או תלת נקטי גס מ"ס הס"ד דין
 זה לא נמלא צקוס פוסק אינו כלום ומה לורך לכותבו וכצר
 מצואר צגמ' וצכל הפוקקים סכל נוטלפיג מותר ואפילו אינו
 פגס גדול דוניא דקדרה שאינה צת יומא שאינה פגומה אלל
 מעט יותר מצה יומא כ"ס אפר צמים שהוא פגס גדול וכרגס
 כלל אנו כי רוכלא לחסוצ כל הדצרים הפוגמים הלא ארון
 מלין צתצן ומיד אובל יעעם והלכה למעשה יש לפסוק כדצרי
 השיע' דהכלים שהודחו צאפר ומים מותרין מכה טעם לפגס וגם
 צורית הנקרא צלשון חלמוד לפון וצלשון ספרד סאציון וצליא
 זאז"ף אינו חוסר כלל וכדצרי ה"ל ואף סנמלא צמחרי"ל
 צחילוק אין שומעין לו כי האמת מנחישו ומי יודע אם הי'
 סס דצרים צגו והנלע"ד כהצתי: לצי אשכנזי ק"ט.

שאלה קב שאלת רביעית שאמרו למי רגלים של פעם

אי ולקל ציפ' צ' רביעייתם אם הרביעיית מרובה
 על המי רגלים של ציפ' או חלי רביעיית מרובה על המי רגלים מה
תשובה נלע"ד צצור דאם המי רגלים הם פתוחים מרביעיית
 דקגי צצרו מים צצטלן ואין לר"י רביעיית דלא
 אמרו רביעיית אלל להקל שאף אם המי רגלים של פעם אי'
 הם מרובי' מהרביעיית קגי רביעיית צצטלן ולא מצפיא להרצ"ב
 דק"ל דצריעיית מים קגי אף להטלת מי רגלים כמה פעמים
 (ודצרי' כראין דמה לי מי רגלים של פציא כיון שהם מרובין
 מהרביעיית או של ציפ' ע"כ מנחת חסיצות הרביעיית סאח'
 מקיה לענין טצילות מנחין וליניורות כשהם צקרקע יש צהם
 כה לצטל מי רגלים המרובים מהם סוב אין לחלק צין פציא
 לציפ' וזו היא קושיית הר' מנוח צכקף (מסנה ודוק) לפשיטא
 שיש כה צמים מרובים לצטל מי רגלים מנעשים אף שאין צמים
 רביעיית אלל אף לרצינו משה דמלריך לכל פעם ופעם רביעיית
 ע"כ לא קאמר אלל צשאין המים רצין על המי רגלים אלל
 צשהמים רצין על המי רגלים אין ספק דצריעיית קגי ודואה
 חני הדצרים ק"ז ומה רביעיית מים שאינו מועיל לענין איסורין
 כלל אם אינו רוב אפי"ה מועיל לצטל המי רגלים אף שאינו
 רוב ואף שהמי רגלים רצין עליו רוב מים שצצטלן איסורין
 דלוי' ואפי' איסורי כרת אינו דין שיועילו לצטל המי רגלים
 מועטין שהרי רוצא דלוי' צכל מוקוס וגדולה מו אמרו צצרכות
 דכ"ה

כדי שיפור הולאת המנה טוב אין אולם השני עומד ולצית הלב
 דהלכתה כוונתינו אין לרד שיפור הולאת המנה צין אולם לחולת
 חלל בכחוס המסקולת קגי כדי להפריד צינס שלא יקרא אולם
 אחד אף כצודאי יולילו המנה לרד פתחי הצית הצית המנה
 קיין דאין אומרים כלל קוף טעומה ללאת חלל כשהכל המנה
 אולם אחד חלל אולם אולם כעול גדלת או בחלון קסופו להפנה
 מנחת הטעומה קסופו ללאת דרך קס אצל כשערי חלרות
 והעיר אין צהס צית ויחוס כעולא דהכסנים הנוהגים להזמר
 צוא קועים צדצר ומסנה ומחין זהו אם לא נהגו כך לזריוה
 כדי שלא יצאו עליהם מוליכי המנה עורם תוך חלל הפתח
 וכמה ככתב הרב מהרי"ק כחשו' צחיל' צקס הרב אציו ז"ל
 ואחמנו היודעים שמנחת הנעולא כהו צפקקים אצל נהגו
 כן כעולא דלכתחילה מחין זהו כיון דהוא היקר ופסחתי
 לצי אשכנזי קסי.

האמנונו

שאלה קד

שאלת אשה שהיתה בחזקת נשואה ונעברה ה' או
 ט' כצויות והפילה והבנים לא נדקו את השפיר
 כראוי אלא שידעוה שכל היה יכיר זו לרתי פנים רדים
 ורגלים והמילדת גויה אמרה שהכירה שזה ראוי להיות תלומדים
 ולאח"כ ילדה צר קיימא אם האב חייב לפדותו לפי שאבנים
 אמרו לך שחייב לפי'מ' מהרמיה' בהגה' וכל זמן שאין לו
 אצרים מרוקנין אין פוגד הבא אחריו ואפי' צה"ז קומיין ע"ז
תשובה אולי האבנים שגו צרואה כי דברי מהרמיה' לקומים
 מהסוזה מהרי"ק פורס קומי' וקס כתוב חיל
 ולא הצמינו צו קוס ריקוס אצרים רק רלו כמין גידי דקי'
 מאלוד וכעין צטר ויש מהם אומרי' שהיה מלא מים או מוגלל
 וע"ז פסק דאין לחוש משום ולך כו' לדורצא י' להפניד
 אשה בחזקת קלא כפטר רחמה וגם הנפל הזה בחזקת קלא
 כחרקמו אצרי' עדיין דהא חזקה גמורה היא זו עכ"ל ולבאורה
 דצרים אלו קותרין תלמוד ערוך צפ' המס' דכ"ט אריציל עברה
 צנאר והפילה נציאה קרצו ונאכל הך אחר רוב נשים ירוב
 נשים ולד מעלי' ילדן הרי דלא מוקמיין ללשה בחזקת פטורה
 ען הקרצו וגם ללא הנפל בחזקת קלא כחרקמו אצרי' והך
 דריציל הלבנתא היא דלא אשכחן מלן דפליג עלה וצפי' כל
 היד דייח מומצין מייח' לר' יוחנן דלומר צלשה צלשה וקמיות
 הלכו צו חכמים אחר הרוב ועפ"מ כולאי והאיכא הא דריציל
 ומסנין. עמעתה לא קאמריין עממע נמי דהלבנתא פסיקתא
 היא וכ"פ הרמב"ם ז"ל. אלא עכ"ל דשאני התם כצדקוהו
 ומלאוהו מלא מים אלא כצאנו לחוס מנחת חקרין ידיעתינו
 ע"ז כתב מהרי"ק דכיון דאיכא נמי הנך חזקות סמכיין אעדות
 נשים אצל בהפילה ולא צדקוהו הדבר צרור צגמרא דבחזקת
 ולד מעלי' הוא ופטר הבא אחריו ולא מייצעי' באחזקה
 עוברת אלא אפי' בלא אחזקה עוברת דהא מוקמיין לעמתי'
 דקתני אמעלה ואינה יודעת מה הפילה הסב לומר ולכנצה
 בלא אחזקה עוברת הא קמן דאפי' בלא אחזקה עוברת נמי
 קפק ולד הוא וידוע הוא דכל היבא דאיכא קפק בצבור הרי
 הוא פטור ומסנה שלמה היא קופי' דטהרות קפק צבורות
 א' צבורי אדם וא' צבורי צמנה קמנעיה אחיב אמרו לי
 שחכמוהו והיה צמנו כעין גידים וצטר ובאמנעו דבר ארוך
 נעט וליה יודעין אם היה מלא או חקר ואם היה עממל
 א' או מלאות הרצה ואמתי' להם שאעפ"כ הבא אחריו פטור
 ען הצבורה דבגמ' דכ"ד ע"ז פריך אמתי' דמלא גווי' אינה
 חושפת לולד וכיחוס קמא ולד היה וכיחוס ומעטי אצ"י כו'
 ורצא אמר מלא הנן ואם איכא דלי'תומי' איתמח ומחר חקר
 רצ אדא צר אהצה אמר גוויים הנן ואם איתא דלי'תומי'
 כוליה צמד גווי' הוא קאי ואין קפק דהילכתא כרצא לגבי
 אצ"י דכל שאינו מלא מייסין קמא ולד היה וכן רצ אדא
 איכ"ל דלא פליג ארצא צהך קצרא אלא דקיל דלי' נשתכח
 צמד גווי' אפי' מלא מייסין קמא ולד היה וכיחוס ואני תרתי
 מיני דוקא כינה ומתי' חבי דייקא דייקא דלי'תומי' תרתי
 מלא והרצה גוויים הוא דלא מייסין לולד הא חקר אצ"י
 דלי'ת ציה גוויין טוצא או חד גווי' אף מלא מייסין לולד
 זה להחלוד צמקוס אחר אצל צכ"ד הרי לא היו יודעות
 כלל לא צין מלא לחקר ולא צין חד גווי' להרצה מלאות
 והרי הדבר חוזר לעיקר הדין שכל שהוא קפק הבא אחריו
 פטור ולכל זה לא הולכנו אלא לחקר כצדק השפיר ונעולא
 שאינו מרוקס אצל אם לא כצדק אם מרוקס או לא אף קמאל
 מלא גויים חושפת לולד כשרי לטון ומסנין כך היא מלא
 גויים

דכיה לואה כל קמח ומצולה צרוק עצה ואם צוואה דליקורא
 דאף כך כ"ס צמי רגלים דליקורא דרצון מה תאמר שאני
 החם שהיה מוכסה ארצא הכא עדיפא שהרי הן צעלין לגמרי
 ואין עולם כלל ונולאתי צעלי' הגזורים צקס ריח"ז ס"ב ואם
 היו מי רגלים שמות מרציעית כראה צעלי' טלרין ע"ס כגדו
 לצעלין עכ"ל והנה הרב ז"ל מיקל ומהיר אפי' קום צמח
 וכדאי הוא ז"ל לקמוד עביו צליקור תורה כ"ס צליקור דרצון
 וכן מוכח מע"ש צקס ר"ה ז"ל אדא צק"ע ק"י ק"צ דמותר
 לנגז ידיו צגד אשפיל צו תיטוק מי רגלים כדי לצפול אף
 קדצר צרור הוא קלין צלחומית קעל הידים רציעית ורתי'ת
 קנחקסה. דצדר הרב צעל ונ"ג' ורלה לחלק כדלי' צקסרו ולפי'ד אין
 לורך וצכ"ו כתב צפ"ג מהל' ק"ס לתרן קוסית הרי מוכח ז"ל
 ולי' רראה דהכנים קיערו דרציעית קגי אפי' לגדולה וצפחות
 מרציעית אפילו לקטנה לא קגי' עכ"ל הנה הרב ז"ל לא דקדק
 אם הצי רגלים י' צהס כדי רציעית או שמות מרציעית וכדי
 לתרן קוסית הרי עמח אין לורך כלל לומר דאף צפחות
 מרציעית מי רגלים צעלין רציעית ע"ס והדברים צרוים כתי'ם
 דלעולם אין לורך מרציעית מים כי אם מרציעית מי רגלים לא
 צפחות הנלע"ד כתבתי: לצי אשכנזי ס"ט

דדון הכתבים הנמנעים ללאת צמח קענר הפיר כשי' מק צעיר

שאלה קג

כתוב צקסי מהרי"ר חיקרין ז"ל ק"י ב"ד דאף
 הכתבים הנמנעים שלא ללאת דרך פתח טענ
 העיר אין להם להמניר צניה של לידוק הדין דלדורצא אורו
 פתח צל לנעמחות מה האהל וכתי' עליו צק' לחס חמודות דף
 קי"ה ע"א טעמו זה י'ספיק צניה קלין צו אלא פתח א' אצל
 אם י' צו קני פתחים קצמחה א' מנכייסין וצמחה א' מוליין
 כראה קלפי קצרא צו אין היתר לכתיים לכנוס צלוהו הפתח
 קמוליין עמנו הנה עכ"ד ואינם ככונים כלל דעממע מדצרי'
 דצניה של לידוק הדין ק"ס צו קני פתחים מותר ליכנס דרך
 הפתח קעצליין לתוכו הנה ואקור ליכנס דרך הפתח הצ'
 קמוליין עמנו הנה והא דלי' צורכא דאם אמה אומר הפתח
 הא' קמא הדין אפקר לחלק אולם א' קצמלין היא מותר
 וצמלין היא אקור ואין להצי' ראי' מלאות דפתח גדול ופתח
 קטן שהצי' מהר"א ז"ל קס ופירשו צלוסן שאותל א' חליו קמא
 וחליו קמא דההיא לקולא איתמר אצל צכ"ד קמחרת הפתח
 הרשקון קמנת ככנס צו תחלה הדין קמנעו הפתח השני ורתי'
 אין דין קיו ומלכה כתי' מהר"א קס כל זה הוא להמניר
 אצל להקל קמה אינו הללתי' קשרי ארצא מקצרא דנפסין
 אנו מפתרין הפתח הרשקון טכנס צו המנה לא כ"ס קמטרה
 הפתח הצ' קמנת יולא עמנו ועוד הדבר קמנה דלי' איתא
 תי'ל למהר"א לפרוקי דדוקא צמחה אחד וציתר כיון דרוב
 צחי לידוק הדין משי' פתחים הם עשוין ועוד כיון דצמלה
 קל מהר"א כתוב קענר צית הקצרות כראה דעליה קסי' צ
 מהר"א דמותר אף קמנת עובר תוך קענר צניה הקצרות
 ורראה קמלחם חמודות לא עמנו על דעת מהר"א דעיקר כונת
 מהר"א היא לומר דלעולם לא מנמריין אלא צלוסן הפתחין
 קהם קוגרין צל המנה ומנעין אורו מללאת ען אקוקוס אקר
 הוא קס בגון אם י' ע' מה צעיר א' תוך צית א' אשר צעיר
 אקור להכתים ללאת להאממריין לא צענר הצית ולא צענר החלר
 ולא צענר העיר דהיי' כולמו מיקרו קוף טעומה ללאת אצל אם רולים
 להולך המנה לעיר אחרת אף קמא יודעין קיכתי' קמא ויוליוהו
 ען העיר ההיא ע"ז הכתבים מהר"ם ללאת לצא לורך פתחי
 העיר ההיא כיון שאין פתחי העיר ההיא קוגרין וטעלין על
 המנה זולא מיירי לגבי רידהו קוף טעומה ללאת נמלא דלפי' ע
 היצר צרוד דצצית קל לסי' אין לחוס כלל אם יכנסו צו
 כתיים אף ק"ס מה צעיר יבולים הכתבים להקדים ולכנוס צו
 צין ק"ס צו פתח אחד וצין ק"ס צו קני פתחים וכל זה לא
 אורכנו אלא כצכ"ד י' מה צעיר אצל כקלין מה צעיר לית
 דין ולי' דין שנותרים הכתבים ללאת ולצ' צצית לידוק הדין
 וצו לא ערער אדם מנוולם ולפי' קממעתי קאי' ומתקופלים
 לשורות קענה ציה. ככתבי אף שהדבר צרור להיבקות
 ועיקרם דרי'ת כעלמתי עכ' הגלון מהרי"ר חיקרין ז"ל ושאר
 הגלונים אקר ביצי' קס צפקקיו קענעמנה מהם משכתינו פ"ח
 דלחלוקת ריש פתח הצית כצדק וכי' קמנעוה צפמים כלים
 קצמחן צמיל ע' קמא. צקדק ארצעה קמחים צמיל כל שהוא
 הרי דאף צית קמא דממרי' אינם מלריבים אלא קמא צקדק
 ארצעה קמחים קמא שיפור הולאת המנה אף דמקמתא דרך
 פתחי הצית יוליוהו ע"ז כיון ק"ס ריח צין אולם לחול

גניבים אינה מוסעת לילד ואם היה מרוקס השב לזכר ולנכרה משמע שאותו שחול מלא גניבים אם היה מרוקס השב לזכר ולנכרה ולא חשש לבד אלא אף ימי עושר בני יחזיקו לה כולל ודאי שהרי לא שנינו זה ולכרה וכי הרמזים ז"ל מלא גניבים שחול ואינו מרוקס אינה מוסעת לזכר מרי שחשש למלא גניבים לחיות מרוקס וענין הריקוס שנינו צרייתה אלא שחול שהי עיניו כשתי עיפין של זבוב כו' ומיהו ידים ורגלים אין לו ואין ספק שזה דבר קשה הצדיקה וכל שאינו צדי בשלמה זו נשעה צדיקה אף שחשש זמן שאלתו ואמר לא ראייה אין בועפין לו דהתיא שעתא לא חסיק אדעתיה שהתיינה טיפוח כזבוב בכלל ריקוס הולד וכאורה שאמרו צבוחט שאינו יודע ה' שמיטה אף שאח"כ למד ויודע ולאומר צדי לי ששחטה כהוגן אין בועפין לו ולא הימא ההם דוקא נשום שכל להוליא הצחמה מחזקה איקרי דהא צב"ד בני צל להוליא שפיר זה מחזקה ולד מעלי' שהוא רוב המפילה בלעיל והוא רוב גמור שקומיני עליו לענין דם מוצר ה' ה' צברתי צבחה חולין לעזרה ואכילה מליקה העוף שהיא נבלה ואיכא בני חזקה מנין דעדיפא טיבא דאפילו רוב לא מהניא נגדה וז"ל דצנדין מהרי"ק איהו כביס חכמניות היו וצדיקות צדין שפיר מרוקס מה שאינו צבוחט ומיני דברי מהרי"ק המוה"ן דצב"ד צבר הא איכא קצרת הרשב"א דפסק בשמואל דאמר אחד זה ואחד זה מוסעת וכיון דפליגתא דצנדין היא דרין לכללין המוליא מעיה ועוד שכלתא מדבריו שנינו הטור נהמלטה חומרא זו ולכך כהה עליה שליה אלא נשום חומרה כרה ואינו כן אצל האמה הוא קגם צמון החלמוד כזר נקחפוקי צבחה השפיר כדאמר"י בגמרא דכיה מעולם לא דנו שפיר צבחה דעא משמע שהוא דצנדין דהצרה צב"ס ולא מטעם חומרא דידן צב"למא ואיכא הדבר צבור דלענין פדיון חזן המעיה והצא אחריו פטור:

שאלה קו כתב מהרד"ז צב"ד דהשו"ג מי שהיה חנוש צב"ת האקורין ונחמו לו רשות ללחא פניא צב"ת אין חושפין למלוא קלה או חמורה אלא כיון דקיי"ל אין מעצירין על המלות המלוא הרשונה שהצא לידו ואי"ל לעשוהה צב"ת האקורין יעשנה ויש להקשות על זה דקומציה לן צ"פ התכלת דמיט ליצור שאין להם המידין ומקפין אינה מהן קודם ומוקי לה צמוקפין דהאידיך והמידין דלמחר תדיר עדיף או מקודם עדיף ואי כצב"ת הרב ז"ל אף אי הדיר עדיף מוספין קדמי מטעם דאין מעצירין על המלות ח"ו דלא אמרינן אין מעצירין עימא אלא צבחה שוות אצל לא בחד מינייהו עדיף וזהכי יחא ליה מאי דקיל להתוס' צ"פ כל התדיר דלי"א ע"א דיה ח"א שומע ח"ל ולר"ך לדקדק צ"פ התכלת ג"צ הממידין אין מעצבין את המוספין דאיכא כי ח"ך צ"פ דתדיר ומקודם ולא פשיט מיניה מדי' דלא מיימי הבא ראויה דתס' ותכחו דהכא לא מיימי המס ועם האמור יחא דהך דפ' כל התדיר שתיסן לפניו ואין כאן העצרה על המלות והכי יכחו כל הרלויות דמיימי וצבחה דפ' התכלת לר"ך להעציר על המלות כן הרלויה שהציה ממוקפין אין מעצבין את התמידין כו' אלמא כי הדדי כינאו אין להציה כאן דילמא צבחה תהיה לפניו תדיר עדיף אלא דתס' אהניא ליה ח"א דאין מעצירין על המלות למקודם לפי"ו כי הדיר אצל הרלויה תס"י שהציה מאין פוחתין בשם מלואים צב"כ"ז דצ"פ למקודם דהדיר עדיף ממקודם אפי' איכא דלר"ך לצב"ר על המלות אהו מלי לחתויי הכא צמכל שכן אלא דלא חש לחתוייה כיון דלא מלי לחתויי ראייה קמייהא ואך צבחה נמי אידיחא אלא קיש לנו לחוס לאותה שאמרו צ"ב"ש פ"ד אחין דילמא אדמייבס חד מיימי אידך וקצטיל מלות יצמין והתוס' קס חילקו צין מיהה לזמן מועט דלא חיישין לה כאותה דיום הכיפורים למיתה דזמן מרוצה דוראי חיי"י שומא ימות חליצא דכ"ע ואיכא ליה לנו לחלק צנדין הרב ז"ל צין כשהמלות שנייה היא לזמן מרוצה דחיישין לקטול ימות לכשהצ"ב"ה היא לזמן קרוב דלא חיישין לקטול ימות צמון מועט דהא קיי"ל כצב"ן דפליגי עליה דר"י דאמר אף אשה אחרת מהקיי"ן לו וכן פסק הרמזים ז"ל צב"ל עצודת י"כ וכן קיל להרב צב"ל תמיד פסקה צב"ו ליה קיש להמתין מלצב"ך על תי"ח עד מולאי קצת ולי"ח שומא ימות צמון מועט כזה ויש לי מקום עיון דצב"ר הרמזים ז"ל קצרים פ' תשיעי מה' תרומות פסק כאותה צרייתה דכל הגט דכ"ה דהאומר לאשתו מרי זה גיטך קשה אחת קודם למיתתו אקורה לחבול צהרומה מיד ש"מ דק"ל דחיישין לקטול ימות לחלתי וצב"ל י"כ פסק דלא כצ"ב יתירא ולא די קצרים קותרין ז"ל אלא שרואה חני הצרים ק"ו דהשחא ציח"כ דמעלה היא וזהו לן למיעבד כ"צ"י יודא כדאמר רב הונא צ"י דר"י צ"פ היסן דכ"ד אפי"ה לא חיישין למיעבד מעלה ג"צ הרומה דלא שייכא חך מעלה לא כ"ש ואין לומר דהיא פחותה דכיון דכפרת כל ישראל הלוח צוה יחוס אפי' לתתיינה תלת וכיון שהוס' רפי"ק דיומא צב"רולא צב"ר דהיה תירולא ליכיל אלא ח"י לא חיי"י מן הדין לקטול ימות לזמן מועט צמד אלא דמשום שחש צב"למא חיישין לה ג"צ ציטול מלות יצמין ולהכי קאמרי רצנן דאי צב"ת למיחש לחססא צב"למא הכא צ"כ"י צ"כ"י איכא למיחש אפי' לצי' ג' אצל ח"י קיל דמן הדין יש לנו לחוס למיתה אחד אפי' לזמן מועט וכשהיה דתרומה תו ליכא למימר דמיחש גם למיתה צ"י ג' דוראי מיתה צ"י ג' לא סכיחא צמון מועט

גניבים אינה מוסעת לילד ואם היה מרוקס השב לזכר ולנכרה משמע שאותו שחול מלא גניבים אם היה מרוקס השב לזכר ולנכרה ולא חשש לבד אלא אף ימי עושר בני יחזיקו לה כולל ודאי שהרי לא שנינו זה ולכרה וכי הרמזים ז"ל מלא גניבים שחול ואינו מרוקס אינה מוסעת לזכר מרי שחשש למלא גניבים לחיות מרוקס וענין הריקוס שנינו צרייתה אלא שחול שהי עיניו כשתי עיפין של זבוב כו' ומיהו ידים ורגלים אין לו ואין ספק שזה דבר קשה הצדיקה וכל שאינו צדי בשלמה זו נשעה צדיקה אף שחשש זמן שאלתו ואמר לא ראייה אין בועפין לו דהתיא שעתא לא חסיק אדעתיה שהתיינה טיפוח כזבוב בכלל ריקוס הולד וכאורה שאמרו צבוחט שאינו יודע ה' שמיטה אף שאח"כ למד ויודע ולאומר צדי לי ששחטה כהוגן אין בועפין לו ולא הימא ההם דוקא נשום שכל להוליא הצחמה מחזקה איקרי דהא צב"ד בני צל להוליא שפיר זה מחזקה ולד מעלי' שהוא רוב המפילה בלעיל והוא רוב גמור שקומיני עליו לענין דם מוצר ה' ה' צברתי צבחה חולין לעזרה ואכילה מליקה העוף שהיא נבלה ואיכא בני חזקה מנין דעדיפא טיבא דאפילו רוב לא מהניא נגדה וז"ל דצנדין מהרי"ק איהו כביס חכמניות היו וצדיקות צדין שפיר מרוקס מה שאינו צבוחט ומיני דברי מהרי"ק המוה"ן דצב"ד צבר הא איכא קצרת הרשב"א דפסק בשמואל דאמר אחד זה ואחד זה מוסעת וכיון דפליגתא דצנדין היא דרין לכללין המוליא מעיה ועוד שכלתא מדבריו שנינו הטור נהמלטה חומרא זו ולכך כהה עליה שליה אלא נשום חומרה כרה ואינו כן אצל האמה הוא קגם צמון החלמוד כזר נקחפוקי צבחה השפיר כדאמר"י בגמרא דכיה מעולם לא דנו שפיר צבחה דעא משמע שהוא דצנדין דהצרה צב"ס ולא מטעם חומרא דידן צב"למא ואיכא הדבר צבור דלענין פדיון חזן המעיה והצא אחריו פטור:

ועוד מדליטסרין למימר דאדרבא יש להעמיד אשה צבחה קלה נפטר רחמה עדין וגם הנפל הזה צבחה אשה צבחה כהרקמו צב"ו עדין דהא חזקה גמורה היא זו ע"כ לומר דפסקי ומפקח ליה וכל שיש כאן ספק הרי הוכחנו צצ"רור מהלמוד ערוך דאדרבא יש לנו לומר דולד מעלי' הוא דהלך אחר רוב נשים והרי אין החזקה שבה משרייק אלא רעוה ולא גמורה ואין לומר דק"ל למשרייק רוב נשים דילדי ולד אין צו גניבים וצב"ר דכיון דצחקרון צקיות קיימין דילמא רובן דרכן צמורה זה שאבו רואין ונראה צע"כ"ו שהוא גניבים וצב"ר וגם לקטול צמורה קלא הצמינו צו ט"ס ריקוס אצרים קלר קלת דהר"ל פריש הריקוס האמור צהלמוד שהרי אינו מוצן מן הקתם וצ"ל שמתך על המצין או ששחול ציח"ר דצ"ו ולא הולך הרב ז"ל לחזור ולשנות וכל חלו דצרים דחוקים ואיך שהיה נלפ"ד צבור דצמון הזה כל שעצרו מי יום והפילה שפיר דהצא אחר"י פטור מפדיון ואפילו הרולה להמיר דצב"ר מהרי"ק לא יצ"ך לא צב"ת פדיון חזן ולא צב"ת שהחיינו אלא יחן לכהן ה' קלעים צב"ל ק"ס צב"ת דצב"ת אינן מעכבות אצל מעיקר הדין פטור הוא הנלפ"ד כהצ"ת: לצי' אשכנזי ק"ט.

שאלה קה ילמדנו דצ"ו אצ שאינו רואה לפדות את בנו הנכור פטור רחם כופין אותו לפדותו או לא **תשובה** לא ידענא מאי ומפקח לך ומיש מלות זו מכל מלות האמורות צהורה שמתין אותו עד שתלם נפשו ולא עוד אלא דנחתין לנכסיה כדאמר"י צ"ק דקדושין דכ"ט ת"ר הוא לפדות וצ"ו לפדות הוא קודם לצב"ר יתירא אומר צ"ו קודמו שזה מלותו על אצ"ו זה מלותו צ"ו עליו ח"י יומי הכל מודים כל איכא דליכא אלא ה' קלעים הוא קודם לצ"ו כי פליגי איכא דליכא חמ"ג משעבדים וחמ"ג צ"י ח"רין ר"י קצ"ר מלות הכהונה צהורה ככתובה צב"ר דמיא צב"י חמ"ג שריק לצ"ר ואזיל כהן ועדיף להו והילכך מלות דגופי' עדיף הרי מוצא דאף מלקוחה קרפין פדיון עלמו ואף דלא אהא אלא מריצוי"א שקרא פדה תפדה כ"ש פדיון צ"ו שמתקרא מלא הוא צבור צ"ב"ה אפדה קיש לו לכהן לטריף לקוחתו אם נשתעצ"ו אחרי לידה ה"ן או לאחר שהיה לו לי יום וכ"כ ק"ס התוס' צ"ה ואזיל כהן ועדיף צהדי"א צ"ס הקונטרס דלכך לא טריף צפדיון צ"ו מוקם דקדים השיעבוד לצ"ו הא ח"י קדים ה"ן לשיעבוד אף הוא טורף צפדיון חזן ואף רצנן לא פליגי עליה דר"י אלא משום דק"ל מלות הכהונה צהורה לאו ככתובה צב"ר דמיא הא מצי חורין דמלות על פה נמי גביא ששיטא דגצ"ן צב"י דאצ וראייה צב"ר חוט חסני ק"י ל"צ סכתו ח"ל ומה

מוצט וחין לטו מן הדין לחוש להם וכי תיקו ארבעין דלענין יחיד ים לנו להקל עליו ונה סהיא לריד מן הדין מפני שאי אפשר לנו להחמיר יותר מן הדין הא דלמי ליתא ולחין להקי איכ ונה זין תירולא זתירולא זתירולא קומא דזתירולא קומא הזיא דיצמות ויירי לזמן מרובה וזתירולא זתירולא הזיא דיצמות נמי ויירי לזמן מועט ולמי תיקסי לרז הונא זרי דריי דמפרס טעמא דריי נסוס ונעלה עשו זכפרה הא זעלמא לא חייס ריי למיתה והא חרי זה גיטך טעם א' קודם למיתה דחייס ריי למיתה לחלקה דהא הזיא ונתניתי ריי היא וייל דריה זרי דריי אליצא דמאי דלפסינן ולמרינן דריי חייס למיתה וריי לא חייס למיתה קומפרס הכי דמיכ הזיא דהרי זה גיטך כמי ריינ היא ולא ריי חבל להרמזים ודאי קסה וליע וכיון של ירדו לקוף דעת הרמזים זיל היה לנו לומר דלמיתה דהך נמי ליח לזמן מועט ולא יזדמנו לו ז' מורה א' קלה היום וא' חמורה למחר ימתין על החמורה למחר חלל שרואה אני דצרי הרדצ' זיל תלמוד ערוך חס צפיק דתיק ר' יוכנן זן עכמאי וריי זן גר' דקא רמו קרלי אהרדי כתיב פלס ונעגל רגליך וכתוב אורח חיים פן תפלק ליק כאן זמנא שאפשר לעשותה עיי אחרים כאן זמנא שאיל לעשותה עיי אחרים ופירש' זיל פלס כלומר שקול המנא ועיין בהן איז גדולה ועסה הגדולה וכתוב פן תפלק דמסממ כל מניה סתצא לידך עסה אוחה זין גדולה זין קטיה ואל תיח קטיה מפני הגדולה מנא שאפשר לעשותה עיי אחרים עשה אוחה הגדולה וחזיריך יעשו הקטנה מנא שאיל לעשותה עיי אחרים אל תפלק חלל מנא סתצא לידך זין גדולה זין קטיה עסה ונסקמא דצרי הרדצ' זיל זמנא שאיל לעשותה עיי אחרים ויירי והזיא דזרכה הלצנה ספק הרצ זתיה שיש לנו להמתין ליק דהתם המנא הזיא נעסיה זאופן יותר מפורס לכן יש להמתין כדי לקיימה על זד היותר טוב וכן הזיא דתמידין ומוספין יש לומר דכחתי מנא חסיצי דתרווייהו עבודה הקרבות וחדד זמנא נינאו חבל זמנא סגות חין ועצירין קלה מפני החמורה הא מיהא זמנא אוחה שאפשר לעשותה היום שלל מן המוצמר ולומר מן המוצמר טוב להמתין למחר ולחין זזה נסוס ועצירין על המנא חלל שאני חוכך מנא ששנינו זכפמי פ' האשה וכן מי סתצתימיהו להולילו מציה האקורין חין סומרין עליהן צפני עלמן דציה האקורין דגוים איכא למיחש נסוס פיהם דזר קוא וצויה לדעת תירושלמי סתצילו סס הוסי' זצי הירס אסככו קיי:

שאלה קו כתי הרמזים צפיג מהלי שאר אבות הטומאות ד' צ' נצלת העוף הטמור בו חשב עליה לאכילה ה"ז וטומאה טומאה אוכלין חגיפ שלל נגב זה טומאה פרה אדומה ושעירים הנשרפים חין כן אם חישב עליהן לאכילה לריבין שהגב זהו טומאה ואח"כ יטמאו טומאה אוכלין והראש"ד השיג עליו וז"ל איך צחי ראשי כאשר עיינתי את הדברים זמקומן צזחמים פ' טזול יום לא מלאתי אוחה כדצרי ודכולי עלמא אינה דהא דמי ריי דאמר ונה זרעים שאין סופן לטמא טומאה חמורה וכו' והאי דקא מפליג זין פרה לשעיר הנשתלח נסוס דצעינן שיהא להם הכשר טומאה ומקום אחר כלומר צעינן שיהיו ראויין לקבל טומאה ומקום אחר ולא היו ראויים לכך טמאים הם וצמנא ומינן צבו הכשר ונים שיהו ראויי לקבל טומאה הלכך פרה ופריס שהם אוכלים וראויים לקבל טומאה וטמאין ועמאין חבל שעיר הנשתלח שהוא חי ואינו ראוי לקבל טומאה אף ועמאו אינו מטמא ולעולם פרה ופריס ועמאין הן וטמאין זין ויהרע עוד יש לפרש להאי מימרא הכי לעולם רצון ליה להו דריי דקיל דצעינן שיקבלו טומאה ומקום אחר ופרה ופריס עיי קבלת טומאה הלכך פרה ופריס דצני קצולי טמאה נינאו וקצלי טומאה ויהצי לה חבל שעיר שהוא חי לא מקבל טומאה ולא יהצי לה ולדעת הך רצון נצלת עוף טמור נמי לא מטמאה עד דצמק טומאה ומקום אחר והאי פירושא יחאל להאח קוגיא דצמק מיהא זחאי קוגיא והאי פירושא ליכא פלוגתא זין פרה ופריס לנצלת עוף טמור וסוגיין נמי זכולא תלמודא כרייט דלא צעינן לא הכשר ונים ולא שרץ עייב והכימי הזין דהראש"ד צפירוש חסני ק"ל דלרייט לא צעינן הכשר וני חבל צעינן הכשר טומאה וקוג דעלמא הוא דלרייט ליצ אפי' הכשר טומאה ומכא זה נהקסה צפירש סוף ההשגה זאומרו זכוף דצרי ולסון נמי אינו נוח לי והמדקי ק דצרי ההשגה יראה שלא כיון הראש"ד לומר דהך קוגיא קיל צפירוש דצרי רייט שאינו יכול לחלל הכשר ונים חבל לא הכשר שרץ הכובת זכיינא חלל דהך רצון דרצי מאיר פליגי אח"ד רייט דרייט

סדר דלא צעינן לא הכשר ונים ולא הכשר שרץ ורצון דחבל ספרי דצעינן הכשר טומאה ופליגא ארייט וזכאי יחאל ליה דעת הרמזים דפקק כרצון דחבל חלל סקסה להראש"ד על זה צ' קוסיות הא' חומי נצלת עוף טמור לא מריד הרמזים הכשר טומאה ומקום אחר דחל להך רצון אף לנצלת עוף טמור לריד הכשר טומאה דחל לא סני להו להך רצון זין נצלת עוף טמור לפרה ופריס חלה סניה דקוגיין זכולא גמי כרי יטמא חל ואיכ לא תירל להרמזים למיסק רייט דקוגיין דכוותיה ולמעבד כרצון דהך קוגיא ודלא כקוגיין דעלמא זה צרי דצרי הראש"ד זיל ומיט הרצ זכיינא לייקב דעת הרמזים זיל חיל ייל סרבינו ופרס חיינו דוקא זכצילת עוף בו סהן מטמאין אדם זנוגע עכ"ל הוא חמורה מאוד סזאו דלא כהלמודין זכל מקום והצדור ופסיט זכולא תלמודא שאין נצלת עוף מטמא זנוגע כלל חלל צצית הצליעה מטמאה להאוכל ולא מטמא נגע חלל מטמא חכילה ואיכ חין טעם להפדיף כח נצלת העוף סקומתאה חידוש הוא וטומאה פרה ופריס כח חין להרמזים רחיה על זה וכלליד דקיל להרמזים זיל דרז דימי דאמר חומי זנוגע לריבין הכשר טומאה ומקום אחר אפרה ופריס קאי כפשמא דשומעהתא ולא כמו סנדחק רסיי זיל לומר דאתדריי קאי דאי כפי רסיי עיקר התירושן חסר מן הספר ולא כמו ספי הראש"ד צפי' האחרון דפליגי אהנא דריי דהך פירושא נמי קסה לינקטו ליכא קייטא חך רצון ליה להו דתנא דריי גס דוחק לומר דליפלגי הך רצון אהנא דריי דנראה זכולא תלמודא דחילכתא חיל ולית זה פלוגתא לכך פירש הרמזים דחיל פירוש דצרי רצון דאמרי פרה ופריס מטמאין טומאה אוכלין דאינן מטמאין אוכלין חלל קיצלו טומאה ומקום אחר ומימראל קוסיה אפי' סעיר הנשתלח דכיון דחין פרה ופריס מטמאין אוכלין חלל קבלו טומאה ומקום אחר סוב חיל לומר זכפיר הנשתלח שיטמא אוכלין ספרי חיל לו לקבל טומאה ומקום אחר חס ומימתייע הך פירושא מנא דפליג ר' סומנן אף מילתא זתוקפיה דפרה ולומר פרה מטמאה טומאה אוכלין אוייל והיתה לה טעם הכושר ופריס הנשרפים חין מטמאין טומאה אוכלין אוייל ולא היתה להן טעם כמיס הוסי' צפי' מרובה דע"ז ומימיהו נמי גירסא פרה מיטמאה טומאה אוכלין ולפי גירסא זו ודאי לריכה קבלת טומאה ומקום אחר כדי לפעול אוכלין ומסקין וכזר הקסה זה לרסיי והירולו עיי לירוף זכק חינו זמסממ (וזודאי דרצון וריש זחד גוולא מיירו) מלבד ונה סהקי עליו הוסי' שם חבל להרמזים הוא כפסטיה ואף דנצלת עוף טמור אינה לריכה הכשר שרץ חל חומרי דלריכה מחסבה חיינו שיחשוב עליה לאכילה והרי חכילה גרומה לה טומאה חמורה לכך ונהי מחסבה לאכילה להוריד לה טומאה קלה דחיינו טומאה אוכלין ומסקין ואף דמחסבה נכריי נמי ונמי כדאמר' פרק זא סיונן זתרגולת סצצנה זכאכילה נכרים לא סייך טומאה זיה הצליעה מינן סם חכילה כיון סגורס לה טומאה חמורה כדאי הוא להוריד לה טומאה קלה וספיר חומרי (ועבי' חין זמחסבה חכילה כח להפקיע ממנה סם טומאה חמורה ספרי חכילה גרומה לה טומאה חמורה) כיון דקופה לטמא טומאה חמורה עיי סם חכילה אינה לריכה הכשר שרץ לחפוקי זמחסבה חכילה פרה ופריס הנשרפים דרצול היא ופקעה ונהם סם טומאה חמורה ספרי חכילה וטמאים טומאה חמורה חלל להמחשקין זהולאתן זכפריפתן לחפוקי האוכל פרה ופריס ודאי שאינו טמא טומאה חמורה לכך חיל לטו לומר סעיי מחסבה חכילה יטמאו טומאה קלה זלי הכשר שרץ ספרי זמחסבה האחא המכסירתן לטומאה קלה ומפקעה מהן טומאתן החמורה שאם יחבלו חרי חכילה מטמאין טומאה חמורה ולכך לריבין הכשר שרץ והכשר ונים חין לריבין דחיצת קודם זכסירתן זה ק"ל כפתור ופרה זדכב הרמזים זיל וזוהו טעם הרצ זיל ספק זכייס ה' ונהל פרה סתכונג צפרים הנשרפים זין אוכלין זין ומסקין חבל טמור נסוס דפקק כרצון דרצי מאיר דאינן מטמאין חלל עיי הכשר טומאה ומקום אחר ופשוט דהיה לפרה וכמיס כאן זהדיח והרצ זכיינא כהקסה זנוגע הרצ זיל וכתב דפקק כרייט והא דלמי ליתא גס וייט הרצ צפי' עשי ונה' סתמיט דעיו ספורק פרה ופריס בו' חרי הן סני לטומאה וכתב הרצ זכיינא ודזר מימא בו' לכך נראה דאפרה ופריס וספיר עמאין קאי בו' עייס והוסיק תמא ספרי זחדיח פסק הרמזים זיל לעיל זחלי' פרה סתכונג צפרים הנשרפים זין אוכלין בו' חבל טמור ולעיל צפיג ונה' חלו פסק נמי דאינן מטמאין חלל נגע זהו טומאה וכראה צעיי ספרי יט

כאן ולי' אם נגעו באוכלין שלא נבעתו ונעסיין במקום אפי' לי' שלא ככלע"ד. לצי' אשכנזי קיט

תשרי תסיל משה גיסי המדינת ליטא

שאלה קח ששאלת מי שמת בלא זנים והניח אשתו מעוברת שילדה ומת הולד תוך לי' יום ללידתו ויש לה כמה יצמים אם היא לריכה לחזור על כל האחיין:

תשובה דבר זה מצוה בתקו' מהרשד"ם ז"ל צ"ק ק"ח שהוא ז"ל מלריכה לחזור על כל האחיין אם לא

נבעת דוחק גדול ומתחילת ז"ל הצי' דבריו בתשובתו סוף ק"י כיצ' אמנם נלע"ד הלכה למעשה שאינה לריכה לחזור על כל האחיין כלל וככלל אפי' שלא נבעת הדחק מכה ראשית עלומות

חדא ומתחילת דאמרי' בהחילון דמי' יצי' אללא לא החילון אמאי כו' משום דר' יוסי כו' כל העולם ליבוס עולה לחלי'ה כו' ומתי' רב הינכא הקסקות חוללת ולא מתייצמות אללא לאו

סקידס א' משתי אחיות ואי' יודע אי'זו מהן קידב וקתני חוללת הכי שפחה התם אם יצא אליהו ויאמר שפח קידס כתי חלי'ה ויבוס היא כו' הרי צהדי' דאף דבעין שפחה ראיה

ליבוס נבעת חלי'ה עכ"ז דבר שאינו חקור אללא ודמיה חקרון ידעה שלנו שאין אנו יודעין אי'זו קידס איננה בכלל ואינה

לריכה להמתין אפי' חדש א' אף אם אפשר שיצאו עדים ויעידו אי'זו היא לא נעשה'ין לה משום דמתי' החלי'ה כשרה - שהרי

כל אחת מהאחיות צדין היא חוללת ומתי' ואין צה פיסול צגופ' שאם היא אותה שקידס הרי היא עולה ליבוס נמי ואם

אינה היא אפי' חלי'ה אינה לריכה ואצי' דהתם לאו לענין חלי'ה פסקה לריכה לחזור על כל האחיין איירי'ן אללא לענין

שהחילון לכהחילה חלי'ה מעולה שהיא עולה ליבוס. מיהו רואה אני הדברים קי' שפחה ומה שהם שרי'ן לכהחילה צמילה

דאם יצא אליהו ויאמר שומעין לו הבא דלמה צה להזיקה לעסקת מעשה לחזור ולחילון לשאר האחיין אחר שכבר חללה

לאחד מהם אי'זו דין שצדבר שאם יצא אליהו ויאמר כו' דאין לודך לחזור על כל האחיין (אף שעדין לא יכפ'ת) יודע

דמדרכנן בעלמא היא חורה על כל האחיין ואי' צ"ד דמתי' האשה האת פטור' דאכ' יצא אליהו ויאמר דהוי צר קיימתי

אפי' צן יום א' פטר ואינה לריכה חלי'ה כלל ואם יאמר דמי' נפל הרי היא עולה ליבוס וחלי'ה כשרה היא ואינה

נקרחת חלי'ה פקולה כדי שפחה לריכה לחזור על כל האחיין ועוד נלע"ד ראיה צרורה ומשנה'ינו פי' כי'ד אשת אחיו דכי'ג

יצי' כ"י בקידסו שהיא אחיות זה אי'זו יודע אי'זו קידס כו' לזה שנים ולזה שנים אחיו של זה חולץ לאחת ואחיו של זה חולץ לאחת

אחיו של זה מייבס חולתו של זה ואחיו של זה מייבס חולתו של זה והא' הבא ע"כ כל אחת אינה חוללת אללא מלאחד מהם

ואעפ"י שאותו החולץ חקור לייצמה מקום שמה יגע צחות זקוקתו וע"כ נמי שאין האה השני חולץ לזאת דאי קיד שהיא

לריכה מהאח השני גם כן היכי מלי' מייבס לאחותה שהרי היא אחות חולתו אי'זו שאינה חוללת אללא לאחד מהאחים

ואי' קיד דכההיא גוונא ויקרי חלי'ה פקולה אחי'ן משתרי'א להנשא לחמי' האחר לומד חלי'ה פקולה לריכה לחזור על כל האחיין ואין לומר דהא שרי'ן נבעת הדחק והכא צמתיתין

נמי כבעת הדחק דמי' שלא היצטל מלות יצמין לגמרי והר'ה לומר דחלי'ה במקום ייבוס כצטול מלות יצמים דמי' מה שאי'נו

כן (כדמוכח ר"פ ארצה אחי'ן) אפי' הימא הכי ע"כ הא מילתא צורכא היא דע"כ לא מפליגי'ן צין שעת הדחק לבעת הרי'ח

אללא לדין דמקסקא לן אי' הלכה כומד חלי'ה פקולה לריכה חזור א' לא אללא להאזן מיד דקציר'א ליה חלי'ה פקולה לריכה חזור פקיס'א דאפי' נבעתיד נמי לריכה חזור וזה צרור כשנעס ונעשה זו הלכה היא לכי'ע אפי' למיד חלי'ה פקולה לריכה חזור ואי' ע"כ לומר דחלי'ה פקולה כתי' דאם יצא אליהו כו' כומעין לו אינה לריכה לחזור על כל האחיין ה"ה צ"ד דאם יצא אליהו ויאמר שומעין לו הדבר צרור דאינה לריכה חזור כלל וצ"והר קדין החזור הוא מדרכנן והכל מקילין צה כמי'ש הלל נבעתתם וצרי' לי' אלו היה רואה הרב הגדול מהדיר קדי'ו ראיה'יה היה הדר ציה והיה מורה דאפי' שלא נבעת הדחק אינה לריכה חזור:

שאלה קט ומה ששאלת עוד מי קיס לו פסק כתוב על חזירו קיס לו רשעה לצרור א' משני חדרים

נמיד דנפקק דין כתוב אין סכנגדו נאמן לומר פרעתי צ"ד נמי אין הלה נאמן לומר כבר ציררת ואף למיד נפקק דין

כתוב סכנגדו נאמן לומר פרעתי הי'ע צתציבת מטלעלין ומעיה דלאו צני סטרא כינאו אללא צתציבת קרקע דבת סטרא היא

כל מעשיה אין נעשין ונגמרי'ן אללא צטטר כדאמרי' כל אכרזתא דלא כתי' צה קרענא לטטרא לאו אכרזתא וכל פירסי' וכל סומא וכו' הי'ז אם צירר זה היה להם לעשות סטר מצרייה

זו ולכתוב כבר צירר לו פלוני את חדר פלוני וכל זמן שלא עשו סטר מזה אי'זו נאמן ועוד מאלו לימא לן דצדי'ור בעלמא

קנה הלה את החדר ודילמא אף אם אמר בפירו'ש אני צרור חדר זה לענמי עדין אי'זו כלום ולא קנה את החדר עד

שיצרור ויחזק בו צדדך א' מדרכי הקנאות סצקרקע וכי'ז שלא החזיק אין צדי'ורו כלום ויכול לחזור צו ולצרור האחר

ומצרי' לוי נראה פסוק שלא עשה סום קנין וחזקה אללא שצדי'ור בעלמא צירר לו ואין זה ענין לעובר אחר מצתיו ופסל מרואה נפל וק"ל:

שאלה קי ומה ששאלת עוד צמי סכתב על כתובת אשתו מעבר לדף הכני מוסיק לאשתי עוד תיק זה'י על דמעבר לדף קך הכל המוספה עם הכתובה דמעלי'ד עולה

קך אלף זה'י וחחס שמו פלוני צן פלוני: **תשובה** כ"ל דקנתה אף שלא כתב צלטון חי'וד דלטון

מוספה פירושו שי'אל חוצ זה כמו חוצ הכתובה וכי' היכי רחוב הכתובה הוא צלטון חי'וד וצטי'עצוד כל נכסיו

הי'ז היא מוספת פירושו שהוא מתי'ע עלמא צתי'ק זה נוספים על הכתובה ומצטנד נכסיו לזה והיינו דאמרי' צרי'ס אעפ"י

ר'ה לכתוב לא קהני אללא ר'ה להוסיף וכו' וכל עיקר לטון מוספת כתובה הוא צלטון זה ואפילו החולקים צלטון מניה

צטי'ע מצע מודי' צזה ובעלמא נמי אמרי'ן: אללא מוסיק על הרשבוים מה הרשבוים מתי'י אף אלו סיי' דכל עיקר לטון

המוספת כך הוא להשקות חחדס לטון ואין צדי' להחרי'ך כי' אי'זו סרוד מאלוד ואלוד כנפס גי'קד לצי' אשכנזי קיס

שאלה קיא צנא'י מנדרי'ת טורקיי'א לארלות הללו נבעת מונר'ל בערה'י דרך קיק פירדל ואע"י

היתה צומן האזן עיר פרו'ה אין חומה וצח'ר ציהכי' לא היה קום אדם דר צה וגם ליה יכולין לעלטל נבעת מקום

צית סצכל צתי' העיר ההיא לח'ר צית הכנסת כי' דרך הרצים מפסקת צי'תון ויש מהם שנים או סלקה בעלי' צתים דרים

צח'ר א' ויש צ' צתים סמוכים זלי' ספתחיהם שמוחי'ן לרקות הרצים וצכותל המפסיק צין סניהם יש שפח סיו'לחי'ן וצחי'ן

ומולי'י'ן ומצחי'ן מצית זה לצית סכנו הקרוב אליו צלי' הצחה סום עירוב צקום צית או ח'ר וגברי'תי צהם ואמתי' להם

טועים אחס' שאהם מטלעלין מציה לצית או מציה לח'ר הסותפין צלי' עירוב והשיצו לי' סכן נהגו מעולם וסחים סיומכים

על העירוב סיי'ס להם ציהכי'ן ואמתי' להם סתים רעות אחס' עושים צעירוב האזן סמוכה ציהכי'ן האחד סתים סמוכים

עליו לעלטל צחרותי'ס המוסותפות וצתים סמוכים זלי' מצלי' עירוב על סמד עירוב זה ועירוב זה אי'זו מופיל לכס

כלל כחס'ר אצ'ר צעזעי'י: **וזאת** סנית שאתם מצרכין נבעת הנחת העירוב ציהכי'ן

על מלות עירוב והיא צרכה לצעלה כיון שאין העירוב האזן מתי'ר קום דבר ולא מייצעי'א צומן - שאין קום צתים

שהוחים לח'ר ציהכי'ן דפשי'עא סאקוד לצדך על העירוב סצציה שהרי אין לו דין עירוב כלל אללא אפי' הי'ז צ' צתים

העיקר בעירוב כי הטעם האחר שנתנו האחרונים ז"ל לחלוק בין שיתוף שלנו לשיתוף של זמן חכמי התלמוד אינו כ"ל דאין לנו לזרות חילוקים שלא נזכרו בתלמוד להקל מדעתנו ואין לך אלא מה שאמרו חכמים ואין שיהיה בין לטעם המפורש בתלמוד שהוא קומבין על השיתוף בעקום עירוב או להחילוק שחילקי' האחרונים ז"ל לריד שיהא בעירוב זה תמונה צביחכי' לתא דשיתוף כדי שיהא נותר להניחו צביחכי' שאין זו ציח דירה וידוע בכל מק' עירובין שאינו נקרא שיתוף אלא אותו הדבר המהיר לחירות לטלטל צמזי וצחיק פירדא אף אם היו שני צחים או יותר פתוחים לחל' צביחכי' מ"מ א' אפסקר לצחים לטלטל צמזי שלפני חל' ציח הסכסכה כלל שפרי הוא פתוח ומפולש מכל הדרדים ואיכ' אין עליו אלא תורה עירובי חירות לצד לא תורת שיתופי מצואות כלל לכל הדיעות ודינו צהברה להנתי' צביח' א' מוצתי החל' סדרים עם צני אדם ולא צביח' הסכסכה שחרי' אין זה ציח דירה כלל ואם מניחין אותו צביחכי' הרי דינו בעירוב חירות שהניחוהו צביח' סעך אבסדרה ומרפסת למשנה שלמה קנינו אינו עירוב והצחים הפתוחים לתוכה ומטלטלין זה ומחללין ציח צחיקור דרצנן ורצנרך על העירוב שהוא עובר על לא תשא דנרכתו ודאי לצטלה ועמה אצאר מציח' טעם אין העירוב שהוא המונח צביחכי' מועיל לתת הטלטול מצביח' לציח' או מן הצחים לחל' השותפים נוסף על הטעם שכתבנו שדין עירובי החירות להיות מונח צביח' דירה דוקא ולא צביחכי' והוא משנתנו שיהי' הד' דעה שתי חירות זו לפנים מזו וכו' נתנו עירובין צמקום אחד וסכסכה אחד בין מן הפנימית בין מן החיצונה שתיחן אבירות וצמזי' מאי מקום אחד חיר' יהודה אחר רב חילוכה ופירש"י דלא מליח למיחד דשא ולא יסתלקוי מחילוכה דהא ליהיה בעירוביה גבה דלוחו עירוב תאמירן צחירן הולכי'ו צחילוכה ע"כ הרי בכשהעירוב מונח צמקום שאי' להרזים להיות ניתרים ע"י העירוב שהוא לטלטל מן המקום שהוא שמונה עם העירוב אל צחי דירתם א"א להיות ניתרים על ידו לטלטל צחיר' וצבתי דירתם וכן צדין דכל עיקר דין עירוב וטעמו הוא שאלו רואין כל דיירי החל' כחילו דיירי צהאוח ציח' ואין צחל' זו אלא דירה אחת והרי כל רשות החל' היוחדת לציח' זה כמ"ש רש"י ז"ל פ' מי שהוליא'ו דמי' ע"א וכ"כ רש"י בעירוב צפ' כ"ד ומסתמין דעה ע"כ על אומרם עירובי חירות צביח' קצחל' לאפוקי ציח' קצחל' אחרת שיתופי מצואות צחל' צמזוי' לאפוקי חל' שאינה פתוחה לו וכן מוכח עוד מראש"י שיהי' פ' הד' דע"ז צדיק להו רצח' לרצנן צ' חירות וצ' צחים ציחיתם זה צל דר' זה ונהן עירובו צה זה צל דר' זה ונתן עירובו צה קנו עירוב או לא ופירש"י אי תרזי'ו ציח' גמור אין אחד מהן עירוב שפרי ציח' זה מפסיק בין חל' לעירוב והוא לא עירב עמה ואינה יכולה להציח' עירוביה לתוכה דרך ציח' זה עכ"ל והרי זה מוצא'ר וצחיתה פעם עם נמלאו ועם היו היה שפרי מהריר צערמון ז"ל והיה מהריר ואלף ציט'א'ט'שעבר ז"ל מורה לך צחיק פירדא ולא מלאו מענה אלא טעמנו שנהגו כך ציחי' הצנים הגדולים שהיו להם היה מהריר שפעטל ומהריר יעני' צנו ומהריר' שמואל קאדי'צנר ומהריר' הלמן מפרש'א (זכר כלם לצרכה) שהיה להם למורה לך כמה פעמים יחיק' יתכן שנתבלמה מהם הלכה זו ואני אמרתי וקום הניחו לי ועוצרי דרך פרש'א דצחתי עם הישק' היה מהריר' הלמן ז"ל ונענע לי ראשו כי אין לזו מדרך האמת והכלע"ד כהצתי.

שאלה קיב צבואי לקיח מוצר זה לי בעשרים ושהים

שנה ראיתי והנה יס' צחי כנסיה ירצה צעיר וכל ציח' מוצתי הסכסכות היו מניחין חלת לחם אחת עירוב ושיתוף כנהוג להניח העירוב צביחכי' ולאמתי' להם טופים אחס' צדין העירוב וצבוכהו שחרי' כל עיקר דין העירוב וטעמו אינו אלא שיחצו כל הדרים צחל' כאלו דרים צביח' אחד דהיינו הציח' שהוא שהעירוב מונח צו וכל החל'ו הפתוחה למצוי' כאלו דרים צחל' אחת דהיינו אותה שהשיתוף מונח צחוכה צחוסן שרשות החל' והמצוי' היחד' ללות' החל' לצד וצחיר' אמר' צפ' מי שהוליא'ו דמי' אר"י אמר שמואל החולק אה עירובו אינו עירוב כמאן כצ"כ דכניח' מונחה סגנו חת עירובו ונהני'ו צבני' כלים צשי' אין זה עירוב וצח"א הרי זה עירוב אפי' תימא ציח' ע"כ ל"ק ציח' ההם אלא דמללין למנח' ואייתר אצל היכ' דפלגיה מישלג' לא חרי' קאפי' צבני' כלים צביח' אחד אינו עירוב אם היה יכול ליכנס כל העירוב

צבלי אחד כ"ש צבני' צמים וצבני' צמים הוא דצר צרוד לתינוקות שאין עליו עם עירוב כלל בין למיד עירוב ומסוס קנין בין למיד עירוב ומסוס דירה שחרי' כל עיקר ענין העירוב אינו אלא אלא תהא רשות החל' או המצוי' חלוקה לשני צמים או לשני חירות ואם מניח עירובו צבני' צמים הרי היא חלוקה לכל ציח' וציח' שהעירוב מונח צו או לכל חל' וחל' שהשיתוף מונח צה והרי הם לאחר העירוב כמו קודם שהיו אפוקים לטלטל צעיר וצחירות העירוב והצרכות שצמזכרין על העירוב. הן לצטלה ועוצרים על לא תשא והמטלטלים צעיר צמזואות וצחירות האנשות פותרין עוצרין על תקנה שפיה ומחללין צצח צחיקור דרצנן ולפי שהיו חיות אכסים שאינם מודים על האמת המפושטים כנגדי' צדצרי הצחי' לא צחכמה נזקקתי לכתוב כל מה שהיה אפשר לחתור ולמלאו כדי ליצ' מנחה גרוע הנזכר ולצטלו צמזו טעם ואומר דאין לסקפק ולומר דילמא ע"כ לא אמרין החולק את עירובו אינו עירוב אלא בעירובי חירות אצל לא צמזופי מצואות והא' דידן שיתופי מצואות הוא דהא פסוק היה צמזי' וכל השפוקים פה אחד דכל דין עירובי חירות יס' לשיתופי מצואות והמצוי' לחירות כחל' לצחים ואין לחלק מני' בין כשאחד מוצה לכלם להיכ' דכל אחד ואחד נותן פת משלו לומר דדוקא כשכל ארי' נותן משלו הוא דאמרי' החולק את עירובו אין עירובו עירוב אצל צחל' מנחה לכלם אף שחולקין את עירובן צבני' צמים עירובו מוטעם דכלם יס' להם זכ"ה צכל' אחד מהחירות או הצמים מלצד דאי איתא להך מילתא לא הוה שתיק תלמודא מייח' וגם לא נמלא אפי' צמזו ללאחד מהפוסקים:

ועוד אי אפשר לאומרנו מוטעם עיקר דין העירוב שחרי' מפורש אמרו דענין העירוב הוא שאנו רואים כאלו כלם דרים צביח' אחד או צחל' אחת וכל הרשות משעבדה לזה הציח' או החל' וכיון שהעירוב מונח צבני' צמים הרי הרשות משעבדה לשני צמים צה. ועוד דלס' אחת אומר דצבני' או שלשה צמים או חירות עירובן עירוב אף אפי' אומר כארי' יעשה עירוב צביח' דלמה שערב חקו ואין אלו אלא צדי' דברי היטול וצורות ועוד דשמואל דאמר המפקיד על ערובו אין עירובו עירוב איכ' אף צככל' אחד נותן פת משלו יס' לכלם זכ"ה צכל' פתופת ואע"פ אחר החולק את עירובו אינו עירובו אף דריח פליג צענין המקפדה צה' ודאי לא פליג ואף לדברי שמואל האומר החולק את עירובו אינו עירוב לא הילרכבו אלא צבני' הכלים שהעירוב צחוכס' הם צביח' אחד אצל צבני' צמים צרוד לתינוקות שאינו עירוב כלל ולא הייתי לריד להחריך צה' אלא כדי לתקום פי אפוליס קטנים חלמדי'ם שלא שמשו כל לרכס' המצוליס' כרס' ה' לצחות וקופלי'ם לתורות ועושים תורה כשתי תורות וכיון שלא מלאו מענה חזרו לזרות טענה מציפת ולומר שהציגות החל'יות צביח' ככסיות לא לשם עירוב הן חולין אותן כי אם לטו' צעלמ' כדי להחזיק צמעותן מפני ההמון עם אף סעד אחת היו מצרכין עליהן כדין המניח עירוב עכ"ז תרומונו שמהיום והלחה לא יצברו על לא תשא ועוד אומר אני דאף לשם נוי אפוקי לחלוקה כיון שדרך אותה העוגות לתלותן לשם עירוב והרי קנינו לא אמרו לערצ' צחירות אלא כדי שלא לשכח הלכות עירוב מן התינוקות ואז"ל שאין התינוקות מבירים אלא צפת ולא מייצגי' למאן דפסק כבכר' זו דפשי' דאין לחלות העוגות צביח' שחרי' התינוקות יטעו ויחשובו שהן תלויות לשם עירוב אלא אפי' להפוסקים דאף צביח' ציין קומבין עליו צמקום עירוב מ"מ מודים דלכתחילה צעינן הרתי' אפי' צביח' צפת שחרי' כתבו ז"ל טע' למנהגינו שהוא בעירוב ושיתוף ציח' חל' אי ליה' לא הוה לן למיקמד' אשיתוף אע"פ שהיה חלה לחם ממילא ק"ל דלכתחילה יס' לעשות היכ' לתינוקות כדי שלא ישכחו כ"ש שאין לעשות לכתחילה ממשול לתינוקות שיטעו להניח עירוב צבני' צמים ועוד שלא התינוקות צלצד' יטעו אלא אף הגדולים כמו שטעו החכמים עד ע"ה סוף דצר אפוקי לחלות שום עיגה' כי אם צביחכי' אחת מכל צחי' ככסיות שצעיר' ואוהה תהיה לשם עירוב כמולה חכמים ע"ה והכלע"ד בתצתי לצי' אשכנזי' ק"ט:

שאלה קיג כתב הרמב"ם ז"ל כופ"ד מהק"פ המונחה אחרים

על פקחו כו' הרי המונח' חולין טעם מנת כן הקדישו כו' עלים של לביית הפסח כפסח וכן מלה ומרור הואיל והם מוכשרי' פסח הרי הם כפסח ואם לקח מונעת הפסח מני' שמנה' אותן עמו כדי למתן' עמו צמלה ומרור או לחיות לו חלק צעלים שוליה צהם חרי' המונח' חולין וכתב

הכסף ומשנה כרזי דפליגי אמוראי אליציה וצפלוגתא דרצה ורי זירא פסק כמלאן דמחמיר עכיל הצין זיל דהרמזים זיל מפרש לפלוגתא דרצה ורי זירא כפירשי זיל דלרבי אקור לקוה בדמים שהיא ליקח מן הממננים על פסחו כי אם עמים ומנה ומרור ולא חלוק וטלית ולכך כ' דפקק כמלאן דמחמיר ואני הנה עליו מאלוד שהרי הרמזים כ' ואם לקח מנעוה הפסח כו' ולדברי הכיני היה לו לומר ואינו לוקח מנעוה הפסח חלה עמים או מלה ומרור ועוד מה זה סב' הרמזים ואם לקח כו' כדי למנותו עמו במלה ומרור או להיות לו חלק בעמים לדברי הכיני אין לו טעם ועוד מה זה סמכיים הרמזים הרי זה המנוחה חולין דמנע חולין לכל דבר ואף שהתוס' זיל דיה כי פליגי צמנה ומרור בהצו דכוונת הצרייהא צאומרה המנוחה חולין ר"ל לענין מלה ומרור היא להעמיס זה בלשון הרמזים זיל שהיא פסקה ומדבר בלשון מצוה ועוד שתיצות הללו והרי המנוחה חולין יתרים לגמרי שהרי כבר ביאר דין המנוחה שהיא ליקח זהם חלה ומרור ומה ריצה צאומרו הרי המנוחה חולין שהרי אינם חולין חלה למלה ומרור וגם דין בלפני זה כי המנוחה אחרים על פסחו ועל חגיגתו הרי ה ציה חולין סעינו כן הקדישו ישראל את פסחיהם וקתם דבר זה חולין לכל דבר משמע ועוד אמאי פלגינהו צתרהי צצי והכלביד צרור דק"ל להרמזים זיל דאף דאמרי צדין הקודם דהמפרש מנוחה לפסחו והותירו יציא זהם שלמים אם לקח מהמנוחה עמים ללליית הפסח או מלה ומרור פקעז קדושת המנוחה הם וילאו לחולין בדרך המנוחה שנתן צעד חלקו צגוף הפסח סכצר ביאר צצצא הקודמת סילאו לחולין סעינו כן הקדישו כו' היה צאומרו כך מנוחה שנתן צעד עמים ומלה ומרור סגס הם ילאו לחולין ואין זהם קדושת דמי מותר פסח ועיב הרמזים זיל אינו מפרש כפירשי דפלוגתא דרצה ורי זירא היא בלוקה מן הממננים על הפסח ומסו דקסיל היה עוצה חדא דההיך אפשר לפרש דברי רבי שאומר המנוחה חולין דאינו חלה לענין לקוה זהם עמים ומלה ומרור והרי חולין לכל דבר משמע ועוד קושיות תוס' סב' דלהך לישנא לריך לומר דהיה דאשתן אחיה כרי יוקי הגלילי ולא כרבי והאריך פליגי האי אמוראי ארי אופעיט שהיא חנה דצרייהא והרי אציי לא מלאו לצו בחלוק שאמר אי לאו דאיקומיה רבי אופעיט כו' ואחיל שחולק עליו הרי לצעל החלמוד למימר דרי אופעיט ואציי סצירא לתן כמיד אפי' ליקח צו חלוק כו' וגם זה תינו על הכינו דלפי הזנתו דצברי הרמזים הרי להרמזים לפסחו כמיד אפי' חלוק כיון דרי אופעיט ואציי דרצים וגדולים כינאו סצירא לתו כוותיה וגם מיש התוס' דלריך לומר דהא דהניא צצרייהא דלעיל ומנוחה סצידו חולין רלוטו לומר דווקא לענין מלה ומרור וזהו דומק סאיל לסוצלו לכך פירוש הרמזים זיל דרצה ורי זירא לא פליגי כלל אי אליצי דרבי סרי ליקח חלוק או טלית צמנוחה שהיא לוקח מן הממננים על פסחו דודאי סרי דחולין לגמרי משמע וכן לשון פסח אין לו מנוחה אחר עמו על פסחו כו' משמע שאין לו לחיזה לורך מלרכיו ולא למלה ומרור דווקא צאומר דרבי קיל צפירוש דהמנוחה סלוקה מהממננים על פסחו חולין דרבי סב' לכל לרכיו חלה צפלוגתייהו דרצה ורי זירא היא אי רצנן פליגי עליה דרבי צמדא או צתרתו דמיד צמנה ומרור פליגי סצירא ליה דצהרתו פליגי חדא צמנוחה עמו אחרים על המלה ומרור אם המנוחה ילאו לחולין שהרי הם קדושים צקדושת מותר הפסח ולרצנן לא ילאו לחולין שלא כינאו מנוחה פסח חלה לפסחו או לעמים שהן לורך הפסח ואף דק"ל לרצנן דהמנוחה שנתן צעד חלקו צפסח שהיא כבר קדוש לא ילאו לחולין ומעם דאין הקדש חל על הקדש הא מיהא המנוחה שנתן צעד חלקו בעמים ודאי ילאו לחולין שהרי העמים אינם קדושים וכיון שאחיה מותר להם מותר דמי הפסח צעד העמים עיב ילאו המנוחה לחולין דלא סייך כלל למימר האריך הקדש חל על עקדש שהרי אין העמים הקדש חלה צעד מלה ומרור כיון דאכילה אחריתא היא קיל לרצנן דאינו רשאי ליתן מנוחה מותר הפסח ורי קיל דאפי' צעד מלה ומרור רשאי ליתן דמי מותר הפסח וממילא המנוחה חולין לכל דבר ציד צעל המלה ומרור ופליגי נמי צמנוחה אחרים על פסחו דלרצנן אין המנוחה סצידו חולין ולרבי חלה צמנה ומרור לכיני מותר להממננות עליו מותר דמי הפסח וכהאי לישנא פסק הרמזים זיל לקולא אי מוסו דלמנוחה מחלוקת ספיר טפי ואי מוסו דללישנא קמא רבי הכי סיל וכיון דעיב

פקקו כרזי צהך דצפסח ומסייר איניס ומדלוקי ר' אופעיט קתם ומתימין כוותיה וכן אציי חוקי קתם צרייתא כוותיה פקקי נמי צהך דמלה ומרור כוותיה שהרי רבי חליכוהו הא צחא סכך הוא סוכה שאם אין לו מנוחה אחר עמו והמנוחה סצידו חולין ככרחה סצח לתת טעם למנה הוא היה אומר סמלה ומרור מותר לקנותו מדמי מותר הפסח כיון דק"ל דצמנו ומשיי איני כדי סיהיו חולין ציד המנוחי אורו על פסחו שהי' דמשייר כדי לקנות צתן מלה ומרור זהו הכלביד צרור צדעת הרמזים זיל ופי' נכון הוא מאלוד כי צו יתקצו כל הקוי שהקצו לפירשי דוק והסכח ורשיתי אחיב צקפר לחיינו סנחצורר צמקלת צצברי הרמזים חלה לא סליק ליה צמנוחתא צהך ומילתא והכלביד כחצתי : לצי אסככוזי קיט **שאלה קוד** הרצ צעל סייך זיל ציד קי קפיט סיק הרצה להשיצ על הפוקקים זיל סב' סלריך לפרוס ציוס לי לרשייתה וסיהא העונה המזכרת צחלמוד וצעיני דצריו זיל דחויין ודברי הטור והציי והפריש והצח קיימין ואם לחומרל אמרתי חלה על פסח מנה כרחה להשיצ עליו ולקיים דברי הפוקקים היל זיל מיש חיל וקיל עיז דליכ הרמזים והרצ סצאו לפרש לנו מהו החקשות כו' למנה לא כחצו גיב סלריך לחוש למנוחה צינוניה עכיל חנה מדברי הרצ רמיא אין כאן אפי' דמיוני רחיה דקונך אחחלת קי' זה סב' השיע כל אשה שאין לה וסת קצוב מוסקת ליום לי לרשייתה שהיא עונה צינונית ומיש השיך זיל והפליג הדבר לדעה אחרת סכונתו היתה לאותו יום צחדש אין לו טעם צצברי השיע כלל חלה שהשיך רולה לחלוק ואין קוונעין לו כמו סיתצאר צעזעי וגם לעיל קי קפיט כ' השיע שאקריה יום לי כוסת קצוב עד סחצדק והגיה רמיא והכי נהוג וכמה פעמים סנה וסילס יום לי ורמיא הסכים עמו ואם כצברי השיך אמאי לא איבתמיט חד זימנא למימר ציוס ליה או צאומרו יום צחדש אדרצא לעולם דקדק וכי יום לי ורמיא הסכים עמו איב האדם יראה לעינים סדעת רמיא כדעת הציי והא דלא חזר וכתצו כאן צקעיף יג רמייך דלעיל ועוד דהכי דחשיי הכל אין חלה וסת שאינו קצוב ולי יום הוא כוסת קצוב כמצוה לעיל והוא צרור והיינו נמי טעמיה דהרמזים זיל דלא חשיצ חלה ימי חדש והפלגה סדינס כוסת שאינו קצוב ואפשר סכצר צירורו הוא זיל צמקוס אחר והלכותיו אינן צידי לביע צמין זהם ועוד אכתוב צזה לקונן צעזעי ומיש עוד וזיל ועוד תימא דודאי הא דאמרי עונה צינונית היא לי יום היינו סלריכה לחוס ליום ליה לרשייתה דעונה צינונית היא לי יום מתחלת רחיה וכיב הרצציל כו' וקתם נקים חזיין לקוף עונה וכיב הרמזים וזיל כנה היא עונה לי יום מתחלת רחיה להתלת רחיה סריצ הנשים כך הן רוחות מלי ללי עכיל : דברים אלו אינן חלה רחיה לקמור מיש צתחלת דצריו דודאי כו' היינו סלריכה לחוס ליום ליה אין לורך להשיצ עיז שהיא דבר צעל ומחיליו סחכמנים אמרו לי והוא זיל אומר ליה ומיש עוד מתחלת רחיה לתחלת רחיה הינו לי קיימחא לרידן ותיוצתא לדידיה דממיני חוס אחת עונה ימי הרחיה ומכלל מוסר הימים איב לריכה לחוס ליום לי לרשייתה ואם אי אחת עונה ימי הרחיה ומכלל מוסר הימים איב עיב הלי יום ומלצד רחיה רחיה רחיה ומכלל רחיה סנייה ואיב היה לו לחוס ליום ליצ לרשייתה דמי לחסך לחסוד רחיה אחת ומכלל השלטים יום ולא הסנייה ומיש הרצציל קתם נקים חזיין לקוף עונה כותן דייקא דלא קאמר לחסר עונה שהיא יום ליה חלה לקוף עונה דהיינו ציוס שלטים שהיא קוף העונה ומיש צטס הרמזים זיל היינו מונס כותחא דידן שהרי כ' צפירוש מלי ללי והיינו עיב ימי סני הרחיות ומכלל המנין שהרי הרמזים זיל כך הוא מונה כמו שהציל הטור צמנו קי' זה וזיל לשון הרמזים וסת המדש מוסקת לו מתחלתו כו' נמלאת אומר שהרואה צריח כיסן מוסקת לריח אייר רחיה צו מוסקת לריח קיין לא רחיה צריח קיין מוסקת לשני צקיין אפצר שהרואה ותקצב וסת להפלגה מליא לליא הרי צפירוש שהרמזים זיל קורא לרואה ציוס ריח כיסן וצריח אייר דהיינו יום ח' צאייר שהיא יום ריח סני מליא לליא ולפי' השיך אינה נקראת חלה מלי ללי וחי רחיה שאין עליה תסודת להחזיק דברי הטור והציי וכל שאר הפוקקים על פסחו ומשמעין ולסתור דעת השיך דוק והסכח וממולא דבר אחת למד סכצר ביאר הרמזים זיל גופיה סיעור וסת העונה כצברי ומיש מתחלת רחיה לתחלת רחיה ריב' שלא תאמר דהשלטים יום מתחילין מוסף רחיה חאו פסוד ומיש עוד וכן פירשי פי כיה כו' וזיל צתוך ימי לי לרשייתה חלה

הרמזים

הרמזים

זמן צמיח צדיקה טוהל וקחה נשים חזין לקוף עונה עכ"ל
 אלוהים רחמי ציוס לי גופיה קרי כו איכ חיל לחוס אלל ליום
 לי עקוף יוס קרחתה צו דהיינו יוס ליח מתחלה ראייתה עכ"ל
 דצדיק אלו אינס מוכרמים ככל דומע אלמול דלפי דיוס לי
 צופיה קרי היינו עיכ מרד בתוך ימי לי לראייתה וקאי חכל
 הנשים בחזקה טהרה יס לדחות אדדייקת מרישא דוק מנישא
 סכי דקחה נשים חזין לקוף עונה והיינו ציוס שלשים עלמו
 שהוא קוף העונה ולל ציוס ליח שהוא אחר העונה שהרי יוס
 שלשים לראיה הוא הנקרא עונה דצדיק רש"י ועוד דלפון
 תוך ימי לי חין לי עלמו צבלל ודאיה מוכרפת ומכי צבלל לאחר
 לי צמיח צדיקה מוכה דאי צדיקה עלמה לאחר לי תכף ומיד
 דהיינו ליח ליח קריח ולי קיד דלריכה היא לחוס לליל ליח
 או ליום ליח האריך אחה מהירה צדיקה הרי
 צדיין לא עבר וקחה ומה תועיל צדיקה זו שקודם הוכת והו
 דבר צדור שכך הדין צבלל חסוקה של הוסה אלל כך הן עיקרן על
 דברים יוס לי לראייתה ודאי אקורה אף צדיקה שהרי תוך וקחה
 היא עומדת ותוך ימי לי דשריא היינו הימים שבין סתי סרלויות
 חוץ מיוס לי שאפילו צדיקה אקורה וכיון שעבר יוס לי ולא
 ראתה צדיקה עלמה ליח ליח ושריא שהרי עבר וקחה ומי
 עוד וכיכ הטור לעיל קימן קפ"ד אס שהא שלשים יוס חשי
 כהגיע כו ואקור לקוף שלשים עד שהצדק אלמול דאין לריך
 לחוס אלל ליום ליח עכ"ל תמה אכי עליו ז"ל שצדקדוקים
 קלים שאין להם על מה לקמוץ דולה לקתור דברי
 הטור עלמו המפורשים צדור שאין אחריו צדור קהרי חמלה
 דברי הטור ז"ל צק" זה הוא צוה"ל כל אשה שאין לה וקת
 קצוע חוששת ליוס שלשים לראייתה שהיא עונה צינונית לכתם
 נשים עכ"ל והנה אין לשון זה קוצל פירוש אחר אלל שיוס לי
 לראייה ראשונה היא חוששת ואקורה לשמש וואי העונה צינונית
 כדברי הצ"י והפרישה והצ"ח זכ"ע עד שא"ל לפרש צו קוס
 דבר אחר ואדרצא דברי הטור שבק" קפ"ד כך הם מהפרטים
 וק"ל ומימי מג עונות צינונית דהו חששים יוס מתיאני ולדידה
 מי ניחא דהא איהו ז"ל ק"ל דבחדשים הליל מילתא צין יחי
 מלחיה או חקרים או"ל להפוקים ז"ל למייקק שלשה חדשים
 דהוה לישנא דייקא ושלמול אלל מאי איה לך למימר לא דק
 לדין נמי לא דק ואין לתרץ דלדיד" ז"ל אפטר להיית צג
 חדשים חששים יוס דכיון דצדור שנים ואפי צננה עלמה צדור
 חדשים א"ל להיות חששים יוס לא הו"ל למקק הכי אלל הו"ל
 למייקק דבר צדור ואמתי לעולם שהוא שלשה חדשים ועוד
 שהוא קס העלם שהרי אין הימים גורמין אלל החדשים אדרצא
 לדין ניחא טפי דלשכתן נמי דלורחא דקרא למייקק ומיין
 שלם כדרך חקפרו חששים יוס כל נפש צצעים מתקפר ארבעים
 יבנו ואלף שדרשו רז"ל צבל א"ל ומיין אין מקרא יולל מידי
 פשוטו ופשיטה דקרא הכי הוא ליקח מקפר שלם כמיס חר"ש
 ז"ל צתפר לפשיטה דקרא אף שצדורי לא נעלמו ממנו דרשות
 רז"ל ונחנס מהלצטים העולם צתפרו זו ומתעמיים עליה לומר
 שהיא הפך הגמי וטח מראות עיניהם דחר"ש לפשיטה דקרא
 קאי דאין מקרא יולל מידי פשוטו ועיכ חר"ש דלורחיה
 דקרא הוא כלשון צבי אדם דלל חיישי לרקרק צפרועות וקטי
 מקפר שלם וצגמי נמי אמרין צדוכתי טוצל לא דק ולחומר
 הוא דלל דק ועוד דקטיט קס העלם שהם חששים יוס שהימים
 הם הגורמים מקפר הימים ולא מקפר החדשים וז"ל; ומי
 ואיכ קשה נמי לא"ז לריך אולרך הרמזין לומר חוששת לריח
 אייר דמשמע מקוס ריח אייר חוששת הא צל"ה חוששת מקוס
 עונה צינונית עכ"ל הא ודאי קי לקצרתו ז"ל אלל לדין אולרך
 הרמזין לכך שהרי חשקא זו הוא מלצד חששת העונה צינונית
 שיהא ציוס שלשים לניין ודינה כוסת קצוע אלל חוששת
 הם כוסת שאינו קצוע ומי עור ותו קהיל טוצל כו איכ
 היכי אחרדין דלריכה לחוס לעינה צינונית כו ואיכ קשיין
 קתמי אחרדין ואיך תהפיק החצל צצמי ראשין שחומר דמן
 הקתם לריכה לחוס ליוס חמדס שמתמול חראה לאותו יוס
 ותומר קמן הקתם לריכה לחוס לעונה צינונית וואו דבר שאין
 לו קמר עכ"ל אין כאלן אפי דמדומי קושיא הגע עלמך מראייה
 קנייה ואיך לעולם אחה חושש לוסת השפלה ולוסת חמדס
 עד שהקצוע לה וקת והאיך תחפוק חמצל צצ' ראשין וקשיין
 קתמי אחרדין הדין הדין ז"ל אלל הדבר צדור דכ"ז שלל
 קצועה לה וקת אלו חוששין לכל מה שאפשר לחוס ויס נשים
 קוצנות ציוס לי ויס נשים קוצנות ציוס חמדס ויס צהפלה
 ולכלן לריך לחוס עד שהקצוע א' מהם דהי מינייהו חששת וואו

דבר צדור לכל רוחי קתם ומי עור אלל ליח כו דעונה לי
 יוס היינו חמדס לחדס צין מלל צין חקר וכתיב אשכחן טוצל
 צמיס לי יוס שהיא חדס וכן גצי צבור קיי"י; ואינו נפדה עד
 קיעצרו עליו לי יוס כו והיינו חדס כדכתיב צק יראי וטעמול
 דכתיב מכן חדס הפדה והיינו לי יוס וכי והיינו כיס י"צ
 השל"ג כו עכ"ל תמה אכי על חכמה טרג יל דמיש אשכחן
 טוצל צהלמוד לי שהוא חדס חוץ ממצדו שפת יתר הוא זה
 דלל אשכחן צטוס דוכהא שיאמרו רז"ל שלשים יוס וכוונתם
 לחדס חקר של כ"ט יוס וחלילה לוומר כן והרליה דכתיב יצבור
 הינה אלל עזר כנגדו קתרי צבור אומר לי יוס ולפי דקס
 אס וילד דריח אייר יפדוהו דריח קיין סהרי כצר עבר עליו
 חדס א' והא איכא ומעלה זה פשוט שאין פורין אותו עד
 יוס צ' קיין שלריך קיעצרו עליו שלשים יוס דוקא ולא צחדס
 הליל מילתא ואדרצא מכלן ראייה לדצרינו סכל מקוס שאמרו
 לי יוס דוקא הוא ולא צחדס הליל מילתא ומימי והיינו חדס
 כו וטעמול דכתיב מכן חדס והיינו לי יוס כו והיינו כיס י"צ
 השל"ג עכ"ל הילוף יש כאלן דמתקוס שא"ל חדס יכולין אלו לוומר
 חדס מלל שהוא לי יוס שצבלל חדס הוא ושלשים יוס חדס
 מייקרי אלל איכא לא דהיינו צמקוס סכאור שלשים יוס אי אחה
 יכול לוומר חדס חקר דהיינו כ"ט יוס יחא דינס כשלשים יוס
 דהרי אין כאלן שלשים אלל כ"ט וצצ"ל סנקרא חודס משרה
 אינו נקרא שלשים יוס וז"ל ואף לפ"ד של הס"ך נעלמה ממנו
 חלכה דפיק דריה ד"ט ופיק דנסהדין ד"ל ומימי שהוס קס
 שנסהדין דיה רש"י חדס הכל משמע דחדס קתם הוא
 חקר וקסה דכוסף החולץ אמרין יח שלשים כו וי"ל דלפון
 תורה לחוד דכתיב לחוד עיכ וכן הן דברי ק' יראים הנזכר
 דחדס הנאמר צתורה הוא היקף שלם של גלגל הירח והוא
 כ"ט י"צ השל"ג וכיון שאין מחצין שעות לחדשים כענין שאמרו
 ז"ל צפיק דמגילה ד"ה מנין שאין מחצין שעות לחדשים סנלומר
 עד חודס ימים ימים אחה מחצו ואי אחה מחצו שעות ואיכ
 פחות מביס י"צ השל"ג אי אחה יכול לוומר שהרי אין כאלן
 חדס שלם וציוס לי אחר כ"ט י"צ השל"ג נמי איח שא"כ ומללה
 מחצו שעות לחדשים עיכ לריך להמתין עד יוס ליח וכצר
 דבר זה מוצא דצדיק מפרטי התורה ז"ל וצמוד צדרי הרמזים
 ז"ל צ"י קדמיה ריט פ"ח ואף שרש"י ז"ל לענין גימין דל
 ודל אחה היא ושניהם לרקו יחדיו וק"ל והן הן דברי ק' יראים
 הכו וכיון דיש חילוק מלשון חכמים ללשון הורה אף לפ"ד של
 הס"ך אין ענין צבור שהוא לשון תורה לכלן ולפי התיורן קני
 של התוס' דללשון חכמים נמי קתם חדס הוא לי יוס מכ"ט
 דקשיא להס"ך דהשתא ומה מקוס סנלומר חודס אינו אלל
 דוקא שלשים יוס ולא כ"ט יוס מקוס סנלומר צפירוס לי יוס
 אינו דין שלל יחא אלל דוקא לי יוס ולא כ"ט יוס ומי עור
 וכן מוכח צק' צעלי הנפש להראצ"ד כו שלל הזכיר צקפרו
 כלל לחוס לעונה צינונית כו וכן הרמזים כו לא הזכיר כלל
 לחוס לעונה צינונית כו עיכ חראה שהצ"ח מדצרי הרמזים
 ז"ל שגגה היא ואישהמייטתי דצרי טרצ המגיד ז"ל שהצ"ח הצ"י
 קיס קפ"ד שהרמזים מפרט דהא דלומר ר"ל והוא סצא ומללה
 תוך ימי עונתה מאי עונתה וקחה וצאשה קיס לה וקת מיימי
 עיכ הרי לדצרי אין לנו לחוס לעונה צינונית אלל אכן לא
 קיי"ל כוואיה אלל כקצרת רוב הפוקקים ז"ל שלריך לצרוק
 צעונה צינונית ונפקא להו מהאי דריש לקיס ואפטר סגס
 הראצ"ד ז"ל ק"ל כדצרי הרמזים צדור זה שהרי לא הגיה
 עליו וק' צעה"כ איכני צידי לע"ע כי נלקח ממני צהוד שאר קשרי
 ומחמרי הטוצים כאשר כלכדה עיר ארצין אלל נלמן עליו דהיין
 הרצ הגדול הצ"י סכ' צק"י אס אין לה וקת חוששת יוס
 הרצ הרלייתה ולמד כן מדקאמר ר"ל כו וכפרטי וחסכיינו
 לדצרי הראצ"ד והרש"י אחרין ז"ל עכ"ל יע"ש ואיכ צפירוס
 אומר צדרי הראצ"ד ז"ל סוף הוא חושש ליוס שלשים לראייה
 ומי עור וכן הרש"י כו ק' ת"ה איכנו צידי לע"ע לעיין צו
 אלל אף לפ"ד אין ראייה שלל לחוס ליוס שלשים לראייה
 ודבר זה כתבו הרש"י צפירוס כ"פ ומי עור וכן לקמן ק'
 קל"ז צדין החרטה כתבו הרמזין והטור שחוששת מלי ללי יוס
 ולא כתבו שלריכה לחוס לוסת חדס לדצרי חקשה אמלי
 לא קאמר נמי שלריכה לחוס לוסת השפלה אלל חדס מיי"ל
 נקיע וקמין אמלי דכהצ וציאר צק"י קפיט וגדולה מזו דוקת
 העונה שהיא מלי ללי הוא כוסת קצוע ולכך קתה טפי מאחריכי
 וכצר אמרו סחון מצדו מחדר אדיוקי מדיחי צגילל דמיטתא
 למיעקר טורל רצצא דברים הנאמרים צאמה וצפירוס ומי עור

עוד שמואל חון לו ור"ח צורה לדבריו מדברי הרמזים ז"ל
 ס"ב דג' עונות היינו ג' חדשים אדרבא זו הוא ר"ח למה
 דבריו דאם כדברי הסיך דשנים יום שאמרו היינו לחי' ליום
 ל"א לראייתו דהיינו שלשים יום חוץ מיום ראיתה איך קשה
 על הרמזים ז"ל ונ"ל להקל מדין התלמוד והתלמוד אמר ל'
 יום הוא עונה ציבורית והוא אמר ג' חדשים דלפעמים פ"ע
 דהיינו ז' מלאים וחד חקר ולפעמים פ"ח דהיינו ז' חקרים
 וחד מלא ולפעמים פ"ז דהיינו ג' חקרים כגון חשון כסלו טבת
 צננה חקרה וחסו מי כפי להו לצעלי התלמוד למימר וכוונת
 עונה ציבורית חדש שהוא ליסנה קלילא ספי ומלמור שלשים
 יום וגם מדוייק עוצל דחדש משמעותו איזה חדש שיהיה מלא
 או חקר כיון שכן הכונה לפיך הסיך דחדש תלוי מילתא
 ולא צינים ואינם שלשים אלא כך הוא ציבורן של דברים
 דהרמזים ס"ל (אף שהוא חלוק עליהם צ"ל דברי ר"ל משום
 דק"ל קתם עינתה ר"ל וקתה) כדעה כל הפוסקים ז"ל דצ"ל
 שלשים דרך האורח לצא ולכך ה"ל ר"ל הפסק ג' עונות ציבורית
 להחזיקה לזו צנוקולת דמים דכיון שעצרו עליה ג' עונות
 ציבורית שדרך קתם נשים לראות צהן ג"פ וזו כיון שלא ראתה
 צפ"ז יום צודאי נקתלקו דמיה והיינו ג' חדשים סקתה חדש
 שקטו חכמים ככל מקום הוא חקר כתי' קנאל דהתוב' סחא
 עיקר כדוע וכן אמרו צריה וחצילו הרמזים ז"ל צה' קיה
 שהיתה סגורה צליל ל' הוא הנקרא צנונו אצל הנראה צליל
 ל"א אינו נקרא צנונו ואיך כשדברו קתם והזכירו חדש דעתם
 על האמר שהוא צנונו דנוקתמאל צנונו קיינון ואף שהשנים
 השלמות מרובות מהחכמה חין לומר צנונו זה דכשנו מוכירין
 חדש קתם דעתנו על המלא ועוד דאף חת"ל דהרמזים קתמאל
 קאמר ככל איזה ג' חדשים שיהיו צין חקרים צין מלאים צין
 כקדרן היינו משום דלא נפיק מנייה מורבה לקולא דאף אם
 האמר חקרים קאמר הא איכא פ"ז יום דהיינו ג' עונות ציבורית
 והרמזים דייק וקתם ליסנא קלילא אצל לומר דשלשים יום
 שאמרו צגמי היינו כינו יום זה לא עלה על לב מנוול ואצ"ל
 שזה מהנוסבלות הראשונות שאין לריבין רחיה עב"ז איזה
 רחיה מדברי התוב' הנזכרים שהירלו צתי' סני דהיבא דמוכח
 שאני ואי ק"ל דיש צאפשרות למימר היבא דאמר' ל' יום
 רלונו לומר חדש חקר וכבר קצירא לחו להתוב' לחאי תי'
 דליש צין לשון תירה ללשין חכמים דלעולם חדש מלא הוא
 איך מניל לרצ פפא צריה ד"ט ע"צ למימר מ"ד
 חדש ר"ח שלשים יום לימא איפכא דמיד שלשים יום היינו
 לפעמים מלא ולפעמים חקר כי כן הוא משמעות שלשים יום
 לפיך של הסיך ומיד חדש היינו מלא דוקא דחכי כתיב קרא
 שאין פחרון חדש אלא מלא כחדש דקרא ולא סייך כתיב ח'
 תנא צתרא לטפ"י קאתי דזה לא באמר אלא דלחייבא ספקא
 והבא ליבא ספקא כלל דהרי קתם משמעות ל' יום הוא צין
 חדש מלא צין חדש חקר וקתם חדש משמעותו מלא דוקא
 וידעתי שזה י' לדמות דודאי איכא הכרה לרצ פפא מדמינון
 דרש"ג אדרש"ג צפ"ק דקתדרין וע"כ לריך לטנמי חכי אלא
 דהסכרת הוא צה' חלוף כיון דק"ל דכשאין הוכחה ונאמר
 חדש קתם חין משמעותו אלא מלא דהיינו ל' יום דוקא עכ"ז
 דכשאמר ל' יום צפירוש ואין הוכחה מלשון חגמי דחין משמעותו
 אלא חדש מלא ולא חדש חקר וזה צדור וגם התירון הראשון
 של התוב' הוא עיקר דחכי מוכח מהא דמייתי חתי' צריה
 צס הידושלמי עוקצן אשכח הרין חגיגין צחדא כתיב וספר
 צאנפי כו' מוספת על עתה ירה יומין והא הבא צאגרתא
 לא מוכחא מדי ואפ"ה משמעותו כינו יום ואף חת"ל דזאת
 של ירח חרובית יהיה וי"מ דילמא שכו' הלשון שכתב צראשונה
 זה צ' או ג' שנים ואתו להטעי ולמימר דהיינו ל' יום כמשמעות
 קתם חדש וחלילה להכתיב ליהן מקום לטעות צאיקיר כתיב
 ל"א ודאי צלשון חכמים וצ"י אדם קתם חדש הוא כינו יום
 כדברי התירון הראשון דמשמיה דרי' ז"ל איהמר דהוא חצותין
 דרוב צעלי התוב' ז"ל כתור לענייניו דח"א כלל לומר דל' יום
 יחא משמעותו כנו' כן חדש חקר של בינו יום אלא ל' יום דוקא
 והמשמאל הוא ליום ל' לראייתה דוקא כדברי כל הפוסקים וג'
 חדשים דהרמזים ז"ל הכי הו' דהיינו פ"ז יום שהם ג' עונות
 ציבורית צדיק ושאר כל הפוסקים שכתבו ל' יום אפשר דלא
 דקו ולחומרם ואפשר דק"ל דחשו חכמים שלא להחזיקה
 צנוקולת דמים עד ג' פעמים ל' יום שלמים כיון שדרך
 מקלה נשים לקצוץ ליימי החדש או שאין רחיה מרובה לאיזה
 רוחה ושיערו צג' עונות נפרדות ורחוקות זו מנו ועכ"פ ל'

יום איך לפרשם אלא כדברי המור וצ"י ושאר הפוסקים אצל
 כאמור ואף לפיך יש לתמוה עליו כיון דהכל תלוי צחדשים
 למה נקטו ל' יום הא לזו צינתי תלוי מילתא אלא צחדשים
 ולא יצאו ל' יום לעולם אם לא צננה שלמה וצחשון כסלו
 טבת דוקא לפסוקי שאר כל השנים וכל שאר החדשים אף
 של סנה זו אי חתה מולא אלא פ"ח דהיינו ז' חקרים וחד
 מלא או פ"ע דהיינו ז' מלאים ומד חקר וה"ל למינקט ליסנא
 דחדשים שהוא ליסנא קלילא דדוקא ומ"ש עוד ולכך פ"י הרמזין
 ורש"י דעונה ציבורית היא ל' יום מהחלת רחיה והיינו צקתם
 חדש שהוא מלא עכ"ל חין טעם לדברים חלו דלג"ז דלריך
 לחוש ליום ל"א חרי ים כאן ל"א יום מהחלת רחיה לתחלת
 רחיה צחדש מלא והם ז"ל אמרו דח"ן אלא ל' מהחלת רחיה
 לתחלת רחיה וכבר צישלתי דברים חלו למעלה ומ"ש עוד
 קתם חדש מלא ג"ז אינו נכח מה שכתבתי ומ"ש עוד ולא
 הולכו לפרש זה משום דקתם חדש מלא הוא עכ"ל
 אף לפיך דבר זה צנ"ל הוא דצנ"מא אם כאמר צגמי וכונה
 ע"כ ציבורית חדש חקר ומ"ל למימר לפיך דלא הי"רבי לפרש
 משום דקתם חדש הוא מלא אצל השמאל דצגמי איהמר ל' יום
 והפוסקים צאו להולילו משמעותו אי ק"ל דק"ל דשלשים יום
 לאו דוקא אלא אפילו חדש חקר מוכי' יום כגון דל ודאי
 לריך לאודועי ולפרוסי ולריכה רצא וכו"ל חאי ואולי ומ"ש עוד
 דכיון דלעולם ח"ל לחוש אלא לחותו יום צחדש איך ח"ל לדקדק
 צין מלא וחקר עכ"ל ג"ז אינו דהיא גופא מנלן ועליה חנו
 דכין ומ"ש עוד ס"ק ל"ג ומ"ג רחיות לדברין ח"ן רחיות
 כלל שהשקפה העונה כבר חזכירה ר"ש סימן זה והיא עיקר
 החשק כ"קת קצוץ ואין לורך לחזור ולהזכירה על כל דיעור
 ודיבור וכבר ציאתי זה למעלה והיא מוכרה דל"ל למלא
 הזכיר ימי החודש ופשוט הוא וכיון שכתבתי דברי הרצ צסיך
 ז"ל ואדרבא כל רחיותיו ומכריעות דעת הפוסקים שכתבו צפי'
 סלריך לחוש ליום ל' לראייתה ח"ני לריך לחצו רחיות יתור
 לחזק דבריהם סחרי רחיות הסיך ומחזיקות אותם :

ועוד חתה היא אמרתי אציחנה כחפיק דעת כל קורא צדברי
 חלו והם דברי הרשעים ז"ל תוצאו צצ"י סוף ק"ן
 קפ"ד ז"ל ומי' ומכתבא ל' שהוא חושש לעונה ציבורית פ'
 סנאל צל האורח עונה ציבורית כו' האורח הצל ומלנו צל
 צעונה ציבורית כו' חרי זו חקורה ציום ל' כו' יע"ש חרי סכ'
 צפירוש דציום ל' חקורה וחו צירור סאין אמרו צירור ומאן
 חכים כהרש"א ז"ל דרצוגוריה ומכריע הרבה מהפוסקים ז"ל
 כמי' מוהרש"ד'ם צתשו צסס רצו תיה מהר"ט והמור ג"כ
 צתחלת דבריו סימן קפ"ט כיב צפירוש חוששת ליום ל' לראייתה
 סחיל עונה ציבורית וכן הרמזין ז"ל הוצל לשונו צהגהת מיימוני
 פ"ד מהל' חיקורי ציאה כיב צפירוש ח"ל כמה ימי עונה ל'
 יום מהחלת רחיה לתחלת רחיה שרוב השנים כך רוחות מל'
 ל"י חרי צציום ל' ע"מנה היא רגילה לראות וכ"כ עוד הרצ
 המגיד צסנו וצסס הרשעים ז"ל הנה כי כן צננא דליכנא
 וכל אשה צתחלת רחיה לריבה לחוש ליום שלשים לראייתה
 ולחיותו יום צחדש ד"מ רחיה צר"ח כיון חוששת ליום ל'
 דכין סחוא יום ר"ח מלשון משום עונה ולא צאייר סחוא
 יום ר"ח ולא צריח חוששת ל' קיון וצזא ככללו צ' החששות
 דהיינו חששת העונה ציבורית וחששת החדש ועוד חוששת ל'
 קיון משום וקת הצלגה סחיל ל"ל' יום רחיה צד' קיון
 חיששת ל' תמוז משום עונה ציבורית ול' תמוז משום וקת
 החדש ולה' תמוז משום וקת ההפלגה סחיל ל"ל' וכ"כ הרצ
 מוהר"ר יע"י צספרו ועוד רחיה מפתחי נדה דלמרינן
 צק"צ צנות כותיים דל"ט גצי פלוגתא דרצ פפא וריה צרי'
 דרי' דראייה ליום כיב סחיתה רחיות לראות הוא יום סצננה
 עשר ליום סראתה כמי' רש"י ז"ל וח"י יום י"ז ע"כ עם ימי
 סני הראיות דהרי שצתי נדה ח"צה כך סס וא"כ מוכח דמכ"צ
 לכ"צ היינו עם ימי סני הראיות ודוק :

שוב צל לירי ק' צעלי הנפש ופי' תורת הצניחאריך ור"ח
 סכיונותי להלכה הליית חה דהרצ"ד אינו חושש כלל
 לשלשים יום אלא למי' תחדש ולאו מהח"א דר"ל דאמר והוא
 סצא ומלחה תוך ימי עונתה הוא דמפיק לה אלא מפלוגתא
 דרצ וסמולל נפקא ליה כמי' דחיה ע"א וכן הרשעים כתב
 צפ"י חששת חידש גצי וקת ספיתוקון קצ"ד ר"ש ע"א ולא
 ע"ד אלא צפתח עשר חקחות הוא מצוהר מדבריו סח"א
 חוששת לוקת הקצוץ ולשאינו קצוץ חפי' צפעס ח' והולך
 ומצוהר

ומצאך קציעה הוקט לימי החדש נדך קסינו סוף מיל ומסונו
 של הרצף זיל וכיון שקציעותו אפשר לימי החדש ונמילא
 חושפת לימי החדש נפסם הרצף כמיס נהחלה השער הואיל
 ורואי לקציעו צמי וכדברי הרצף זיל צמי נעלי הנפש דך
 ניה עיז ובקטחא צא אלל חשקה עונה ציונית דרך קעיד
 עיד הולך ללגודו מפי רשי זיל אהיה מיימרה דריק נקסם
 רי יתודל נשילה ומילתא חדתא היל והרצף זיל נחלק עליה
 צביה דך קסי עיז והפליג פירוס השמועה לדרך אחרת דמאי
 עונתה וקתה ובקטחא סיק לה וקת מייירי והיל היא קצרת
 הרמזים זיל כמיס הרצ המוגיד וכן היא קצרת הרצף זולא
 ונקטיה לא הזכיר עונה ציונית כלל ועוד ומתקומו הדבר מוכרע
 קאי אפשר לומר שהרצף קמוך על מיס נחשקה החדש ולכך
 לא הזכיר חשקה העונה והרצף להפך שהזכיר חשקה העונה
 ולכך לא הזכיר חשקה החדש שרי חלוקים הם צדיניהם לענין צדיקה
 דחשקה החדש שאינו קצוה כיון שצבר אותה היום ויותר צלל
 צדיקה כמיס הרצף צפירוס ואלו עונה לנאן דקיל עיב
 לריכה צדיקה מדקאמר והוא שצא ימלאה נהוך ימי עונתה
 נקטע לאחר ימי עונתה אינה נחזקה טירה ועיב לריכה
 צדיקה וכדברי רשי זיל דלך שלתריף והרמזים אינה לריכה
 צדיקה לאחר ימי עונתה כמיס הרצף זיל נשנס עיב ליל לומר
 כך אליצא דהרצף שהרי כ צפירוס דאינה טהורה עד שתגדק
 ואיב אי קיד דקיל להרצף כפי רשי האין קמוך על החשקה
 החדש שניתר צלי צדיקה וזתי רציה גדולה שאין עליה תקוה
 ולך הרצף זיל אי קיד דפליג נחשקה החדש אהרצף זיל
 הרל ליתויי דברי הרצף המהיר צלי צדיקה ולפלוגי עליהו
 אדרצא הציא חשקה החדש צכלל חשקות של וקתות שאינו
 קצוועין וכהצ עליטן קתן נחרות צלי צדיקה יבעונה הלריך
 צדיקה אלל הדבר צרור כמו שכתבתי דמאי למודיה
 והאי לחודיה ולך הרצף נמשמרה הציא כצצא לעטוה
 קניגורין לדצרו לא הזכיר נקצרה זו אלל רשי זיל והרמזין
 זיל אלל הרצף ליה ליה חאי פירוסא ומיס הצי קימן קפיד
 צדיה וחס שחא שלטים יום חסיז כעטת וקתה כו והסכינו
 לדצרו הרצף והרצף ורצין וכיב עוד ריט קימן קפיד
 וכן דעת הרין וכלתה מדצרו קגס הרצף צבור כן עכיל
 חס חינו טיט חון ומכדורו לא דך שהרי לא הוצר הרצף
 סס צדין זה אלל לענין אי צעין חסוצ ימיס לטצילה דקיל
 להרצף דרצי יוחנן פליג ארציה ופקס כריי דצעין חסוצ
 ומה שנקיים הרין זיל נמלא שחושק לוקת כמיס לה וקת
 וחושק נמי לעונה כשאין לה וקת עכיל אין זה ענין לרצרי
 הרצף זיל אלל כלפי שאמר למעלה דריי לא פליג ארצה
 צביה וממילא אינו חושק לימי הוקת וצא עליה חף חס לא
 עצרו ימי קפירה כהצ חכא להרצף חושק לימי הוקת וחושק
 לעונה היינו לפי רשי והרמזין והצומדים צדיניהם אלל הרצף
 לא הזכיר כלל עונה ציונית וזה פשוט ומצואר צמי נעלי
 הנפש קוף שער חקפירה דך קיג ומהימנא על הרצ צבי
 שלא חסצ הרמזין נקצרה זו דעונה ציונית סכיב צמי כמו
 שהעיד הרצף נמשמרה הצית והגימ והמימ והרין סס ואפשר
 דעיקר הוא וליא הרמזין נמקום הרצף אלל שאיב לא היה
 לו לבחוב ונראה מדצרי שהרי צפי אחרת ולא מכללל ואיך
 שיתיה הדבר צרור דחשקה עונה ציונית לדין דקיייל כרשי
 והרמזין והרצף והרין והטור זיל ושאר האחרונים זיל אינה
 אלל ציוס לי לראיה שלפניה וימי פתי תראיות מן המנין שלא
 כדברי צמי: לצי אשכנזי סיט.

מדינת אשכנז
שאלה כמו
 ענותו הרצני לחוות דמי נעקק הקדושין
 שנתהו צלתריה דמר ונלעיד שאין להקל צלל
 גט והנה צעיקר לשון הקדושין אין לפקפק כלל חף שלא אמר
 לי מלכד מיס הריציק נחשונה דצלומר הריני מקדש אהך
 הויל מקודשת גמורה והינא הא דקאמר אייך צין דייך מקדש
 אלל אפי החולקים על הריציק חכא מודו כיון דקמקיים ארינ
 דריא זאלקטי מייין פרויח זייין ריל ואת תתי אשתי וגמרה
 ערוכה צריק קדושין הרי את אשתי מקידשה:
אמנה
 מלך שלל היו צפני פני עדים וידוע דרוב הפיקקים
 ראשונים ואחרונים פקקו דהמקדש צפני עד אחר
 אין חושקין לקידושיו ואפילו פנייהם מודים היה מקום להקל
 אלל דחזינן לנאקלת רצותינו האשכנזים זיל דחשו לבי הקמויג
 צסס ראים והרצ רימ פאדווחא נחשונה מלינו דחייק אפילו
 נחשקה צעל דצר כמיס צמי לצי ומיס הרצ צעל חיעצחזר
 צהדיק

זה שהיה סם צפי האומר ולכן ודאי כאמון צמיגו וזכר זה טענה צמר ציה שמואל שדפסס מחדש ע"ש:

ג מה שהקשה הרב צמיגו וז"ל ומה צדך דיש לו מיגו אמן אכן לא מהימנין ליה אלא הטעם דזכרים קבלו אינם דברים ואף קאלו יודעין שכוונתו להטעות אפי"ה מוסקין לדברים טענה ולא לדברים קבלו עכ"ל ואין נדחין צמיגי דדאי אלו ידעין צדירור צלי קום ספק שכתבונו לחוכא ואיטלולא אף שקדשה קתם אינן קידושין. אלא דנקום חונרא דאיא לא סגיבנו אלוועדן דעתא וכמ"כ זה צפי" בתשובה ראשונה לנוהרי"ם פ"ק דמ"ק ס' נסים מעילא שומעין דהיכא דלא לריכין לא לוועדנא כגון היכא דאיכא מיגו דחזקה חילו היה רולה לסקר היה צמיגו ודאי כאמון צמיגו דאמר לחוכא ככתובתי אונס אי סגיב ליה הא קשיא לי היכא סגיב אדעתיא דרב צמיגו דצטענת הסטמא אפי"ה אורה שמודה ואינו עומן טענת הסטמא נמי פטור והא קיי"ל צבל מיגו דלא מהכיל הטענה שמוען עכסו יוחר מציבו היה עומן הטענה שמונתה היא כאמון וכאן כיון דאינו היה נחכים ואומר להדיע לא היה מחיר את סכנגדו האיד לאמינתו צכסו שמומר טענת הסטמא כדי להחיר חצרו והא לגבי חצרו אין כאן מיגו ולא עוד אלא דאף על עלמו אפסק דלא יהא כאמון צטענת הסטמא כיון דכתבשה לא היה מחיר את סכנגדו וכתבשה הוא רולה להחירו ולע"ד אף הרב צבי לא החיר אלא אותו המוצן הסטמא ולא את סכנגדו ואידך סתיה גס הרב צמיגו דעתו להחמיר אפילו צמוען עלמו כיס צכנגדו ומי יקל ראשו צברוה החמורה נגד הכי אריותא וציותר דכתריא ובעלי ארואה נינהו ועוד נלע"ד דכאן אינו כאמון כלל לומר

ואם יאמר כדצריי פטור צמיגי דלמיד המוקדש צמיגו מוסקין לקדושין צמיד אינו כאמון לומר לא להדיע ולא נקטת הייתי ואיך לפוטרי צבל גט ולא נצטיל האשה שהיא לריכי גט סזרי אורת צפי" צפני הסגי אכסים קטלמו לה ציד ואף קלא הורת צפני ציד עלמס אין צדך כלום וכמ"כ והא דידן עדיפא שהרי הציד קלמו לה הצ' אכסים כדי לעמוד על אונתה הענין ושוב אינה כאונתה לאקור הודאחה צפניהם צקום אופן חפי" אס תתן אנהלא לדבר וצין אונתה הנתינה תראסו"ו או הסגייה היא מוקדשת ה"ל כדאמרן והצ' אף שאלמנה צמחקה פתח יד ונתן הטענה ה"ל צלצמה כיון קלא וכתרי"ם תתן פתח יד אח"כ לתוך פיה הסגי"ו לדצרו וכתיבתי וכמ"כ הרב צמיגו ר"ס קימון מ"ד והס דצרי רגומ"ה סתבג"מ קוף גיטין הוצלו צצ"י ובחלקת מחוקק תמה על רמ"א דלעיל מציא ס' הרמ"ה צדק לתוך חיקה דלא או קידושין וכאן פוסק דשתיקה דלאחר מ"מ או קידושין ולי אפסק להרץ דהכא ע"כ לאו צלוכ גמור מיירי דנימא דתייראה להסליך אלא שהקף צה מעט ומדלא זרקא גלתה אדעשה דתחלת' נמי צרטון תוה אלא שהיה וקרבנה מעט ונשום לכינות ולכך הו" קידושין דאי ק"ד דלא כיחא לה לשידינתו מצי אמרת אמן כולמו כמ"כ נסי דיכא גמירי כולי עלמא ידעי כיון דצלוכ יבציהו יהלה לא מיחייבי צמידי אי מתצדי לאפוקי תתם דלא קירצה צו מלקבלם אלא היא זרק לה צתורת קידושין קצרה אי שדינא ומיתצדי מיתחייבנא צאחריותיה וא"כ צמיד נמי דכוותי' ומקודשת אף להרמ"ה ואח"ל דפליגי וכדצרי צמיגו:

ג ליע"ד צמיד כיג מורו ומקודשת מנעם דלא סדינתו דאין לומר דקברה אי קדינא לה ומיתצדי מיתחייבנא צו דהא חזינ דכתחלה לא קפדה אחכי שהרי הסגייהם מידה וא"כ צפעס סגי"י אי לא ניחא לה נמי תיטדינתו בעין אורה שאמרו סילתי מי שהיה נקור צכתה לראשון ולא חתונה לסגי וחתונה איצדה כתוצתה ומפ"ש רב אפי"ה דאמרינן לה אי איחא דמת רוח עצדת לקמא איצעי לך למיעצד ומדחזינן דלא קפדה אמת רוח צקמא תו לא מליא למיעטן מת רוח הי"ן דכוותיה וק"ל וכי"ל צוה יס להציא רחמי מודצרי תרצ"ב צתקוצות קימון אי ק"פ צא' שנתן קבלנות הכף לאחר ששידך דאף שחזר ושלה קבלנות לאחר מתאן וגם אנשי אמקום מקלנת טוחגין לקדש ואח"כ שולחין קבלנות אין שליחות קבלנות רחיה סכצד קידש אף דנשאר אינסי מיטינן כיון דמקלנת מקדשי וסדר נקצלי צחאי גצרה ל"ח כיון שכצד ראייתו פעם אי שנתן קבלנות קודם קדושין שזה אין נתינת קבלנות לעולם רחיה על סכצד קידש ומהי תהי דלקולא אמרינן חאי קצרה צמיד דלחומר"ל לכ"ס צחוי"ה דחש"ש ודאי לריכה גט ואף הא"ס נמי רג"ד צה אס יאמר העד ה"ל שגם הוא היה צמעמד כשהודה צפני העד השגי ואקור צקרוצות" ולישא אחרת נכח תקנת רגומ"ה אונס אס העד ה"ל לא יעיד שהיה צמעמד כשהודה דמעילא אין כאן אלא ע"א והוא אומר משטת הייתי אף שהרב צמיגו מחמיר מ"מ נלע"ד דלענין תקנת רגומ"ה אין לנו להחמיר עתה כולי האי דאף דצבר עלה על דעתו דאפילו לגבי ידיה יס לנו להחמיר עכסו דחיה לן תקנת רגומ"ה משום דנפיק מתינה חירצה לענין שהוא אקור צקרוצותיה דודאי יס לנו להחמיר לענין קרוצותיה דחייצי כריתות ומיתות ציד נינהו ואס אחת מתיירי לישא אחרת צבל גט יאמרו דקו צה רצנן צהא מעילא ולאו קידושי נינהו כלל ואחו למיטרי קרוצותיה מיע אחר רח"ה הרב המהר"ד מהרי"ל צתצ"ו קימון ק"א לא ח"ש לתא מעילא ומקל לענין חרס רגומ"ה ולא הזכיר סלריך להחמיר משום קרוצותיה אכן נמי לא ניחוס לה זמו מה שהעלתה מלודתי חיום צצור בורא ואיום ועס נעכ"ה דעת ומזימה לצבר וללצן ולהיילא לחיר תעלומה ושלומו יגדל כלפשו הרמה ונפש מחותנו העייר לצי אשכנזי קי"ו:

פוזנן ככליו תקיף לפ"ק.

שאלה קמו זמן ויוצב ציטינה עייל ונפיק צחוכלכא ויהי להס לשר הלצא מחותני היה כ"י כאור חתונה לאור יוליא תעלומה אדי"ס כמשפט אורו עיני כי רחיה מראוה אלקים עולים ומי איני לצל אחרי המלך ולעמוד צמקום גדולים וצאתר דזיקוקין דבור מה יעלה אצ"ב קיר קטן שובלים אונס להיות מלות האדון נר"ו עלי חרצה והיא סקד עלי לחווה דעי כי היכי דלמטי"י שיצא כמל"ו ועוסה חריני צל צקלרה ע"ד קטן שפלה לו יצמה צצודנו קטן כשתדך לנת זוגו וכעת הוא צן י"ג שנים ויום א' ולא הצ"ה

פוזנן ככליו תקיף לפ"ק.

הצ"ח צ"י שערות וזמן הנשואין הגיע ולצי הצה רולת להקיל
 לו צהו כהנאי הסדובין האם יק למנוע מעטם שכהנ רמ"ח
 דלם נפלה לו יצמה חכור לישא אחרת עד שיחלוץ ליצמהו
 ונכח חרס ר"ג ע"ב הורק שאלת חכס מעלה הארון ה"ש ;
תשובה ומצינו דמ"ח אומינא כי פליאה ממנו דבה הרצ
 רמ"ח לפי שפסק בק"י א' דבארובה לא החרים
 ר"ג ה"כ ומכ"ש ציצמה דהתנן צפ' הצע"י דק"ח חירק ה"ה
 האלמנה וכהמנה להיום כ"ג יכנס כו' שומרת יבם שנפלה
 כהן הדיוט וכהמנה להיות כ"ג אפי' טעמה צה ממנו הרי
 זה לא יכנס ובגמרא ח"ר ומין שאם חירק אשה וכהמנה
 להיות כ"ג שיכנס ת"ל יקח אשה ח"ה שומרת יבם נמי אשה
 ולא יצמה הא קמ"ן דארובה אשה ניקרי אצל לא יצמה ואם
 בארובה דנקריא אשה אפי"כ אמרינן דלא תיקן עליה ר"ג
 מ"ה ציצמה דלא ניקרי' אשה לכ"ס ואין לומר שאני האם
 דגלי קרא חדל דאי ק"ד דיצמה צעלמא ניקריא טפי אשתו
 ומחוקתו תיקשי ונאי רח"ה לרבות ארובה ולחוליא יצמהו
 חיפוך אלא ועוד דע"כ אין לנו סוס מיעוט לחוליא יצמהו
 דאי מנשום דכת"ב אשה הא חילטריך לרצוה ארובה אלא ודאי
 מנשומתוהא דאשה ומילא כהמעטה יצמה שהרי אין דינה כאשה
 ח"ש ואינה בכלל אשה ינאף את אשה ח"ש האמור צהורה
 אצל ארובה היא בכלל אשה ח"ש ועוד זיל קרי צ"י רב הוא
 שהרי ארובה היא בכלל אשה שאלמ"ן צהורה אשה ינאף אה
 אשה ח"ש מזה יומת וגו' שומרת יבם ח"ה זה לכ"ע
 דאשת הנה ניקרי' ולא אשת חמי וא"כ כיון שרמ"ח מהיר
 בארובה שהיא אשה ומש לענין קטלא הח"ך עולה על דעהו
 לאקור ציצמה שאינה אשתו אלא אשה הנה ואף שאם צה
 עליה צע"כ קחא כדדרשין מיצמה יצא עליה אפי"ו צע"כ
 אין זה כלום דה"ל אשכחן בקידושין י"עוד חליצה דרצנן לאצ"י
 צרי' דרצ"י אצו צפיק דקידושין ד"ט ע"א ד"יעוד הוא אפי'
 שלא מדעתה ואפי"כ כל זמן שלא ייעדה אין זה אישות של
 כלים וממקומו הוא מוכרע דהא לא מהניא הך טעמא דיצ
 עליה צע"כ לענין שהקרא אשתו דכל זמן שלא צה עליה לאו
 אשתו ניקריא : וכן לענין הפרה נדרים ק"י"ל כר"ע צונק'
 נדרים פ' נערה דע"ד דאפי' עשה צה ממנו אינו מפר
 נדרים וכדמפרש טעמא שאין מיצמה גמורה ליבם כשם שארובה
 גמורה לחיפה ואין לומר דהאס לחמורא דה"ה לקולא שהרי
 האצ מפר לצדו צ"י שיהפוט ואף שהר"ן ז"ל צפירושי נכספק
 צה צמקת הכ"י פסקין להדיא צ"ד ק"י רל"ד ועוד כלע"ד
 דכיון דזיקה ח"ה אלא מדרצנן כדמוכח צכולי הלמודא וצכל
 הפיקקים ז"ל ליכא לניחש צה משום תקנהא דרגמ"ה ז"ל
 וכחותה שאמרו צריש מליעא גצי ההוא רע"י דהו נקרי ליה
 צכל יומא חיותא צכהדי כו' שההא נמי ניחייצ' מדרצ נחמון
 ונשנין דר"כ תקנהא היא ותקנהא להתקתא לא מצדינן ואפי"ג
 דחיסורא וממנוכא לא ילפינן ואמרי' נמי אין דנין דצרי קופרים
 מדיק שאי לאו מילק הוא אלא גיבוי מילהא צעלמא דלא
 דמיא חדל תקנהא לתרי הקנהי וכיון דכן דאין רח"י מחדל תקנהא
 לתרי הקנהי ומילא על המחמיר להציא רח"ה כחותה שאמרו
 צונק' ידים פ"ד אלעזר צ"ע על"ך להציא רח"ה שמה מחמיר
 וכל המחמיר עליו להציא רח"ה פ"י צמילי דרצנן וכיון שאין
 רח"ה ממחדל תקנהא לתרי הקנהי ורח"ה אחרת אין לנו ומילא
 קרי' : והאי נמי הו"י היצתה כלפי' שח"י דהרצ רמ"ח ז"ל
 אס בארובה שהיא דאורייהא וליכא אלא חדל תקנהא מהיר
 ציצמה דהו"י הרי תקנהא לכ"ש שההא מותרת : עוד יק צ"ד
 הקוס להקל ואפי' לדעה רמ"ח ז"ל שהרי הוא ז"ל מהיר צנשהטיי
 או באר אונקין וי"ד אין לך חוכס גדול מזה שהרי אינו לו
 לחלוץ ואפי"ג דחיכא למימר דע"ב ליק רמ"ח ז"ל אלא צגדול
 שמוחייצ לישא אשה אי נשום פ"ו אי נשום דר"י יהושע אצל צקטן
 דלאו צר חיובא הוא ואפי"ג לפ"ד הנופרקים צמשיא צבוי וצנהויו
 קמוך לפרקן דהיינו צקטנותן קמוך לגדלות חיובא לאו עלוייהו
 דקטנים רמ"י אלא אלאציה וא"כ האמר שאפי' צמקים חוכס
 אסור כיון שאין הקטן מלווה לישא אשה הא לאו מילהא היא
 דכיון דצגדול כה"ג לאו איקורא ח"ה צ"ה קטן נמי שרי וכההיא
 דאמרינן צמגי' ד"ו ע"א צע"י רצ שבה קטן חירג לצדרי צ"ס
 וקומוא לצדרי צניס מהו כו' לא לריכא צמיג ציכול להצפיע
 וקומוא שיכול להתפרה מאי ופסיט אצ"י כל חיכא דגדול מהייצ
 מדא"ו קטן נמי מהכיבין ליה מדרצנן כל היכי דגדול לא מייחייצ
 מדא"ו קטן לא מחייבין ליה מדרצנן ש"מ דאף דהויא צצרה
 לחיובי קטן כיון שיכול לאחח צידו של אצ"י וצ"ה ולצ"ה לרכוז

על כחשו של אצ"י אפי"כ כיון דגדול כה"ג פטור קטן נמי
 מפקינן ליה ומכללא דיכול לרכוז אף דחיובא דיכול לרכוז או
 לאחוז צפירוש חתמר צ"ה צקטן כ"ש האל דלא חתמר צפירוש
 דהקין רגמ"ה צקטן דאין לנו לחייבו טפי מחילוי הוא גדול
 דק"י"ל דצאונקא לא תיקן רגמ"ה ואפי"ג דההס צמגי' חנושאים שויס
 צגדול וקטן וצ"ד חוכס כה"ג לא שייך צגדול מ"מ קס חוכס
 חד הוא וכיון דחוכס צגדול פטור ח"ה צקטן מכל הל"ן נראה
 פשוט וצדור שמוהר לו לישא משודכהו לאחר י"ג שנה קודם
 שיחלוץ ליצמהו כיון כה"ה לו לחלוץ ואף רמ"ח לא אמרה
 אלא ציכול לחלוץ ואינו חולץ דפושט הוא אצל לא צלחוס
 כה"ג וכמ"ס מדצרי רמ"ח עלמו חומס מ"ג מעכ"ה לתמיר
 מעטם שכהתדך צרשות צ"ד ששהקו ולא מוחו ומצינוהיה
 אומינא דלא מן האס הוא זה דאין רשות צ"ד מעלה או מורדה
 כאן אלא אס הצ"דוכין קודמין דלא אח"ה זיקה וחלה עליו
 אצל אס הזיקה קודמת לא אח"י חרס הצ"דוכין וחל על תקנת
 רגמ"ה כמבואר צמגי' מדרב"י יע"ש :

ג מ"ש מעכ"ה צדק צמגריס מ"ן ולא מלא לאו מהר"ם
 מ"ן הוא אלא מותר"י מ"ן צהשו"י ואף שאין קס
 רח"ה מוכרע אלא ח"ה רמ"ז קטן הצל צהגה מרדכי דכתובת
 הדבר ומבואר אס ק"ס לדמות דההס לר"חא דמילהא נקיט
 הך גוונא ומשום שלא ח"ה לר"ך לנדון שלו יורה מ"ה ואין
 קפק צהגמ"ה ה"ל קיצרה צבארובה שייך תקנה הגלון ז"ל מ"כ
 לנולן דק"ל כרמ"ח דבארובה לא שייכא תקנה הגלון ז"ל מ"כ
 וק"ו לא שייכא ציצמה כלל וכלל אס לא מעטם כפי' כשאינו
 רולה לחלוץ עוד כהצ הארון נר"ו ז"ל וחכ"ס א' מרצ"י קשיא
 אחר הכ"ס עמדי להמיר הציא עוד מהתיקין צרובה צן ט'
 שנים ויום א' שצא על יצמהו חוללה ולא מהייצמה נשא אשה
 ומת ח"ו פטורה כו' אחד צן ט' שנים ואחד צן כ' שנים שלא
 הציא צ' שערות שויס אס לכל הד"ים האמורים הרי מבואר
 שציאה קטן שלא הציא צ' שערות ח"ה צ"ה כלל לפקול ולא
 לשום ד' ח"כ אינו צכלל נוסח אשה כלל ומאי קעצ"ד וחת"ל
 ח"כ הר"ל צעילהו צעילה ז"ה כצ' דרגיבו צה צחוק' יע"ש
 עכ"ד ואינו חומר כבוד אזהו החכס צמוקומו מונס וצדצ"ר זה
 לא חב לקומ"י אס צמה שכהנ צציאה צן ט' שנים ויום א'
 כ"י שלא הציא צ' שערות ח"ה צ"ה כלל לא לפקול ולא
 לקום ד' נעלמה ממנו משכה שלמה פ' יולא דופן צן ט' שנים
 ויום א' כו' וממנא צדה לנולא משכצ חתתן כעליון ופוקל
 כו' ואס צה על א' מכל העריות האמורות צתורה ומתים
 על ידו כו' הרי שציאתו צ"ה לכל דצ' לצד מלענין קידושין
 שאין ח"ה לקטן ו"צ ומוכסם מכולי עלמא ועוד סג' זה
 החכס סגה גדולה חוץ ומצדו שהרי צן י"ג ויום א' הלז
 אס יקדש אשה הרי היא מקודשת צספק קידושי תורה דהא
 צפ' יולא דופן דמי פסיק רצ דמי הלכתא מושטין שמה נשרו
 חיכא דחיכא קפקא דא"ו וכן פסקו כל פוקקי הלכות וא"כ
 צן י"ג שנה ויום א' הלז אס יקדש קדושי קפק קידושי תורה
 ותרי היא קפק אשה ח"ה מן התורה ואפי' אס צדקוהו ולא
 מלאו לו צ' שערות ח"סין שמה נשרו אצל מ"כ הרשות
 שהצתתי למעלה כלע"ד פשוט וצדור שומרת לו לישא משודכתו
 ולכשיציא צ' שערות יחלוץ ליצמהו ח"ה זה רח"ה ואמר לי
 צ"י צמעט פנאי להפקת רלון מעכ"ה ושמונו יגדל כנפס כלאמ"ך
 צ"י אשכנזי ק"ט :

שצט תק"ח לפ"ק

הצוהי סניה על הענין הנזכר לחכס אחד שחחר להקיר
 טענותי הנזכרות מעליו :
שאלה ק"ו מ"ש ד"ל דארובה מרצ"ן מולת יקח ודוקא גצי
 ארובה שייך לומר שהוא לקחה לאשה משח"כ גצי
 יצמה לא שייך לומר יקח כי מן השמים הקטן לו אותה כו'
 ואל דנקשה ח"ה יצמה נמי אפי"ג דגצי יצמה לא יוכל לומר
 יקח ח"י פריך כיון דמרצ"ן ארובה שהוא קנה מוכ"ס יצמה
 שהקטן לו מן השמים עכתי' מעכ"ה : ומצינוהיה אומי' דלא
 אשכחן הך טעמא דאשה הקטן לו מן השמים ליפיה כח יצמה
 נוכח ארובה אלא לגרע כמה בח"ן כחותה על נכסי צעלה
 שהיו אס לא צמקוס דל"ה ליה נכסי לקמא דתקינן לה צעלה
 כחותה ומשי כדי שלא החא קלה צעמיו להחילתה וזלתי רצ"י
 חליעזר ור"י צנדרים וכל נהקיימו דצריהם דק"י"ל כר"ע שראיתו
 ונכרעה ש"ן היצ"ן עליה בקילה כנערה המאורסה גם מ"ש
 דגצי יצמה לא שייך לומר יקח הנה מקרא מלא דיצר הכתוב ולקחה
 לו לחשה גם י"ס דמולת יקח ילפינן לה פשט הגמרא לפ"ד
 ח"ן

שפיר קשי' ליה לר"ס שופכין למאי חזו להא ר"ס לא מחייב
על משהלכ'ג וע"כ לאיל סמוילא הסופכין לגיטן למאי חזו ודוק
ז"ל אשכנזי קיט.

שאלה קיט לזכות את הרבים צענין מלות אכילה מרור
רליתי כי טוב להודיע סחמזרת הסנוי
צמכר'טו וצלקון חכמים חסא סמלוה לחזור עליו כי הוא חרש
וראשון הסנוי צמכר'טו הוא הירק חקרקא צלקון אשכנזי קאלח'ט
וצלקון ספרד קאלח'ט'א וסס העלם שלו הוא לטוג'א צכל
הלסונוס קשמעני צמורגמ'א וליט'ליא ואשכנזי וספרד ופורטוג'אל
ובכפרי הרפ'יות והטבע וק'יין איתו לטעוג'א קאלח'ט ואין
צו סוס ספק ופקפוק צעולם ויש לו סמיננים סמוריס גגמי
סרק ופינו מכפיין ותחלתו רך ורופו קשה ותחלתו מתוק
וקופו מר כלענה ומפני סצאר'טו אשכנזי ופולוניא סהן קרוה
אינו מ'טו צונן הפכה לא הורגלו לקחתו לחוצה מלות מרור
או נפני שלא חיו צק'לין צ'טי פתרון סמות הירקות כלנסי
חרלות הקרוצות לארץ ישראל וצכל לא ידעו מה הוא ולקחו
הקריין שהוא המכא לפי' מהל'ת חכמים ונפק מ'ייה מורכ'א
כי הן רצים עתה עם הארץ סלינס אובלין אפי' כח'י זיה
מחמת חורפיה וסיהו מזיק צאכילתו חי ומצט'לים מלות מרור
ואף חמרדים אל דצר ה' ואוכלים כזית מהקריין מסתכנים
צו כי צלמת צמקוס סחזרת סהוא האלטי'א קאלח'ט סביח כמו
צערי אמטערדס ומצורג וסאר ערי אשכנזי אף שהוא עודנו
קטן מאלד קורא ח'י על הקריין סכנה ואין צו מלות וכל אשך
נגע חלקים צלצו יקיים מלות כתיקנה ויקנה האלטי'א קאלח'ט
לשם מלות מרור אף חס הוא ציוקר: והירק שקורין צממורג
אינדצין וצאמטערדס אנדייצי היא עולסין הסנוי צמכר'טו
וגם צו יול'ין ידי חוצה מלות מרור חס אין לטעוג'א
קאלח'ט מ'טו: ז"ל אשכנזי קיט

שאלה קב ששאלת לרובן קנה אהרונ' הדור צדמים יקרים
וצא סמנען ואיצרו ממנו קודם או תוך ימי
סחג חליך ומסלם:

תשובה דצר זה כצר נסאל עליו מהרים מיכן צמק' קייג
והשיצ דאין לריך לסלם לו כי חס דמי אהרונ'
סאינו הדור טיול'א צה י"ח מלות אחרונ' ורלייתו מפי מרוצה
ד'יח דהאומר הרי עלי עולה וספריס קור וצא אחר וגנצו
סטר גנצ נפסיה צכצס ולעני'ד סגגה היא צידו דחס דאין לה
דמים דליחה צת מכירה כד'אמרי' צפס'ס'ס פי' חס'ס ד'פיט
ע"צ תיר המוכר עולתו וסלמיו לא עשה ולא כלום וכיון דליחה
צת דמים כלל היא לחייצו מטעם סיווי העולה אלא ממעם
סחול חייב לל'ת ידי חוצתו סקי'צ עליו להקרי' עולה וכיון
סאין כאן תורת דמים אלא החיצ סעצ'ו להקרי' עולה להכי
סטר גנצ נפסיה צכצס אצל צ'אחרונ' הדור דמים לו ויכול
למוכרו אף סע'ילוי דמיו הוא מחמת סידור מלות אין צכך
כלום מדע דאי'ו גנצ סיה מ'צר'י והוא סוה אלק זו מחמת
הדורו צקלק יפה ודיו נאה ולצ'לר אומן היעלה צדעה ס'פטור
הגנצ ע'למו צק'ית סאינו הדור סאינו סוה אלא חונס'ס זח
ואיל' ויול'א צו י"ח מלות ועתה כחצו לכס את סקירה הז'ת
ח' ודחי ל'ת'א איצבי'ת אימ'א סצ'ר'א וליצבי'א גמ'ר'א דלי'כ היל
ל'רצ'א לאסמנעי'ן רצות'א טפי דלפי' צק'ית סיס לה דמים ואס
מכרה מוכרה ואף לכהחילה יכול למוכרה כדי ללמוד הורה
וליש'א חס'ס נמי סטר גנצ נפסיה צק'ית קטן וסאינו הדור ח'ו
צק'ית אינו יכול לספור ע'למו צכס'ר קטן וסאינו הדור אצל
אין לסתור רלי'ת מהרים מיכן מהחיל דקיי'ל כרצנן דפלי'גי
עליה דרי יאוד'א וסיל' דיס אונ'ס'א לסי'ת ומדקס'תס ותני לא
אמרו אלא את אלו ממנע דצין סנח'אנ'ה לוקח וצין סנח'אנ'ה מוכר
וכי סי'י דצ'ס'ר כל המטלטלין סמין אותן כדרך סממכרין
צסוק הי' צק'ית סמין אותו כמו סעומד לימכר צסוק ואינו
יכול למר אותן לך כפר אחר סחמיו סאינו נאה והדור כמותו
ואינו סוה אלא כח'י אותו סספר סמכרת לי דיס לדחות
דסאי' סהס סוה מוכרו ואינו רולה לקיימו לסס מלות ועתה
כחצו לכס אלא סהוא רולה ל'הנות מדמיו לכך יש לו לוכ'ס'
וסמין אותו כדרך סאר כל המטלטלין הנמכרין לאפוקי צמחיק
חיות דצר לע'למו ללוד'ר קיום מלות סחס הוא דק'אמר מהרים
מיכן דאי'ל לסלם לו אלא דמי אחרונ' קטן ואינו הדור אלא
דלעי'ק'ר'א דדי'נ'א פ'ירכ'א כמומר ועוד אף לפי חילוק זה
לא'ל דהמוקף אחרונ' ממוכר אחרונ' סהאחרונ' סצידו עומד
לימכר צדמים יקרים לריך הוא ליהן לו כל סיווי כמות סהוא
סוה עכסיו מחמה גדלו וסח'רתו ואס אדם ח' קנ'א צממון

אינו כך וגם פשיז'ל לא כך: כתב שחרי ז"ל רש"י צתולה ממנו
יקח חס'ה הלי חס'ה לא חילט'ריך אלא לדרס'א עכ"ל הרי מצוה
סעל מה סכ'אמר צגמי' תיל יקח אכ'ה כי רש"י דחס'ה לא חילט'ריך
אלא לדרס'א ס'י' דהילט'ר'ס'א לחרוק'ה נפק'א לן מנולה חס'ה
סמיוחרת וממיל'א חז'ל'ה לה סייעתי'ה מדצרי רש"י אדרצ'א
דצרי רש"י סס עזר כנגדו ואשך יסוצ יספ'ל'א ח'ס'א כחצו הרצ
רמי'א ז'ל סצ'אר'וק'ה לא חמרים ריג ז'ל דצר'ס פסוט סכן כוונת
רמי'א צ'אמרו חס אינו רולה לכנוס אלא לפסור וקחי על
דצרי חצ'י סכחצו דצ'אר'וק'ה לא חמרים ריג והוא לקוח מדצרי
ומהרי"ק סורס קי'א וקצלת ממכ'ית להגיה צמקוס חס אינו
רולה סלי'ל חס היא ח'ינה רולה להסכ'א לו לא סמנע לי סחרי
הג'ת רמי'א על דצרי חצ'י קיימי ודצרי' חס לקוח'ס וממהרי"ק
צ'חט'ו הנזכר ומצוה דצ'רי' דקחי על הצעל חס אינו רולה
ואף ח'ת'ל דס'ל לרמי'א דיס מחלוק'ה צדצר חס הי'קן ריג
צ'אר'וק'ה או לא הדצר צ'רור דלזלי'ן לקול'א דצ'רי'ס הללו
סאין איקור'ס מדי'ת וכמ'ס ז'ל ואי'כ תמי'ת'י קיימת שלא סיה
לו לסתוס להחמיר צק'י קיי'ו ומ'ס ומעכ'ית דצ'הדי'ו כי צק'י
ח' דיצמ'ה מותרת ואיל' לקיו סכ'הצ'תי צכ'הצ'י הר'אשון ח'ן
מכצודו אין זה ענין לו דחס'ת צ'רולה ליצם על חס'תו הנסואה
וקיו דידי הוא צ'רולה לי'ס'א על יצמ'תו הזקוק'ה והוא צ'רור
ואשך סתנלל מר צ'אמרו סאין קי'ן קטן כלום כ'י מי לא
ידע צכל חלה והרי צ'ת ח'נו עסוק'ס וכולנו מוד'ס דצ'צר
אלא סאני סג'תי על מ'ס ח'י הרצ ססואל וז'ל ח'י מצוה
סצ'י'ת קטן שלא הצ'י' צ' סערות ח'ינה צ'י'ס'ה כלל לפסול ולא
לסוס ל'ד עכ'יד אות צ'לות וע'י' ססג'הי דודחי צ'י'ת סקטן צן
ט' ויוס ח'י צ'י'ת היא וסוקלת אלא סאין קידוסי' קידוסי'ן ואף
סאין זה מעלה לענין דקון סלפ'ינו מ'י' כל כי היא מילה לימ'א
ח'י'ס' וכל ליסחוק דל' לימרו אודוי' אודי' ליה וכן אורנו ר"ת ז"ל
צ'ת'ס' כחוצות ומה סרלה כתי'ר לעסות סניגורון לדצרי' ממח'י
דל' צן ט' כ'י ולי' צן כי סני'ס סלא הצ'י' צ' סערות ממח'י
ומיקר הדין והלכת'א דמוססין סמ'א נסרו מחמת ספק סמ'א
הצ'י' ואס יצ'א ח'י' ויאמר דל' נסרו סומנעין לו חס יצ'דקו'ה
עדים זה אחר זה צלי סעלמת עין ויאמרו לא זה ידיו עד
צן כי הרי הוא כקטן אף לדין אצל חס'ס'א דסמ'א נסרו הלכה
סקוק' היא לכ'י'ע ואשך הצ'י' מהח'י'א דכר'כ לא ידעתי לו מקוס
למאי דקמן לב' לא אחר'ך צו וסלום א'דון יגדל כנפסו סרמה
ט'הורה וענה ונפס': ז"ל אשכנזי קיט

שאלה קיח ענה פי' המוליא יין דעיה עי'א חוס' ר"ה
שופכין למאי חזו דוקא אצרי'ה'א קצעי
וכן ממנע לקמן ד'אמר והא טיט דמקמי דלי'גצ'יה חס'א מוד'ס
חכמים לרצי סמנען צמויל'א שופכין כ'י וסוי'ן צה שופכין למאי
חזו וכר'ס'א לר'י דהיינו סעמ'א ומקוס דשופכין דמח'תי'ן אי'כ'ל
דחזו לכמה דצרי' לרמוץ צ'ה כוסות כ'י אלא סאי'ן ר'אוי'ן
לסתי'ס אצל חכ'א דומי'א דרס קתני דמאי'סי טוצ'א עכ'יל ודצ'רי'ס'
סמנעין דשופכין כעמן סחס נספכ'ס ואי'ס ר'אוי'ס לכוס סמנע'
וגם סהיק'ס אין לו ענין כאן ואני סמנה מחכמת ר"י ז"ל כי
הדצ'רי'ס צ'רוד'ס ד'אמח'תי'ן לא קשי'א מידי דלי'כ'ל ד'אף דשופכין
לא חזו מ'י'ע חיי'ב כדרך סמול'י' כז'ת מן סנצ'לה כעדס'ת מן
ססרץ דתכן לקמן צפי' המנ'ני'ע סהוא חיי'ב דהך תיק' דהכ'א
היינו תיק' דלקמן דפלי'ג מני' ארי' סמנעון דסוק'ר צמויל'א כז'ת
מן סמנה וכ'י ומקוס דח'ו מל'ס'ת סאל'כ'ג והוא אינו לריך
לנות ולא כז'ת ממנו סהוא מול'י'א אלא סהוא מול'י'או כדי
לפנות את צ'יתו מן סמנע'מ'ס אצל ח'תי'ק חיוצי' מ'חיי'ב אף סהוא
מל'ס'כ'ה סאל'כ'ג אלא כדי לפנות סצ'ית חכ'א צמ'ר'כ'י' מני' אף
דשופכין לא חזו למידי מ'י'ע חיוצי' מ'חיי'ב סמול'י'אן כדי לפנות
סצ'ית ואף דח'ו מ'ש'אל'כ'ג דומי'א דמול'י'א כז'ת מן סמנה (והא
דאינו חיי'ב אלא על רצ'י'ע'ית ולא צ'סחות ומקוס דצ'סחות
מ'רצ'י'ע'ית אין דרך אדם להקפיד עליו סאין לכלוכו וסינופ'ו
של פחות מ'רצ'י'ע'ית כיכר צצ'ית ואינו עושה רוקס לסי'קפידו
עליו להול'י'או מן סצ'יה כי סי'י דצמ'ת וצנצ'לה פחור מוכ'ית
סמול'י'או פסור ומקוס סאינו ממנע ואין אדם מקפיד עליו ס'י'
סחות מ'רצ'י'ע'ית שופכין אין לכלוכן גדול ואין אדם מקפיד
עליהן לכך המול'י'אן פסור אף למי'ד מ'ש'אל'כ'ג חיי'ב עליה) ורי'
סמנעון ד'אמר צמ'כ'תי'ן רובן צ'רצ'י'ע'ית קחי' אכולן לצ'ר מן ססופכין
דל'א מ'חיי'ב ר'ס צ'הול'ת'ן כלל ומקוס דח'ו'ל' מ'ש'אל'כ'ג כד'חי'
לקמן צמ'ת'ני' צ'וכ'ת'ה ולכך לא הול'ך ר'ס לפרס כאן אצל
אצ'רי'ת'א דקתני צ'וד'ל'א וטוד'ס חכמים לר'ס צמויל'א שופכין
לר'ה ססי'ערין צ'רצ'י'ע'ית דמסור'ס צה סרי'ס מ'חיי'ב צסופכין

דב ומהמכור אחרונים וזה זה וחספו מנוט אין לריך לשלם לו חלל זה אחד דמי אחרים קטן ורע נשתקע הדבר וללא כאשר חלל הדבר פשוט וברור צעירי שהחוטף אחרים מיד אי שקנאו לשם מלוא דמנים יקרים קודם או תוך החג שהוא משלם לו כפי מה שהוא למוכר לשם מלוא פרי עץ הדר והנראה לי כתבתי: לצי אשכנזי ק"ט

שאלה קבא ירושלמי שקלים פ"ג על פסקא שמה יעני תני נדצרים היו עמו ונשעה שהוא נכנס עד שעה שהוא יולא וימלא פניוהו ווי איר תמחומא מפני הצרכה ופירש ציפה מראה שמה יצלב ונהמים ומואל שומבל שנתנה בלא צרכה ואכי המה דהרי אפטר לו לצרך בתחלה על דבר אחר ולכוון על המים שיצלב ועוד דהתן הסותה מים ללמאו מנרדך שהכל ונפרש בגמי לחפוקי מלאן דמנקתיה למואל דהשותה מים שלא ללמאו חלל לחונסו אי לצרך עליהם כלל כיון שאין לו הנאה ולא מיון זייני שהם יקוד פשוט כיס זה שאינו מחטבין כלל לצלוב את המים שהוא פטור מן הצרכה וכיס שאין למונוע ולמולאות פיו מים על הספק ומקום חסם צליעה ויראה לי ברור דכוונה הירושלמי הוא דליא לו למלאות פיו מים מפני הצרכה שלריך לצרך התורם אה הלישכה צענה שהוא תורם דלפי אי ימלא דתרומה זו שהיא תורם היא מדרצנן ולא מדלוי עכ"ז לא יגרע מהלכת חיל שמוצרך עליה צענת הפרשה וכן כל שאר מלוות דרצנן כ"ל: לצי אשכנזי ק"ט

שאלה רבב ירושלמי סוכה ג"ז צילגה לעולה חולקת דדרום ויעשו אותן עשירים ושלם לית יכי דכתיב המה יקד דוד וסמוראל הרוחה צלמונתם למונות גדולה היתה שאין משומר נוטל וסונה צעדה אחרת כו' איר אצוה ה"ש צתים שאין משומר נוטל וסונה צעדה אחרת עד שיטול חצרו ופירש ציפה מראה צלמונתם אידי דמיתית הכא קרא דריש כו' וענין למונות צ' נסון הרגל ולמון שהיו נוהגים כקדר זה איר אצוה ה"ש צתים שאין משומר נוטל וסונה מלא לא ידענא מאי קאמר עכ"ל ופירושו זה איא לאומרוי מלא שהוא ז"ל פירש שאין ענין לכל המינרא של למונות חלל קושימו ויעשו אותן כ"ג זה לא יתכן ועוד שפירש למונות מלשון הרגל וקדר ואינו כן ועוד מאי שייך לומר למונות גדולה או קטנה שתקנה שתקנו וקדר שסידרו ועוד מאן קס לחו לדוד וסמוראל ליטול זכות המשומר שפוגע בו יצב וליתנו לכל המשמרות ומאי נפקא לן מינה דמשומר אחד יטול הרבה כיון דמן השמים תקנו לו וכן הוא בכל הנדרים ונדבות דכל חד דידיה נוטל ועוד החיך שייך לכל לומר שהמשומר שפוגע ציובל יטול שדה ראשונה והלא כל השדות כאחת הם נוטלת צכניקת היוצב ועוד כמה שיפור שדה אם מלא מנעה ק' אמה או חלף אמה ועוד דבתלמודין אין קום רמז מזה וגם הרמזים לא כך פסק ואף שנקלת קושיותי יש ליישבם בדוחק גדול לדעת הישיבה חבל ונקלתן אין ליישבם כלל ודברי רבי אצוה נפלים וכל וי"ל ברור דהאי מינרא דלמונות גדולה היתה קס היא עיקר תירון קו' ויעשו אותן כ"ג דהסיב לו שצמחשבה נפלאה ולמונות גדולה עשו זאת להעמידן על כ"ד שבהיותן כ"ד הדבר מוחשב שאי לא קום משומר שתחול עבודתו בתחילת כניקת היוצב פעמיים עד שיחזור חלילה על כל המשמורות צלושן שאין משומר נוטל וסונה עד שיטול כל המשמורות כגון שאם משומר יהיריב הוא בתחלה היוצב האי משומר יעשה חבל אחריו יחול ציובל האי ואחריו פשחור ואחריו חומר או לקידיגין חבל איא למשומר יהיריב שתחול משמרתם צ' פעמים בתחילת היוצב עד אחר כ"ד יוצבות מלא שאי לא בעשותן כ"ג שא"כ יתקלקל זה המשבון וזהו דליא למונות גדולה היא מנעה חושב וע"ז איר אצוה מינרא ר"ל אי מינראים למשמורות כ"ד ולהסבועות של מיעו או חומים קנה ומלאתי עכן הדבר שאי למשומר ליטול ולשנות צעדה אחרת עד שיטול חצרו חלל שצמחשבה נכרחו נכרחו לוחיות חייש מן לוחיות צתים ונעשה כצ' היצות ואח"כ טעה הקופר צין חייט לה"ל וכתב חייש צתים חבל היא מינראים ר"ל שרי אצוה מינרא חותם והוא למונות ברור אחריו שנים רבה מלאתי בנוסחה הירושלמי דפוק קראקא וכתוב צפי רביעי דהעניות מינראים כדברי וחלית שהכחני דרך אמת: לצי אשכנזי ק"ט

שאלה קבג מה קין אמטרדם יע"א היו נוהגין להכריז צ"ה כשיס סית למוכר וכו' ומה נעלה דמנים כדרך שמוכריזין ומעלין דמנים מקוותות קצציה הנמכרים צ"ה הצרכה ומחיתי צמנשים שלא יעשו ככה ומהייל דמתיא נקפרא חף

על לא ימכרו מוכרת לא יעמידם צמנתי ולא יעמידם על און חלקה ופקקה הרמזים צפיק מה' עזדים ומפי עממא מקום שאינו דרך כבוד ולא יאח כבוד ק"ה פחות מנגב המוכר צגנצו והרבה חסו חזיל על ציוזין כהני קודם ולא עוד חלל שאנו מלוותם לכבוד ולהדר סיה כדרך שאנו מלוותין לכבוד ולהדר את החכמים והזקנים כדלמרי צפיק דקדושין מהו לעמוד מפני סית ר' חלקיה ורבי סימון ור"א אמרו ק"ו מפני לומדיה עומדים מפניה לא כיס עאכ"ו שאין לעשות לקיט דבר שאנו נמנעין ומעשותו לעצד המוכר והי"ל כתבתי לצי אשכנזי ק"ט

הילדיקהיים צענת תניי לביק

לחצו הסיס מוהריר אליקים געץ ז"ל שמה חצ"ד קס צמון ההוא **שאלה קבד** גוף השאלה נאצדה ותמלית דצריה היה אם תקנת רגומיה שלא ליסא אשה על אשתו נוהגת בצרוקה ובכנסה לחופה ולא נצעלה ואם גירשה הצעל קודם שצא עליה אם חייב ליתן לה הוקפת כחוצה ואם התנה עמה הצעל שיוכל להוציאה מעירה לעירו חלל שלא ככהנה צכתונה צפירוק אם נהצטל החנאי ומהות שלא ככה צכתונה או אמרינן עדיין ההנאי קיים אף אם לא ככה צכתונה ושאיר ענינים הנתחשפים וחל"ו:

תשובה הגיעתי שאלה חכם ותשובתו הרומה יאת אשר נגזר מפי מלך מלכי רצנן לגלות דעתי הענייה ואם איני כדי ששלה חלי דמר לא לריך לגמרא דידי ולא לקצרא דידי כי עמו עוז ותוסיה להיות מלוותו עלי חוצה אחרתי לשנה פרק זה על קדר קוודריקו תחלת דברי פחית הציא ראייה מההיא דקוף קנאדרין לא יריחו על קס עיר אחרת כו' וה"ה למרס שכיון שלא פירש צדצריו ואין חרמו חלל על הנסולות ולא על הארוקות עד סלידד מעכ"ת דלפטר דלפי צככנסה לחופה ולא נצעלה לא עליה חל המרס שתיקן הגלון שלא ליסא אחרת על אשתו כיון דמילתא דלא שכיחא היא בעתיד: ואני חומר חילו היינו לריכין לראיה אין ראייה מיהושע דהתם אי לאו דאשצב צהדיא על עיר אחרת צסם יריחו מה טעם לומר שיעיר אחרת אסורה על קס יריחו כיון דלא כתיב חלל וצנה את העיר הזאת וכי תיקח אדעתי מקום שהחרים יהושע שכל יריחו אם המלא תמלא צלחה הימים ע"ד ששמה יריחו ויכנסוה ישראל חף היא החל כל שללה קודם חל ודלי ליהא שאין לך חלל מה שאמרו חכמים וכן אי חל אמר חלל וצנה את יריחו הוי"ל דעל שמה קפיד וכיון דאין שמה יריחו ומרר וכההיא דמניכא צע"ז ע"פ ולאצדתם את שום דמוכני לה קס עין כל עין קין פני מלך פני כלב כו' חבל השתחל דכתיב את העיר הזאת צדלי צכל אופן אסור לצבות העיר הזאת ואל"ל לשום יתור לשלל יצנה את יריחו צסם עיר אחרת כיון שיעיר יריחו היא הנצנית תו לא איכפת לן צממא ואפטר נמי לומר צלושן אחר דלי כתיב חרור הא"ס אשר יצנה את יריחו לחוד הוי משמע יריחו צכל אופן אסורה צין צממה צין צסם עיר אחרת חבל השתחל דכתיב את יריחו קד"ל דלא אסר חלל עד דאיכא הרתי שמה ומקומה קמ"ל דמקומה חציג דליכא שמה ושמה חציג דלאו מקומה ונפיק"ל מדכתיב את את לחלק כדלמרי צמרוצה את אשמו הפסיק הענין חבל צחקנת רגומיה כיון דזו נכנסה לחופה אשתו מקרי"ו וקוד אסור לו ליסא אחרת עליה כיון דצכלל אשתו היא ואין זה ענין למאי דלמרי צממלא לונסא דלא שכיח לא קצ"ל עליה דהתם חס ענינים חלוקים חבל הכא מה לי אשתו דקודם ציאה או אחר ציאה דליתיה חלף אמה חומר דלא תיקן הגלון ז"ל חלל צפקידרטה צכקף שהוא דרך העולם חבל לא צקידרטה צפטור או צציאה וכיוצא באלו החלוקים שאין להם על מה שימנעו ואפילו אי הוי מדרמינן לה ללוהה דלונסא דליש כצר כתב מהר"א צפקקי דצתקנהא דרצנן אפי' צמלחא דליש כלל נמי אמרינן דעתייתו עליה ואני שלפתי עליו ז"ל זה לי הרבה יותר ומשער שנים ככתוב חללי צמקום אחר לא עת האסק פה

ומה שנתקשה צק' צ"ה צדצרי צ"י ורמיא צקי' אי קניף " צלמורס חבל ציצמה לא החרים וכן בצרוקה אם אינו רואה לכנוס חלל לפטור צעניות אין כאן מקום קושיא כי הדצרים צרורים דלא ילפינן ארוקה מצימה כלל וכלל דזה עיקרו מהתוס' ומתני' וזה עיקרו מוהר"ק צתשו ק"א חלל כולאו דוכתי דלא החרים ר"ג קנקיט ואזיל ומ"ש מהרמ"א אם אינו רואה לכנוס חלל לפטור והן סן דברי מהר"ק קס היינו שלא תעמי' שאם יש לו ארוקה שרשאי ליסא אחרת עליה חף

הלמודא ק"ל דל"ש מדידה לדידה כו' ואפי' דעליה דרצין קחי' ולרצין ק"ל דכחוי' דהלמודא ולרצ' חשי' לא ק"ל הכי חלף כק"ד של התלמוד ונעיקרף לית לן צה כיון דענפין מדידה לדידה שוין כינהו ולחכי' לא קצעי' רצ חשי' צעיל' דידיה לעיל כי סיכי' דהיזי' צה"ל דרצין ותוכרח הרמזים ז"ל לזה דק"ל כקצרת ר"ת דדיד' ודידה שוין הן כפסקא דהלמודא עיב רצ חשי' הכי ק"ל ורצין ק"ל דכחוי' דהלמודא כחמור וצעיקר מחלוקתן של רצין ורצ' נהן ק"ל להרמזים כפי' רש"י דמייירי מן האירוסין ופסק כרצין וצ"ה עלו דרזי הרמזים ז"ל כהוגן צקינייה התלמוד וכבונים אחד צעמוס דלא כחלק צין מדידה לדידה למדידה למדידה דנחמאל דעת שכ"ה סוף דכספה נקב"ה ג' וזה מקנה ואין קנין לחלפין זהו הנלמד נכון בדעת הרמזים ז"ל וזה שהתר' ונעכ"ה למולד עעם לדצרי ר"י דק"ל דצחודעה לחתן שהיא גדה סג' אפי' לענין הוס' בתוכחה וצ"ח הסי' דפרק קמח' דקדושין דנפתחא אמר' מופה גומרת וגם לעיל מהר"י לעולם היא צרסות אלף עד שהיכנס לחופה קהנא קשה לי ונלמד דאין מכל הנך קהנא רחיה כיון דרצ חשי' קהנא ליה צהדי' זה רחיה היא ז' ומא' דתנן קהנא הי' צהנתי' כהנא תנן ואפי' קהנא ליה לרצ חשי' והיא דקדושין היינו מהני' דלעיל ועוד דע"כ ר"י נמי ק"ל כפי' הרש"י וכלל כל הפוסקים דדוקא לענין תוספה הוא דקומצניא ליה ולא למיני' אחריניתא ולא' מאי הוכחה יש מנהגי' דלעיל ארצ' היא תמוכחה לכו דצעי' דרצ חשי' ליה אלף לענין הוקפה ולא' מהיכי' תיחי' להוכיח ומס' חשי' דרצ חשי' דמייירי צלא חידושו' ומא' דק"ח ליה למר' למה דקדק רש"י צפירקה נדה ופירש מונח' ומה ולמה לא פירש ג"כ צתגרקה ואחי' מוסיק' להקבות למה לא פי' כן רש"י אכנכ' לחופ' ולא נצעלה דקדים ונלמד דק"ל לרש"י דדוקא מת' אלף - בתגרקה לא קומצניא ליה לרצ חשי' וזה צהכרח ומס' דק"ל לרש"י כאותה הקצ'ה שדחה הרש"י דמייירי צנכנקה לחופה ואחי' פסקה נדה דודאי דוחק הוא לפרש ובצר פסקה נדה כפי' הרש"י דליכ' פסקה נדה ונכנקה לחופה הול"ל או חופה נדה מהו מדקאמר ופירקה נדה סי' דלח"כ פירקה נדה ולא' קשה קיסית הרש"י שהרי צצר קנתה צתחילת חופה וזה מתרץ רש"י צאומרו ופי' מונה ומה ר"ל חשי' דחופה קינה ודאי על דעת סהה' רחוי' לצ"ח אחר חופה היא דקונה אלף זו שמועלס לא היתה רחוי' לצ"ח אחר חופה לא היתה רחוי' לצ"ח ונעילס אלף צתגרקה כיון שצידו לחמתין עד שחטיר' ליכא למימר חילאלי' מילתא למפרע דלא הוה חזיא לצ"ח שהרי צידו לחמתין עד שחטיר' ולחכי' צנכנקה לחופה ולא נצעלה לא פירש כלום דאפילו בתגרקה אחי' לא קנתה כיון דעכ"פ לא נצעלה מה לי מחמת מיתה או גירוסין אלף לרצ חשי' דק"ל דנכנקה לחופה ולא נצעלה קנתה משעה חופה אחי' קשה ליה לרש"י למה יגרע כח האשה חף שפירקה נדה אח"כ כיון שכצר קנתה לכן פי' דמייירי צמה דאמר' חילאלי' מילתא למפרע וכיון שכן קשה לי עוצל על המרדכי שכי' דצקלא צענת וקתה מליא חיל' נכתחפה שדחו דחילין יתכן זה כיון דע"כ לרצ חשי' צנת תוך ימי' עומתתה קומצניא ליה או צחאי' לחוד כדפרסי' צדצרי רש"י ז"ל או צחא נמי ואין לך נכתחפה שדחו יותר והשנת הוא כתיב יהוה צפירוש דאין ח"כ שיה' של האשה ואפי' ק"ל לר"ל דאפשר דלא קנתה וציוהר אחי' הנה על הרצ צחוי' צתהלת ק"י ק' אהדורי' אפירכא על הא דהמרדכי מההוא דכל חונקא לא חכלא למה ליה היפוק ליה מגופא דק"ל לרצ חשי' דאף שנת הוא ואין לך חונק גדול מזה וגם מול' הצעל היא ואפי' כ"ל ליה תוס' והאין כחפיס צחוי' דהמרדכי ק"ל דפירקה נדה אח"כ ומא' נפקא לן מזה כיון דכ"ז היכא דחתי' חונקא ומזלל דידיה כגון שנת הוא אפי' חיינה נוטלת תיקפה וכחיה לע"ד דרצ חשי' לעעמיה דק"ל צפ' הצע"י מול' גורם דחשי' דלצנין הולי' הצעל לא אמרינן להאשה תולה גרם עכ"ז לענין מיתה הצעל מול' האשה גורם ולחכי' צנתה הצעל אמר' לה נכתחפה שדין אלף צפירקה נדה שלל צענת וקתה מול' חייס גורם חשי' שמיחה הצעל היתה מחמת לחא דהצעל וכתה צתוספות והכרחי' לי צדעת המרדכי הוא דק"ל דהדחזין דלא קומצניא ליה אלף צפירקה נדה ולא צחלה הוא ולא צחלתה היא חשי' דליכא נמי חולי' הרחוי' להשמיס נמי ק"ל לצמרדכי דאפי' צחולה שאין רחוי' לתשמיס

חף שצדעהו לכנוס ארובתו ומעט' שהכנייה חיינה אקורה כיון שעדיין הראשונה אינו אשהו וגם הראשונה ההא מותרה לכנוס אחר נפואי' שנייה שהרי צחיתר נתקדשה לו קמ"ל דאקור ואלה דצרים צרוים צעיני' ומי' הנה אחי' על והרמז' חף לא ש' לכו לדצרי' מהר"ל צהשו' ק"ח דמשמע צהדי' שס דצחורקה נמי חיתא לתקנתא דרמז'ה ועיקר מנהג צני' אשכנזי' הוא על פי' ז"ל ואף דצניקות' הוה חל' חזין לצרותיו מהר"ש ומחרי' שפתרו לו וחי' ק"ד לא ק"ל לא הו"ל למיכתק וכחותה שאמרו ע"פ. מליאה האשה דק"ט ואף חמימר הדר ציה דא"ר מיינוני צרי' דרי' הוה קהניא קמיה דחמימר כו' ומהי' דעעיה דאלו צני' לכחוקי' צווי' הוי' מקליק לה דשמע מחמי דהוה קאמרי' אלו היה לן זוי' קליקנא צווי' ואישתק ולא אמר לחו ולא מידי' סי' מודעתק לחו ק"ל חכי' ואין להק' ע"ז דצפ' כילד הרגל אמר' חיתו כצר מדעתק ליה מודי' ליה ולא חיה אשגומי' לא אשגמ' ציה וכן הא דאמר' צפיק דרי' דע"ז ע"ז אהא דא"ר יוחנן כהגו העם צחזון כרצי' נחמיה ואותה צ"י ר"ל מנתתי' ואישתק וא"ר אצח הכהן מניחתי' חכ קצלי' ר"י חס לא קצלי' ופירסי' ז"ל חס קצלי' והאי' דאשתיק מוסס דלא ידע להסי' חס לא קצלה והאי' דאשתיק מוסס דלא איכפה ליה דלא דמי' מעקר פירוה כו' דודאי כשאחד חומר צפני' הרצ דין פקוק צלי' שום טעם והרצ שותק ע"כ חיה לן למימר מדעתק ליה שמו דחכי' ק"ל כי חכי' דלא ליטעו הקומצני' אלף כצחא לתוכי' חיינה דצר מרצ' אחר שאיכו' דומה לו אי' כשמוקפה מדצר על דצר שאיכו' דומה לו איכא למימר שלא חס להסי' כיון שלפי' דעתו הדצר צרו' שאין דומה זה לזה אי' צנדון מהר"ל שלפי' דרכו צפסי' וקיע' ואזיל דאף צחורקה שייך תקנה רמז'ה אי' לא ק"ל לצרותיו מהר"ש ומחרי' חיל' ליה למחרי' דלאו דיכא חכי' וכיון דתלתא קראי' הלא הנה מחרי' ורצותיו מהר"ש ומחרי' הכי' ק"ל חילין לא חס להו מהרמז'ה וגם צתצונה מיינוני' ק"י ליד כתצ' כן צפסי' ע"ש ומה שרלה מנכ"ה לתרץ קיסית הרצ צעל חלקת מחוקק וז"ל ויותר גרועה חופה מוקירה לשלוחי' הצעל דסס מיד צענת מוקירה רחוי' לצ"ח כו' אכן חופה נדה חס לא ידע הצעל קומד' צנמו כו' לצעיל' והיא חיינה קינה עכ"ל וצחילת' האדון לא כוננו שמועמיו דודאי לא נעלס מהרצ ז"ל דא' כח למימר חופה נדה גרועה ומקירת' אלף לשלוחי' הצעל כשטורה היא אלף הרצ ז"ל מרצין מוכח לה דע"כ צעי' דידה צחורה היא מרצ חשי' צני' לה צפירקה נדה סי' מרצין צחורה קומצניא ליה וא"כ תקשי לך מה זו צעי' והרי מנכה שלמה שנינו שמשמר אלף לשלוחי' הצעל קנה הצעל ומרצין ע"כ לאו לענין קנין קצעי' ע"כ רצ חשי' נמי דצחיל' עליה דצעי' דידה קאי' נמי לאו לענין קנין הצעל קאי' והיא קיסית חיינהתא רחוי' לרצ גדול' כמותו זלשי' לעי' מר צספר חיי' ומאל' כדצרי' גם מי' מנכ"ה לתרץ אלא ערמו' רצין עד הכא ולא קומצניא להו לעיל מנתתי' דלעולם וכתצ' מר וז"ל דסס י"ל דמייירי' צחופה צלא אירוסין עכ"ל הנה אחי' פת קדוש' יאמר כדצרים הללו דכל עיקר מנתתי' לא חתי' אלף לאפיקי' מנתתי' ראשונה דתנן הגיע זמן ולא נישאו כדאיתא צגמרא והיא ע"כ צחורקה חייירי' ועוד חילין אפשר לומר כלא דהה"י מייירי' צחופה צלא קדושין חיי' מאי קאמר דלעולם היא צרסות אלף אלף צרסות מאל' הוי' כיון דלחכי' אין עס לא חופה יל' קדושין אמו צרסות צר קשה דנתת' הוי' ומשי' ד"ל דעד שחכנס לחופה משמועת' לשינו' צין נדה צין שאינה נדה אכן כאן שאלו מדאמר' רחשי' שלל כהצ' לה אלף ע"מ לבינקה משמע כניקה מומס דהיינו צ"ח עכ"ל מנכ"ה והיא גופה תיזנה' דהרמזים שהרי הוא פסקה מנתתי' דלעיל' והאין מזה שטר' לצי' חרי' והכרחי' לע"ד ציקצ' דצרי' הרמזים הוא דק"ל להרמזים ז"ל דרצין דקומצניא ליה אי' חיינה צ"ח הוא ק"ל כדחזין לעיל צפרק נכרה דמי' ע"ז צפיקקא אצרייתא דכתצ' לה פירות כ"י דשאני' ליה צין מדידה לדידה למדידה ולחכי' אמתתי' דלעולם היא צרסות אלף עד שתיכנס לחיפה ליכא למיצי' דהתם פקיע' ליה דחיינה חופה לחוד או מקירה' דהיינו חופה קניא אלף מדידה לדידה הוא דנכתחפה ליה לרצין אי' כגי' נמי צחופה לחוד אי' צעין דוקא צ"ל' ואכן ק"ל כקצ' דתלמודי' מעיקר' דלא שאני' לן ציו' מדידה לדידה למדידה לדידה וכתיב התיק' נכס' ר"ת ז"ל דאוחה הקצרה היא עיקר וא"כ צמקירה לחוד קניא חיי' חוקפת' ואי' ירושתה וכל שאר קילי' ורצ חשי' דהאמר' חיל' דחיינה חופה קונה נמי כקתם

היינו צחקנו כן צפירוש ואף זה חוכך הרב להחמיר וכל האחרונים ז"ל צהסודותיהם לא סמוכו על זה כלל דלן כח נחמנו זמננו להפקיע קדושין וכ"ש צמקום לזכור נקום מ"גדר מילתא ועוד דעד כאן לא צמוענו אלל להפקיע קידושין וממנם דהפקר צ"ד הפקר או דשוויה רצנן צעילתו צעילת זנוה אלל להפקיע זופה צלטה סכצר נוקדש' אן לנו סהרי קדוש' קדוסי תורה דומר אצ"י ציצמות דמיס ע"צ הכל מודים צצל על הדנה אן הולד מומר דהל חפסי זה קדושין סני ותחי כדחה עליו אפי' צבעת כדה חפסי זה קדושין ועוד דעד כאן לא צמוענו אלל להפקיע קדושין וממנם דהפקר צ"ד הפקר או דשוויה רצנן לצעילתו צעילת זנוה אלל לצעות מאלן יס זנה כח צ"ד יפה דכיון שזן הדין אן חיפה זו חופה לקנות הליך יס כח צ"ד חכמים לומר דתקנה מכה זולן דנקדש אדעתא דרצנן נקדש אפילו אה"ל דחזקה וקדושין קוין סן איצירל דלשכחן צפיק דמליעל ד"י צ ע"ל אומר רצל עשו שאינו זוכה בו' אלל הל עעמו צלידו נקום דעניים גופייהו כיחל לאו בו' אלל צניד זולן למחל לן דלחנות כיחל ליה ארצ"ל צגמרא נקתפק לאו וממילא חמרי דמקנהול לא כיחל ליה כיון דעלמה צתיקו תו אלכחן צצבורות פרק צ' רחל סלל צכרה וילדה סני זכרים ונתן א' לכהן והסני ירעה עד סיקתאלז ומי"צ צמתנות ור' יוסי פוטר והנה לא מצעיל דצרי הר"ש הפוקק כתיק א"כ לא חשכחן כלל דעשו את שאינו זוכה כזוכה אלל היכא דכיחל ליה לצעל דמזון אלל אפי' לחרמנים ספקס כרי' צפי' מהי צבורים ד"ג ולכחורה משענו אציג דליכא עעם מצורר דצבר אלל אי"ל לומר בו דודאי צחנס לא יתקנו כן וכ"כ רש"י צפירוש צפרק כל הגט ד"ל ע"ל עשו שאינו זוכה כזוכה צמקומות הרצה מפני תקנה עשו כן לצרי יוסי צצניוקין עני המנקה ומנוודות חיות ועופות ומליאה חסיו וצצבורות כל סחליפיו צ"ד כחן וצשנים לומזין סקוכר את הפועל ילקט צבו אחריו ואציג דרסי צחדל ממתח ומחיינו אינס שוריס להרמנים דחליה היקסי דהרמנים מדידה ארזיה דצצבורות וצחמ"ע פ"ד ד"ל פסק כרי' וצהסיאל דחמולה מעות את ההזן ואת הלוי לא פסק כרי' צהל' מעשר פ"ז ד"ו וכן צעני המנקה צרלש הזיה וצמליאה חסיו לא פסק בוות' והיינו משום דמקצצר טעמיה צהל ולא צהל א"כ מניל נקצצרל דנפקין צניד לצעות את שאינו זופה כזוכה וכל האי סקלל ועריאל לעיד לא נלרבה אלל לפלפולל כי צניד' אן צו נפקותא כלל שז"ן אס יב לא חופסת מעיקר הדין או אן לא סכל תלוי צלס אי"ל מורדת או לא כיון שיש לנו תקנות מלור הגולה דלן לגרש צצ"כ אלל כשהיא מורדת אף חת"ל דמעיקר הדין יהיה לא חופסת הרי הפסידה צמרדה ואם אינה מורדת א"כ אי"ל לגרסה צסום אופן אס לא ההרנה אף אס יהיה לא תרקצל דדינרי ולא נפקל לן מהסיח פלפולל אלל להחרל דלל נהגי האידינה צתקת מלור הגולה זזה צרוור צעני' וצענין עיקר הדין אס מחויב סחתן לדור צעירה אס אונה תול סתיס חנאי צניייהם אלל סלל ככתב צשטר הנחלים נלע"ד צרוור דלף סלל ככתב התלמי ככתב דמי כיון סע"ד כן נשתדכו וע"כ לא נקתפק סקולל להרל"ש ז"ל אלל משום סככתב צכתוצה צפירוש סלל יוליאנה מומדינה זו צלל דעתה סזה קותר סהנאי אלל אס נשמו ולא ככתב צזה לא נקתפק אדם מעולם ואף צמקום סתירה ססיו הרל"ש ז"ל דלן כח צנה סכתוב צנוקה כל סכתוצות לקחור תנאי צפירוש ועוד חתר ז"ל לתקן חלשון צלופן סלל יקחור סתנאי צצנייהם כ"ש כסאין קום סתירה צנה סכתב לונה סתנה צמיפ סתנאי סצנייפ קיים אף אי לא ככתב ולא מצע"י אס היה קנין צצבר דמהני אלל אפילו לא היה קנין צצבר מהני לע"ד ואן לורך כחן לעמדו וקדשו דצהסיאל דכונה אתה כותן לצנך ולצנך דיש סס דצר הנקנה היא דצענין עמדו וקדשו מתוך הדצרים למלן דומר ולי לא לא קבו אלל צצדון כזה ססתחן כתרלה סלל להוליל את סכלה מעירה מה לירך לקנין הא עדיף ממחילה דל"ל קנין ואף חת"ל כמבטעיה דצרי הרב רמ"ל צהגהס ק"י לי"ל דלכחורה לריך קנין אף סצבריו צלליה המוהים וכמו סקסיצ עליו הרב צח"מ ז"ל אף תול ז"ל אס אמרה לא חמרה אלל לענין לחי"צ את סחתן לילך למקום סכלה שאן על סחתן קום חי"צ לילך למקומה אס לא נכתבי צקנין אלל היא סלטה מי יכריחנה לללה ממקומה כיון סנתרלה סחתן סלל יוליאנה מעירה וסרי היא אינה הוצעת לורה אלל סהיל מומקתה צצלמה צמחילה סצבל סמחל לה זכותו סתיס לו להוליאנה מעירה להציה לעירו

להסמיס לא קונצפיל ליה כיון דצבעת חחופה עכ"פ היתה ראויה ולא הוה לאו ללסקוי אדעתיה דיצולו לידי חולי קנתה תוספת כי קונצפיל ליה צכרה דוקא ואף סכככה לחופה ואח"כ פירקה כדה כיון דצבעת וקתה תול הרי"ל לאודועי אלל סלל צבעת לקתה כיון דמילתא דליס היא ליכ"ל הרי"ל לאודועי ואף סתיס קמוך לקתה ליה לן למימר הוה לה ללסקוי אדעתה ומי"הי ראויה לזה דכל סלל צבעת וקתה מילתא דלל סכיחל היא מוסליק אדעתין צפיק למימר דכל סלל צבעת וקתה מלי"ל אלל נקתתפה סתה ואם אי"תל דמילתא דסכיחל היא לא הוה סליק אדעתין למימר הכי ור"איתו צפי' ח"מ סכתב סהרל"ס צמתוצה כלל כ"ד ק"י צ' כח צכצרי הרמנים וסחזר צו צתקו ל"ז וגם צפקקיו והצבר תמוה צעני' סיקתום הרל"ס ככתב צפי' כ"ד כאלו היא סלכה פקוקה צלי חולק וסלל עלו על דעתו קום א' מהרלויות סחצ"ל צפקקיו ולכל הפחות היה לו להציל דצרי הרמנים ז"ל ועוד דצכלל ל"ז כתב צפקקות להיפך צלי קום ראויה אף דחתס כמי מיירי סתן כדות כצרי ח"מ ונרלה לעיד דצכלל כ"ד דוקא אה"י עוצדל ככה דלן צלותה חופה כלום כיון סלל היתה ראויה לציהל וטעמיה מוקום דהלל לנה סלס תמות קודם הניסולין סישאר סקרקע להקדס ויל"ף לא הרל"ס מוטתנהינו דתתן מן הניסולין גוצה את סכל וקונצפיל ליה לצר אפי' אי נככה לחופה ופירקה כדה מיקרי ניסולין ס"ע דחופה שאינה ראויה לציהל צודאי אינה סכלל ומטעמיה ניסולין אי' צניד סלומר הלל ניסולין י"ל דרלוין לציהל קלומר הלל אס אן חופה ראויה לציהל הרי לא נקתים תנאי הלל סלומר לניסולין אלל אה"כ סלס לא היה סס תנאי ונככה לחופה חוללית אפי' סלל היתה ראויה לציהל חופה קונה לפ"ד הרל"ס ז"ל וסלל כצרי הרב מהרמ"ל צהגהס כך נלע"ד ונה סתיח מעכ"ת דצרי ר"י סלומר דצשהתן יודע סתיס כדה קנתה תוספה צניע נלע"ד דצרי ר"י צרורים דכיון דיעד דכדה היא הרי סצור וקיבל ולא גרע מאלמנה לכ"ג דהנן צסיפ אלמנה כיוצית ד"ס לא ככתוב צככיר זה אלצ"ל דכ"ע ואף דכתב רס"י ז"ל סתם דקכסו ארתן ליתן ככתוב ע"כ לאו קכקל מומס קלומר אלל כלפי דתתן צצני' דלן לא ככתוב מוקום דקכסו ארתה קמ"ל דצאלמנה לא רלו חכמים לקונסה אלל סצקוה אדינל כסאר כסי וכן כ' רס"י ז"ל צפירוש פרק י' וותרות דסיה ואפי' סחזר צו אח"כ ולא רלה לצל עליה וגרסה אפי"כ יס לא ככתוב אף דחופה לא היתה ראויה לציהל היתה אלל סדעתה היתה לצל עליה צליקור חמרינן חופה קונה כ"ש כסדע סחתן סתיס כדה ודעתו לצל עליה כשהטהר דחופה קונה גם נה סנקהפק מעכ"ת אס סחתן ללמן לומר סלל הודיעוהו סתיס כדה לדידי הדצר צרוור דלינו נלמן דכיון דמתב סכוט הוה להודיע דהל קי"ל דסעונו תמורת סמתנה אפי' צנוקום מיגו אינו נלמן וכחותה סשנינו נלמן העני לומר סל מעשר עני הוה אלל אינו נלמן לומר סל זיהי ניקוף הוה וצניד י"תר. דליכא כמי איקורל סהרי סקור לג"ע זה ומכ"ג פשוט הוה סתכף אחר חופה ללחר הקדושין קודם ז' צבורת סכשים העומדות סס מרמזין לסחתן ומצדילין צינו לציהל אס טענה היא והיא גם היא עוסה כן כ"ש כשהיא אלמנה היודעת צכך וחלילה לחסוד צנות ישראל על כך וגדולה מוז תתן ואס יס מרחן צלותה סעיר אף מומין סצקתה אינו יכול לענון מפני סתול צודקה צקרוצין כ"ס צונן הוה סהכל יודעין סככלה נקסנת לחופה ומכניסין אותה למרחן צמוצני צלסקיפת סקיס וסכל יודעין ומכירין זה ואם לא סתירה היא הדצר גלוי וידוע לכל ולן ראויה ממתנה סתלמוד ורצותינו סקודמים ז"ל ו"צ צעני' ומ"ס מעכ"ת דלף סלל הודיעו לסחתן ספירקה כדה כיון דקי"ל צכמה דוכתי כל דנקדש אדעתה דצנן נקדס ודעת סכסס מוקדר הקידושין סתקנה חחופה אף אס היתה כדה א"כ ספיר חלו הקידושין עכתי"ד מעכ"ת והס תמותיס צעני' חדרל דלל צכל מוקום חמרינן אפקעינאו רצנן לקידוסי מניה סהרי צנצנע צמים סלליס וכולהו אי"כ לא חשו רצנן לאפקועי קדושין וגם צמומר סקייס ועוצל דכוותיהו אלל היכא דעסה סלל כהוגן צעיקר הקידושין וכמו"ס ארצ"ל צתשו' אלף קפי"צ ואלף קפי"ו ואין לך צו אלל מה סלומר חכמים צפי' צגמ' וכ"כ המרדכי צסס מהר"ם סצ"ל ומר"ק סורס פיה דלפילו סעוצר על חרס רגומיה לא חמרי' אפקועי רצנן לקידושין מי"י דהל חיי"צ ללון וסכיות וכמה סצרות דלו' ורצנן ספסי קדושין וע"ס סהאר"ך ואף לצרי הר"ב"ס צתשו' פ"י"ס ד"ס כח אף צונן הוה להפקיע קדושין

חופה קונה לכל חוץ מן התוס' הרי לכהנילה חין לכתוב אלא
 אנהו וחי לתרומצ'ם דחינה קונה והינא דעדין ארוסה גמורה
 חיל עכ"ז דעצד כפר וכפר נודע דכל שאיל ענין אחר
 כדעצד דמי ועוד חני אומר דאף לתרומצ'ם לריד לכהני לכהנילה
 אנהו שהרי כ' לא גמרו הנישואין עשומע דנישואין יס אלא
 שבה גמרו וביון שכן כפר יאלה זו מכלל ארוסה וכן יס
 להוכיח מדאמר' צפיק דכהנינות ד"ח כנסה ראשון לשם
 נישואין ויש לה עדים שלא נקתרה כתובה מנה וכן מייתי
 הא דהנן ההם אלמנה מן הנשואין כתובתה מנה ואין להן
 עענה צהולים צהולה מן הנשואין חייב משכחת לה כגון שנכנסה
 לחופה ולא נבעלה וא"כ מאי קומצעי ליה לרצין וכי קיד
 דלחיצי דרצין האי מהני' דלא כרצני' חיו דאף לרצין מקרו
 נשואין למקלת דבר אף שלא נבעלה וא"כ שפיר יס לכתוב
 אנהו נכנסה לחופה נדה ולא נבעלה דמדרצין נשומע לרצ
 חיי ואין להק' דאמאי אבמעין שיש לה עדים שלא נקתרה
 לשומעין רצוהא טפי נכנסת נדחתה שתי תשובות נדצר חדא
 דצומניהם לא היו רגיזין לכנוס נדות כמיש' הרמ"ש ז"ל ועוד
 דבעדים חייב רצוהא טפי וק"ל ומה שנתקף שוד ממה
 שנכנסה בתנאים שיש להכלה צית צלוהו תמקום ויותן להמתן
 נדווי' ויחזור לירשים אם שפיר ח' מהם אם יס מזה ראייה
 לשידור המתן אם הדצר צרור דאין מזה קום ראי' כמיש' ז"ל
 לענין מקי' דאף דק"ל קנה צה צית דירה הרי הוא כאנשי אובה
 העיר מיד דוקא בקנה אצל צנית לו נמחנה או נכפל לו צירוסה
 אין מזה ראייה שרולה לדור אם וגם ממה שכתוב שיוחזר הציה לירשי'
 צאם יחי חיה העדר אין קום ראייה שהרי כך הוא הדין שאין הצעל
 יכול לחזור ומשום שצח ציה אציה כהיה דתנא צריש' פ' אלוננה לכתן
 גדול המכנסת קום לבעלה אם רולה הצעל לחזור לא ימכר ומיש' אם
 יס לדמיה גם למינה צנעין ההנאים שיש ציניהם שאם יעדר ח'
 מה'וג הודך שנה שיוחזר לירשיו כל מה שהכניס צלהי שום
 הקפה אף שכבר כתבתי דצ"ד אין נפקותא צה מיש' כדי
 להתלמד צמקום אחר חני אומר היכל שנהגרשה קתם מרלון
 שניהם ולא הזכירו התוס' הוא מייצ' ליתן התוס' משר' דנתקנה
 אמר' חנו דלא לוסיק' עלה וביון צמון הדין מחויצ' ליתן התוס'
 אף נכתגשה הומי' אחר החתונה אוקמינן לה אדינא כיון
 דלא אשכחן דלתקין בגירושין דז"ל צת' טעמא דתקנה כיון
 משום שלא יתקיים והם לריק' שמהלל את מאד את צנו או צתו
 ומאד את ממונו זה לא שייך בגירושין ומיש' צנעין התוס'
 כיון שלא נתנה נדוניה להמתן והמתנה לכתוב תוס' עליש'
 על הנדווי' הדצר צרור לפי מיש' הגלון מהריק' קורש פ"א
 דתוס' עליש' שלנו הוא עפי' משכתינו דהנן פסקה להכניס לו
 פלעיים קלעה נעשה ששה דינרין ואם פלעיים אין כאלן ששה
 דינרין מנין וכן לפי תירושלמי שהציא ז"ל שמו דעה האיש
 שרולה לישא וליתן ככספים ולבעוהם אחד ומחלה הדצר צרור
 דצפלא צאה הנדווי' להמתן אין מקום להתוס' גם מיש' שיש
 סכנת נפשות נדצר אם כנים הדצרים מילתא דפשיטא היא
 שאין לך דצר שצומד צפני פקוח נפש זהו מה שהעלתה
 מלודתי היום בעזרה אל חיוס ולהלכה חני אומר אצל לנעשה
 לא יקמנו עלי כלל וכלל כיון שלא נשאלתי משני הלדדין גם
 צנעין עיקר דינא צתקת: רגמיה אם יס לפותה לקבל גיטה
 או לישא אחרת עליה חלילה לי להשי' נדצר זה עד יעמוד
 למשפט לפני צ"ד של שלשה הממונע' לפני הכתובה ואם לא
 תחצה האשה ללכת לפני האלקים אלו הדיינין יודיעו הדצר
 לרצין קשישא אבר' צאשכנז וכתבו עליה מרורות וגם חני
 נעשה קניף לדצרי הרצנים המונחקים צבל אשר יגורו לקיים
 דצרי חז"ל עצד כל ידעי דה ודין אחרי כמה שנים נדפסק'
 ח' נקרא שבות יעקב וראיתי שהגישו דצרי חלה לידו וכתב
 עליהם וז"ל אחר הציון היטע נראה שכל דצרי חניס צרורים
 הנה צנה שילא ראשונה מדצרי' ולחלק צין אם הדין פשוט
 עדיין לא ילא ידיה צילוד צמילוק זה דאף צפיק דצינא אמרו
 ר"ב ורצ' חסי וכי יזה צין זה לעגל שנוולד מן הטרישה וכן
 צאיהם נשך גצי אגרא ופגרא מוכח להדיא דאף בשצא התלמוד
 להוכיח דצר מדצר אחר אפי' מדשביק' חרודי' חרודי' ליה
 ועיקר הקוש' שנקשה מפי' דריה לקימ' וכצר הרגישו התוס'
 צקושיא כוז צצ"ד דסי' ד"ה ועודת' רצ ומחלקין דדוקא רצ
 לתלמיד כ"י וא"כ צה ג"כ מהורן הקו דפי' דריה חניס צאלי
 דמהרי"ל ג"כ לקימ' דמהרי"ש הוא רבו ומצדק של מהרי"ל
 וצלליה לקימ' מהאי דמהרי"ל כיון שלא ראה וידע כלל מתקו'
 מהרי"ק אמרינן אלו ראה דצרי' לא היה חולק עכ"ל:

והיבך ומיד זכהה צעלמה ואין זה לריד קנין כלל ואין כל
 כח כלל לכופה שהצח לעירו אף אהיל שאין לנו ג"כ כח
 לכפות אמתן כיון שלא נהמיצ' צקנין לצוה לגור בעירה וז"ל
 צעניו וחדר הו"ל דין זה בעין אורו שבי הריצ'ם ז"ל צתשונה
 החזן דכיון שהם מודי' שהס' כן צפי' אפי' שאין כתוב זה
 אנהו צטטר השכירות ל"א הפקיד ואף דהתם חתי עלה מועט
 שאין השכירות לריד קנין מה לי טעם זה או טעמא דידן דמחילה
 ח"ל קנין כיון שמכל מקום נקנה הדצר צתנאי צצעי' אף אם קוצ
 לא נכהז משום זה לא אמר' דנתבעל ומכתוצת מקום החתונה
 אין הכרע לקום לר' כידוע ואם לא היה הנאי' נדצר כצר
 נודע דצרי הפוקקים ז"ל הלל צקפתתם והנה לפי רוב הפוקקי'
 ז"ל הדין עמו צניד אכן אם צאנו לחוש לקצרה ר"ה ז"ל דתס
 לה הרצ רמי' צהגיה הדין עמו שהרי לפי הנשומע שני
 המוקמות צארץ ח' וסנייהם קום צנעין קם כפר וכרד וקשה
 הדצר לדונה כדן מורדת ולההיר חרם רגמיה ז"ל צמילה
 דתליא צאשלי' רצני' אכן מאחר דחזינן להרצ הגדול צעל
 חלקה מחוקק ז"ל שבי' דראוי לפקוק כדצרי הר"ק והרומצ'ם
 וקיעהם וכצר נודע כמו של הרצ צתוראה כי גדול הוא כאש' ז"ל
 אצוהי הקדושים כי כפרו לו וצימוד אצא מארי' הרצ ז"ל
 הרצה לקצר צאזי' מועטם גדולות הרצ יע אשר ע"כ אין
 לזוז מדצרי' ומיש' מעכ"ת כמהפך צכות החקן וז"ל דאין
 נקרא חילוק ארלות אלא אורן שנספרדו מלסונם כ"י וא"כ כאן
 איננו נקראים חילוק ארלות ולריכה לילך אחריו עכ"ל וצתורמותיה
 אמינא דצבדי נקתינהו להנך מילי צנדון שלפנינו דלמאי לריכי'
 להו ח' להרי"ק והרומצ'ם אף אהיל דליקרו חילוק ארלות ע"כ
 היא לריכה לילך אחריו להילדיקייים שהרי קם חיו לה הנשואין
 ואף אם חיו הנשואין צעירה ע"כ היא מוכרתה לילך לעירו
 דמיד כן היא נשאת לו כנצוחר צצריהם ז"ל ומה לורד לפקק
 הציה צה ואם ללאת ידי קצרה ר"ה ז"ל כי מעכ"ת הדצרים
 הללו הן עזר כנגדו שהרי לדצרי ר"ה ז"ל היכל שהמוקמות
 שוין וצארץ ח' הצעל מוכרח לילך למקום האשה כמיש' הטור
 ז"ל צטמו וכמיש' צתשו' מיימוניה צצקי' כיח וגם ראייה קם
 שחשק מהרי"ם לפקק ר"ה עכ"פ שלא לכוף האשה וכמיש'
 למעלה גם מיש' צנעין הנחיה לא נעלם ממעכ"ת דבעצדה
 ומצנה אשהצומי ונשצח צה קרא ואם יס להם קם הלואה
 צריציה ונשח' ומתן כי חני נקי דקתמייהו נשח' וכותה
 צתוך הציה צהזי' חרי זה צכלל צרכת הציה ועוד אם הוא
 לא יראה ללפות לשכרה אלו אין לנו לכוף את האשה ללאת
 ממוקמה אלא משום להא דידה ומשום לערא דגופה לא משום
 להא דידה דחכי אמר' לחיים נתנה וכן צעלייתו של צעל
 כ"י חבל משום נייחא דידה וגם חיי המונע שלא ילך ממוקמה
 שהוא קרוב וארץ אמת להקתחר גם צעירו עם הקוקים ומענה
 יעצרו לפני הטענות ח' לא' כצני מרון ואשצנה ידי על ראשון
 ראשון ועל אחרון אחרון מיש' אם חצי המתן יכול למחות
 שלא יכהצו התוס' כהוצה עד עומד לפני העדה למשפט
 ודאי הדין עמו דהא ק"ל זכו צעדה פלוני לפלוני חוזר צטטר
 ונחלקו הצדמונים ז"ל אם היה צטטר מוכר ח' לא יס אומרים
 דדוקא צוכר יבולים לחזור ולא צתתנה ותנאי נשואין לחזר
 דמי כמיש' הרצ מהרי"ל צתקו ל"ג ואף שהרצ ז"ל פוקק ידה
 כריה דצמכר חינו חוזר והיה לתנאי נשואין מיש' צניד לדין ועוד
 כיון שיש לו אמתללה וטענה כבוהה שרולה לעמוד לדין ועוד
 דלעיקר' דדינא פירכא שהרי התוס' צריש' אפי' הציאו צס
 ר"ה ז"ל דאף צטטר מהנה חוזר משומע דלריה צין מתנה
 צין צמכר חוזר צטטר מיש' אם יס לכפות אותה לצא צעירו
 או אישכא אין ספק שאם תנאי היה צדצר שיש לקיים התנאי
 וכמיש' למעלה ואם לא היה תנאי צדצר יס לכפות האשה
 שהציא למקום הצעל ומשעעמים הנזכרים ומיש' אחרי שציתת
 טעמא אם חופה קונה כצר ציררכו דלא נפקימ' לנדון שלפנינו
 דאם תידון במורדה מיש' הוא פטור מהתוס' ואם לא הדון
 כמורדה חיל לו לגרשה אם לא מרלונה ולא לישא אחרת
 עליה אכן צעיקר הדין כצר צררכו דצהזי' חופה קונה ציניו
 אף דהיתה נדה גם צמענה חמתן שלא ידע כי לא טהורה
 הוא חין צה מונע כמיש' למעלה מה שנתקף הח"ך לכתוב
 צגע' אם אנהו' או ארוסתי אין שקק דיש לכתוב אנהתי דא
 אפי' צביתצ' אנהתי לארוסתי כשר דדיעצד אליצי' דכיע צלי
 קום שפוק וצכותה ללשהו ארוסתי אין הדצר צרור כיכ
 נוכל אם נכתב אנהתי הוא כשר ממי' לי לדין דק"ל דחופת
 נדה קונה לכל דצר צצומי זה ואף צצמן התלמוד לרוב הפוקקי'

ואני אודיע למחזר זה קדצריי צרוקים וכוכים למולאי דעה ואילו הוא דלל דק ולא עיין היעצ והחלה אגלה שגגהו קדצרים פשוטים באומרו כיון שמהרי"ל לא ראה וידע כלל מתשו' מהרי"ק אמר' אילו ראה דצרי' ליה מולק והנה עשה קצור הדורות קדצר צרור הוא דמהרי"ל קשיש טובא ומהרי"ק אחרי פטירי' ומהרי"ל שהרי מהרא"י בעל תה"ד היה צמוד וילד צמון מהרי"ל ועדיין לא נקתך צסס מורינו צמון סכצר היה וזרי"ל מופלג צבאמה וזקנה ורצ מפורסם צצרי דורו ומהרא"י היה שואל תורה ומהרי"ל כחלמוד מוצחק ומהרי"ל נסי' לו כרצ מוצחק וגדול ומהרי"ל הוא הוא הגדול סמציה מהרא"י פעמים רבות צקי' היה גדול א' כ' צתקו' כו' ומהרי"ר אליה פראג ומהרי"ר ישראל צרובא סס היו צמורים צמון סמהרא"י כצר היה רצ מפורסם וגדול צבאמה וזקנה וצימוד ומהרי"ר צרובא סמוך ומהרא"י ומהרא"י ווי"ל צסס מורנו כידוע ומצורר צמשוצותיהם: והנה מהרא"י צרובא היה צן גילו סל מהרי"ק והיו כותצים זלי' כחצרים סמתוכים זפי' צחלכה וכז' צרור צמשוצותיהם ואף לפיימ סתעבלס ומנוו ולא ראה ולא ידע קדר הדורות ולא ידענא מלי חזית דאליוני טפי דצרי מהרי"ק מאלר סלל ראה אותם מהרי"ל ואימא איפכא קדצרי מהרי"ל אליני טפי מאלר סלל ראה אותם מהרי"ק אילו ראה מהרי"ק דצרי ומהרי"ל היה חורר צו וצימוד לפי סעסס סכי' סמהרי"ל הוא רצ מוצחק ומקוצל לצכי אסככו וידוע צטיצ אורחותיה' ומנהגיה' אצל מהרי"ק היה רצ צאיטלי' צמדנית סאצוי"א כמצורר צמשוצותיו ומי"ס לדצרי הוסי' אין אנו לריכים לחירון סלי אינו כן אלא אף לדצרי הוסי' מוכרחים אכחנו לחלק כמו סחלקו דהא עיכ ריש לקיש חלמוד חצר היה לו לרי' יומן כדאסככן צכולי חלמודו וצפירוב אמר עליו ר' יומן זה פעמיים מה אעשה סכנגדי חלוק עליו ופיירסי' סכנגדי אנוס כערכי וראוי לחלוק עליו (צכתוצות פי' נערה דכ"ד ופי' סכותצ דפי"ד) ולפי"ד הוסי' דלעיל האין נסתפק אס קצלה צודאי קיצלה כיון דחלמוד חצר רי"ו לו וגם סהיל דנולחת אססה אינו מיוסצ לפי"ד סתוק' אי' לריבין אנו לחילוק סלנו סנוכר אלא סמתוספת חירדו דצחלמוד חצר אף כסחול מוקשה לרצו דליכיל דהא דסתיק ליה רציה היינו נעטס דלל חסס לקוסייהו אפי' אמר' כיון דחלמוד חצר הוא אי' לאו דאודוי' אוד' ליה רציה היה חושש לו ומסיצו אצל צחלמוד כאציי כסחול מוקשה לרצו סאין רצו מסיצו לו זמנין אמר' מיחש הוא דלל חס ליה: ואף צחלמוד כאציי מכתמא היכא דליכא סכרס אמר' אודוי' אודי ליה מדקאלר אציי אלא קצרי מדליכתיק קצולי קצלה סימ דמקחמא אמר' אודוי' אודי ליה עד סעמי' סכרס סוכרס אציי לומר דלל קיצלה: וצאציי ורצה גופיה אסככן צצצחים פי' דס חטלת דלי' צצעייה רמי צ"ח צניחו על צגד סמא וכר' ופסיט ליה פלוגמא דרי' ורצן אליצא דרצה וכדקא מתרץ אציי ופיירס סס רסי' צקוף סקוגיא ואל דאמר' אליצא דרצה וכדקא מתרץ אציי ולא אמר' אליצא דאציי ואעיג דהא דרצה ליסיה ייקוס דאציי חלמודו סוה ולא חללק עליו אלא דן לפניו וסורגס הדצר לפניו וסודה לו סרי סאף סאציי חלמודיה דרצה אלא סמרגס הדצר ודן לפניו ורצה סחק סודה לו סרי סכמעט סחירון סלנו מצורר ואנא מוסיצנא כלפי סכאייהו דסתוק' זיל דמאי ק"ל מהסיל דציית סאכי ססס דעיכ ססתיק סכ"ד וסחלס הי' מדקסיצ להס על סקר' סרסונוה מה צין זה לעגל סכילד צירט ולא על סכנייה מוכח דאודי' אודי ליה וצפי' כילד הרגל דכ"ט צקופו אסככן יתיצ ר' אצחו קמיה דרי' יומן וקאלר משמיה דסמואל זסח אומר' סדר צחלר חצרו סלל מדעיהו לריך להעלות לו סכר וסתיק ליה איהו סצר מדקסיק וודה ליה ולא הי' אסגוחי לל אסגח ציה וסנה אף סרי' אצחו חלמודיה דרי' יומן סוה ה' לאו משמיה דנפסיה קאלר אלא משמיה דסמואל סרי' יוהן גופיה הי' קורל איהו צחלמה חצר ואח"כ רצ כדאי' צחלין דלי' עי' לקד' חצרו סצצצל ואח"כ ארי' יומן י' לי רצ צצצל אלך וארלמי ואשפי"כ לל חס להסיצו וסתיקתו איניה בהודלח אלא סחירון סהדלכו אכחנו סוה אמת וישר ומוכרח כדי לייכצ כל סמשועיה וסניה זה וכסוצ להירולו סל צעל סקפר הלו סכי' להרץ דלל ליקפו דמהרי"ק סהדדי דצקי' קי"ג נוסע דצחרוסה נמי גזר רגמיה וזיל צעיכ חלו ה' דאמר' דצחרוסה לל סחרים רגמיה היינו דוקא אס אינו רולי' לבנו אלא לפטוי' כמו סחול צנדון סלפני' אצל אס דעמו לבנו' אוחה לצקי' כל סעומדה ליככס ככניקה דמיי' ניד חל עליו חרס רגמיה אף כסחיל עדיין ארוכה עכיל וסנה זה ומאלר

סוהר אה עלמו דכיון צספורס סיג רלון סחרוס הי' ליסח אחרה כנוצור סס ולו צודאי איתקר ליה צחרוסה ולין קופה ליככס יאס על סענה סחירוקין סול אומר הלל גס: צנידון סנו כסס המתקד' אסס צענה אירוקין דעכו לכוססה וכן צסירב קי"א א' לא כסתעיה סחרוסה הי' דעת סחרוס לכוססה וא"כ חל עליו חרס רגמיה אצל סחמס סצרור סול דאף צחרוסה איתח' להקנת רגמיה וגס צעל דצרי ריצות גופיה סכי' ק"ל אלא סצח עליו מכה סי"ס דאין אנו סאסככזים חושקין לו סהרי לדין איה לן צודאי סחרס רגמיה נוהג אף לאלר אלף סחויסי' ולינו נככס צגדר סי"ס ואף מדצרי מהרי"ק סורס קי"א אין למהרא"י ראי' דסי"ל דצחרוסה לל גזר סגלון זיל סהנועיין היעצ דצצרי מהרי"ק צפורס קי"א עיניו יראו דלל עלה על דעיהו לוונר צחללט סלל גזר סגלון צחרוסה אלא דה"ק סאין לכופו לכוססה מנעסס גזירת סגלון סגזר סלל ליסח אחרת כדי סלל למעט עונתה סל כו' (אף סמהרי"ס פדלוה כ' טעס אחר צהשו' קי' י"ד) וסרלה לוונר דכ"ס ססול מווי"צ לכוסס חרס ארוכותו וסלל למנוע עונתה עי' כסצ דעיכ לל גזר אלא סלל יסח אסס על אסתו סנסואה (פירוס כדי סלל למעט עונתה) אצל היכא סלל נסאה עדיין מי יכריחו לכחוצ לל כחוצה ולהחמי"צ לל צסלר כקות ועונה וגס מהרי"ס פדלוה אף סלי"ד צהשו' י"ד לוונר דצחרוסה לל תיקן רגמיה לל עי' צלצד כונך אלא סהיו סס עוד טעמים אחר' סמוצוריס סס ואין ספק סאלו ראה מהרי"ס פדלוה סשו' מיימוניה סכו' סלל היה חולק עליה צלי ראייה ולא היה עושה אפי' סקי' מדצר זה וגס סשו' מהרי"ל סתופס כן צמוסלס הי' ראי' גדולה סצרור ופסוט היה ציד רצני אסככו סלל ליסח אסס על ארוכהו וכן סורה מהרי"ק גופיה סורס סי"ג וכן הלכה ודלל מוה"ר"א"י צסגסיה סכתעלמו ומנו כל ספוסקים סכו' וכן סגלון מוהרי"ס ליצרתכ סהיה אצ"ד צקי' פוזן יע"א צמון סגלון מוהרי" סחן אצ"ד מתקלחא כן סורה וסודה לו סגלון מהרי"ק זיל צתשו' סי' כ"ח עי"ס וסחלנ"ד ככתתי: סלציי אסככו סי"ט

שאלה קבה כחצ הרמזים צה' טוען פיג דין ז' וכן כל סנסצעין וסוטלין נסצעין וסוטלין מפרוסה ונעלה סורו רצותי סנסצעין וסוטלין אינו לריבין טענת צ' כקף ואני אומר סלריך סנהצע סיכפור צסחי מעין ואח"כ יסצע סרוצע צהקנת סכמים ויטול סהרי סנסצעין צטענה ספק לריך סיהי' ציניהס כפיריה סחי מעין ואח"כ יסצע על ספקו עכ"ל וכהצ עליו היה זיל מחלוקת רצנו עם רצותיו זיל אין לל' מן סלדדין רל' צרורה מן סגמי' ומה סדמה אומן רצנו לנסצעין צטענה ספק אין טענתו מוכרח עכ"ל וסרלצ"ד זיל צנועה או צפונדין ילך צפחי נפס אצל סדמיון כו' וצפי"ד ונה' סכיריה על מ"ס סרמזים אפילו היה סכרו פרוטה א' וסוטל אפי' לל יעשו' חלל פרוטה א' לל יטול אותה אלא צצנועה עכ"ל כהצ סיה' ודע סרצנו סחלק על רצותינו כו' וא"כ מ"ס כאלן או סוה כדעת רצותיו או סהיל מחלק צין סככיר וכר' וסעסס מפני סהסכיר אל סכרו נושא נפשו ואין רלוי סיפקילנו אס אינו צ' כקף וסרצ צציי וצכ"ע דחס גס סני' סהירוליס סללו יעוי"ס ומ"ס צציי וצכ"ע לתרץ דצרי סרמזים גס סוה דחוי כאלר יראה סנועיין דצצרי' וכן מ"ס סצ"ח וספי"ך אינס דצרים סמתקצלים על הלצ וסחלנ"ד ציטוצ דצרי סרצניו משה צן מיוון זכרונו לצרכה הי' צדיקי' דצצרי' זיל צאומרו אפי' היה סכרו פרוטה א' וצעי' אומר נחתיה לל יטול אלא צצנועה ואי כהצנת כל מפרסי' דצרי סוכוכים צאומרו צפי"ג מוטוען וזיל ואני אומר סלריך סנהצע סיכפור צסחי מעין ואח"כ יסצע סרוצע ויטול סכוכותו זיל לוונר סלל סכפיה הי' עמות מצ' מעין א' אז אינו כוסל אפי' צצנועה אלא ססול א' מללק צין סכיר לליך סכי' הו"ל וספי" חיה סכרו פרוטה א' כנועלה צצנועה כיון סכל עיקרו צל ללפיקי' דעמו צסלר נסצעין וסוטלין אפי' צצנועה כל סהיל פחות מצ' מעין וכצר סרגיס צכ"ע צזה אלא סייוצוהין לו מקוס ועוד סצפי"ג מוטוען עלמו כ' כל סנסצעין וסוטלין נסצעין וסוטלין מפרוסה ונעלה וסכף כמוך לו כ' מחלוקתו עם רצתיו וסול סמוה מאלר גס צזה סרגיסי' צסין אלא סאין סירולו נכון ועוד לכוין סורו רצותי סנסצעין וסוטלין אינו לריבין טענת צ' כקף סהיל לכוין דחוק וסכי' הו"ל סורו רצותי סנסצעין וסוטלין נסצעין וסוטלין אפילו מפרוסה ונעלה כלסורו למעלה מזה וגס

וגם לטונו זיל צוומרו ואזי חומר שלריך הכתוב סיכפור צ' מעין ואח"כ ישבע התובע בהקנת חכמים שהוא נראה לורך לשון ללא לורך דהוליל צקלרה ואזי חומר שאין נשבעין וטולין ללא צכפירה צ' מעין ועוד חיה קצרה י' צעולם שישפיר זה מומן שלו נשבע שהוא כך וכן והלא דין של פרוטה כדין של משה ונהה דשכלמא צמורה ונקלה ללא חייבה תורה שצובה ללא על כפירה צ' מעין ליק דאין זה נשפיר מומן ואין על סכנגדו ללא חיוצ צצובה שפיר אמרי' כיון דאין כאן הציעה דבר חשוב לא הפילה תורה שצובה על סכנגדו מוסר דבר מועט אבל כשה' רולה ליעול ממונו צצובה מי ימחה צידו לומר אל תשבע ללא הפקיד הוליל ודבר מועט הוא ועוד קדוק לשון הרמזים צוומרו ואזי חומר לריך הכתוב סיכפור צכתי מעין ונה לי לחזכיר הכתוב והלא התובע הוא הנשבע ועוד אמרו ואח"כ ישבע התיבע בהקנת חכמים ויעול דהוליל ישבע התובע ויעול בהקנת חכמים כיון שהכל מן ההקנה ע"כ נלע"ד צדור ללא פליג הרמזים על רבותיו ללא צחק דמן דין חיה שיעלו צלא שצובה כמו השוגגה בהוצתה וצצובה"ה ללא שחכמים החמירו על התובע שלא יעול ללא שצובה כמ"ש התקן צכהוצות פי' האשה שפלו צהנהו הוא דקיל להרמזים דלא הזיקוהו חכמים לישבע עד שהכתוב יכפור צו צכתי מעין שהוא דבר חשוב לכהצב ולכך הזיקוהו לתובע לישבע אבל צשהכתוב כופר צפחות מצ' מעין לא הטיילו חכמים שצובה על התובע שהוא הפוגם שטרו וחציריו ולהכי שפיר מיייתי רחיה ומצובת ספק שלא חידשו חכמים שצובה ללא דוקא צכפירות צ' כסף וכל שאין סם כפירה צ' כסף לא החמירו חכמים עליו שישבע ללא הפוגם שטרו וחציריו קמן דהין חיה שיעלו צלא שצובה לולי תקנת חכמים כל שאין סם כפירה צ' מעין שאינו דבר חשוב לגבי הכתוב הרי הם נוטלין צלא שצובה שהרי נקהלקה מעליהם תקנת חכמים ואוקמינהו אדינא דאוי ודאי הם נוטלין צלא שצובה אבל שכיר ונגזל ויחצול וחציריו שהם מעיקר התקנה הוא שיעלו ואי לא תקנת חכמים חף צצובה לא חיו טולין מנאל שלתועלת התובע ניתקנה שצובה אין ספק שחף צפרוטה הוא נוטל וקדיא דיעול צלא שצובה וכדין הפוגם כו' כיון שהוא פחות מצ' מעין קמיל דלא יעול ללא צצובה וטעמי' דהתם דל תקנת חכמים הרי הם נוטלין צלא שצובה והכל אי תימאל דל תקנת חכמים חיו צדין שיעלו כלל ולומר שישפידו ממונם ומחמת מיעוטו חיו רחוי לומר כלל לכך ע"כ לומר שלא יעלו ללא צצובה וצצובה מיהא נוטלין וצזם נהייסצו כל המהירות והקדוקים דק הטיצ דוק ותשכח לצי אשכנזי קיט

ללרכי נחתי לו המומן הלו ללא ללרכך וצשלימותך ולא כופר מומן שלך הוא כופר וישבע ויגבה מומך ומי' רשיו"ל חיי' חומר שהוא רשע ואין לי להאמין אדם כו' אח"כ האומתיו צתחלה להפקיד אללו כיון לדברים שאמרטו שאין צידנו להכריח שום אדם להפקיד מומן צצובת חצרו אח"כ הפקיד אללו החלה פירוש וזו כאומתו על אותו המומן שהפקיד אללו לא זולת זה וצמור שמקר לשומר נמי דיכא חכי סוף שהשומר הראשון מקר לו לשני צלתי ידיעת המפקיד כיון דרגיל מפקיד להפקודי גציה דשני ח"ל כאלו הפהא חיהו גופיה הוא דאפקיד גציה והימניה חף ממונא דאין סמדי דההיל שפחא מיינח ניחא ליה חילי חודעי' כך נלע"ד צדור: לצי אשכנזי קיט

שאלה קבו

שאלת הנוהג עיקקא לחצרו וכתוב צשטר העיקקא שכן להמקבל שכר עמלו ומזונו וגם כהני צו אודה המקבל שאין שום אחריות ומתקן על הנותן כי אם על המקבל ואח"כ חירע הפקד צקדן מה דינו:

תשובה

דבר צדור הוא שהנותן עיקקא לחצרו שלפי ערך הרווחים שהוא מקבל כן חיה אחריות הקרן עליו וזה צשנתן לו שכר עמלו ומזונו דאי צדלא חילי' ע"כ שטר עמלו ומזונו פלגא צחגר ובהפקד נמי איקור כמו שמוצא צגמי' צהדיל וזה שהתנה צחיקור אין צתגלו מומס חף דקיי"ל צשאר וכקות שהיל דבר צצמוון תנאו קיים וכן צמקח צכעשה צחיקור ומקח קיים אין כל זה ענין לעקקי צציה דחף צשניסם רוליס איקורא קעצדי ואין לא צצקינן לתו לנויעצד איקורא ולא מייצעיל אס כצד קיצל הנותן פעם אי חיי הריוח דצוז צי"כ לריך לקצל חלי שהפקד ללא אפי' עדין לא חיה שום ריוח ללא צצמקח ומנה צראשון חיה חיקוק הרשות ציד המקבל לומר טול עתה חלי החיקוק וכפטי' ריוח נחלוק צשות וזה ונהצד צצדי הרמיה צצור קי' קע"ז דצדכתי ציה ליעקול מקבל פלגא צחגר ובהפקד דהרשות ציד המקבל וכן צכל מקום דלא כתי ציה יחיו מרי עיקקא למקבל לשולם הרשות ציד המקבל שהוא ממונא וזה דבר צדור: לצי אשכנזי קיט

שאלה קבח

שאלת הנוהג וזה דבר צדור: לצי אשכנזי קיט רמיא הציחו צכ"י קסיו וזיל צדית כל כהן ושיעור הכיפה חכא למשונע ומכפית כמיכה לשחיה כו' אלמא כדי מהלך משער נקבור עד צית המטצח"ה לא חסוצה מכיפה וצמק' מדות משמע דלא חיו עפי' מביצ' חנה עכ"ל וקשה דהתם מוכח צהדיל צגמי' דאפי' צבדי' פסיפה אי' אי' הפסק וזה דאמרי' התם נימא מסייע ל"י כל הסמיכות שהיו סם כו' חון מזה וכו' ליעייל ידים ולקמוך ארי' חיו ריצי' חיל כו' ח"ד ארי' כל הקמוך ראשו ורצו' הוא מכניס עיב ונהה לא מייצעיל לאיד דפשיטא ופשיטא דאפי' צבדי' פסיפה אי' מקרי הפקד שהרי מוקמינן כרצי' ח"כ יכול לשחית הכף אלל הפתח ואפי"ה לא מיקרי הכף דאי קיד צפחות מביצ' חנה מיקרי הכף חכתי קשה לישחט הכף אלל הפתח וצדילי חין קצרה כלל לומר דהולכת האשכס והיון לפני' חיו שיעור גרוך דלכתי כ"צ חנה חון דבר שני' ח"כ להח"ד לית דין וליה דין ללא אפי' ללישא קמא דמוקי לה כריצי' ע"כ לומר דלקברי' המקשן דרצי' חיל אפי' צכפיעה אי' חיו הפסק כחומר וח"כ חף התרין דמוקי לה כרי' יוקי ונייל דפליג צחאי קצרה דשיעור הפקד אחאי דצי' המקשן צכהרת כיון דמן התרין לא מוכח מידי דח"כ"ל דחף הוא מודה להמקשן צזה וציותר דלהח"ד חמתי הוא כך ומייל כלל לומר דפל ג' ר' וז' יוקי צחאי קצרה דשיעור חכיפה ומילתא דציטא ח"כ צב"י לתמודל דחין לטו למדש שום מחליק' מדעתיו וקי' זו הקציתו לכמה גדולים וצתוכס שארי הרצ המופל' כמהרי"ר חליקים גען זה יותר מלי' סנה צחיתו ישע על כסא ההוראה צק' צדודיל ונללו כל חכמי לצ לייסצו: לצי אשכנזי קיט

שאלה קכט

שאלת ראייתו דבר שנהצצו צו קלת מן הראשונים וכל האחרונים כ"י והם דצרי הרמזים צפי' מה' צרכות ש"י כל שהוא עיקר ועמו טעמא ומצד על העיקר כו' כילד חיל תפילה כו' שכל דבר ששערי צין אול כדי לדבק' כו' חרי' זו טפלה ללא אס עירצ' כדי ליתן טעם צהערצות חרי' הוא עיקר לביןך מיני' דצט שמשלין אותן ונותנין צהם חלצ חטי' כ"י וכהר"ה שמתאן למד הטור צכ"י ריד סבי' ולא דוני להינלהא שצצרכין פחיל דשחיה דלעטעמא עצייל וטעמא לא צעיל כדאמרי' צשאר כו' ללא חכא שהוא למחל כו' וצצ"י גס צכתי חק' על לשון הרמזים חנו' וזיל ואיכא לעידק שהרי כ"י שחם עירצ' כדי ליתן טעם חרי' הוא עיקר

שאלה קכו

שאלת חנוני ופועלים דקיי"ל שניהם נשבעין וטולין וצציה ומפרישין טימא ריב מליעא לי לא מהימן לי צצובה חכא דיעינן דרגיל חנוני ואפקיד גצי שכיר מי ינוא דהו לא חלי לומר לא מהימן לי צצובה דומיא דשומר שוכר לשומר דמלי' מפקיד לומר חילך לא מהימן לי צצובה ותיכא דרגיל ואפקיד גציה חו' לא מלי' טעין חכי ומקבל שצובתו דחילך ע"כ חיי' חנוני ע"כ יקבל שצובה השכיר כיון דרגיל ואפקיד גציה ולא יעול כלום מצעה"צ

תשובה אין הדרון דומה לראיה דהתם חכא דרגיל המפקיד להפקודי גציה דשומר שני אמרינן צאותה סנה שהפקיד פקדון כל זה אללו חילו חודיעו לצעל הפקדון ודאי ניחא ליה וכאלו צרשוהו הפקיד וכתלק השומר ח"י וככס השומר חכתי חתיו ללא צחנוני דצשלימותיה דצציה יחיו לרו לפועלים מומן צצעה"צ הוא דקתיצ לתו ונהה צכך שגם הוא רגיל להפקיד אללס חך פקיד' וחך כפירי' דכפרי פועלים לאו צמוון חנוני הוא דמה חיה ליה לחנוני גצי פועלים הללו אי' לאו מוסר שלימותיה דצצעה"צ וחף דעד שהה חו' והימנאל חרו"הו לצצעה"צ ולחטוני מיי' חך טענה וכפיה צעק צצעה"צ הוא דחיתרמי' וחידרצ' חופכא מייקתצרה' דכי חו' מהימן חך שכיר לחנוני נמי כי חכא דמהימן ליה לצצעה"צ פשיטא דשפיר עביד דלא מקר ליה צכתי כיון דחייס מהימנאל חו' וחידרצ' יותר קרוב הוא לחייצ לחנוני צשלא חיה השכיר נחון צעי'ו ואעפי"כ מקר ליה צלא קלדי חיו חכי פירושא לדידי לא מהימן לי צצובה צפעם חוחה שהוא נשבע ידע חיי צו שהוא נשבע לשקר ואין לי עקק צו וצצובתו כי לא מומן עלי' הוא כופר שישבע עליו וישטר מומני שהרי לא

עיקר והדגש כיון שהוא צל ליתן טעם בו ועליו יש לצרף
 ואפשר בו ודמי לפירות ששלקום צמים בו והנה לע"ד אין
 דמיונם עולה יפה דשאני מים שאינם צחים ליתן טעם צמיתים
 להוכיח חלל לרכבם וחס הייליים ונקבלים טעם הניתנין להוכיח
 ואין נוהגין זהם טעם כדלמרי קיפ כל שעה צמי"ח חלל חלל
 צמים ק"ר ומשקין ונכין אמרי ק"ו ומה מים שאין מפגיגין טעמן
 אכורין שאר השקין שפגיגין טעמן לא כיס ועיש פירש"י
 לאפוקי דגם שיעקר ענינו ליתן טעם אף שמוכסיר נמי ולפעמי
 האוכל כצר מוכסר ועיקר הכונה לנתינת טעם והדברים ק"ו
 שאין הדגש הרצה והדברים ניתנים להוכיח א"כ פשיטא ופשיטא
 שהיא ראוי לצרף על הדגש לפ"ד הרצ"י ז"ל גם הרצ"י רמ"א
 כנראה שדבר מאלו צ"י הרמזים שבי"ב שהגהותיו על לשון
 הרמזים הנו" ונראה דאם עירצ בו היינו דוקא שיש מנוגת
 וכן הדבר הכותן טעם ודבר חשוב בו לכן כוונתו בו והנה
 הרצ"י ז"ל נעל בפנינו קלא כראוי כי נתן דבריו לשיעורין חיה
 מיקרי מנושות ודבר חשוב אס צמשים או צמחה ומחתיים או
 כזית צבדי אבילת פרס וצמחה עיקר חילוקו אין לו מקום
 כמיש הצ"ח ז"ל גם הצ"ח כך הצין צהרמזים סכל שהוא צל ליתן טעם
 ומצרכין עליו ולפ"ד היה ראוי לצרף על הצמשים ולא על עיקר
 הפרי ולכן כתב ולענין הלכה כצר נתפשט המנהג לצרף על
 הצמיות ולא על הצמשים ודלא כדעת הרמזים ולענ"ד בגנה
 י"אח מלפני השליטים ז"ל דמלצד הדומקים הנו" עוד יל כ"צ
 זה ענהגד אל השכל שקדרת מללה מלכל אס יתנו כהוכיח
 צמשים דבר חשוב ופגמטו נראה לצרף פשיטא או האדמה
 ונלכל את הצמר או הצמטיל שהוא עיקר הכונה צמל ורשקו
 ועו"ק ונכין לו להרמזים דין זה ומיש הטור דמיני לטאור וכן
 הכינוי דיומה למאי דלמרי"י מירי דלפעמא עמיד לא צמל ומין
 מכת"ר אין הכוון דומי לראי דצמלמא צמיקורין האיקור אוקר את
 ההיהר כל שפעמו כיכר ואין טעם ההיהר אף שהוא נרגש
 ג"כ מועיל להחיר את האיקור הנרגש אצל צמכות דלזליקן
 צמר העיקר ועליו מצרכין ופותר את הטפל הצל עמו ונאי
 חזית דלזלי צמר הצמשים שאינם עיקר כונת האוכל וגם הם
 המעט ולא צמר עיקר המלכל שהוא צמר ודגים או גידול"ש
 ואי טעם טעם הלל גם עיקר המלכל יש לו טעם והדגש
 טעמו מרובה וממשו קיים והוא העיקר צין בקדרה צין צמית
 ועליו ראוי לצרף לעולם ומידי דלפעמא עמיד לא צמל שפעמו
 אצל שיטטל הוא את אחרים לא שפעמו וזהו ודאי הימלא גדולה
 שאין עליה תשובה ועוד קשה לדבריהם אמאי לא פירש הרמזים
 כשנתתין שני דברים לטעם ואין צמכותין קוות האין מצרכין
 אס על שניהם או על אי ועל איזה מהם וכלע"ד היצירפטי
 דדיכו הרמזים הוא תלמוד ערוך צריש כילד ומצרכין והיינו
 דיכא דרצ ושמואל דלמרי תרווייהו כל שיש צו מנוגת המינין
 ומצרכין עליו צמ"ח ואף שהדגש הוא העיקר שזאת היא מעלה
 התי מינין ש"יין צמלין צרוז אצל שאר המינין כולם צמלין
 הן צרוז והיא דעיתה דרצא לקמן דלמרי האי ריהטא דמחוח
 דלא מנפשו צ"י קומח מצרף עליו שחכל מ"ט דוצשא עיקר
 והדר צ"י רצא ומהיא דרצ ושמואל הדבר מנואל דער שלא
 שומע דברי רצ ושמואל קצור היה שדין ה' מינין כשאר כל
 המינין שכן צמלין צרוז וחזר צו ונכח ההיא דה' המינין אינן
 צמלין צרוז כל שהן צאין ליתן טעם אצל אס הם צאין כדי
 לצרף הן נקראין טפלה וצמלה מעלתן דלפ"י פת נמי כשהיא
 טפלה אין מצרכין עליה וצמ"ח נהירין לי טפלי"ה דהרמזים ז"ל
 דקירכ"י נקט והוא להי המינין שבי"ב צדין ד' קומה של אי
 מנוגת המינין בו וכן כל הצמיל שערצ צו מנוגת המינין
 ומצרכין עליו צמ"ח צד"ח צמ"ח המין הזם חשוב אללו בו אצל
 אצל אס ה"י אחד ותי המינין שערצ טפלה אינו מצרף בו
 כי"ד היא הטפלה כגון לפה בו ועירצ קומה של אי ותי המינין
 כדי לצדקו בו אצל אס עירצ כדי ליתן טעם בו הרי הוא
 עיקר פ"י הקומה הנו" ומפרס ואזיל לפיכך מיני דגם בו צמ
 חלצ חטת ר"י אף שהוא מנוגת המינין אצל שאר כל המינין
 יצבורם כל מיני צמשים ומצלין שצמולם הניתנין לתוך המלכל
 ודאי אין ומצרכין עליהם וכן הוא ונכהגן של ישראל דודאי
 תורה הוא ומינין לבי הרמזים וגם פסקי הש"ע אינם כיהרין
 זל"ח דמי"ב צקע"ק י"ב הוא דוקא צמנושת המינין חלל שהצ"י
 חוץ מכת"ר לא כיון יפה צמעהיקו לשון הרמזים צמ"ח מקושר
 למה שלפניו אצל עכ"ז מוכח קלה מתוכו דמיירי צמנושת
 המינין ודלא כהג"ה הרצ"י רמ"א וגם דלא כהצ"ח ושאר אחרוני
 דלצב קיטפיייהו לא ירדו לדקדק כל הוצרך ומקום הניחו לי

שאלה קל

מן השמים: **שאלה קל** ילמדנו רצנו אס יכולין להניח עירוצי הצמלין
 דגמים מלוחים שקורין העריגים הנלכלים
 כמות שהם ומלפתין זהם את הפה או לריך ומצוטל ממש:
התשובה גריקין צפי"ט תצטיל את ללי"ה אפי"ה כצוט שלוק
 ומצוטל ונכ"ה דלמאי דלמרי"י לעיל דגים מלוחים
 קטנים אין זהם ממש ציפולי גויים ח"ר יוקף ואס ללאן גוי
 סוונך עליהם ממש ע"ה דמשמע דוקא ללאן גוי אצל אי לא
 ללאן אף שצודאי נחכלין כך ומכ"ה הרי הוא כמות דללי
 עכ"ז אינו סוונך עליהם ממש ע"ה דצמלין ללי ומצוטל ע"י
 חס כדכ"י קרא הצמלו צמלו דקתני צמל"ה (שומע"י ע"כ ל"ב
 דחש כצוט שלוק ומצוטל לרובי כצוט שכלתו וצמלו וצמכי
 ימחא דלצמר דקתני כצוט הני שלוק ומצוטל) וקומ"ל דלא
 תימלא כיון דכצר הוא כצוט ונלכל כמות שהוא שזו אין הצוטל
 מועיל צו לתת לו תורה הצמיל כדק"י"ל לענין ציפולי גויים
 קומ"ל דתורה הצמיל עניו לענין ע"ה ואס כצוט לתוך אין
 מערצין חלל שלא רחיהי כן ללא ומתפוקים ז"ל ורחיהי צמ"ח
 דלא גריק דגים קטנים מלוחים חלל דגים קטנים קהם (אף
 שופ"י סר"ן כ"ה דגריק מלוחים) וכן הרמזים צמ"ח י"ט כ'
 הפ"י דגים קטנים שהדיחן צמ"י והדחתן היא ציפולן ללכליה
 ה"י סוונך עליהן וצמ"ח אין מקום לק"י ההוב"י ומהיא דפ"י אין
 ועמדין דגים קטנים אין זהם ממש צ"ג אפי"ה צמ"ח מלוחי
 ומשום דלינס עולים על שלקן מלכ"ה וגם צמרייהא דכצוט
 ומצוטל יש לו לתר"ף ז"ל גירסא אחרת ולפ"ד דגים מלוחי
 הנלכלים כמות שהן קומכין עליהן ממש ע"ה אף צמל ללאן
 ולחה שפיר דכצוט נמי כמות שהוא אס הוא ראוי ללכליה
 סוונכין עליו ממש ע"ה נמלא דלמחן דק"ל דקומכין על כצוט
 כמות שהוא הוא הדין מלוח אס נלכל כמות שהוא קומכין
 עליו ולמחן דלא נפיק צמלוח אף כצוט אינו יולא צו ממש
 ע"ה ורחיהי צמ"ח חלל הצמ"ח כצוט נראה שצור היה דאין
 קומכין על הכצוט ופירש הצמרייהא כמו שכתבנו ומיש הצמ"ח
 דטעמו של הטור הוא ממש דלא שכיחי אצל כל אדם אינו
 נראה כלל גם מה שר"ה לחלק צמל כ' מניח צין מליח שהוא
 כמות דללי לכצוט שהוא כמנובל לא מיקתצר כלל והעיקר
 דאין המכסיר מוכסיר צמרייהו ומחן הפוקל פוקל צמרייהו
 ולענין דינא לכתחילה יש להחמיר להניח ע"ה צמנובל צמל
 ממש וצמיעד קומכין צין על הכצוט צין על המליח שלא
 צמלו כיון דע"ה דרצנן והרצ"י חקלו צו צלופן שחם המליח
 עירוצי הצמלין צמרייהא צמיעד קומכין עליהם ואף לכתחילה
 צמלין לו דבר אחר דכל שהוא שעת הדחק צמיעד דמי חלל
 שאני מקופק אס יש לצרף עליהם מי כמות כיון דעכ"פ
 י"א זהם ממש עירוצי הצמלין שפיר דמי לצרף עליהם או
 דליחא כיון דצמכות אינן מעצבות אף דנפיק צמו י"ח ע"ה
 עדיף טפי שלא לצרף עליהם וכן נראה לחינם צמעת הדחק
 למלות ע"ה צמל צמכה כי אס צמלתי הנחוג צדין עירוצא
 יחי שרי ללא וכו"י וכן יש לעשות צדין הכצוט שלא להניחו
 כי אס צמיעד קומכין שח"ח צמחה ולהתנות עליו צמל צמכה הנלע"ד
 כהצמ"י פ' י"ס טו"ז דמ"ד צמ"י ד"ה לבנה האחרת וראש השנה
 היה שאין יכול להניח ולהתנות צמים נהקשו צדיצור זה דלילמח
 אי השאר י"ע של גליות שחל להיות ציום ו' או ה"ו ולא
 מזכר עד י"ס ו' שהוא י"ס השני דל"ח להתנות ומ"ש מוהרש"א
 הוא דומק וי"ל דקשיא ליה לרש"י אמאי ע"י"ב קומ"ל צמרייהו
 כיון דכצר ידע צמרייהא דשמואל מערצ אבולא נהרעאל לכך
 ה"לכך לפרש דצמרייהא הוא צמ"ח וזכר ציום ה' שהוא י"ס
 הראשון שאפשר שיכול להתנות ומיילא היה אמאי ע"י"ב
 ממש דמפקח ל"י דלמחא הלכתא כהרדעי דלמרי לעיל דאף
 צ"י ע"י של ר"ה אפשר להתנות וכיון דאפשר לו להתנות אין
 לו למקוד על עירוצו דמר שמואל או דילמח חילכתא כרצ
 ושמואל דאין מהנין צ"י י"ט של ר"ה ופירש מלי קמ"ד דלמר
 שמואל ודוק לע"ד: צ"י אשכנזי קי"ט

שאלה קלא

שאלה קלא שאלה אכשי קיק ואכויצעק יע"ה צמחות
 כי כשל כח הקבל ויד הקהלה אזלל ונדלדלה
 ונחמה כי העשירים שנמלאו צמם התחנהו צמיהם וצמיותהם
 להקבלות הקמיות ונראות עמה ונוקשה נחלהם על נחלת
 הקהלות הקמיות להם ומגורל נחלתן יגרע ויש לחוס לחורצן
 הקהלה חלילה התאכפ"י יחד צמנת שעצרה פרנכי ומנהיגי
 הקהלה צמירוק מנושה עשר חכמים אשר הם הצמודים על
 הפקודים צמקום כל תקבל לכל דבר המלערך למעמד ומלצ
 תקבלה

הקהלה כאשר כן מהגו מיום האקדה עד עתה וצוממנד האצ"ד הקטנו והסבינו ככל חיש מהם שישיא צנו או צתו להקבלות הסמוכות יזכרו לחזיק חזקה הקהלה לענין עולי ומקום ושאר כל הדברים המגדירים לחזיק צדק הקהלה ואף גם המסודר כי כזר ולא נשאו עדיין יוכלו בכלל זה אמנם אותנה צפירוס שהמסודרים כזר לא תמול עליהם הגזרה והתקנה צתמלע אלל הרשות צידס לעמוד ולהתדיין צדין תורה אם יס צדי' וכחם לתקן ולגזר עליהם הרי עזר ואם צדין תורה לא יהיה כח לכל הקהלה לגזר על המסודרים כזר הרי פטר זה של המסודר כי כזר צטל ומצוטל כחרכ כי עיד כך כיתקן מעיקרל אמנם אוחם שלא כשתדכו עדיין עליהם תחול הגזרה צתחלט צכל תוקף ועי' ועתה נודע להקהל שא' מיחידיהם שכזר שידך זה צתו רלונו להשיאה להמאודך ולעצור על הסכמתה ולתוליאם מוחזקת קהלתם גגד הסכמתה והתרו צו עי' שלחיהם אחת ושתיים ושלש שיפמוד עותם לדין על דבר זה צתחלי שיתן תחלה ומשכן ציד הקהל ככהגו והאיט התוא קירצ צדצר צחונרו שאינו רולה לתה משכונ כלל נגדס עד שהחרימוהו וצרחוהו כי החרימוהו שלא להם לאמר שיתן משכונ רילה לעמוד צדין עותם צוצלי' וצוצלי' צתחלי שהצצ' שלהם לא יהיה השליט מלחר סתתם על התקנה הניל וצחופן אחר חינו רולה ליהדיין והקהל מעינים איח לנו צקום חוש' לעמוד לדין כי אם צפני האצ"ד שלנו המוקובל עלינו לכל דבר ומשפט ואם מפני סתתם על הסכמתה הרי צפירוס אותנה שלא תחלט הגזרה על המסודרים עד יעמוד למשפט ועוד כי מעשים צכל יום שפרכסים ומנחיהם של כל תקצרות קונקין ליחידתם צממון כפי ראות עיניהם והקנפ נופל לקופת הקהל או חלי לטרה וחלי לקהל כל מקום ומקום כפי מנהגו ואף שהפרכסים ומנחיהם הם עיני עם והם מרניחים ממון החול הבקנפ ואין עולה פה לומר שהפרכסים לא יקבטו כיון שהם נוגעים צדצר צחונת כיס הדצ אצ"ד שאינו ניגע צדצר וקצלוהו עליהם צפירוס שהוא יכול להיות שליט:

תשובה

אין ספק שהקנת הליצור צמקומם קיימת היא בתקנת צ"ד הגדול לכל ישראל עד קמטעם זה כתצו ז"ל שהנצטע שלא ליכס צתקנת הקהל הוא כנצטע לצטל זה המולה ואף אם נחלקו הפוקקים לשתי מערכות צפירושל דשומעתהא להקטיע על קילתן אם הוא דוקא צמיליהל דלתנו עליהו כולאו מעיקרל או יכולין מני להטבות עתה מחדש כאשר האריך מהר"ם ז"ל צתשו' הקרא' ומתרחלי' הציחס צקלרת הנה כזר העיד הוא ז"ל קטוחגין צכל מקום שטובי העיר צעירס כצ"ד הגדול ואיכ עיקר ההקנה מלושרת ומקיימת היא אלל צצפרט המסודרים כזר לא כדצר עתה עד יעמוד למשפט שני החדדים וכתורה יעשה וצענין נתינת משכונ לדצר פשוט וצרור ש"ריך יחיד ליתן משכונ קודם רדהם לדין כמו שהצי' מהרמ"ל צתגיה' והוא מדצרי מהר"ם צמורכי הצי'ו צתיה' כי שני' ואחר טען אותה יחיד שאינו רולה לההדיין לפני הרצ אצ"ד צצעירו מנחת סתקבי' צתסכמת הקהל גדולה מו' כי מהר"ם ק"ג ק"י ל"ד שאם נשאל חכם א' על ריצ שצין ראונן לשמעון וויכה את אחד מהם צצפק סתצ על הדצר ורלה אחיכ השני שילא חייצ לשכולו מלחיות דיין צדין זה עלמו מנחנה שכזר זיכה את שכנגדו הר"ל ניגע צדצר דכסיפא ליה מילתה לניהדר והשיצ הוא ז"ל דכצר דאף אם לדיק הרשטון צריצו יצא רעתו עתה ומקרו והצי' התי' דקוף האיט מוקדס כפי הרין צקס הרענצין וכן אם החזיר הממון והעיד צחונתו הדצר עלמו ומקבלן ממנו וכי היכיל ללל להעיד ואינו כשר לדין מוכח מדצרי המוס' דתקשו צפ' צל קימון אמאי קאמר לאתויי קומא ודלל כרצנן לימא לאתויי אוחצ וסונל כו' ותיי' דלל פסיקא ליה שחרי לכל העולם הם צקרים ואם איתל דני' שנטל סכר והחזיר מנה שנטל הוא כשר להעיד ואינו כשר לדין צחונתו דקון החזיר לא לאתויי מי שנטל סכר כו' וצודלי דהני הירולי הסוק' שכי סל לתרין להתי' קטיטל צדצר דלמתי לא קאמר לאתויי אוחצ וסונל לא שייכ לתרולי צביד עביד הרצ ז"ל ואף שיש לדון על רלייתו של הרצ ז"ל דהרי הירולא צהרל דעיכ מיתקומא מנהי' דלל כרצנן פשיטא דקליק לתך קושי' דפריך איתו ז"ל דכיון דעיכ מנתי' דלל כרצנן מנח הוכחה ההוק' חד מתרי או תלתל קקט ר' יוחנן וגי' קמא דההוקפת מני שפיר קליק לפירכה הרצ ז"ל דצוטל סכר לדין מני לא פסיקא ליה דאף דלמתי פטרבי

ומתמול כל דיכיו צטלין אף מן סתתם מייצ צנודע לנו שלא נטל סכר דיכיו כצדין ואיכ אין כאן מילתה פסיקא צקומא מלי' צניכיו שהוא פקול לכל העי'ם ואפשר דקיל ליה לרצ ז"ל כיון דצקסה כל דיכיו צטלין עד שידע לך שלא נטל סכר כמילתה פסיקתה דמיא ועוד יס לעעון על רליית הרצ ז"ל דדילמא מוסק הכי ליק להו להטוס' מוטל סכר והחזיר ומקום דכל דצירו לתקן התי' לא קטני ורואצ ציום ראשון למופתו אליצא דכ"ע אין צידו להכשיר את עלמו וגם צטונל שלא דבר עמו ג' ימים צליצה מלי' לימא לן דאפי' יאמר הריני אוחצק מהיום והלילה דנתי' דילמא לא מהי' לאפוקי צמחזיר סכר הכף היא חוזר לכשרותו ועוד שחרי כחצ הרין צקס הרענצין שהנטל סכר לדין חינו אפי' צכלל הספולין מדצריה' אלל שקכס הוא סקנכיהו חכמים וכו' ואכן ביקום וימא דהוי צכלל ויש שכסר להעיד ואינו כשר לדין סחרי צחונת כשר הוא אלל שחכמים קכרוהו ועוד דלפילו חתיל דהוי פקול מדצנן ימחל ליה לר' יוחנן ללוקמי מנתי' צפוקלי דלורייתת ורואצ וסונל מדלי' פוקלי ורליית צמחרייק שורק קיח הצי' לשון רי' צפי' המשנה וז"ל ואשר חויי' שלא עם ההלמוד וזה המשנה צחונת וסונל אשר הוא כשר להעיד כפי צצרת חכמים ופקול לדין כמו' סתצצלר צמקומות מן התלמוד צחיותו ענין נעקק צמחרה והוא שיפוט סקונל אוחצ וישות תכף על עין האונלטיית ואין צכאן שלאמר ויש שכסר להעיד ואין כשר לדין עכ"ל אכתי' לן חדל דעיכ הסוק' לא קיל האי' קטייל דלפטר צחורה דלי' אוחצ יסונל מני' לא תיקשו להו ואתקיף לן חדל דהא שפיר שייך תצולו זה של הרענצים ז"ל צצטל סכר והחזירו דהא צריגע אקסר לו להחזיר תסכר ואף דקשה גזל הנאכל מייצ צידו לתקן הוא ואפשר דכיון דמחוקר מנעשה ומחקרן כיס עדיף מלוחצ וישאל ודומק וצדצר' הרענצים ז"ל יס לרקדק צחונת אפי' אי קיל דקורצין חינו פקול אלל יום א' של חמופה עכ"פ איח לו לשצו כריגע אל הכשרות ונללה כיון דצודלי חוזר להכשירו ציום א' ואפי' צצצנת ימתיחופה אין לכללו צכלל ואין כשר לדין ואיך שיהיה רולה אחי שהדצרי' קיו ומה הם צנדון מהר"ם שכזר כי החכם פסק לטבות האי' מהם ואעפיכ הכשירו הרצ ז"ל להיות דיין צחונתו הגדון עלמו כיס צביד שלא פסק האצ"ד כלל סיוכלו הקהל לתקן תקנה על המסודר' אלל חתנה צפני' שיהיה הדצר חלי ועומד עד יעמוד לדין צדי' ואיכ חיוה נגיעה צעולם יס להאצ"ד שמוכחה יקולק מלחיות דיין צדצר ואף מהרש"ם החולק צחונתו כדון של מהר"ם צידה צביד ורליית' לתרצ מהר"ר יעקב צי רצ הוצאו דצרי' צתשו' מהר"ל יום צצפק הקמיכה סכ' צצפיות דאף שהסבינו חכמים צדצר אף ומהמו עליו כשרים הם לדין צחונתו ענין עלמו והגדול המומל על מהר"ל יום שרלה לומר שפך זה וז"ל עם ועוד ילל מנה השירוש קהצין צצל ומגלה השנית שני שהורה צדין הלכה למעשה וצל לפני חכם אחר זה הדין ויש מחלוקת צינוצין חכם אחר זה שכזר הורה פקול ללוהו ענין יחיל מתי' דעתה נמללו כל הדיינין פקולין לכל דין שכזר עשו מנעשה ולא יכנקו למנין ללוהו הדין עביד והם חזקים כרלי מולק ראוים לני' סאמון דלחתי' חינו כל הגאונים וכל פוקבי הלכות והרצנים הגדולים צעלי סאלות ומסורות המפורסמות צע"לם פה אמתו חיים חיו פקולין לדין צדינים סצחו מוצארים צצפריהם ומלילת להטבות כוז על הדעת ואף מהר"ם החולק צביד שהוא היינו מוסק שפעו רנני לפת מנעשה כמנצור סם והירו הורלה גמורה דהו כסיכא להו מילתה למיהדר צהו אצל צביד סהאצ"ד לא דן ולא הורה שחרי צפירוס חתנה כאמור הדצר צרוז סהול כשר להיות דיין צדצר ואף היכא דצפירוס אהמר צגמרל כגון מי טלוה ואמר תנו מנה לעיני' עירי אין דיין צדיני אותה העיר ואין עציחך רליה מלכסי' אותה העיר כחצ מהר"ם צרלסויות דהם לא אמרו אלל לחיות שאינו מצני' סר אין צני' עיר זו גאמנין על צני' עיר אחרת צדצר סתן נוגעין צעדותן ועוס דצני' עיר אחרת לא קצלינכו עלייהו אצל צני' אותה העיר עלמה דלכן קהדי דמעיקרל קצלינכו עלייהו והימנינכו עלייהו פסיפא סתם נלמנים ואין זה לריך לפנים עכ"ל ואם מן סתתם כיס צצצ"ד סקצלוהו צפירוס לדין דיניהם שכסר אפי' צכילול צו דתנו מנח ואין לריך לומר צביד וכיכ הרצ מהר"ם דמתי' דמתי' חיו ז"ל דכיון דעיכ מלתל קקט ר' יוחנן וגי' קמא דההוקפת מני שפיר קליק לפירכה הרצ ז"ל דצוטל סכר לדין מני לא פסיקא ליה דאף דלמתי פטרבי

שפרנקי התחלה בכל הווקומות דנין דיני קנסין וקונסין ונוון
 באות נפסס ולומד דעתה ולוקחים הנוון לכיב הקהב שבו
 באילו הטילתו לכיב עלנוס והס הס המרויחים אורו הנוון
 הנקבס ואין מערעד כיון ככך נהגו אף שאין צידס רחיה לא
 מתלמוד ולא מהפוקקים על אורו סקד הנקבס כ"ס וק"ו צרצ
 סדן צין ימיד לצני קהלו קריך רחיה ון התלמוד והפוקקים
 על כל מה שאז דן ופוקק שא"ל לכלקו מחמת טענות כאלו
 ואפי' לדון ימדי כ"ס עם שני דיינים אחרים וק"ו צן ק"ו שאין
 כאן גביה על כלום שהציד כשר להיות שליט צין שני הדייני
 הנצרכים גזא צורר וביון שכבר הוכחנו שהדין עם
 הקהל צמה שקול"י מהיחיד ומסכון ושהציד ראוי להיות שליט
 ומילא השמע סכדין נדו הקהל לאותו היחיד על סירצו וידידים
 כידו גמור עד יסליט ומסכון ציד הקהל ע"מ לירד לדין עממס
 צונליא וצב"א ורצ אצ"ד ימים השליט ואז יקוצ הדין את השר
 צפרט זה קל המעורכים כבר אם יש כח ציד להקהל להקן
 עליהם או לא והנלע"ד כהצ"ה. המצורג חלול הפיח לפ"ק.
 לצי אשכנזי סיט

זה כהצתי על דברי ה"ה מהר"ר ליב נר"ו הצד"ק גבולא
שאלה קלב רואה אני דברי ה"ה נר"ו יפה דן ויפה

זיכה צענין סיי"ח שצמדו עליה לכטיב
 ושללו וערפו ומנון א' או שנים מהם שאין האחרים אשר לא
 שלטי יד הליקטים צוממס לריכים לסייע להם כלל ודלא
 כפקס הי"ש והצ"ח כאשר הצאר צעז"ה וי"ל הי"ש פרק
 הגחול צהרא ס"י מ"צ ז"ל המרדכי צסס אז"ג צירובלמי לא
 גרקינן למורפה משמע דצמד עליה גייס ומרפה עסקינן כו'
 ולא ידעתי איך לפרש כו' ולי' דאיירי לעולם ציכולים להלי' כל
 ע"י הדחק ואיכ מה שאי' רוליס לדחוק ולטרודו ולהלי' כל
 א' אי של חצרו אדעתא דהכי סיחלקו צייניהם סך המנוון
 כאלו לא ערפו כלל וכן מקתבר דחא כל א' ומחוי"צ להלי' לא
 את חצרו ואדעתא דהכי ומקתמח לא הלי'ו שיחא חזק לכוב'
 לפי ערך המנוון עכתי"ד מהרש"ל צי"ש ולריכין ציחור מי
 דחקו לאוקמי סירוס' ציכולין להלי' ע"י הדחק ולא אוקמי'
 ציכולין להלי' אפי' שלא ע"י הדחק וה"ה מהר"ל הני' ציקס
 ליתן טעם לדבר וז"ל אלל ח"ל דסירוס' לפי טעם הי"ש הני' כל
 מדין הפקר כגע זה ע"כ לא מוקי סירוס' ציכול להלי' שלא
 ע"י הדחק דקס אין קצרי שיחא הפקר כו' ולכך מוקי הי"ש
 סירוס' הני' ציכול להלי' ע"י הדחק דוקא כו' י'ס לומר לענין
 זה הוי הפקר ואיחש מה שלא ערפו הגייס שיחא נחשב שהיק
 לפי המנוון וכן יש לומר כונת הצ"ח כו' ויש להציא קלת רא"י
 מרצ קפרא כו' ואף דזה הלוי צרצרתחא צקוגיא דפי' אין צין
 המורד דבתוך ג' יוכל להחזיק צו מימ מיושב לאותה סקוגיא
 והכי ק"ל כו' עכ"ל מהר"ר ליב הני' וסון מכצודו לא ידעתי
 מה ענין כו' הפקר דתוך ג' או לאחר ג' להכח והחילוק דפי'
 אין צין המורד שצין הוך ג' לאחר ג' הוא אם יכול המפקדי
 לחזור צו מהפקרו ולהיות כאלו לא הופקר ומעולם אלל זה
 פשוט לכל החילוקים ולכל הדעות דצין תוך ג' וצין לאחר
 ג' אם חזר וזכה צו הוא עלמו הרי הוא שלו או מתורת זכ"י
 ון מהפקר או צתורת חזרה וכאן הרי צעלי סיי"ח עומדי'
 ולוח"י אין רלוני'ו ליתן כלום לאותו שקללו ממונו והמנוון
 שנעלם צלותו פרק צידס עדין הוא צידס וצדקתם ומעולם
 לא צח ליד אותו שקללו ממונו כדי סיזכה צו מטעם הפקר
 ואיכ האיך אתה מוכריהו לצעל המנוון להוליא ממונו מתחת
 ידו וליתנו לאותו שקללו ממונו ולא יחא אלל הפקר גמור
 וצפני צ' או ג' עדים ולא הוליא המנוון מרשותו אלל שאמר
 המעות סצכסיס יהיו הפקר וכסאתה צא להוליא המנוון מתחת
 ידו הוא לוח ולומר שאינו רול"ה ליתן וכי אתה יכול לכופו
 והרי צין צתורת חזרה צין צתורת זכ"י המנוון הוא שלו ועוד
 הגע עלמך שאותו המנוון כבר כלה או הולילו ולריכו' ואתה
 מחיי"צו ליתן מנוון אחר סוף דבר דין הפקר אין צנינו לכאן
 ול"ד כי אוככל לדלא וצתחלת ההשקפה עלה צדעמי לומר
 דעסס הי"ש הוא משוס דקתני צירוס' ואין מחסצין לפי
 נפשות ואי צדיכול להלי' צקל צלי סוס דחק מהיכי תיתי
 לחסצו לפי נפשות חא ליכא ספק נפשות כלל דאפי' המנוון
 יכול הוא לאצ"ל מידס צלי סוס דחק אלל היותר ח"ל צדעת
 רש"י הוא דקי' דציכול להלי' שלא ע"י הדחק ומקתמח אף
 שלא הלי' לא עלתה על דעתו קיסלס לו להנגזל לפי ערך
 ממונו דאי הוא הקיק אדעתיה לטלס להנגזל לפי ערך ממונו
 ל"ה מניח מלהלי' מיד הגייקות דלין דרך צניח להניח את

בלתס להיותו חצוד ויחיד צידי סוללים ומצלי סוס דחק וכדפרט"י
 צגמי טיגו"ה דר' אפי' דמוקי ל"ה ציכול להלי' ע"י הדחק אלל
 ציכול להלי' ל"ה אפי' חמר לא איחש דודאי דעת הצעלי'
 ליכך ולהלי' את שלהם מיד עוסקיהם כיון שאין סס דחק
 המונע אותם מלהלי' וצדון סירוס' דמזינן שלא הלך והלי' לא
 והניחו להיות חצוד ח"ל לומר קצרה רש"ל ז"ל דודאי דעתו
 לשלס ולכן לא הלך והלי' אדרצ"ח אם היה דעתו לשלס לפי
 ערך המנוון היה הלך והלי' דלין חדס מחצד חא שלו מדעת
 צלי סוס דחק ח"ו ל"ה צדעתו לשלס כלל ולכן לא איכפה
 ל"ה למיטרח ואלי' מנוון שאינו שלו וכן צא"ל להלי' כלל
 אין סס שוס טעם לומר דניחא ל"ה לאותו שלא נגזל לשלס
 להנגזל לפי מנוון דלין סס שוס גילוי דעתה לכך שהרי כל
 עיקר גילוי דעתה סל הנילולים לכצרת רש"ל הוא מקוס דעליהו
 דידאו רמיח מתי"ל ואלולי ומדלא חזלו גלי אדעתיהו דניחא
 להו לשלס לפי מנוון חת ח"ל לאומרו צאין יכול להלי' כלל
 ולפי דרכך אתה למד דלא ק"ל למחרש"ל ז"ל קצרת הרצ"ל
 ומחליט שהנילולים חייבים לפי ערך ממונם משוס דהר"ל
 מלי' עלמו צמנוון חצרו דלי"כ שהסכנתה ח"א יותר גדולה יותר ס"י
 ראוי סיחתי"צו הנילולים מטעם מלי' עלמו צמנוון חצרו ח"ו ל"ה ל"ה
 למחרש"ל חך קצרה אלל פליחא דעת רש"ל ז"ל מנני' ודברו נספתה
 מעיני דאפי' לפי קצרתו מקוס שחייצין להלי' את של חצריהם מלי'
 סייעיה דלפי ערך המנוון לכאן וחלל חיו"צ זה אקרקפתח דגצרה
 מונח וכן הוא החיו"צ על מי ס"ס לו מנוון ה"צח כמו על מי
 שאין לו אלל מעט ואפי' על מי שאין לו כלום החיו"צ מוטל
 להלי' את של חצרו צשהיכלת צידו ועוד עשיתו קומר קזמו
 דין השומרים דלמורי' קילתי השוכר חא הפיעלים ס"ח צחנס
 ושי"ס צשכר שחיה להם לקדם צרועים ומקלות ולא קידמו
 חייצו וכ"ת שומרים ע"י אחרים ומי שאינו קומר ע"י עלמו
 חא נמי ליתא דאפי' צרוחה אצידה ומעלים עין ומקתמח
 ומלהשיצה לצעליה אינו מנהמי"צ כלום אף שצבר על ל"ה
 להפעלס וכ"ת שאני אצידה שאינו מחוי"צ להחזירה אלל צשאין
 לו סוס דחק כד"לפינן מזההעלמת הך הלכה דמהרש"ל נמי
 איננה אלל מתורת השצת אצדה ועוד שנינו צמסתינו סוף
 כחר חמורו וחמור חצרו שלו יפה מנת ושל חצרו מלתיים
 והניח זה את שלו והלי' את של חצרו אין לו אלל שכרו
 ומוקי לה התוס' צהכונס דכ"ח סוף ד"ה אי נמי מצריח חרי
 ציכול להלי' ע"י הדחק וצצעל חמור גדול ג"כ עומד
 סס ומקתמח חמור קטן וחמור גדול צחד עניכס מיי"ר וסניחס
 יכולי' להנלל ע"י הדחק וכסס סצצל חמור קטן יכול להלי' אלל
 חמור גדול כך צעל חמור גדול יכול להלי' חמור קטן
 ואי כדצרי מהרש"ל נמי דלינו חיי"צ ליתן לו את שלו משוס
 דה"י לו להחנות תן לו את של וואני חלי' חא סלך דיינו
 חמאי אין לו אלל שכרו לית צלי אף צלל סוס חלמי מחיי"צו
 שסי' וסני שליטי חז סהרי אף צלל סוס חלמי מחיי"צו
 מהרש"ל ואין ספק סצצל חמור הגדול לא כפטר מהצצת
 אצדה סקטן צצציל סצצל סקטן סס כיון שהוא מתעסק צהצצת
 אצדה הגדול ועוד אין ספק דנהר היינו גייס וכי סיכא דצגייס
 מוטל על היכול להלי' אף ע"י הדחק לפ"ד מהרש"ל ה"ה צנהר
 וה"ה איפכא כי סיכי דצנהר הניח חלה את שלו שסות מלח
 והלי' חא של חצרו שסות מלת"י דלין לו אלל שכרו ח"ה
 צגייס ציכול להלי' ע"י הדחק ושלו סוה ק' ושל חצרו ר'
 והניח את הק' שלו והלי' את הרי' של חצרו דלין לו אלל
 שכרו שהרי כך הדין כיון שלא חמר לעלמי חני מלי' לא זכה
 צשל חצרו ואי' יולד זרות נפלח סצצלל שללו הגייקי' אלל
 הק' לצדס ולא פגעו צשל ר' מחוי"צ צעל הרי' ליתן ס"ו וצ'
 שליסיס לצעל הק' וצכסטרפו גס חא הרי' והלך העני צעל הק'
 והניח את הק' שלו והלי' חא הרי' של חצרו אין לו אלל
 שכרו שהוא ס' שליטי חז דיינן מפסיד ס"ו חת דבר שאין לו
 שחר ולי' דרש"ל מיי"ר צשאין הנגזל לצדו יכול להלי' אפי'
 ע"י הדחק כי אם צצצרת אותו שלא נגזל וסניחס יחד יכולי'
 להלי' ע"י הדחק אלל משכתינו דטקף כהר חמורו כו' מיי"ר
 צצבל ח' לצדו יכול להלי' חא שלו ע"י הדחק צלי סיוע חצרו
 מימ ק"ו הרשסותה צמקונון חן עומדות ועיק וכי אפשר לומר
 סיזכה זה צמנוון חצרו צלי סוס קבין וצלי סוס חנאי ואפי'
 דיצור צעלמח ואפילו כשי"ס סס תנאי מפורס חליטריך לחסומעי'
 צצרייתחא דרשאין הממדין להחנות ורשאין סקסנין להחנות
 ולדצרי הי"ש רצוכה הר"ל לחסומעינן דלף צלי סוס תנאי
 כה"ג חס נלקח דבר מלחד מהס חיי"צ' כולס לשלס ועוד דחא

דריצ'א עממיה דחוקים דשאני צן כרכום של ארעה מלכות
לכרכום של מלכות אחרת עיפ פירוש התו סם דכל מקום
שאננה מלכות עליהם הכל פרי דהינ איכיל ומתיירא' היו שלא
יתעסקו ורבי המלכות אורגת ודנה השודדים אלא אפי' לשכר
דריצ'א מרי דחמר לצבול יפ פנאי לכך אין פנאי יפ ראיס
לביד דהא קמן דלף דהקף למו ירלא דריסוך וכן תלום אבי'לה
ושהיה גדולה היא להם ואפי' אמרי' דאין להם פנאי ואפי'
דאמרי' לצבול יפ פנאי ונשילתי מקי מכות שכיני גזל ועריות
כפשו של אדם ותלום להם ותחמדם סיע דסרי' סימנו או
ליהא דנחדי' אמרי' ריב אין דורסין פירות צן נפשו צן
שלא נפשו נפיש ירתי גזל נפשו נפיש ירתי' שלא נפשו אלא
נפיש ירתי' ואיב אין לדמות המנון סעדיין לא קלמיה פין
השודדים לו לי'לא דעצרה ואיכיל סליה להם פנאי לנפשו
ולחפש יומר ולכך הלכו להם ואף אכ לא היו גולאים זה
המנון שלקחו היו הולכי' להם ולא היו מחפשי' יומר והראיה
שהציא הרב מהרי"ל לקטור עמנו של הרב מקאלייס והאיה
דשרדכת מקייס מהא ונסדי'ע מדברי מהרי"ק שו' קכ"ד אף
שלכאורה ראי' נכנה היא יפ לטוען סיעטון לפי סגרת התוס'
צפי' הבורס דדבור הכיל דפסי יפ לחייב לניול ג' התוס'
מהניול מחוז סחייב צדן וסחיי' אף דפרדכר פקוד סי'ג
מסיס דניול מחוז גמור לאפוקי גזול ואם סכנה רי'תמורה
מלאנו לאחרונים שהציאות להלכה אף שיש לחלק צין וסלס
מדעתו צעד חצרו לניול מאליו מידי פקוק לא ילאנו ועד
מאן לימא לן סכני'ל עי' בני העיר דילמא אם ליה אז צעיר
אלא שפרדכת לצד גם המלך לא ישאל ממנו דהאי מילתא
חדית לן מהרי"ק שו' קכ"ד דפי' בני העיר נכנה שפרדכת
וצדברי מהרי"ק חזין תיחא דקסי' הו' המהפפה אלא שלא
קביה פסק דלף דהיו המציבות הו' המהפפה אלא שלא
נשתתפו עמאכ אף שניולו בהשתדלותם ובהולאת ממונס אין
עליהם קום חוב וצאי' ד' דתפיקת בני רבגנצ'רי'ק פסק סלפי'
הקהלות שלא נכנסו כלל צככנה עדיין ולא נשתתפו עמאכ
כל עיקר אלא שיש לחוש קנס עליהם יעצור כוס חייבים
לכייס וראו שלא וקסי' לזוגם ולחלק צין הטעמים וצמיותי
תשו' פורס ד' תמונה צעירי' בלתי אף סרמא זיל הציאה
להלכה וכן סמנתי צמיו' חרפי' שיש עליה עוררין לא ית' האלכף
פה צאופן סדצרי' סצאי' קכ"ד סם עיקר והספא נחזי' אכן
צענין הגזכנים ושודדים סרגיליס צמונים הללו וסלבו מאי' או
מסכים מצעלי' השירי' אם האחרונים לריכי' לכייס' לפי ממונס
המנאל צאותה שסירא אם לא ונראה לדעת מהרש"ל הדצר
צבור שאין אי' מהשירא לרי'ך לכייס אל העסק' דטעמא מאי
קאמר רש"ל דמחצ'ין להם ממון' המוס סזס יכיליס להלי' עי'
הדחק וכליקסיס הללו סתם מוזני' אונס מיקרי' וכלל אין
יכיל להלי' הוא וכאותה סשכיני צוקו הפועלים הליקסיס הרי
זה אונס וצמרא ואמאי לוקי' גצרא להדי' גצרא אמר
רצ צליקסיס מוזין איצעי' להו ליקסיס מוזין ורועה מוזין מי
אמרי' לוקי' גצרא להדי' גצרא אי'ד האי מוס כפשי' והאי לא
מוסר כפשי' ומסצרא האי מיי' והאי לא מיי' הרי מוצאר סכאסר
הליקסי' הוא מוזין מיקרי' אונס וכל אונס אין יכול להלי' אל
הוא כדאמרי' צקוגיין דלבי' גצי רועה סחני' עדרו וצא לעיר
ואף מהרש"ל מודה דאין האחרים לריכיס לכייס להם לא פס
גצן זילתי סצרת הציח שהוא ימיד צדצר זה ואפי' אם היה
הדצר מפורס צירוש' לא היינו קומיין עליו כיון דצמלמודין
מוצאר הציבו כ"ס דלפי' מהללא לא היהמר צירוש' ואין סם
רמו וזכר לפי' הציח וגם אין סוס טעם צדצר כמו סחארככו
וודע עי' מהרי"ק צצאי' דלפי' צדיני' ממונות אין לנו לומר
קיס לי' סכני' ימיד פוקוס סכל חכמי' יכרל חולקין עליו
ועל ידו סחויקו אחרוי' פוקוקיס זיל צצצצותיהם וסד מוהרדצ'ו
הוקי' סלפי' צכני' אין לנו לומר קיס לי' פוקוס סכל חכמי'
ישראל חולקיס עליהם ואפי' אפי' צצל ממון מוחזק מניקרה
אין לומר קיס לי' צכני' קיו' צצני' מוחזק מניקרו אלא עי'
הפי'קה דאין צצצצצו כלים דהי'ל תרתי לריעוהא קצרי' ימיד
והפי'קה לאחר כני'ל ספק עאכיו צצא לרזילא מיד המוחזק
הראשון צצצרת ימיד דאין ציד נוקקין לו צאופן סדצר צבור
צעירי' סכל בני' השיירא פטורין מליקייס להנגול יכאסר גזר
אומר הרב הפוקק מהרי"ל כרו' אפריון ממוני' והנלפי' כצצתי
לצי' הירש צן לאדוני' מיי' כמורארי' יעקב זלמיה תורה צללמוסל
כ"צ מרחוקן הקיו' לפי'ק' ליסא סצמדינה פולין גדול:

צרייהא דמחצ'ין לפי' ממון כו' דינא קהני ואף אם יפ מסרצין
צאותה סעצ ואיכס רוליס לחסצ לפי' ממון כופין אומן כונו
סכופין צכל היקוני סרציס וכמו סכופין צני העיר וצני סמלר
זאי' ואילו לטעמו של הי'סיס דמדלל סרחו להלי' אמדין
דעתייה' דיחא למו לסלס לפי' ממון הגע עמך אם צאותו
פרק צאותו מקום אמרו צפירוש' שאין ראי'ס לסלס כלל להגזול
היחכן לומר אמדין דעתייהו וכ"ס אפי' דצמארו צפי' צאותו
פרק דאין רלונס לא להלי' ולא לסלס דפטורין איכ צפל דינא
או צמקתו או צכולו סיהו כל אדם אומריס כן וכיון סנהצטל
טעמו של הי'סיס אסוצה ארחה טעמו של ציה זיל סכי' סכיון
סכולס צככנה ואין יכוליס לצרות הילכך מחצ'ין לפי' ממון
ועיכ האי סכנה לאו סכנת גוף או נפש היא דדמתי' לפודה
את חצרו מן הסציה דהא צהדי' קהני ואין מחצ'ין לפי' נפשות
הרי צהדי' דהירוש' מיירי צאין סם סכנת נפשות כלל אלא
עיכ האי סכנה סכנת ספקד ממון הוא והנה צגני' מוצאר
קתירת זה דאמר רצא מלן דנשחכח צצ' דרס פרע מנחא
דעלכא אצל אריסא אריקותא קא מסיק ואמר רצא צר מנחא
אצר מנחא מיצטו והני מי'לי דצורלל וכרגא דהאי סהא אצל
סחא דחליף יארי'ל ויסי'ס מלכא חליף ומכאן פסקו העיקרי'
דאין אדם נחפס על חצרו אלא צמס המלך ומקום דינא
דמלכותא אצל צאוכס אחר לא אעפי' סכניסס הנחפסוצצציל
מי סנהפס סניסס צמדיני' כמו צר מהא אצר מנחא ויד סאכס
סולמט צכניסס כיד המלך המושל צמדינתו וסלי'ס על כל
אנסי' ואפי' אי' לאו מקום דינא דמלכותא ליה מהחייב
אומן שלא נחפס לסלס להנחפס וכלל גדול יפ לנו אין לך
נחפס על חצרו וסיהיה חצרו חייב לסלס לו אלא צמקיס
ואי' אפילו אמרו השודדים צפי' צצציל לרצון או סמנען סדרו
פטורין לרצון וסמנען צין סחי' לרצון וסמנען חייבין מן הדין לאורו
סאכס וצין שלא היו חייבין וצ'י מוכח מהירושלמי דסוף הגזול צמרא
דפרי' אמתיה' דקהני הגזול קדה מוצרין' וסלסוה מסיקין אם מכה
מדינה היא אומר לו הרי סלך לפניך ה' אם עמנת הגזול
חייב להעמיד לו קדה אי' יוחנן והלא אמרו אין הקרקע
נגזלת ולמה אמרו חייב להעמיד לו קדה קנס קנסתו הרי
דעסקתו סהי' צאכס סלונס סלא כדן וסכס צפי' עמנת
הגזול ואפי' אי' לאו דקיס קנסו לגזול ליה מוחייבין ליה
גזול וצמצרו חייב לו קיל לריציל אי'ל נחפס על חצרו
וחייב ליהן לו אלא צצרכיון וגלגלתוהא ארטון וגלגלת חוב הוא ואפי'
הסם דוקא ממון' דינא ד' ודכדאי' צמלמודין הא ללי'ס לא וכי'תי'
פסקו הפוקוקיס זיל ובוד כלפי' דדצר ה' תלמוד ערוך הוא
צפי' הזרוע והלמיס דקבי' עי'ל הרי סאככו צית סעלך גרנו
אם צצוצו חייב לפער ואם צצצצרות פקוד מלפטר סלמי סתם
דקמסצרת' ליה ופי' רשי' והתוס' דצמקוס ז' הניח לו המלך
סאר ממון הרי צפי' דלף סהרי'ס צצצ'צ צצמקיס מה סלקת
מחצ'ונות ומצקרות סיה ליקח לו סאר ממון אפי' אמריין
דאם הוא צצצצרת פקוד ואין עליו קום חייב ואין להקשות
מהכא לנאי' דקיי'ל דאי'ל נחפס על חצרו אפי' צצצצרו חייב
דכא צצית המלך מיירי ומלכא לא סרס אלא סרקות צידו
לחפסי' אי' על חצרו וזה קוהר דעת סצני' צכל מכל כל סהרי'
המלך סלי'ס ומוסל צכל סככסיס והרשות צידו לקמס וניולו
עי' זה ואפי' פקוד סלה וזו ודאי ראי'ס שאין עליה תצוצה
ומניאל כדחם טעמו של הרב מקאליי'ס סכצצ סזת מלי'ל עלמו
צמוון סזת כצגגה ילאז מלפני סלי'ס סלא נחצרו דצריס
הללו אלא צצוצה מעשה צידיו ולא צניול מניאל ככשר יפה
ססיג עליו סיה מהרי"ל הני'ל ונרדק יוכי'ס סכצצצצרו הוא עלמו
כליס של אחרים חייב מעטס מלי'ל עלמו צממון חצרו אצל
צירודק הירודק אחר הירודק להלי' הנרדק וצציר סלי'ס של
אחרים אף דהוא פקוד מחקבת חכמי'ס לא אסכחן צמלמודא
ולא צציס פוקק סיחיי'צו אס הנרדק אף דנודלי' כיחא ליה
לנרדק וגם ני'ל עייכ ואין לומר מסי' דהתם איכא סכנת
נפשות סצרי' אפי' אכור להלי' עלמו צממון חצרו מלצד
שהקצרא זרה צצצצמה לומר סלכך ני'ולו סאחרים לפי' סמלאו
ממון של אחד מהם וזילי' כן סיה נחפסין יומר ואיכנת כדי
אפי' לחזיק ממון כ"ס לחוליא ממון' סאני' אומר מהייראין
היו סלא יפיקוקס מוצרי' דרכיס סחולכיס וסצ' וימנע'י מכל
וכל ודכתן צמקי' עי' ומי'הי'ן לה צכצצות וצכנת דוכמי'
צילכת סככנקה לעיר צצצת סל'ו חצית פתיח'ס אסרות צצצת
מלחמה אלו ואלו מותרות וצכצ' צ' דכ' מפרי'ך לה סחסי'ל רבי'ר
סכצצה כרכוס ונשני' עלה חרי' סיטי' ולא מיצעי' לסיטי'א

שאלה קלב שאלת ראונו צצא על אסת אי'ס ומחזר צצקור
ואסו

ואשפו חנוכה עתנו גם וליהן לה כהונתה כדל"י צדיע עכתיך
 נחמי לומר נשקט הדבר ולא נלמד לכוח אים כי ינוק את
 חקם רעהו להוליל את אשתו בגו ואפי' צנומד לכה"ת אינא
 פלוגתא ובגר טדע"ד צמקום פלוגתא לא כייפינן ואף לדברי
 האומרים דבוסין לגרם צנומד לכה"ת אין זה ענין לכ"י דברי
 חדושי האגודה בסניח הרב רע"א אינם ענין לכאן דהתם צרועה
 זכות ועוזק לכך ועמד צמרו ועממם סכתה צבל האגוד'
 דרופה זכות יאצד אין וקושו לא יחיה זידו לפדנסה ואף
 שאף דעמי טוחה צממם זה עשה נידון על קס קושו כצן
 קורד ועורה דמידוש הוא ולא גמרי' מיניה ימי' אפי' לדברי
 האגודה אין הדברים לעורין אלא צמוזק לכך ולענין הא
 לריך גיב התראה אפי' לדעה צבל האגודה לא מייצגה לענין
 הכרעה ולריך התראה דלא יחא זה האור מעצרת על דת
 להסקי' כהנה"ג צמ"ח התראה כדמסקי' צפ' ארופה והדברים
 קיז זמח' המם דלהחזיק ממון ומקולי כהונת סמיט צבל מקום
 לעפ"כ לריכס התרא' הכא דלמוליא כהונת מיד התעבל פלחיו
 דלריך התראה ולא עוד אלא דאף אם רלוונה לללה צבל
 בתורה אין כופין אותו כלל לגרם אלא אחר התראה דלא
 יחא איקורא קל ממונא ח"צ צמ"י אף לפיד צבל האגודה
 ואף עשה אין ריד לזמח' צבל האגוד' דההם מיירי
 צמוזק אריגל כצך ועוד דלא היחה כאן התראה ועוד שתי
 סבי צמק' ורולה לקבל עליו דברי חזרות ואפי'ו אם היה
 מומר גמור אם לא כפואו עד קסצ לדת ישראל ודאי שאף
 האומרים לכוח למשומד ידו כיון שלא כפואו צעודו צהנרהו
 כיון שחזר צו קוצ אין לכופו ומיכס צרועה זכות קצח לשז
 צמנונה שאף צבל האגודה מודה שאין כופין אם לא צמעבר
 על קנולו עמם וסמי' ודבר פקוט הוא שאף לך דבר העומד
 צפרי המנונה וגם חוזר לכשרותו לכל דבר חבץ כסיקבל עליו
 דברי חכמים לקוצ צהקוצה סלמה קוף דבר המעשה צמיד
 ליתן גע הוא סלא כדן ועמיד ליהן את הדן ולחיות הדברי'
 צדורים וגם שאני קרוד מואר לא הארכתי וכלום כנפס
 הלני אשכנזי קיט'

שאלה קלד היה נכרו אד"ס כמספס הגיבני ומכתבו

התאור על אודות אשה אחת בגונה י"ג
 טנים ופתה מקרוב נתקבל עדות עד אחד צאמטרדם וז"ל
 צמונה הלחא כחדל היכא וחתא לקרמנא חיקר כמר ליב צר
 יעקב מעיר אורסקיין והעיד צמיס צאליריע וז"ל כמר זיקקינד
 צר יחמק אייזיק מעיר אנטבאך אין ארויט גיגאנגן צהמנה
 קופין אין וואלד אין קפה פין אנטבאך אזוי האט זיין חצר
 ארף אים גיזארט אונד ער אין ניט גיקען אזוי אין דער בלב
 גיקען חאס צי"א אם העיד אין גיוועזן אזוי זענין זי"א גיגאנגן
 זיכין אין וואלד אונד האצין איהם ניט גיפידן אזו האצין זי"א
 גיעערהקט אז ער אין נהרג גיזארין פין ד"א לרפמים אזוי
 האצין זי"א לזאין זיכין תוך היער חכט פאג דער האצין
 זי"א איהם גיפידן אזו אין פער אן גיצינדן גיוועזן אן אין האצין
 אונד די אריגן זענין גיצינדן גיוועזן פין דעם אורג פין ד"א
 גלגנים אזו זאצין די לייט איהם דער קענט אן אלי מלצוטי'
 וואס ער האט אף גיאט וואס ער אין גיגאנגן דריין אינד
 האצו ארוד איהם דער קענט אן אין קיען רוקס ארף דעם
 קאפ ער האט גיהאט אזו אין סניט ארף דעם טעערין אזו
 האצין זי"א אים דער קענט אונד ער אין דער שאקין גיזארין
 כל תריל טעעתי מפי גרסון הענווילר ומפי במואל הידלסקס
 ומפי יוקל טוצהקט אז זי"א האצין איהם דער קענט כו' זי"א
 גיעערין להצבנות דקי"ק צי"ג וזה זמן י"ג שנה צינוי חקפירה
 היה הענעט תריל גם נקצר קס עיי אכסיס סמלאו איהו ציער
 ותפץ נקצר טמח סוגנה כדה וכהלכה היום יום א' כי"ז חשון עית רלין
תשובה תיחה קא חזינא חיד נקהחא העיין ולא מלאה
 חאשה עדוה על הדיגה צבלה ז"ג קנה אצדו
 עד היום תריל כיון שאמקום קרוב וידוע לנו והדבר מעוררם
 לפי"ד העד הלז וקחם אשה דייקא לאשכוחי פת"ד דתשעה
 צה לפעלמא ומה כשהנה ענוכה זו מהיותה לה אורח ככסיס
 סודקן לחפס ולחקור צטצע חקירות עד מקום שהיד מגעת
 ור' יריה חקירות מליקה כהצ מציד של ק' צי"ג מודיע כל
 אשד נעשה ולינה דבר זה לחכמה שלמה הוא צרוח צינתו
 ידוה וחקור מן האשה היקצי' בקרצ מנחמו אם יש אינה
 מענה צדבר ובעיקר הדן סבי מעבית לפמוך על דעת העי'
 דבניחוד מקום הללקת הוי קס מוצהק צינתר היה צביר סאוור
 הצד בר האט גיהאט אזו איין סניט ארף דען טעערין עשירושו

סחיה לו כנוו פלע על המלח קומיין עלץ לעכ"ד אי מואל לא
 אוריא דעיב ליק העי' דהוי קי' מוצהק צינתר אלא צמיח
 מקום האצד ההוא צרלשו או צקושו או צאלנעציו דהרל
 כנקצ צלד אור פלוני' אצל צאינו מיחד אלא האצד ולא עקי'
 האצד אינו אלא כאוור נקצ יס צלד הינה פלוני' או צסיטה
 פלוני' דלא מנהי בגי' וסיה הכא אלא שאפסר ללד' דכיון
 קלוחם האכסיס סמלאוהו קרוג ורלו צו הפליעה סחיהה צמלמו
 ואצרו עפי"כ חכירותו מקתמא צחיותו צמיס יודעין אין צליחה
 מקום מלח היחה הפליעה שהרי רגילין ומדירין אין עמו
 ונקמהנה צלותו מקום והמלח שהיו יודעין ומכירין צן צלותו
 האיש האצד ונלחו הפליעה צמלח האיש המלח הרוב אצל
 לא מפני שאנו מדנין נעשה מעשה על קמך זה צלצד ומיט
 חכום מהרי"ט אריליין לקמוך על קימי מלצוסי' כי רביס האנה
 ועיב ליה לשאלה אלא צא' או קניס אצל לא צבל מלצוסי'
 כדעה מהרי"ט ולי"ק לבצרה זו דעה מהרי"ט שאדווא ודעה
 מהרמ"ט כלע"ד קלא כיון יפה שאין ונודו מהרי"ט שאדווא ולא
 מנדון ומהרי"ט רלוה לביד דשליה קרלוהו קורם הפליעה צחוד
 הספינה צלוהס המלצוסיס ואח"כ מלאו איס' א' מוטצע צמיס
 צלוהס המלצוסיס ההם הוא דהוי חשקה רחוקה לומר שהשאל
 כליו לאחר צלוהו סרק צלותו מקום סכנה כי אין פנאי להשאל
 אצל צמיד קלאחר סמנה ימיס קלעלכ אורו האיש מן הפין
 מלאו א' לצוק צכליס יודעים להאיש הנעלם ממונו מאל ליינא
 לן דלדעת החוקסיס לשאלה דלא ניהוש נמי הכא ועוד אפי'
 חוכך צנדון סלפנינו קיער' אומר סנהרג מן הלרפה"ה שהם חנפי
 ריבס ולומתי' עכ האשכנזיס לסלול סלל וללוד' נפשות וחס
 שוציס מהם גפסות יס לחוס שהשצאים הלרפמים כנלוהו
 להיודי הנעלם והפסימותו כל צגדיו ונלצוסי' כדרך השצאים
 ונכרן או נתנו המלצוסיס לאחר וואו הנחרג ואוקו הידו
 הנעלם תוליו חקור ציקי' לחלמס לצוק צבוי' חצות כדרך
 הסצווי' ואפי' אף ועדרי' מהרי"ט אין רלמי' לנחן סלפנינו
 ובלע"ד למולח לה תרופה מלוותה סבי התיק' צסס רית והכסיונו
 עמו הרצה ראשונים ואחרונים ז"ל הלכה למעשה דבסקט טנד
 ג' תולין להקל ואף הוועפקסיס צהיתר זה לחוד קומיין עלץ
 צנמלא סלס והרצ מהרי"ט צפרט זה נראה כקוהר עמו מהפ"ר א'
 לתבו' אחרת שצתבו א' כי דלא מיקרי קיס וצאחרת נראה
 דמחשיצו לקיס אמנכ יס לייטצו צמעט עיון ודרך כלל רצו
 כונו רצו המכסיונים לדעת ר"ת קסקה תוך ג' סתולין להקל
 צנמלא כלס מיהא ובאן הרי מאל סלס צגשו אלא קיורו צו
 חלים וגם לא רלוהו הפוח שהרי לא כזכר זה צעדותו של
 העד ואין לנו לחוש לחמויר ולהוסקי' דברי' לחומרל מלצנו
 כמי' ז"ל ואפי' יס לנו לומר שאף סנמלא סמנה ימיס אחר
 העליונו השצאים חמויקהו מי עד תוך ג' למליוהו ואז הרגוהו
 צאופן סנמלא תוך ג' ימיס להריגהו דקי"ל מעידין עליו צבציעה
 עינא לחוד ואף שהצד המעיד הגיד שהחירותו חממת הצבדי'
 והפלע סנמלאו יס לומר דבוכותו סמי' אלו הסיומי' חכירותו
 צבציעות עין סהוא הוא היודי הנעלם וכמרס הרמזין ז"ל ע"ש
 ויבר יוקפ' את אחיו סעיי הגדכס סהס מלרץ כנפן הכירס סהס
 אחיו צודאי וכצרא זו כהצק צמיס צתשר וקלמ דייקא חבי
 כפילה לשון העד צלומור כל תריל סמעתי מפי פ' ופי' אז
 זי"א האצין אם דער קענט כו' ספירוכול תריל סמעתי מפי
 פ' ופי' סהס חכירותו כו' מוטצע סחכירותו צבציעות עין עיי
 הסיומיס תריל ועוד יס למולח לה פתח תקוה דאף הקוצרים
 דחייסיין לשאלה חיינו לשאלה דרביס רלוני סזה הנעלם השאל
 כליו לוי' שהוא מצבי אדם אצל לשאלה דיחיד רלוני קיס' לו
 פלצ כמותו להא לא חייסיין' ובאורה סאלרו צפי' גיט דקפיצ
 דאף דחייס אצי' לנפילה לנפילה דחד לא חייס ופי' סס קציס דלא
 חייסיין דנייסק' צי' נפל ויוקפ' צי' מלאו ויכ' הוק' צפי'
 חאשה עליו דקי"ו צדיה למאי נחוש לה אי לנפילה כו' וי"ל
 דהתם חייסי' ננפילה דרביס אצל לנפילה דיחיד סיפול מיוקפ'
 צי' ונמלאו יוקפ' צי' אחר ודאי ליה עכ"ל חרי דלעני' דלמרי'
 צגמרא דחצי צר כנאי וכנאי צר חצי צמוחא סכמי' סוצח'
 ואצי' צבלמא חייס לנפילה אפי"ה לא חייס צכחי' אף אכן
 יעאל דאף למאן דחייס צבלמא לנפילה דרביס אצל לשאלה
 דיחיד ל"ה ואף דליקורא ממונא לא ילפיין הא כהצו קסי'
 והיו' דילפי' ספיר איקורא דלא תוזק ממונא דתוזק
 וצודאי אין קצרא לומר דאי קיד דפלע צמלה לא הוי קיען
 מוצהק צינתר תריל כי תוזק דאיכ' מאי עוכה' רצח מנחמו
 ספרי דסקי' צמוחא ואגזי' צהו רצה צר אצוה זחי דעו קסי'

קני' חלל. היבא דפליגי חיטאו לחודייהו חזל לא כי פליגי נמי לחודייהו אחרייני זהדייהו כדחזי' צערי פקחים צפדי הצדלות כילד אצ"י אמר יקוניה ורצא אמר יקב"ז והילכתא כרצא וכי התב' נשום אמוראים אילפריך לניפקק ופיהבי אייתיהו לאצ"י ורצא לחודייהו צמשה שנו' כי היכי דלכחורה לא לימיה חלל אצ"י ורצא 'לחודייהו ותיקי' הילכתא כרצא ומכ' כללין דיעיל קג"ס ואי אייתיהו צטקים לחזין הויל פלוגהא דאמוראי אחרייני זהדייהו ולא קם לה הילכתא כרצא ומיילא מכה כללל דיעיל קג"ס אצל השהא דאצ"י ורצא תרוייהו כרצא קסיה לחידך גיקא אי קיד דלחא הילכתא כרצא לגצי ר"ז הויל לאתויי פלוגתא דאצ"י ורצא צטקים לחזין ולחוקמיהו תרוייהו כרצא כי היכי דליתוי ר"ז יחיד לגצייהו ומדלל עניד הכי קימ דלא מוכרעל ליה הילכתא כמאן וש"צ ראייתו צמטות הרחש על הכולל זן מלול טב' צהדיא דרצא ואצ"י צפולגתא דרצא ור"ז קנפלגי וכיון הילכתא כרצא לגצי אצ"י ומיילא הילכתא כרצא לגצי ר"ז ואיכ דרצ"ו זיל צמטותה קוהרין דרצ"ו צפסקים ולא היה לי פנאי לחפש אס דרצ"ו צפסקים אס החחרונים ועבי' לריבין אהו לייקצ טלל ימיו דרצ"ו צפסקים קתירין מאליהן כיון דבדלמי הילכתא כותיה דרצא צהסיא דלתרי יחמק ליה וכמ"ש זיל קם צלותו מקים תוב היכי ניקפקא ליה דילמא הילכתא כר"ז בלישנא צהרא ה' ודאי לאו הילכתא כותיה דהא צהך מילתא גושא קהיא לא מוחזוהו ושיירות מלויות פסקין דלא חיישין לתרי יחמק ועל כרחו לריבין אהו לחילוקו של הרחש זיל גופיה צמטו קטייה של מפלול שכתב לדעת הר"ק זין גג פאפער לכה"צ אחר וצין מיתה קהיא צענין אחר והך דאחרייני היל וצה חזוק צפסקים אסר יקודם צהר"ק קודם הר"ק זיל וצוה מיעבד דלא תיקטי אס דלמרי' צפרק אלו מליאות דכ"ז ע"צ ואי קיד חיישי' לשאלה כי מלאו קשור צכ"ס אמאי קטר כיחוש לשאלה והא לפי דרכו לשאלה כי חאי גוונא קהיא סמות האשאי' והשואל סוין ל"ח חלל דשא"י גג כיון דאפטר לכה"צ אחר הוה לן למיחש אפי' לשאלה כה"ג :

ואצ"י תוה על התוס' זיל מתי קיל אצ"י האיך מוקים למסכתו דילמא כ"י ימיה דאמר כגון סאמרו עדים לא חמטנו חלל על גב א' או כרצ אפי' דאמר נקב צד' אה פלוניה דאך דמרי' ימיה ור"א ליכא הוכחא כמאן קיל אי כרצא אי כר"ז לחוקמיהו עלי קאי זין אשיירות מלויות זין אשאינן מלויות זין אמוחזקו זין חלל יחזקו חלל אצ"י מתי קיל לתב' כמאן מוקים לתב' ה' איכא הנך תרי לחוקמיהו דמלי לחוקמי' מתכ"י זהכי וצלא אמוחזקו ואין שיירות מלויות ואפי' צענין דלמרי' עדים כ"י או נקב וכ"י וי' לייקצ צדוקה ואין צידי לחאריך כי צמילת רצה איני כותב ולא ה"י לישות לעיין צמחרונים זיל אס הרגישו צאלה או צמחת מאלה כי מעכ"ת אומר שהדבר נחזק מאוד והכתב הוצא לי ט' ימים אחרי כתיבתו ואני טרוד צעניינים רצים וגדולים עכ"ז פניתי לקיים דצ"י מעכ"ת נוסף על המלוה רצה צמחרת המגונה סנעטויה עליה מפי כפרים וקופרים ומיילא לדמתי מדברי התשו' הלכו של הר"ש זיל ענין הויעל מלאד לנדר שפכינו והיל פתח פתוח לריחת טב' הרחש צקף התשו' השכ"י של מכולל וזיל כי נמלאו הרוגים ואין דרך כ"י ללל מוליבין אותו למוקם יחוד ואורגין אותם הילכך לא שכחי שייריהו ולא מוחזקו עכ"ל וכתיב עתה מה שיש לפלפל ולקרקק צה"ה ז' של הר"ש ולעמוד על עיקר אישית שלה וזה לי עשרים יומם קנה ויותר שהלכתה צדצ' הרצה כמותה אללי צמקים אחר וגם החחרונים הרצה לווחו זה מתי נקטינן מיתה דאפילו ציוקם זין סומען דחיישי' לשני יוקם צ"ש מוקד דליוו ק"י מוצתה היבא דרצ"י לן קהיה צמקים פלוני יוקם צ"ש והוא אחרת דלא שכחי שיירתא ולא מוחזקו לן צאהר דשריא איתתא לכיע וצניד כך הם הדברים שהלך ציער והוא מקים דכ"ש שיירתא ממנה מירא ופחד של הרשעים שצעת חירות היה וצעתה חירות אמרי' צהדיא צפ' חוקת דלא שכחי שיירתא והמחזיק שלל צפניו לא הויל חוקה ולא ע"ד חלל דקתם ימורה וגלילי כשעת חירות דמיי והך אחרת שפול ע"ד חלל דקתם ימורה וגלילי כשעת וגלילי דהוה ענת חירות ואין שיירות מלויות וצויה ציער הוה סמללותו קשור צאילן ואיכ כמכ"י על רוסס המלח אף שאינו קימון מוצתק ולא חיישי' לאחר כיון שלל המוחזק וגם אין שיירות מלויות וזה כדאי להתיר אפי' צ"ה היכר הצגדים וכ"ש צלירוק היכר הצגדים דלית דין ולית דין שלל תהא מותרת חלל תרי

לך קו' רש"י ותוס' דהיכי פסיק איקורא וממונא ולי' הידולם דפסיק איקורא דלא מוחזקו וממונא דמוחזקו ואי קיד דלאצ"י דחייק לתרי יחמק הויל כהמוחזקו א' כרצא עופה ופרכה על הדרוק איז לכיע אין כרצא לומו דשכי יוקם צ"ש שלל מוחזקו יחא דינס כהמוחזקו ועוד קהרי' כ' התוס' קם צדיה יחמק ריק גבוהא דאך אצ"י מודה צלא שכחי שיירתא ולא מוחזקו דליח מדהנן כל מעשה צ"ד תרי זה יחזיר וההיא דליחמק איירי צכחי שיירתא ולא מוחזקו והיינו קטוי' דרצ"י זירא צטלהי פיק דמליעא וכמ"ש התוס' קם צפירוס וכ"י קם הרחש וי' ויראה לי שכ"ש אס מוחזקו אעפי' שאין השיירות מלויות דיותר י' לחוש סאמו מלווי צעיר עזר דרך קם ואפילו צמקום שאין השיירות מלויות ממה שחוש קצא אחר מעיר אחרת ועבר דרך קם ואפילו צמקום שהשיירות מלויות וכיון דלא איפקא הילכתא כ"י עזדינן לחומרא ולא מהדרינן גיטא כ"י חלל צמקום שאין שהשיירות מלויות ולא מוחזקו אצל צמקים שהשיירות מלויות ואפי' דלא מוחזקו אי' מוחזקו אפי' דאין השיירות מלויות לא מהדרינן כלישנא צהרא דרי זירא עכ"ל והיינו נמי דצ"ה דלאצ"י כמו שכתב הטורפת לעיל הרי מצוה דלאצ"י נמי אף דחייק לתרי יחמק עימ' לא מוחזקו אינו כהמוחזקו אי' הצנח לדינא דשפיר ילפינן איקורא דלא מוחזקו וממונא דמוחזקו וכי היבא דמוחזקו אף צמוחזקו לא חיישין לנפילה דיחיד היה צמיקורא צלא מוחזקו מיתה ליה לנפילה דיחיד ואך רצא לא פליג עליה דאצ"י צהך כרצא חלל דרצא מדיעא דאך לנפילה דרצ"ס לא חייק אצל ה' פסיקא דרצא לא פליג אהך קצרה דאצ"י והרר צרור הוא לרגיל וצ"י צדרכי התלמוד שאין לו לחדק ולצדות מלצנו מחליקת זין חנאים ואמוראים כיל צמקום וצענין קסם חולקים צודאי לא זולת זה ואם אחד מעיקרי יקודי התלמוד וכן מוכח ממש התוס' צפיק דמליעא צדיה חיישין לשני קוירי ואי' לרצ הונח האיך יגרס כל אדם את אשהו לרצו דליו עוכיה מהוכו כיון דחיישי' לשני קוירי וי' כיון דלא מוחזקו הוי ספיר עוכיה מהוכו עכ"ל הכי מצוה דאך למאן דחייק לתרי יחמק כל זמן שלל מוחזקו אין כמו י' כהחזקו וזה צרור ואי' היכי מדמינן קאלה דיעד קהיא צכונה קואל ומקאיל לנפילה קהיא צלתי כונה מאצ"ד והמונא' נמי צהיקה הדעת היל צל לו כדאמרי' צעלמא שלסה צאין צהיקה הדעה מליאה כ"י וי' כיון דאין דעת וכוונת שואל ומקאיל תלמי' כלל צמקיה, הוה שוה ארוס. צמלמא הדר היל כשלל מדעת חלל צמקרה ומכא למינח לה מההיא דאמרי' צפ"צ דצבורות ד"י אפולגתא דר"י הגלילי ורצ"ו צילאו קני זכרים כ"י אמרי' לר"י הגלילי שומעין ליה דאמר אפטר למלמ' צידי סומים וכ"ש צידי אדם ורצ"ו צידי סומים אמרי' היל למלמ' צידי אדם מתי וקיעי למיפקט וממלא מכוון זין סתי עיירות סתינן מציאות קהי עגלוה דרי אליעזר וכי התוס' צדיה אפטר למלמ' ופר וקשה לר"י היכי פסיק וממלא מכוון זין סתי עיירות ה' ע"כ נהי דיבילין למלמ' כממכווין למדוד מיע לרצ"ו היל קהיא הדר ממונא זין סתי עיירות דמנו צידי סומים הוא סומעלמו של קם מתחלה וצפיק דעירוצין דיה צד"י לחי הכולט מדופנו של מצוי כ' התוס' וצ"ה וקפק דצריחם להקל דהא אמרי' צמזוריק קפק קרצו לו קפק קרצו לה דאמר וכיחזי הימינייהו קרי' וכ"ה כצצלו כתיב צצה א' והא היל למלמ' תהם נמי הוהיל ולאו אדעהייהו לצא צצה א' הוה כצדי סומים הרי שלק צדצ' הנעשה צידי אדם צכוונה מכוונת חלל שאין מכווין לאותו ספרס הרי הדר לענין ספרס היל כחילו נעשה מאליו צידי סומים היל צניד אף סממכווני' זה להשאל ולזה לשאל לענין ספרס הרוסס קממלא הייל כחילו נעשה מאליו והדר הוה ליה כפילה דחד דלא שכחי לאצ"י ואי' כיון דלהווק' אצ"י בלישנא צהרא דרי זירא וצהך פלוגתא דתרי יחמק ע"כ הילכתא כרצא דאמר לא חיישי' לתרי יחמק דהא אינה צכלל יעיל קג"ס אמאי מקפקא ליה להראש' לעיל סמל הילכתא כלישנא צהרא דרי זירא ה' ודאי לאו הילכתא הוא דהא רצא פליג עליה וי' כצ' כ' התוס' קם צטקים לחזין חוקמיהו אחריתא לאצ"י דליתו נמי מוקי לה להילכתא צצ"ה דין ואי' צהתא קהיא טפי מתי קמפקא ליה להראש' ה' קיימי ליו רצה ואפי' ורצא צהתא קהיא והויל ר"ז יחיד לגצייהו וי' דצמלמא אי קיד דליח לחוקמי פלוגתא דאצ"י ורצא חלל צפולגתא דרצה ור"ז ומיילא היל הילכתא כותיה דרצה דהיא דלתיב לא מייית תלמודא צצקים לחזין ה' פלוגתא דאצ"י ורצא כי היכי דלא יענא דלא קאי כללל דיעיל קג"ס אהא עשום דכללל לא

הרי היא מותרת להנשא כשאר בנות ישראל הפטורות והכלעיד כחצני לצי אשכנזי קטן

מקאזאל אשר במדינת איטליה

שאלה קלה הגד תוגד לרצני העיר בלחישת פרצי ידידיה לוצה קדש מרת גוטלה הלמנה בת ר' חיים נוריילו דרך שמוק זה עשרים יום ויגן רצני העיר קרובי

הם העמידו ציד לחקור הדבר וז"ל קבלת העדות במופת תלח כחדל היכא יתצין כחנא צי דינא לחתמיני לתהא כד אחא קדמונא ר' משתה הכהן ולחר שבגרו עליו להעיד כל מה שידע בלמנה מה שכתתה צין ר' ידידיה וצין הלמנה והעיד איך יום א' לפני עריה שנת תיב ככנס לבית ר' חיים נוריילו ואח"כ כונן עשה קצין צל ר' ידידיה הכיל אשר כבר נקוי אשה והיה נדבר עם מרת גוטלה ע"ד ציחה לקליחות ודברים אחרים וציד ר' ידידיה הכיל היו שתי מצעות אחד המצעות ואחד משער הסוק ומרת גוטלה אמרה לו שיראה לה המצעות ור' ידידיה תוליה המצעות משער הסוק ויהו ונתנו בלוצה קטנה של מרת גוטלה הכיל ואמר לה תרי את מקודשת לי ואינו זוכר אם עוד אמר לה איזה דברים אחרים על עיני זה ורצני משתה הכוכך ע"ל אמר לו אלו היה המצעות קוצה היה מקודשת לך להיות שני עדים כאן ור' ידידיה הקצין שהמצעות אינו סוף כלום וכו' צל ר' יעוצני וגורנו עליו ככיל להגיד בלמנה ונה שידע צענין הכיל והגיד איך נקרא ללכה לבית ר' חיים נוריילו ואינו זוכר דבר מה איזה קם היה ועמד עם וראה איך ראובן לקח מצעות מוצה הסוק אצם בלוצה קטנה של מרת גוטלה הכיל ואינו זוכר מה שאומר ר' ידידיה הכיל אל מרת גוטלה הכיל רק קונע שאמר וכלה לך ועל הדברים האלה התחילו ללחוק והעדות הכיל צלנו צפני ר' חיים הכיל אשר צל לפנינו למס אהו כפי מה קסדרנו בליו יג"כ צפני ר' ידידיה הכיל והיה זה וכו' עכ"ל העדות ור' ידידיה ומרת גוטלה הכיל לוחים ואומרים שהכל נעשה דרך שחוק לא זולת ומרת גוטלה צפני אומרת שאמרה לו לר' ידידיה צעת שסם צידה המצעות דברי טעות המכחשי מעשיו ודבריו ובוכה הדברים שאין לאיש אחד ליקח צי נשים וכפי מנהג מקומנו דרך סקוה השיצה לו יען כי לא נפל ספק בלצה למאנו לחוס סיהיו קידושין אם נולד האיש צעלנו והאשה צכצורה אם מעשי היותו נקוי וס לו צנים וגנה טורח ציניהם ומעשמים אחרים ג"כ עד כי פה אחד כולם יעידון יגידון שלשטוה נכתבו טכיהם וזה טיבו של ר' ידידיה ללחק עם זלח וזאת עם זה כי איש צדמן הוא וענה יורנו רצנו אם יש בקידושין אלו ומש והרצה ומכחשי איטליה כי להיהר אונס חכמי העיר כתבו לאיסור והאריכו בכתב ופקסו ואחרי פסק האיסור כתבו חכמי העיר ח"ל אחרי שכתבו כל הכיל צחה לצדינו למנת המעשה אשר עשה המנהיג וראינו כתוב צה שהלמנה אמרה למקדש צעת שסם המצעות צידה דברי טעות המכחשים דבריו וכו' ולנו כתבר הדבר שאינו כך כי צעת המנת המצעות לא אמרה כלום אך אחר שמוענה שאמר העד הרי יש כאן צי עדים שקדשת אותה אז אמרה שכל זה טעות והוא מונע כדון מהרים מלוצלין שכתבנו וחמיר כדון דידן שסם החזירה המצעות וכאן לא החזירה הגם כי המנהיג כתב שהחזירתו לו צדור לנו קזה אינו וכבר כי מהרי"ם אצוהב ז"ל שאלה ר"ל צענין פסק קידושין שאצ"פ שצנת היה ועסודכת לכהן הליכה גט ולא חשש לסקלה לכחונה ומנונו יש קיוע רצ להחמיר צנדיד אלא שאין נקום להאריך כי הוא צדון שבו לא רנה ליתן טעם לדבריו ובכראה כי חשש שזאל ותיכס ילמדו לסקר ולכן קאם דבריו להחמיר בלאוי לכל ירח ה' כמורה היכי דאיכא למיחש שיצאו להקל באיסורים החמורים וזאת טעותי על הדבר אם רצו כנו רצו כפקות ופקטי קפקות שפטר לפק צדון הלז ומחנה שינוי שדעה וחלוקי קצרות הנמלאים צפוקים ז"ל ראשונים ואחרונים הלא נכגד עינינו קורס גדול השרישו רז"ל כל פק קברון ידיעה אינו נכ"כ צגדר פקק והרצ מהראניה ז"ל צרלשו קי"י כי צי ח"ל ואפילו היה פקק צעלנא ופקקא ראוי לנו להחמיר ואף כי רצו הספיקוה כמיס יש לגונס מניס המרה צי החולץ שלא צכל סיי צדלו או צפקא דרצנן ינהן רעה להקל שיש כמה מקומות שאף צקיס וצפקא דרצנן ההמירו ופוד שכי צהגתה אלפקי הנדפקות משס ר"ל צצפקא פסקי הגלונים ז"ל ל"ס ליגור סייס וכיס כשהקטק הויה מוחנה שלא ידענו דעת הפוקים כוי עכ"ל וידענו כמה רצ גיצריה ז"ל

ואם הוא ז"ל החמיר צימנה לטוק שהוא איסור ללא חק מה כינא באיסור אשת איש החמור אף שיש לה חזקת פטוי: וצענין המונדנות האריך הרצ מהרא"ם ז"ל צרלשוטות וכלל דבריו הוא ובין דמין לא צקלינן האידנא צסיפור האומדנא ננוו סהיו צקלינן צהס חכמי התלמוד דמוו צקלינן ספי צלומד כל דבר לא כוכל אכהנו להוליה ממון מיד הנוחזיק צו צלל ראה צדורה אלא או צלומד סכוכר צתלמוד או צלומדנא דמוכח טפי דליכא למיחלי צה צסום מילתה אחריתי עכ"ל צדייה ע"צ והרצ המסיד גדול זמנכו כמשרס אצוהב ז"ל צתיס קי' החזיק צדבריו הללו צהס צודלי חזקים כרלי מולק ודן מיניתי ספוא לענין ממונא ולוקי צלחרין ספוא איסורא שאין לנו להקל צו מוחנה אומדנא הכראה לנו דמי יונר דלא חסקה נפשה צו ומותין עד סתמות אשתו וכאורה ספכיו צקדו דף ק"צ הלומד לאשה היא מקודשת לי לחר סתמות אמותך ותשא כרשיהא ליה צנה רצ חקדל לרנא עשר סנין כדליתי צד' אחין דליד אף סתימה לרנא אשה אחרת כמיס התוק סס ואף אכתבו צסם רית ז"ל סתימה מלפנ סתחקיים כצולתה דפיק רצ"צ אפטר שגס לצו רוח זכוכיס התעה ליכנס צספק זה או סתכנית קטטה צציתו סל זה עד צ"צ לגרש את אשתו וציתוי הילר רציס וציקר הדין רוחה אני דהך מילתה הליח בצללי רצני דה"ר צפיצ דכתובות דכ"ג סניס אומרים נתקדש וסניס אומרים לא נתקדשה הרי זה לא תנסא ואם ניסאת לא תלא כוי ואוקמה אציי צעיל אומר כהקדשה ועיל אומר לא כהקדשה הרוייהו צפנוי קא מקדדי והאי דלומר כהקדשה הוה ליה חד ואין דבריו של אי צמקום סניס והתוקי ז"ל הקי תימא אחאי לא תינסא לכתמילה דה"ל ללוקווי אחוקה וי"ל כגון שאנו יודעים שזרק לה קדושין כוי והרצ צעל תיה אחר שפנה צדעתו ז"ל לדעתו אחד אומר נתקדשה צפני וצפני פלוגי ולתו פלוגי ומכחשו אחד אומר קרוב לה ולי אומר קרוב לו דק"ל לא תנסא אח"כ חזר צו מוכ דברי תוקי הכוכרי וגם הרין ז"ל ת"י כעין דברי התוקי דמיירי ספני העדיס מודי סזרק לה קדושין אלא שהס חלוקים אם קרוב לה או לו ואסיף צטעס דעצידא איכסי דטעו צין קרוב לו לקרוב לה וסכצ דברי הרמזים ז"ל צפיט מתי איסוה לדעתו והרוחה יראה כמה מהדוחק יש צפירוסים הללו דסתמא קאמר תלמודא נתקדשה ולא נתקדשה ואי כדברי התוקי הוה ליה לפרס דדוקא צדייעין סזרק לה קידושין או צכרוס דולקות ואי כדברי הרין הולייל דדוקא צשמלוקין צין קרוב לו ללה דעצידא איכסי דטעי צחכי והרמזין ז"ל הציאו הרין ז"ל כי דרצ פשא (דליכנו ז"ל הוו גרסי ר"ס תמת אציי סצגרקתנו וכן משמע צהרצ המגיד) לטעמיה דק"ל דהמקדש צעיל מוססין לקדושו ולי ללו דמכחיש ליה חד סקדא הוה אמרי תלא והוא ז"ל הק' עליו אמ"ל לא הנשא לכתמלה והיא קוי התוקי ואין קפת שדעת הרמזין ז"ל דנשום חומר אשת איש אפקוה רצנן ומחזקה והיא היא צצרת הרמזים ז"ל לפי הצנת הצינו ז"ל שכלל ענין סיל להרמזים שאם אי אומר נתקדשה ולי אומר לא נתקדשה שלא תינסא לכתמלה והיינו ע"כ צלומר העד סתתקדשה צפני צי סהרי הרמזים קוצר דהמקדש צעיל אין מוססין לקדושין כמיס צהדיס צפיד איזו צלומר הלאה נתקדשה צפני צי עדים או צפני וצפני חצרי ולתו חצרי ומכחשו והיינו שהיא דלי אומר קרוב לה ולא ע"ד אלא שהוקף להחמיר דאף צשהשט ומכחשו לא תינסא לכתמלה ועיין טעמו סס צהרצ המגיד וגם צעל מוגדל עזו בין לדעתו והראציד ז"ל אף שזאל מולק על הרמזים צהכשת האשה מודה אלו צכל אופן שהס חלוקים אי אומר נתקדשה ולי אומר לא נתקדשה לא תנסא וכתי הצינו סכנ נראה דעת הרמזין והרש"א ז"ל ומשמע עלטונו סצכל סחלוקות דעת מוכימי' לדעת הרש"א ז"ל סצכל אופן סכחלקו צי עדים אי אומר נתקדשה ולי אומר לא נתקדשה אף דליכנו להך אמתלאוה דהתוקי והרין ז"ל ויני לא הנשא לכתמלה מרבי ולדצריהס (לדברי הרש"א ז"ל והרמזין והרש"א ז"ל) אעפי שהיא מוספית צצד' בין שהיא צחזקת פטויה ואין סס עד כהקדשה אלא אי ולי ומכחשו אם נסאה לא תלא עכ"ל וליה הרי כי הרין צפי האשה סנתארמלה צסס הרמזין דריס לטעמיה דלומר סתס המקדש צעיל מוססין לקידושין סילכך אי ללו ח"ד קא ווכחיס ליה ועיל צהכחשה ללו כלום הוי דינא דאפי' נסאת הלא עכ"ל משמע דווקא לטעמיה דריס דק"ל דהמקדש צעיל אין מוססין לקידושין הוה דלמרי' הכי סל למאן דק"ל דהמקדש צעיל אין מוססין לקידושין תנסא אפי' לכתמלה